

ИК „БАРД“ ПРЕДСТАВЯ ЛАВЪРЛ СПЕНСЪР -
най-касовата авторка за 1994 г. според „Ню Йорк Таймс“.

ЛАВЪРЛ СПЕНСЪР

БАРД

ДВА ПЪТИ ОБИЧАНА

ЛАВЪРЛ СПЕНСЪР ДВА ПЪТИ ОБИЧАНА

Превод: Нора Керина

chitanka.info

ЛОРА. Пет дълги години прекрасната Лора Далтън чака на мрачния морски бряг любимия си съпруг Рай... за да научи, че корабът му се е изгубил в морето.

ДАН. Най-добрият приятел на Рай. А за Лора той е като светлина от крайбрежен фар, сгряваща самотните ѝ часове. Баща на детето ѝ. Тя го приема с благодарност за свой съпруг. За Лора това е вторият най-голям шанс в живота. Но кой може да предвиди, че един загрубял от вятъра и слънцето моряк ще хвърли отново котва в пристанището, за което сърцето му винаги е копняло? Че сърцето на Лора може да подведе душата ѝ? Рай се е завърнал у дома...

ПЪРВА ГЛАВА

1837 г.

Бяха изминали пет години, един месец и два дена, откакто Рай Далтън не бе виждал жена си. През цялото това време само солената целувка на морето бе докосвала устните му, само неговите студени и влажни ръце го бяха милвали.

„Но скоро, Лора, скоро“ — мислеше си той.

Стоеше на борда на китоловния кораб „Омега“, двумачтова шхуна, плаваща точно преди плитчините на Нантъкстския залив. Корабният трюм бе претъпкан с бурета, пълни догоре с китова мас, добре запечатани, така че нито капка от скъпоценния товар да не се изгуби и плътно наредени едно до друго. Ръката върху парапета на бакборда бе придобила златистокафявия цвят на тиково дърво също като лицето, върху което ярко се открояваха гъстите вежди и непокорната коса, изрусели почти до бяло от дългите години под соленото морско слънце. Отдавна неподстригваната коса допринасяше за суровостта на подчертано англосаксонските му черти. Гъстите рошави бакенбарди се спускаха почти до долната челюст, подчертаваха квадратната ѝ форма и докосваха пътниците под скулите. Красивият мъж със стабилна моряшка стойка и сякаш изсечен от камък гръден кош развъълнувано изучаваше брега в далечината.

Точно преди плитчините на Нантъкетския залив „Омега“ сви платна, спусна котва и свали от весилките използваните за разтоварване помощни съдове. Екипажът с нетърпелив глъч се качи на лодките. Зад фриволните закачки на мъжете прозираше вълнение. Вече си бяха у дома.

Помощната лодка се плъзна сред спокойната водна шир на Нантъкетския залив, но от слънчевите отблясъци бе трудно да се различи, който и да е из тълпата посрещачи на кея. Майското слънце разбиваше горните морски слоеве на милион златни огледала с формата на малки блестящи рибки, които заслепяваха сините му очи, примижали по посока на кея. Той нямаше нужда да я зърне — знаеше,

че е там заедно с почти целия град. Наблюдателната кула в Брант Пойнт бе забелязала „Омега“ преди доста време и слухът бе плъзнал; корабът се завръщаше, порейки дълбоко водата — рейсът бе успешен.

Заслепението от отраженията изчезна и тълпата изникна пред погледите им. Просълзени жени размахваха кърпички. Стари морски вълци изхлузваха мръсните си плетени шапки от побелелите темета и поздравяваха китоловците с широко размахани ръце, а младоците, сънуващи солта на морето, зяпаха със страхопочитание в очакване на своя голям ден, когато и те щяха да станат герои.

Лодката с глух звук се блъсна в коловете и очите на Рай обходиха тълпата. След няколко минути щастливата среща предизвика страхотно разбъркване на кея: влюбените се прегръщаха, бащи поемаха в ръце децата си, които никога не бяха виждали, съпруги бършеха сълзите на радост, а каруци и файтони очакваха пристигналите току-що моряци, за да ги отведат у дома. От „Омега“ вече пристигаха и други помощни лодки и хамалите започнаха да разтоварват тежките бурета с китова мас, като ги търкаляха по дебел дървен скат. Те издаваха тътнещ звук като от далечна гръмотевица. Теглени от коне товарни платформи бяха готови да завлекат товара до складовете на брега.

Най-сетне кракът на Рай стъпи върху твърдата земя, която нито се накланяше, нито се издигаше. Той качи на раменете си тежкия моряшки сандък, взе под мишница дебелото си двуредно палто и като се оглеждаше развълнувано, си проправи път през тълпата. Навсякъде наоколо виждаше рокли с кринолини и корсети от китова кост. Погледът му се плъзгаше по тях с интерес и продължаваше да търси точно една определена.

Но Лора Далтън я нямаше.

Намръщен, Рай се поклащаше по дължината на кея, докато се провираше между насъбралите се посрещачи. Походката му бе стабилна и уравновесена дори под тежестта на моряшкия сандък. Зад него жените се споглеждаха с изненада. Две момичета се подсмихнаха, вдигнали длани пред лицата си, а старият капитан Сайлъс, облегал гръб на избелялата от времето стена на навеса за стръв, кимна безмълвно на Рай и с присвити очи изпрати нагоре по улицата високия млад моряк, като само дръпна от лулата си и изръмжа: „Охо!“.

Оставил възбудата на кея зад гърба си, Рай подмина и складовете с мирис на катран, коноп и риба. Откъм рафинериите, в които се

претопяваше китовата мас, идваше всепроникваща миризма и се смесваше с облаците сив дим от котлите.

Но стройният моряк почти не забелязваше вонята, нито пък въпросителните погледи на хората, които надничаха към него от свещарската, въжарската и столарската работилница по пътя му през калдъръмените улици към центъра на селището. Той пое през площада на главната улица и пред очите му се откри родният град, разпрострян над голямото пристанище по меките възвишения на хълма Уеско. О, Нантъкет, мой Нантъкет!

Островът се намиреше на трийсет мили от континента, усамотен и беззащитен сред Северния Атлантически океан; на запад бяха глинестите скали на Мартас Виниярд, а на север — обрулената от вятъра пустош на нос Код. МАЛКАТА МОРСКА СИВА ДАМА, така наричаха Нантъкет. И точно така изглеждаше днес островът — заспал под синия свод на небето, със своите сребристи къщи, блестящи под високото майско слънце като необработени скъпоценни камъни. Калдъръмените улици се открояваха на фона на ярката зеленина на новопоникналата пролетна трева по краищата им и насочваха погледа към по-бледите, покрити с черупки пясъчни пътеки навътре. Соленият бриз се спускаше през откритата шир и разнасяше аромата на цъфтящите по брега сливи и лаврови дървета, а ябълките по дворовете приличаха на благоуханни бели облаци.

Рай се спря, за да откъсне един цвят, и вдъхна нежния мирис, който му се стори още по-прекрасен, тъй като бе рожба на земята, а не на морето. Той пое дълбоко въздух, като че ли за да навакса петгодишната липса на такова удоволствие. После, мислейки отново за Лора, обърна намръщен поглед към къщата и закрачи решително.

След минути стигна до една по-особена алея, постлана с ослепително бели мидени черупки. Те поскърцваха под натиска на обувките му и той намести по-нагоре моряшкия сандък като знак, че е разпознал звуците, аромата на ябълковите цветове и къщите, покрай които минаваше. Потръпваше от очакването, от мисълта, че най-сетне крачи към къщи.

Стигна до разклонението на пътеката — лявата водеше към квартала Майл Хил, а дясната се стесняваше и извеждаше към меко възвишение, на което се намиреше малка двуетажна постройка, типична за по-голямата част от острова. Стените и покривът ѝ бяха

покрити с дървени летвички, които обаче не бяха боядисани, а избелели от вятъра и солта, и блестяха като лъснати сиви перли. Оловните черचेвета бяха претопени за куршуми още преди десетилетия в помощ на революцията, но малките стъклени прозорци с дървени рамки и широко отворените капандури пропускаха светлината на пролетния ден.

Здравецът — любимото цвете на Лора — вече бе изнесен до дървените стъпала. Ивица от новопоникнали вечнозелени храсти ограждаше къщата от запад, където един навес се бе сгушил до стената с комина. Рай огледа изненадан наклонения му покрив. Навесът бе пристроен, след като бе заминал.

Докато скърцаше с обувки по последните няколко метра от пътеката, отдолу заби обедната камбана от кулата на енорийската църква. Тя отброяваше по петдесет и два удара на ден, откакто Рай се помнеше. Сега призоваваше жителите на Нантъкет да пристъпят към ежедневно си хранене, но звънът ѝ отекваше в сърцето на Рай Далтън като специално приветствие за добре дошъл.

Когато стигна, той се отклони от пътеката и тихо се приближи до къщата. Предната врата бе отворена и от нея се разнасяше аромат от обяда, който му се струваше като поздрав за завръщането у дома. Сърцето му подскочи, изтръпнало в очакване, и той изведнъж почувства благодарност, че Лора е избрала да го посрещне сред уюта на техния дом вместо заедно с всички на кея. Остави моряшкия си сандък до пътеката, прокара разтреперани пръсти през изрусялата си коса, щръкнала на снопчета заплетени кафеникави водорасли; нервна въздишка се изтръгна от гърдите му. После вдигна сандъка и престопа през пътната врата.

Тя гледаше на юг и от всекидневната извеждаше направо на двора. Рай надникна в сенчестата стая, но очите му все още бяха заслепени от блясъка навън и не виждаха нищо. Той не издаде нито звук, но му се струваше, че силното биене на сърцето му вече я е предупредило за неговото присъствие.

Тя се бе привела пред огромното огнище, бе сложила дълга до земята синя рокля на цветя и бяла домашнотъкана престилка, която използваше като ръкохватка, докато разбъркваше съдържанието на висящия на желязната подпора метален котел.

Той се взря в тила ѝ и в тежката плитка с цвят на индийско орехче, в крехкия ѝ гръб и в изящното очертание на бедрото под синята памучна тъкан. Тя тихичко си припяваше под акомпанимента на подрънкващия в съда черпак.

Дланите му се овлажниха и почти му се зави свят от вълнение, че намира всичко така, както го бе оставил. Безмълвен я наблюдаваше и се наслаждаваше на самата близост с тази жена, в тази къща.

Тя върна похлупака върху котела и посегна да остави черпака, а той си представи повдигането на гърдите ѝ, очите ѝ с цвят на кафе и извивката на устните ѝ.

Най-накрая почука на отворената врата.

Лора Далтън погледна стресната през рамо. В рамката на вратата бе очертан силуетът на висок мъж, а зад него като ореол сияеше ярката обедна светлина. Тя различи широките плещи, буйната коса, нещо обемисто, прихванато между китката и хълбока, стъпилите на голямо разстояние крака, които сякаш търсеха опора срещу силен вятър.

— Да? — Тя се обърна и изтри ръце в престилката, после направи с длан сянка над очите си. Примижа и запристъпва несигурно напред, докато ръбът на роклята ѝ бе огрян от слънчевата светлина, падаща косо на дървения под. Спря се и пред нея изникнаха познатите сини очи, медната кожа, изруселите вежди и коси... и първите устни, които бе целунала някога.

Пое бързо въздух и ръцете ѝ с рязко движение закриха устата ѝ. Очите ѝ се разшириха от неверие и цялата се стегна, като че ли бе ударена от гръм.

— Р... Рай? — Сърцето ѝ лудо заби. Тя пребледня и стаята шеметно се завъртя, докато го гледаше поразена. Най-накрая ръцете ѝ се отпуснаха надолу и тя пак промълви задавено: — Р... Рай?

Той успя да се усмихне несигурно, докато тя се бореше със себе си да проумее невъзможното: Рай Далтън, жив и здрав, стоеше пред нея!

— Лора — започна той, като почти се задави, преди да продължи нататък с по-кисел тон. — След пет години това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Р... Рай... Господи, ти си жив!

Той пусна на пода палтото и се втурна с наведена глава и протегнати ръце, а тя полетя напред. Той я вдигна високо и я притисна

плътно към себе си.

О, не, о, не, не! — запротестира разумът ѝ, докато дълго жадуваните ръце я притискаха към грубата раирана риза с мирис на море. Тя плътно стисна очи, после широко ги разтвори, за да успокои чувствата си. Но това бе Рай! Това бе Рай! Прегръдката заплашваше да счупи ребрата ѝ, широко разкراчил крака, той се притискаше с цялото си тяло към нея, бронзовата му буза бе топла и стържеща, съвсем жива! Ръцете ѝ вършеха това, което бяха правили хиляди пъти преди и за което болезнено бяха мечтали. Те се склупчиха около здравите му широки рамене и го сграбчиха, а слепоочието ѝ полегна върху загорялата му страна и сълзи опариха очите ѝ. Тогава Рай вдигна глава. Големите му твърди мазолести ръце обградиха лицето на Лора и той я целуна с цялото нетърпение на петгодишната раздяла. Плътните топли и познати устни докоснаха косо нейните, преди да се намеси разсъдъкът ѝ. Езикът му жадно и търсецо изучаваше в дълбочина устата ѝ, а годините потънаха в забрава. Те се докосваха със сладкото вълнение от повторната среща, сърцата им танцуваха в общ ритъм, целувките и прегръдките замъгляваха всякакви усещания за време.

Най-накрая се отделиха един от друг, въпреки че Рай все още държеше лицето ѝ като някакво скъпоценно съкровище, взираше се в очите ѝ и шепнеше с измъчен глас: „О, Лора, любов моя!“. Той уморено притисна чело в нейното и със стиснати очи се наслаждаваше на дъха и близостта ѝ, докато ръцете му галеха гърба ѝ, като че ли за да си припомнят всяка частица от него.

След един дълъг миг тя повдигна лицето му, погали го с върховете на пръстите и очите си и започна да изучава мрежата от бръчки по бронзовата му кожа, която петте години бяха добавили. Дългите дни под високото слънце бяха изсветлили не само косата и веждите му, но и синевата на очите му.

Леко отдалечен от нея, той я изпиваше с очи. Вдигна голямата си длан, сурова като моряшкия труд, и я положи на бузата ѝ, порозовяла от топлината на огнището. Другата му ръка се спусна от рамото ѝ към нежните издатини на гърдите и той ги помилва, за да се увери, че това не е сън и най-накрая е тук.

Тя реагира както винаги — притисна се по-силно към дланта му, очите ѝ за момент се раздвижиха под спуснатите клепачи, тя покри ръката му със своята, биенето на сърцето и дишането ѝ се учестиха. Но

като осъзна какво върши, хвана дланта му с две ръце, докосна устни до нея и я притисна до лицето си. В нея бясно се бореха страхът и облекчението.

— О, Рай, Рай — в гласа ѝ имаше отчаяние, — мислехме, че си мъртъв.

Той положи свободната си ръка върху вързаната коса на тила ѝ и си помисли колко надолу по гърба ѝ ще стигне, ако я разпусне. Грубата му ръка напипваше изящните кичури, които така добре помнеше, за които бе мечтал толкова пъти във времето на самота. Пак я обгърна с двете си ръце, леко я притегли към себе си и попита:

— Не получи ли писмата ми?

— Писмата ти? — отекна отговорът, докато тя се опитваше да събере достатъчно здрав разум, за да бутне ръцете му и да се освободи от прегръдката му, въпреки че това бе последното нещо, което искаше.

— Оставих първото в костенурката на остров Чарлз.

На една скала на остров Галапагос имаше голяма бяла черупка от костенурка, известна на всеки китоловец в света. Нямаше плавателен съд от Нова Англия, който, преминавайки покрай нея, да не спре да провери за писма от къщи, или ако се движи на изток около нос Хорн, да не прибере моряшките писма и да ги предаде на любимите същества в градове като Нантъкет и Ню Бедфорд. Понякога бяха необходими месеци да стигнат предназначението си, но в повечето случаи все пак стигаха.

— Не си го получила? — Рай се вглеждаше в кафявите очи с дълги катранени мигли, които бяха го гледали по време на стотиците морски бури и накрая го бяха довели жив и здрав вкъщи.

Лора само поклати глава.

— Оставих първото през зимата на тридесет и четвърта — припомни си той, смръщен и втрещен от учудване. — Другото го пратих по един първи помощник-капитан от пристанище Саг, когато се срещнахме със „Стафорд“ във Филипините. И още едно от Португалия... ама как, сигурен съм, че изпратих най-малко три. Нито едно ли не си получила?

Лора пак само поклати глава. Морето бе влажно, а мастилото — уязвимо. Рейсове бяха дълги, а съдбите — несигурни. Съществуваха безброй причини, поради които писмата на Рай не бяха достигнали

предназначението си. Не им оставаше нищо друго, освен да се гледат втрещени.

— Н... но чухме, че „Масачузетс“ е потънал с... с целия екипаж.

Тя тъжно докосна лицето му, за да се увери още веднъж, че не е призрак. Точно тогава видя малките вдлъбнати белези по кожата — няколко на челото, един, който леко променяше познатата линия на горната устна, и още един от дясната страна на устата точно на линията на усмивката, който му придаваше лукав вид, като че ли постоянно се подсмивваше предизвикателно.

Мили боже, мислеше си тя. Мили боже, как ли е станало.

— Загубихме трима души още преди да завием покрай нос Хорн. Скочиха от кораба, прекалено се уплашиха от пътуването. Така че спряхме на чилийски бряг да наемем нови работници и навлязохме в зона с епидемия от едра шарка. След единайсет дни разбрах, че и аз съм се заразил.

— Но нали преди да тръгнеш се ваксинира против сипаница? — Тя докосна белега над горната му устна.

— Знаеш, че няма никаква гаранция.

Наистина, така беше. Най-разпространеният начин за ваксиниране беше да се вземе секрет от обрив от сипаница на върха на игла и да се вкара вирусът през драскотина на кожата. Въпреки че невинаги предпазваше от болестта, този метод все пак доста облекчаваше протичането ѝ.

— Така че аз бях един от тези, които нямаха късмет и се заразиха. Поне така си мислех, когато ме свалиха от кораба. Но после, като чух, че „Масачузетс“ се е разбил в Галапагос и е потънал с целия екипаж... — Очите му станаха зловещи и той въздъхна дълбоко при спомена за близостта на смъртта и загубените другари от кораба. След това се върна в настоящето и изпъчи рамене.

— Когато треската и обривите ми минаха, трябваше да изчакам друг кораб, който идваше за мед. Добрах се до остров Чарлз, тъй като знаех, че всички спират там, и имах късмет. Пристигна „Омега“ име взе на работа, после се отправихме към Тихия океан и аз през цялото време вярвах, че писмото ми ще стигне до теб и ти ще узнаеш, че съм жив.

О, Рай, любов моя, как да ти кажа?

Тя разглеждаше лицето на любимия си — издължено, изпито, красиво, почти незагрозено от белезите. Преброи ги един по един — откри седем — и едва се въздържа да не целуне всеки поотделно, макар да разбираше, че белезите по кожата са нищо в сравнение с наранените чувства, които тепърва го очакваха.

Гъстата му коса имаше цвят на царевичен сноп, потъмнял от ветрове и дъждове. Очите проследиха бакенбардите му, чиято извита долна част достигаше до средата на бузите, после се вдигнаха до красиво оформените вежди, доста по-пригладени от косата, която вятърът според своите капризи вчесваше в странни прически въпреки опитите на Рай да я среши. Тя я приглади — о, само още веднъж — без да може да потисне жеста, така добре познат от миналото. И докато го галеше по косата, тя потъна в очите му, същите, които толкова често ѝ се бяха привиждали, докато го мислеше за мъртъв. Защото всичко, от което имаше нужда, бе да излезе и да огледа небето в ясен ден, за да си спомни цвета на прозрачните, питащи очи на Рай Далтън.

Тя отвърна поглед при завладяващата я мисъл за това, което бе изстрадал и което, тепърва му предстоеше да изстрада, без да го бе заслужил.

Бяха се карали, преди да тръгне, горчиви спорове, в които той обещавахе да се качи на китоловния кораб само за този рейс и да се върне при нея с моряшкия си „пай“ — неговия дял от печалбата, който ще им помогне да си стъпят на краката. Тя го бе молила и убеждавала да не тръгва, да остане и да работи в бъчварския занаят в Нантъкет заедно с баща си. Богатството слабо я интересуваше. Но той не се съгласи — само едно пътуване, само едно. Не можела ли тя да разбере колко щял да бъде паят му, ако успеели да напълнят кораба със стока? Тя си мислеше, че няма да го има може би две години, и отначало се подготвяше да понесе едно толкова дълго отсъствие. Но китоловните кораби на Нантъкет вече не можеха да напълват трюмовете си със стока близо до дома. По целия свят се търсеха китова мас, китова кост и амбра, въсъкоподобно вещество, използвано в парфюмерията. Хората, които събираха тези продукти навътре в открито море все по-трудно и по-трудно ги намираха.

— Но пет години! — Тя почти изстена.

Той пак посегна да обгърне с ръце лицето ѝ и каза:

— Не съжалявам, че тръгнах, Лора. „Омега“ е претърпана със стока! Трюмовете са пълни догоре! Знаеш ли колко богати...

Точно тогава ги прекъсна детски глас.

— Мамо?

Лора отскочи назад и притисна с ръка силно биещото си сърце.

Рай рязко се извърна.

На вратата стоеше момченце, чиято руса главица не стигаше повисоко от хълбока на Рай. То несигурно поглеждаше към високия непознат, докато единият му пръст срамежливо подръпваше ъгълчето на очарователната уста. В гърдите на Рай се разрази силно чувство. Син, Исусе! Имам син! Очите му потърсиха Лора, но тя избягваше въпросителния му поглед.

— Къде беше, Джош?

Джош, помисли си зарадван Рай. Съкратено от името на баща ми Джоузия.

— Чаках татко.

Лора бе обзета от паника. Устата ѝ пресъхна, а дланите ѝ се изпотиха. Трябваше веднага да каже на Рай! Но как да кажеш на един мъж такова нещо?

Само преди секунди огряно от радост, сега лицето му се помрачи и той обърна озадачен поглед към жена си. Тя почувства, че се изчервява, и отвори уста да му каже истината, но преди да успее, по мидената пътека навън се чува поскърцващи стъпки и през прага престъпи набит мъж. Облеклото му бе много официално: черен редингот с квадратни пешове, бяла панделка вместо вратовръзка и панталон с диагонална шарка, безупречно опънат между скритите тиранти и ластиците, минаващи под обувките му. Той свали лъскавия си цилиндър и го остави на закачалката до вратата с добре отмерено привично движение. Чак тогава вдигна поглед към Лора и Рай, които стояха като статуи пред него. Ръката му се спря на половината път надолу по редицата копчета на горното двуредно палто.

Лора преглътна. Мъжът на прага внезапно пребледня. Погледът на Рай се стрелна от елегантния мъж към Лора, после към цилиндъра на закачалката и обратно към мъжа. Толкова тихо стана в стаята, че къкренето на яхнията в тенджерата изглеждаше силно като рева на североизточния вятър.

Рай бе обхванат от болезнен ужас, много по-силен от този, който бе преживял по време на завоя около нос Хорн, в челюстите на двата океана, които се канеха и заплашваха да раздробят на парчета кораба.

Даниел Морган се съвзе пръв. Той с усилие се усмихна за добре дошъл и пристъпи напред с протегната ръка.

— Дан, радвам се да те видя — отвърна Рай автоматично, въпреки че думите бяха наполовина лъжа, особено ако подозренията му се окажеха верни.

— Всъщност аз не бях на борда на „Масачузетс“, когато той потъна. Бях свален на брега, защото се разболях от едра шарка.

Двамата мъже бяха добри приятели през целия си досегашен живот, затова си стиснаха ръцете и се потупаха по рамената, но сърцатото и искрено ръкостискане не можа да разведри натежалата атмосфера. Никой не бе сигурен как точно стояха нещата.

— Спасен... от едрата шарка? — каза Дан.

Закачката в тези думи накара и двамата да се засмеят.

Но смехът бе последван от неловка тишина и двамата погледнаха към Лора, чиито очи се местеха от единия към другия и накрая се спряха върху Джош, който пък наблюдаваше и тримата озадачен.

— Излез навън и си измий ръцете и лицето за обяд — меко му нареди Лора.

— Но, мамо...

— Недей да възразяваш и тръгвай веднага.

Тя побутна детето и то изчезна през задната врата, изпратено от светлосините очи на моряка.

Напрежението се съгъсти като плътната облачна пелена, която покриваше Нантъкет през четири-пет дни. Оглеждайки се наоколо. Рай за първи път спря поглед върху дървената маса — тя бе сложена за трима. Кутия с пури бе поставена върху изящна масичка от черешово дърво до тапицирания фотьойл с табуретка от същия вид към него. Леглото, което беше в стаята, преди да замине, вече го нямаше. На негово място имаше ниша с една кушетка, разположена над вграден шкаф. Цялото съоръжение беше скрито от сгъваема врата, в момента отворена и откриваща няколко дърворезбовани войници от другата страна — явно детското легло. Премести поглед и върху новата врата в стената отляво до огнището. Тя водеше към навеса отвън, в който се виждаше ъгълче от познатото двойно легло.

Рай Далтън с мъка преглътна.

— Дошъл си да обядваш с Лора ли? — попита той приятеля си.

— Да, аз... — Бе ред на Дан Морган да преглътне и той очевидно не знаеше къде да дене ръцете си.

И двамата мъже отправиха безмълвна молба към жената, която стискаше здраво ръцете си в юмруци. Стаята бе изпълнена с онази тягостност, която носи вестта за нечия смърт, но сега, по ирония на съдбата, предизвикана от вестта за оцеляването на Рай Далтън.

В гласа на Лора имаше напрежение, страните ѝ горяха, докато кършеше нервно пръсти.

— Рай, ние... ние мислехме, че си мъртъв.

— Ние?

— Дан и аз.

— Дан и ти — повтори безизразно Рай.

Лора потърси с очи Дан за помощ, но и той като нея бе загубил дар слово.

— Е, и? — рязко каза Рай. Погледът му обходи и двамата, а ужасът му нарастваше с всяка изминала секунда.

— О, Рай. — Лора умолително протегна ръка към него. Чертите на лицето ѝ бяха разкривени от съжаление.

— Те казаха *целия екипаж*. Как можехме да знаем? Останките изобщо не бяха намерени.

Стояха, както бе и в действителност, на върховете на мислен триъгълник. Накрая Дан тихо предложи:

— Мисля, че е по-добре да поседнем.

Но като истински моряк Рай Далтън бе свикнал да посреща бедствията изправен. Той предизвикателно застана с лице към тях.

— Наистина... наистина ли всичко тук е това, което изглежда?

Очите му бързо обиколиха стаята и видяха всеки знак за пребиваването на Дан в къщата, после се върнаха към жена му. Полуотворените ѝ устни трепереха. В кафявите ѝ очи блестяха напирани сълзи, зад които прозираше дълбоко угризение.

— Да, Рай, така е. Ние с Дан сме женени — каза тя меко.

Рай Далтън простена и се срути в един стол, като зарови лице в ръцете си.

— О, Господи!

Лора правеше всичко възможно да се удържи да не отиде при него, да коленичи, да го успокои, защото и тя чувстваше цялата агония толкова остро, колкото и той. Искаше ѝ се да изкрещи: „Съжалявам, Рай. Съжалявам!“. Но Дан също стоеше там. Дан, най-добрият приятел на Рай. Дан, когото Лора също обичаше, който бе с нея през най-тежкия период от живота ѝ; който я утешаваше, когато пристигна вестта за смъртта на Рай; който се показва по-силен от нея пред лицето на общата им загуба; който я бе развеселявал по време на тежката бременност и ѝ бе вдъхнал желание да продължи да живее; който ѝ бе дясната ръка, когато се нуждаеше от мъжката му сила за хилядите неща, които като бременна жена не можеше да свърши. Дан, който обичаше детето на Рай Далтън като собствено, който бе приел Джош като свой син, когато взе Лора за съпруга.

Джош се втурна в стаята със светнало лице и щръкнала като петльов гребен коса. Той се отправи директно към Дан, прегърна крака му и погледна нагоре с ангелска усмивка, която се заби като нож в сърцето на Рай Далтън.

— Мама сготви едно от любимите ти яденета — познай кое.

Рай гледаше как Дан Морган прокара пръсти през косата на момчето, приглади петльовия гребен, който веднага пак щръкна.

— Ще си поиграем на гатанки по време на обяда, синко — каза той, без да се замисли, но веднага се изчерви и вдигна очи към лицето на Рай, изкривено в болезнена гримаса.

Светлосините очи се сведоха към момчето — на колко е години? Мозъкът на Рай трескаво заработи. Четири? Пет? Не можеше да определи.

Изправи отново отпуснатите си рамене и с поглед безмълвно отправи към Лора този въпрос. Но детето бе там и Рай разбираше, че тя не може да отговори пред него. Пак погледна към момчето, чудейки се: мое ли е, или на Дан?

Напрежението растеше и Лора се чувстваше между чука и наковалнята. Виеше ѝ се свят и ѝ прилявяше, все едно се гледаше отстрани и в този фарс участваше някой друг. В нея изплува някакво чувство за учтивост и накара устните ѝ да произнесат:

— Добре дошъл си за обяд, Рай.

Дори на нея ѝ прозвуча нелепо да покани човек в собствената му къща.

Като чу абсурдната ѝ покана, Рай Далтън едва съдържа един мъчителен смях, който би прозвучал повече като лай. Пет години бе плавал по моретата, бе ял безвкусни корабни бисквити и трудна за преглъщане моряшка яхния, подправял ги бе с предвкушването за първото ядене у дома. И сега бе тук, ноздрите му се изпълваха с аромата на храната, за която бе мечтал. Но не можеше да седне и да я сподели с Лора и с нейния... нейния друг съпруг.

Рай с олюляване се изправи на крака и изведнъж му се прииска да се махне и да подреди мислите си на спокойствие. Момчето все още ги наблюдаваше и правеше въпросите невъзможни.

— Благодаря ти, Лора, но още не съм се видял с родителите си. Мисля да намина към тях и да ги поздравя.

Родителите му би трябвало да знаят истината.

Сърцето на Лора като че ли бе пропаднало в стомаха ѝ. Тя отпрати към Дан таен поглед, изпълнен с безмълвна молба, която очакваше той да разбере:

— Ще те изпратя по пътеката, Рай — предложи тя.

— Не... не е необходимо. Достатъчно добре помня пътя.

— Върви с него, Лора — вметна бързо Дан. — Аз ще сипя за Джош и за мен.

Напрежението нарасна, докато Рай съобразяваше дали да пусне Лора пред себе си, или да продължава да настоява тя да остане.

Джош погледна нагоре към Дан и попита:

— Този човек с мама на разходка ли ще излиза?

— Да, но тя скоро ще се върне — отговори Дан.

— Кой е той? — невинно попита Джош.

— Казва се Рай и е мой стар приятел... и на майка ти.

Джош разгледа високия, строен непознат, чиито дрехи бяха побелели от скрежа на морската сол и чиято коса бе станала на светли кичури от слънцето; мъжа с обувки, просмукани от китова мас, и насечен, различен от техния говор.

— Рай? — повтори детето. — Ама че смешно име.

С усилие Рай се усмихна на преждевременно развитото дете, попивайки с очи всяка луничка, всеки жест, всеки израз на лицето, все още, без да знае дали Джош е негов син.

— Да, нали? — Защото моминското име на майка ми е Райърсън.

— Имам приятел, който се казва Джими Райърсън.

Той ти е братовчед, ако ти си мой син, помисли си мъжът и обърна светлосините си очи към Лора, за да се опита пак да предугади отговора, докато тя коленичи пред момчето и му заговори.

— Ти и... и татко започвайте. Ще се забавя само минутка.

Лора се почувства виновна, объркана и засрамена, задето се поколеба да произнесе думата „татко“. Мили боже, каква я свърших? С крайчеца на окото си видя как Рай се наведе да дръпне палтото си от пода и застана прав в очакване.

Когато Лора поведе Рай навън през вратата, Дан със свити устни ги изпрати с поглед. Той си спомни какви бяха тримата като деца, как тичаха боси и безгрижни през дюните. От дълбините на сломена долетя собственият му глас и се изви във висок фалцет.

„Хей, Лора, искаш ли да отидем да видим дали са узрели дивите ягоди?“

А Лора викаше след отдалечаващия се Рай:

„Хей, Рай, искаш ли да дойдеш с нас?“

Рай поглеждаше през рамо и продължаваше нататък.

„Не, благодаря, ще отида до Олтар Рок да се огледам за китоловни кораби.“

Тогава Лора правеше своя избор както винаги:

„Ще отида с Рай. И без това ягодите сигурно още не са узрели.“

А Дан тръгваше след тях с ръце в джобовете и си мечтаеше поне веднъж Лора да го последва така, както следваше Рай.

Навън Рай вдигна пак на рамо моряшкия си сандък и тръгна до Лора по покритата с мидени черупки пътека. И двамата много съсредоточено гледаха право пред себе си. Но тя чувстваше присъствието на твърдите от морската сол дрехи, а той — на украсената ѝ с цветя рокля. Като че ли цяла вечност мина, преди да се отдалечат от къщата достатъчно, та никой да не може да ги чуе, и той попита без предисловия:

— Джош мой син ли е?

— Да.

Тя ликуваше, че най-накрая бе успяла да му го каже, въпреки че след моментната радост отново я връхлетя несигурност.

Рай се спря. Моряшкият сандък се плъзна надолу по гърба му и с хрущене се приземи върху черупките. Бяха стигнали до разклонението на пътеката. До тях отляво имаше малка горичка от ябълкови дървета,

окъпани в цвят. Ивици от лилави минзухари се поклащаха към слънчевата светлина. Отдолу заливът блестеше яркосин като очите, които търсеха и се взираха в очите на Лора.

— Наистина ли е мой? — попита недоверчиво Рай.

— Да, наистина е твой — прошепна тя. Устата ѝ затрепери в усмивка и тя изглеждаше само привидно спокойна, докато наблюдаваше как гримасите на изумление бързо се сменят по лицето на Рай. Внезапно той се олюля назад и седна върху моряшкия сандък. Дишаше тежко, като че ли му бяха изкарали въздуха с удар.

— Мой — повтори към черупките, към усмихващите се кафяви очи, все едно бе още прекалено невероятно, за да го приеме.

Той потърси ръката ѝ и тя повече не можеше да ѝ откаже полагаемото се място в неговата, както не можеше да обърне фаталното стечение на обстоятелствата, довело ги до тази безизходица. Неговата широка кафеникава ръка обгърна нейната доста по-малка и светла ръчица и той притегли жената по-близо между краката си, после положи длани върху хълбоците ѝ и я загледа с очи, преливащи от чувства. Леко притисна кръста ѝ и я доближи още повече, докато коленете ѝ докоснаха мястото, в което се съединяваха краката му. После тихо простена и опря лице в корема ѝ.

— О, Лора...

Две крещящи чайки се извиха над тях, но тя не ги виждаше, защото бе притворила очи при гледката на твърдата руса коса, полегнала точно под гърдите ѝ, и на цялата му глава, която той отчаяно се мъчеше да прислони до нея.

— Рай, моля те...

Той вдигна към нея очи, изпълнени с болка.

— Откога си омъжена за него?

— През юли ще станат четири години.

— Четири години.

Поредица от неканени сцени изникна пред очите на Рай: Лора и Дан и интимността, която неминуемо бяха споделяли.

— Четири години — повтори, загледан сломено в ръба на роклята ѝ. — Как е могло такова нещо да се случи? Как! — Той ядосано скочи на крака и ѝ обърна гръб. Чувстваше се безпомощен и хванат в клопка. — И Джош... той не знае, нали?

— Не.

— Никога не си му казвала нищо за мен?

— Ние... Ние не го крием нарочно от него, Рай. Просто... ами, просто Дан е тук, откакто Джош се е родил, даже преди още да се роди. Той израсна и се привърза към Дан като към... към баща.

— Искам той да знае, Лора. И още искам теб. Искам тримата да живеем в онази къща така, както би трябвало да бъде!

— Знам, но дай ми малко време, Рай, моля те. — Лицето ѝ бе набраздено от бръчки и гласът ѝ трепереше. — Това е... толкова внезапно за всички ни.

— Време? Колко време? — пламна той.

Очите им се срещнаха и тя се зачуди какво точно я питаше. Но виждайки решителността и остротата на неговия поглед, тя сведе очи към гърдите му и не знаеше как да отговори.

— Чакам този ден от пет години, а ти ме молиш да ти дам време. Колко дълго трябва да чакам? — Той пристъпи към нея.

— Аз не... ние не трябваше... — Тя несмело погледна към устните му. — Аз... моля те. Рай... — заекна тя.

— Моля те, Рай? — С очи, приковани в устата ѝ, той посегна към нейния лакът. — Моля те за какво?

— Може... може да ни видят тук. — Страните ѝ горяха, а очите ѝ блесяха, дишаше тежко през притворените устни.

— И какво от това? Ти си ми жена.

— Не дойдох с теб дотук за това.

— Да, но аз дойдох за това — каза той гърлено. Неумолимо я придърпа за лакътя и погледна към хълма, за да се увери, че не могат да бъдат видени от къщата.

— Пет години, Лора. Господи, знаеш ли как си мислех за теб? Как ми липсваше? И всичко, което получавам, е една целувка, когато искам още толкова много. — Очите му бяха като синя ласка, гласът — като дрезгаво изкушение. — Искам да те имам точно тук, под тези ябълкови дървета, и по дяволите целия свят, по дяволите Дан Морган. Ела.

Пръстите му се стегнаха и сърцето ѝ подскочи, докато той я притегляше все по-близо и по-близо. Разстоянието между тях се топеше. Сините му очи се рееха по лицето ѝ, широката му ръка напипа извивката на талията ѝ. Той я дръпна рязко към себе си и въпреки че свитите ѝ ръце застанаха помежду им, тя знаеше, че в мига, в който

устните им се срещнаха, Рай разцъфна като ябълковите дървета над тях. Целувката му беше силна, влажна и пълна с желание, пълно опустошаване на устните ѝ, което ѝ казваше без колебание, че чака само мълчаливото ѝ съгласие, за да я обладае цялата.

В отворената ѝ уста отекна неговото стенание, езикът му страстно танцуваше върху нейния, пръстите му поемаха топлината, пропита в разкошната ѝ ароматна кафява коса, която най-много от всичко на света искаше да разпусне и да разпилее в свободен кръг по тревата, докато я обладаваше така, както бе мечтал толкова дълго време.

Ръката му се плъзна към врата ѝ, намери плешката, гърба, ребрата и се натъкна на преграда от същото вещество, което го бе изпратило в открито море, за да я загуби: банели от китова кост!

— По дяволите всички китове! — изруга той, след като откъсна устата си от нейната и започна да изследва с пръсти пръчиците на корсета ѝ. Те започваха точно под плешките и свършваха в долната част на гръбнака. Той ги проследи през синята памучна рокля, а учестеният му дъх изгаряше ухото ѝ.

Тя не може да скрие усмивката си.

— Точно сега благодаря на бога за съществуването им — каза с разтреперан глас и се дръпна назад.

— Лора?

За пръв път почти бе признала, че го желае. Но когато той сграбчи брадичката ѝ за още една целувка, тя не му позволи.

— Престани, Рай! Всеки от острова може да мине оттук.

— И да види как един мъж целува жена си. Върни се, още не съм свършил с теб. — Но тя пак му се изплъзна.

— Не, Рай. Разбери, че това е невъзможно, докато не разплетем ужасното положение.

— Положението е ясно. Ти си омъжена първо за мен.

— Но сега не съм. — Беше ѝ трудно да го каже, но трябваше да стане ясно, че не иска умишлено да наранява Дан.

Рай се учуди колко бързо възбудата се изпари от тялото му.

— Това означава ли, че смяташ да останеш при него?

— Засега. Докато ни се удаде възможност да поговорим, да...

— Ти си моя жена! — Той сви юмрук. — Няма да позволя да живееш с друг мъж!

— Мога да преценя положението не по-зле от теб, Рай, и не смятам да нарежа Дан в пристъп на чувства. А трябва да имаме предвид и Джош и... и... — Тя сви юмруци от безсилие и започна да крачи развълнувано, накрая се завъртя и го погледна в очите. — Повече от четири години мислехме, че си мъртъв. Не очаквай за един час и двамата да свикнем с факта, че не си!

Рай обърна намръщен поглед към Нантъкетския залив и стисна здраво челюсти.

— Ако възнамеряваш да останеш при него, просто ми кажи, защото — кълна се в бога — не смятам да остана тук и да ви гледам. Ще замина със следващия китоловен кораб, който тръгва от пристанището.

— Не съм казала такова нещо. Помолих те да ми дадеш малко време. Ще го направиш ли?

Той пак я погледна и му бе много трудно да е толкова близо до Лора и да не я прегърне, да не я целуне и... нещо повече. Кимна безстрастно като пуритан и отново се загледа в залива.

Самотният звън на камбанката на една шамандура долиташе до тях от скритите пясъчни насипи на плитчините. Като фон присъстваше музиката, създадена от вечния стремеж на океана към брега, която никой от двамата не чуваше, тъй като целият им живот бе протекъл под нейния ритъм. Писъкът на чайките и думкането от доковете долу бяха част от оркестрацията на острова и те ги възприемаха несъзнателно като дъха на полята и блатата, като соления влажен въздух.

— Рай?

Той враждебно отказа да се обърне към нея.

Тя го докосна по ръката и почувства напрежението на мускулите му.

— Дойдох с теб дотук, защото исках да поговорим, преди да слезеш от хълма.

Той все още не я поглеждаше.

— Боя се, че имам... лоши новини.

Той я стрелна с поглед и пак се извърна.

— Лоши новини? — повтори саркастично и горчиво се засмя. — Би ли могло да има по-лоши от тези, които вече чух?

Рай, Рай, проплака тя вътре в себе си, не заслужаваш така да ти разбият сърцето на завръщане.

— Нали каза, че ще ходиш да видиш родителите си, и аз... аз си помислих, че би трябвало да знаеш, преди да отидеш там...

Той леко извърна глава и раменете му се стегнаха от напрежение, като че ли бе вече отгатнал.

Лора стисна по-силно ръката му.

— Майка ти я няма вкъщи, Рай.

— Няма я вкъщи?

Тя усети, че е разбрал, но думите ѝ пак засядаха в гърлото.

— Тя е на Квакерската улица.

— К... Квакерската улица? — Той погледна в тази посока, после пак към Лора.

— Да. — Очите ѝ се насълзиха и сърцето ѝ се сви, че трябваше да му нанесе още един удар. — Умря преди две години и баща ти я погребва в Квакерското гробище.

Тя усети тръпката, която премина през тялото му. Той се извърна и рязко пхна ръцете си в джобовете. Приведе рамене и се опита да се овладее. През сълзи тя гледаше светлата коса на тила му да се спуска върху яката, когато той вдигна лице към синьото небе и от гърлото му се изтръгна пронизителен стон.

— Има ли нещо, което да е останало същото от времето, преди да замина?

Съчувствието, което я разкъсваше, се насъбра в гърлото ѝ и тя внезапно почувства нужда да го приласкае и да го утеши. Приблужи се и положи ръка в падината между плешките му. Докосването ѝ изтръгна още един стон, и още един.

— Проклет моряшки занаят! — извика той към небето.

Тя почувства, че широкият му гръб трепери, и мъчителният израз на неговата мъка я накара да страда. Да, проклет моряшки занаят, помисли тя. Той като безчовечен съдник зачертаваше стойността на живота, любовта и щастието, от които морякът трябваше да се отрече при преследването на по-големи добиви от китова мас, кост и амбра. Платноходите правеха из седемте морета рейсове с години, трюмовете им бавно се пълнеха, а в същото време на брега умираха майки, раждаха се деца и нетърпеливи любими се женеха за други.

Но вечер къщите светеха. Жените се парфюмираха с аромати, добити от амбрата, и се преструваха, че корсетите от китова кост сигурно бранят тяхната добродетел, тъй като от другата страна на

Атлантика една изтъкана от благоприличие кралица диктуваше парада и примерът ѝ, заразен като чума, достигаше чак дотук.

Мисълта за целия този фалш подтикна Лора да направи една крачка към Рай. Обгърна го с ръце и притисна плътно чело към гърба му.

— Рай, скъпи, толкова съжалявам.

Той спря да плаче и я попита:

— Кога ще те видя пак?

Но тя не можеше да му даде отговор, който да го утеши в нещастieto.

Майският вятър, безразличен към човешката мъка, напоен със сол и аромат на пролетни цветове, разроши косата на Рай, препусна към един подготвян за път кораб, за да изсуши пълнежа в пукнатините му, и разсея дима над рафинериите, които носеха благоденствие, а понякога и болка на жителите на остров Нантъкет.

ВТОРА ГЛАВА

Китоловният занаят бе втъкал като стан сушата върху основата на морската вода, за да се получи килимът, наречен Нантъкет. Нямахме островитянин, който да не взима участие; повечето си изкарваха прехраната чрез него, пряко или косвено, още от края на седемнайсети век, когато един нантъкитски собственик на едномачтов платноход уловил първия кашалот.

Самият остров изглеждаше предопределен от природата да стане седалище на китоловния занаят. Бе разположен близо до естествените пътища за миграция на китовите, а бъбрековидната му форма го правеше удобен за пристанище, без да се налагат никакви допълнителни промени. Така че градът лежеше по протежение на извивката на Голямото пристанище и започваше направо от брега на океана.

За Нантъкет ловът на кашалоти не бе само поминък, но и традиция, предавана от поколение на поколение. Синовете на капитаните ставаха също капитани; майсторите на платна предаваха занаята на своите синове; такелажникът учеше наследника си на изкуството да съединява въжетата, държащи нависоко платната; потомството на корабостроителя чиракуваше при него, за да усвои уменията да се поправят кораби; корабните дърводелци учеха своите синове да извайват фигури на носа на кораба, за които се смяташе, че носят щастие и връщат живи и здрави моряците на брега; оттеглилите се корабни ковачи виждаха как синовете им се качват с чука и наковалнята на заминаващ китоловен кораб.

Така беше и с Джоузия Далтън. Той бе пето поколение бъчвар, бе предал знанията си за правене на бурета на своя син и видя как също като него на младини Рай отплава надалече.

Буретата се правеха на брега, разглобяваха се, товареха се на борда на кораба и при необходимост, се сглобяваха отново, когато се уловяха китове. Затова бъчварите имаха предимството да упражняват професията си и на сушата, и на борда на кораба, ако изберат риска на

пътуването заради по-високия залог, защото техният дял от печалбата — техният пай — бе четвърти поред след тези на капитана и на първия и втория помощник.

На младини Джоузия Далтън бе спечелил три такива значителни дяла, но бе изстрадал и несгодите на три пътувания и сега изработваше буретата си, стъпил здраво с двата крака на твърда земя.

Беше се прегърбил от дългите години над магарето за рязане и от бутането на тежкото стоманено ренде. Изпъкнали сини вени обвиваха ръцете му, задебелили от стискането на двете дръжки на инструмента. Торсът му бе като изкован от желязо и толкова мускулист, че не бе съразмерен с краката и му придаваше малко маймунски вид.

Но лицето му бе меко, обточено от бръчки, напомнящи структурата на дървото, с което работеше. Лявата му буза бе винаги разтегната в усмивка заради лулата от корен на изтравниче, която постоянно стърчеше между зъбите му. Лявото му око бе неизменно присвито и носеше синьо-сивия оттенък на дима, точещ се винаги покрай него, сякаш с годините бе поело някак и ароматните изпарения. Косата му бе сива и къдрава като милионите стружки, излезли изпод рендето му.

Рай спря пред отворената двойна врата на бъчварската работилница и надникна. За минута пое дълбоко мириса, гледката и звуците, от които бе отвикнал. Стените бяха целите в полици с бурета — с широка средна част, с плоски стени. Тук-там имаше и по някое овално, но тях не ги качваха на кораба. Недовършени бъчви се разтваряха като маргаритки над обръчите. Дъгите на други пък киснеха във вода. Рендетата бяха спретнато окачени на една от стените, а точилото си беше както винаги под тях. Върторът, с който се правеха жлеbove в двата края на всяка дъга, теслите с извити остриета и заглаждащите рендета висяха високо над влажния под, така както Джоузия винаги бе учил, че трябва.

Джоузия. Ето го — с талази от пресни стружки върху обувката, притиснала педала на дърводелското магаре, той наместваше една дъга на мястото ѝ.

Доста е остарял, помисли си внезапно натъжен Рай.

Щом сянката от вратата падна в работилницата, Джоузия вдигна глава. Бавно извади с жилестата си ръка лулата от устата си. Още побавно праметна крак и стана от седлото на дърводелското магаре.

Издайнически сълзи блеснаха в очите му, когато видя сина си, висок и строен, застанал на прага.

Хилядите пожелания, които си бяха обещавали, ако пак се видят живи, им се изплъзваха. Най-накрая Джоузия наруши тишината с възможно най-безличната забележка.

— Значи се върна. — Гласът му ужасно трепереше.

— Аха. — Гласът на Рай пък прозвуча ужасно ниско.

— Чух, че си бил на „Омега“.

Рай само кимна. Те стояха безмълвни. Старецът изпиваше с очи младия мъж, а той на свой ред жадно поемаше познатата гледка пред себе си, която на моменти се бе съмнявал, че изобщо ще види пак. Необичайни за такова завръщане чувства за миг ги приковаха към глинения под, но най-накрая Рай се втурна към баща си с разперени ръце. Прегръдката им бе здрава, силна, задушаваша. Ръцете на Рай също познаваха тежкия труд с рендето. Те се разделиха, потупвайки се по гърбовете, и се усмихнаха. Сините очи срещнаха още по-сини, но и двамата още не бяха в състояние да говорят.

Стара жълтеникава кучка с посивяла муцуна се дотътри и запълни празнината. Тя се наклони напред и весело заразмахва опашка за поздрав.

— Шип! — възкликна Рай и коленичи да поглади с обич главата на кучето. — Какво правиш тук?

О, каква гледка, помисли бащата при вида на момчето си, навело отново глава над своя домашен любимец.

— Животинката си знаеше, че ще се върнеш при нас, ако изобщо оцелееш. Избяга от къщата на хълма, не искаше да живее там без теб. Тук те чакаше през последните пет години.

Рай се наведе и обгърна с две ръце главата на кучето. Старият лабрадор се опитваше да го близне по брадата. Рай се смееше и се дърпаше, но после се приведе напред, за да получи няколко влажни ласки.

Имаше кучето от момче. Бе намерил жълтия лабрадор в плитчините. Животното се бе спасило от корабокрушение и плуваше към брега. Оставено на произвола на съдбата, кученцето веднага стана собственост на малкия Рай Далтън и получи името Шипрек^[1].

При вида на старата вярна Шип, очакваща го и радостно виеща за добре дошъл, Рай си помисли: „Ето най-сетне нещо, останало

непроменено отпреди“.

Докато гледаше Рай и кучето, старецът пак захапа лулата си. Радваше се на завръщането на сина си, но се натъжи, че Марта не бе тук да сподели щастието му.

— Значи сирените не успяха да те докопат — язвително отбеляза Джоузия и гърлено се засмя, за да прикрие чувствата си, които не намираше начин да изрази.

— Не. — Рай вдигна очи, но още поглаждаше ушите на кучето. — Направиха всичко възможно, но бях свален от кораба преди коработопиенето, защото се разболях от едра шарка.

Дръжката на лулата посочи лицето на Рай.

— Ясно. Тежка ли беше болестта?

— Достатъчно, за да ми спаси живота.

— Аха — изръмжа Джоузия и погледна изпитателно с присвито око.

Рай се изправи с ръце на хълбоците и огледа работилницата.

— Виждам, че тук има промени — отбеляза той тържествено.

— Да, и то доста.

Погледите им се срещнаха и двамата съжалиха, че изминалите пет години не бяха пощадили нито единия.

— Май и двамата загубихме жените си — каза мрачно младият мъж. Кучето се галеше в краката му, но той почти не му обръщаше внимание. Взя се в бащините очи и забеляза новите бръчки около тях и блясъка на напиралите сълзи.

— Значи вече си разбрал. — Джоузия заразглежда лулата си. Поглади с палец топлата ѝ издупина, все едно беше женско лице.

— Да — достигна до него глухият отговор.

Кучета се вдигна на задни крака и опря предни лапи на бедрото на Рай, като за малко не го бутна. Но той не забеляза. Ръката му несъзнателно търсеше златистата глава, докато гледаше как баща му поглаждаше лулата си от корен на изправниче.

— Къщата не е същата без нея.

— Е, тя живя добре, въпреки че издъхна покрусена от мисълта, че си се удавил в морето. Май така и не успя да го приеме. Като че ли доста преди мен предчувстваше, че си жив и здрав. — Джоузия тъжно се усмихна на сина си.

— Как умря?

— Влагата я повали... студът и влагата. Поболя се от възпаление на белите дробове и си отиде за три дни. Едновременно изгаряше от треска и трепереше от студ. Нищо не можеше да се направи. Беше през март, а ти знаеш колко сурова може да бъде Сивата Дама през март — каза той. Говореше без озлобление. Всеки жител на острова знаеше мъгливата му природа и я приемаше като част от живота... а също и от смъртта.

— Да, може да бъде дяволски коварна тогава — съгласи се Рай.

Старецът въздъхна и потупа Рай по рамото!

— Е, аз свикнах да живея без майка ти, доколкото можах. Но ти... — Джоузия остави мисълта си недовършена и изпитателно се вгледа в сина си.

Рай отклони поглед през прозореца.

— Вече си ходил горе на хълма, а?

— Да.

Стегнатите лицеви мускули втвърдиха очертанията на сочната уста на Рай. Но срещна въпросителния поглед на баща си и напрежението на лицето му се стопи.

— Аз загубих само една жена, момче, а ти загуби две.

Устата му пак се напрегна, но този път в знак на решителност.

— Засега. Мисля да намаля загубата наполовина.

— Но тя се омъжи за него.

— Защото е мислела, че съм мъртъв!

— Да, като всички нас, момче.

— Но не съм и ще се боря за нея, докато съм жив.

— А тя какво мисли?

Рай си спомни целувката на Лора, последвана от предпазливото ѝ отдръпване.

— Мисля, че още е в шок от това, че се завърнах така неочаквано. В първия момент май ме взе за призрак. — Рай обърна волевата си брадичка към баща си. — Но аз ѝ показах, че не съм, за бога!

Джоузия глухо се изсмя и кимна, а под загара на сина му изби червенина.

— О, залагам си копчетата, че си го направил, момче. И като гледам как си тръснал сандъка си на пода ми, май си дошъл да ми дрънкаш врели-некипели.

— Не с теб, старче, а с Шип смятам да си подрънкам врели-некипели, така че си скрий солената физиономия и престани да се заяждаш!

Джоузия избухна в одобрителен смях и лулата за малко да изпадне от нестабилната си позиция между пожълтелите му зъби.

— Изобщо не си се променил, Рай. Предполагам, че жена ти сега се чуди къде да дене излишния си съпруг, а? Така че разтоварвай си багажа и добре дошъл. Шип и аз ще ти бъдем достатъчно добра компания. От две години къщата е опустяла и дори твоят остър език ще ни дойде добре. — Той отново насочи дръжката на лулата към носа на Рай и добави: — Стига да не прекаляваш.

Очите им се срещнаха и двамата почувстваха, че им олекна — застаряващият родител и детето, пораснало по-високо и силно от баща си.

В къщата на хълма Лора, още трепереше от шока да види Рай отново и да го целуне. Веднага след като той изчезна надолу по пътеката, й се стори, че всичко е било сън. Но когато застана лице в лице с Дан, реалността я връхлетя с нова сила заедно с необходимостта да приеме невероятната истина и да се справи с нея.

Пред вратата тя затвори за миг очи, притисна с ръка неспокойния си стомах и престъпи прага.

Дан седеше на масата, подпрял лакти до недокоснатата чиния. Брадичката му бе скрита зад преплетените пръсти. Докато минаваше през стаята, Лора усети, че я следят онези пъстри очи, които познаваше, откакто се помнеше, и които сега й бе трудно да погледне открито.

Тя мина покрай дървената маса и се зачуди какво да каже и дали мъжът, който безмълвно я гледаше, бе все още неин съпруг. Погледът му се премести върху ръцете й и тогава тя се усети, че нервно премята през пръсти връзките на престилката си. Бързо ги пусна и зае мястото си на пейката срещу Дан. Нервите й бяха опънати като въжета. В стаята цареше болезнена тишина. Чуваха се само обичайните за острова звуци: чукове, чайки, камбанките на шамандурите и далечното свистене на нара от пощенския кораб от Олбъни, който акостираше долу на параходния кей.

Внезапно Лора се приведе, с лакти, опрени от двете страни на чинията, и скри с длани лицето си. Минаха няколко безкрайни минути, изпълнени с мълчание, преди тя да вдигне очи и да погледне отново Дан. Той разсеяно си играеше с една лъжица, натискаше я силно към масата и я въртеше, сякаш искаше да я забие в дървото.

Спря, когато забеляза, че тя го гледа, красивата му ръка остана неподвижна. Въздъхна, прочисти гърлото си и каза:

— Е...

Кажи нещо, смъмри се тя. Но не знаеше откъде да започне.

Дан пак прочисти гърлото си и седна по-изправен.

— Къде е Джош? — попита тя тихо.

— Нахрани се и излезе да си поиграе.

— Нищо не си хапнал.

— Ами... не бях много гладен — отговори той, без да я погледне.

— Дан... — Тя посегна да хване ръката му, но той не отговори на жеста.

— Изглежда здрав като бик и съвсем жив.

Тя сви ръце в скута си и се загледа в чинията, която той бе напълнил за нея, докато я нямаше.

— Да, май... така е.

— Дълго ли стоя тук?

— Тук? — тя вдигна бързо очи.

— Тук. В къщата.

— Знаеш кога пристигна „Омега“.

— Не, не точно. Никой не ми каза, че и Рай е на борда. Странно, не мислиш ли?

Тя пак сложи ръка върху неговата.

— О, Дан, нищо не се е променило... нищо.

Той рязко издърпа ръката си, скочи на крака и ѝ обърна гръб.

— Тогава защо ми се струва, че светът се руши под краката ми?

— Дан, моля те.

Обърна се и направи крачка към нея:

— Дан, моля те? Моля те за какво? Седя тук... на неговата маса, в неговата къща, с неговата...

— Стига, Дан!

Той пак се извърна, но думите „негова съпруга“ отекваха в ушите му така ясно, все едно ги беше произнесъл. Почти всичко тук

принадлежеше на Рай Далтън или бе му принадлежало преди време — и хората, и имуществото. Дан Морган с мъка се опитваше да приеме факта, че приятелят му бе абсолютно жив и бе дошъл тук, за да предяви претенциите си към всичко свое.

Лора го гледаше как сложи ръка на тила си и отпусна брадичка към гърдите си.

— Дан, ела, седни и си изяж обяда.

Ръката му се отпусна отстрани, той се обърна и я погледна.

— Трябва да се върна в кантората, Лора. Ще... ще се справиш ли?

— Разбира се.

Тя стана и го придружи до вратата. Там му поддържа сакото, докато го обличаше. Видя как взе цилиндъра от закачалката, но вместо да си го сложи, прекара разсеяно пръсти по ръба му. Бе обърнат с гръб към Лора. Като гледаше унилата му поза, гърлото ѝ се сви и тя стисна здраво ръце.

Дан направи крачка към отворената врата, спря, пое дълбоко въздух, после се завъртя и я притисна толкова силно към гърдите си, че дъхът ѝ спря.

— Ще се видим на вечеря — прошепна той с измъчен глас и тя кимна до рамото му още преди той да се отдели от нея и бързо да претъпи прага.

Докато се движеше по стъпките на Рай Далтън по мидената пътека, си помисли, че точно така бе вървял след него през целия си живот.

След като Дан се скри, Лора се разплака. Върна се вътре и пред очите ѝ изникнаха безброй неща, свързани със странното преплитане на техните три съдби. Докосна вилицата на Дан в недовършения обяд на дървената маса и се сети, че преди години Рай ядеше с нея.

По всяка вероятност тя още му принадлежеше. Тя разсеяно разтреби остатъците от прекъснатото ядене и спомените продължиха да нахлуват в главата ѝ. Затвори вратите на нишата с леглото, за да скрие от очите си мястото, където синът на Рай Далтън спеше до редицата от дървени войници, принадлежали на малкия Дан Морган. Кутията за пури до креслото бе подарък на Дан от Рай. Самото кресло Дан избра, след като се ожени за Лора, а табуретката до него бе подарък от някакъв гост на сватбата на Рай и Лора.

Почти против волята си Лора се озова пред вратата на навеса и очите ѝ се спряха на леглото. Колко мъчително бе да го гледа сега. На него тя и Рай бяха заченали Джош. На него Джош се роди. На това легло бе приседнал до младата майка и Дан, който, след като надникна към малкото розово вързопче под памучните одеяла, изрече своето предсказание: „Ще стане същият като Рай“. Очите на Лора затрепериха под спуснатите клепащи, като си спомни думите на Дан. Беше ги изрекъл, защото усети, че точно това има нужда да чуе тя в този момент. Но най-вече това легло бе свидетел на тяхната объркана история. Бяха го използвали и тримата. Дърворезбованите ъглови стълбове от борово дърво бяха държали саката и на двамата мъже, а рамката между тях Лора бе стискала с ръце в пристъпи и на екстаз, и на болка.

Гърлото ѝ се сви и тя се извърна.

Кой от двамата е моят съпруг сега? Първо на този въпрос трябваше да си отговори.

След половин час имаше отговора. Когато излезе от кантората на градския адвокат Езра Мерил, почувства, че няма сили да се върне отново в къщата и да се изправи лице в лице със спомените. И въпреки че бе на двацет и четири години и самата тя бе майка, изпита непреодолимо желание да се хвърли в прегръдката на майка си.

Беше оставила Джош у семейство Райърсън, затова се отправи към сребристо кафявата къща на улица „Бримстоун“, в която бе израснала. С приближаването спомените изплуваха още по-ярки, спомени и за нея самата, и за Рай, и за Дан — безгрижна, тичаща насам-натам тайфа, преди още да са поели никакви ангажменти. Изпълни я мъка и огромна нужда да поговори с някой за тези дни и тези хора, с някой, който ги познаваше от самото начало.

Но едва бе престъпила прага на всекидневната на майка си, когато разбра, че Далия Трахърн няма да ѝ помогне кой знае колко.

Далия едва се справяше с ежедневните решения в живота си, камо ли да дава съвети на другите. Беше едно неспирно мрънкало и се бе научила да си пробива път чрез непрестанно оплакване за най-незначителни неща. А когато нямаше никакви дребни неслоди, тя си измисляше въображаеми проблеми.

Съпругът ѝ Елиъс бе роден на острова. Беше майстор на платна и въпреки че цял живот ги произвеждаше, никога не бе плавал под тях, защото само при споменаването, че смята да постъпи на кораб, Далия пристигаше с някаква нова болест и го караше да ѝ обещае, че никога няма да я остави. Той почина, когато Лора бе на дванайсет години, и тогава някои казаха, че Далия преждевременно го е вкарала в гроба с непрестанните си оплаквания и хипохондрия, но че той сигурно е преминал в отвъдното щастлив, щом се е отървал от нея. Други пък казваха, че Далия е трябвало да държи по-здраво дъщеря си след смъртта на Елиъс Трахърн, защото момичето растеше свободно като птичка, след като баща ѝ си отиде, кръстосваше острова без вечерен час, без да я повикат от къщи, движеше се с момчетата и се учеше на съвсем не женски работи, а Далия пръста си не мръдваше да я контролира. Имаше и трето мнение — на тези, които снизходително обясняваха слабохарактерността на Далия, като изтъкваха: „Е, все пак тя е чужденка“.

Да, Далия не бе родена на острова, въпреки че живееше тук от тридесет и две години. Но и още сто години да прекараше на Нантъкет, нямаше да се отърве от клеймото, което всички родени на континента носеха, понеже чужденецът винаги си остава чужденец. Може би точно защото усещаше това студено презрение, Далия се държеше така — слабохарактерна и хленчеща.

Сега тя поздрави дъщеря си, като изви виещ глас като сирена:

— О, Лори, не очаквах да те видя днес.

— Майко, може ли да говоря с теб?

Изражението на Лора внезапно накара майка ѝ да заподозре, че има някакъв проблем, и възрастната жена се поколеба. Като че ли не ѝ се искаше много да покани дъщеря си. Но Лора се мушна вътре, седна на пейката до масата, въздъхна дълбоко и каза с треперещ глас:

— Рай е жив.

Далия почувства остра болка между очите.

— О, не.

— О, да, и се е върнал в Нантъкет.

— О, Боже. О, мили... защо... как... — Далия вдигна разтреперани ръце към челото си и разтри слепоочията си, но преди да си измисли някаква болест, Лора продължи. Изля пред нея на един дъх

цялата история и доста преди да стигне до края, слисаният израз на Далия се бе сменил с тревога.

— Ти... не смяташ... да се виждаш с него, нали, Лори?

Лора я гледаше със свито сърце от другата страна на масата.

— О, майко, вече се видяхме. А дори и да не бяхме, как бихме могли да го избегнем на остров, голям колкото Нантъкет?

— Но... но какво ще си помисли Дан?

Лора едва потисна вика си. А аз? Какво мисля аз? Дори не ме попита. Вместо това тя отговори безизразно:

— И Дан се видя с него. Рай дойде у нас.

— У вас... О, Боже... — Далия премести пърхащи пръсти от слепоочията към треперещите си устни. — Какво ще кажа на хората?

Несигурността бе винаги основната тревога на Далия. Лора разбра каква лудост бе да очаква майка ѝ да разбере положението, в което сигурността се олицетворяваше единствено от Даниел Морган, дългогодишна опера в живота на Лора, за разлика от Рай, който бе заминал и я бе оставил, „зарязал“, както често казваше Далия.

Лора не можа да се въздържи и си призна.

— Вече говорих с Езра Мерил и разбрах, че Дан ми е законен съпруг. — Тревожните ѝ очи търсеха успокоение. — Но аз... аз още обичам Рай.

— Шшт! — веднага вдигна ръце Далия. — Не говори такива неща. Само ще донесат нещастие. Дори не трябваше да се виждаш с него.

Лора се разпали още повече.

— Майко, къщата е на Рай. Джош е негов син. Не бих могла да го държа настрана.

— Но той... той може да ти отнеме всичко!

— Майко, как можа да помислиш такова нещо за Рай! — Съвсем типично за Далия бе да се тревожи за подобни неща в такъв момент. Лора скочи и се заразхожда.

— Не позволявай да те изработят, Лори. Добре ли си? Ще трябва да поговоря с Дан да ти вземе някакви капки, успокоително...

— Нищо ми няма!

Но за жена като нея, която можеше да измисли болест само при споменаването на нещо неприятно, беше задължително да открие някакво неразположение.

Тя се приближи и се опита да сложи длан на челото на Лора, ала младата жена ловко отстъпи встрани.

— О, майко, моля те.

Позьорската ръка се отпусна, измъченото лице с неизменния израз на страдание като че ли придоби няколко нови бръчки. Сразена от неспособността на майка си нито да даде съвет, нито да ѝ съчувства, Лора едва не се разплака.

О, майко, не виждаш ли от какво имам нужда? Имам нужда от подкрепа, от допира на бузата ти до моята коса. Имам нужда да се върна с теб в миналото, за да мога да разбера настоящето.

Но Далия никога не можеше да успокои човек. Какво ѝ бе станало на Лора, за да помисли, че сега ще може? Обърканото ѝ бръщолевене само влошаваше нещата и Лора не се изненада, когато майка ѝ се завлече до един стол, притисна опакото на ръката си към челото си и каза:

— О, Лори, май имам ужасно главоболие. Ще ми направиш ли билков чай? Ей там... — Тя махна немошно с ръка. — На полицата ще намериш корен от валериан и анасон. Смеси ги... с малко вода... моля те. — Вече бе останала без дъх.

И така, Лора се оказа в положението да обслужва майка си, вместо да бъде успокоявана от нея, и докато си тръгне от къщата на улица „Бримстоун“, вече имаше главоболие. Върна се вкъщи и прекара следобеда в тежки размисли за миналото и тревоги за бъдещето.

В края на деня се върна и Дан. Той огледа всекидневната, като едва ли не очакваше да намери там Рай. Окачи палтото си и срещна погледа на Лора от другия край на стаята, но явно никой от двамата не бе в състояние да говори.

Дан втренчено следеше Лора, докато тя слагаше масата. По време на вечерята напрегнатата атмосфера не се разведри. И двамата избягваха темата Рай Далтън.

Но вечерта Джош с точната си детска интуиция изстреля въпрос, който едновременно улучи две цели. Дан седеше зад малкото дъбово писалище с писалка в ръка. Джош попита:

— Защо мама се уплаши, когато онзи човек беше тук?

Дан изкриви реда, който вписваше в счетоводната книга. Неговата ръка се вцепени върху страницата, ръката на Лора — по плетивото. Очите им се срещнаха и Лора сведе поглед.

— Защо не попиташ мама? — предложи Дан и видя как по страните на Лора изби червенина. Той още не разбираше какво се бе случило между тях двамата, когато Рай дойде.

Джош заподскача и се хвърли в скута на майка си.

— Страх ли те е от онзи мъж, мамо?

— Не, миличко, съвсем не. — Тя разроши косата на Джош.

— Изглеждаше така, все едно те е страх. Очите ти се бяха разширили и така отскочи от него, както ме караш мен да се дърпам, щом се приближа много до огъня.

— Бях изненадана, а не уплашена. И не съм отскочила от него. Само си говорехме, това е всичко. — Но вината изби по бузите ѝ още по-пламтяща отпреди. Знаеше, че Дан внимателно я гледа. Тя така трескаво се захвана с плетивото си, сякаш покривчицата трябваше да е готова, преди да си легне. — Мисля, че е време да строиш войниците на полицата и да си сложиш пижамката.

— Вие с татко искате да си говорите възрастни разговори, а?

Лора не можа да скрие усмивката си. Джош беше будно и остроумно дете, въпреки че имаше моменти, когато с удоволствие би му запушила устата, за да не слуша невинните му забележки. Но между Лора и Дан съществуваше ново напрежение, което не произтичаше от думите на Джош и което с приближаването на времето за лягане ставаше все по-осезателно. Когато най-накрая се оттеглиха в спалнята, на Лора и се струваше, че върви по натрошено стъкло. Нещата допълнително се усложниха от събличането.

Дневното облекло бе направено за дами с камериерки. Роклята и корсетът се завързваха на гърба, така че беше невъзможно да се обличат и събличат без чужда помощ. Лора се бе противопоставила на настояването на Дан да си купи такава рокля, вместо сама да си ушие, обаче той страшно държеше да покаже, че може да задоволи всичките ѝ потребности, и тя се почувства задължена да си вземе от неудобните рокли, та сега по два пъти дневно се нуждаеше от помощта му да облече и да съблече тези дяволски неща.

Но тази вечер почувства странно неудобство да го помоли за услугата, която бе станала неизменна част от ритуала преди лягане, толкова обичайна, както и загасването на последната свещ.

Ала тази вечер бе различно.

Дан постави свещта на тоалетката, развърза първо вратовръзката си, после свали ризата си и ги окачи на ъгловия стълб на леглото. Лора, овързана като пълнена пуйка, преди да я пъхнат във фурната, безмълвно се разбунтува срещу женската орисия. Защо жените се обличат в толкова непрактични дрехи? Мъжете не би трябвало да се примиряват с такива неудобства.

Как ѝ се искаше незабелязано да изхлузи дрехите си, да се мушне в нощницата и после бързо под завивките. Вместо това тя с усилие помоли:

— Дан, би ли ми разхлабил връзките?

За неин ужас лицето му почервения. Тя се обърна и застана с гръб към него. След близо четири години помощ при събличането Дан се изчервяваше!

Той освободи лъскавите куки на кръста и дръпна връзките, промушени през металните капси по гърба на корсета ѝ. Усети го, че се заплете, после го чу да промърморва нещо под нос. Накрая се освободи и прекрачи роклята си, сложи корсета върху кедровата ракла и разкопча фустата. Остана само по долните гащи с копче на кръста и корсажа, който се завързваше, отпред с атлазена панделка.

Гънките на корсажа се бяха отбелязали по кожата ѝ през деня във формата на кръстосани червени резки, които я сърбяха ужасно. Дан често я закачаше, когато си лягаха и тя веднага започваше да се чеше.

Но тази вечер бе съвсем тихо, когато си легнаха под завивките с гръб един към друг. Във въздуха се носеше само димът на загасената свещ. От далечината се чуваше непрестанното припляскване на океана върху брега, а по-близо отвън — къткането на козодоя, което предшестваше песента му. Пак се чу къткане, а Лора лежеше в тъмното толкова напрегната, колкото и Дан, и си казваше, че е имало и други нощи, когато са заспивали, без да се докоснат. Защо тази вечер това ѝ правеше такова впечатление?

Чу го да преглъща. Ребрата я сърбяха, но не смееше да помръдне. Тишината задълго надвисна над тях. Накрая, когато козодоят пропя за стотен път, Лора посегна към ръката на Дан. Той се вкопчи в нея като удавник за сламка, кокалчетата ѝ меко изпукаха, а от неговата страна на леглото се чу гърлен звук, изразяващ наполовина облекчение, наполовина отчаяние. Тя чу как прошумоля пухената възглавница,

когато той обърна лице към нея. С палеца си галеше опакото на ръката ѝ, в жеста му имаше отчаян стремеж за притежание.

Когато накрая проговори, гласът му прозвуча гърлени от напирещите емоции.

— Страхувам се, Лора.

Думите се забиха като трън в сърцето ѝ.

— Недей — окуражи го тя, въпреки че също се страхуваше.

Имаше неща, които той не можеше да изрече и не би изрекъл, които се разбираха от само себе си, които никой от двамата не бе признавал, но които внезапно бяха изплували помежду им.

През детските и младежките години постоянно се движеха тримата, приятели завинаги. Но за никого не бе тайна, че Лора има очи само за Рай. Когато вестта за неговата смърт стигна до Нантъкет, Дан се измъчи заедно с нея. Двамата се разхождаха по пометения от ветровете бряг и разбраха колко особено тежко е страданието за тези, които жалят мъртвец, без да са видели трупа му. Те безпомощно се скитаха, търсещи доказателство за безвъзвратността на смъртта. Но ново, окончателно доказателство им бе отказано от ненаситния океан, който малко се интересуваше от човешката нужда да остави духа да почива в мир.

През тези неспокойни дни отчаянието на Дан трая по-кратко от това на Лора, защото, след като Рай го нямаше, той можеше да я ухажда, за което винаги бе мечтал. Но тези дни бяха белязани за него и с чувство на вина — бе едновременно благодарен за смъртта на Рай и измъчван от угризения за благодарността си.

Той спечели Лора най-вече като стана незаменим за нея.

Една сутрин тя се събуди от звука на брадва в задния двор и видя Дан там да цепи дърва за зимата. Когато режещият студ предупреди за настъпващата зима, той пак дойде, без да го бе молила, с товар кафяви водорасли, с които да укрепи къщата срещу упоритите течения и суровия климат. Когато бременността ѝ напредна, Дан идваше всеки ден да носи вода, дърва за печката, пресни потокали, настояваше тя да си вдигне краката и да си почине, когато я измъчваха болките в гърба. Щом започнаха родилните болки, Дан беше този, който повика акушерката и майката на Лора и който крачеше трескаво в задния двор, както би правил Рай, ако беше там. Дан пръв отиде до леглото ѝ да

види новороденото, помилва я по челото и ѝ обеща, че винаги, когато тя и Джош се нуждаят от него, той ще бъде до тях.

Така постепенно тя стана зависима от цялата съпружеска подкрепа, която той изгаряше от желание да ѝ даде дълго преди да поиска ръката ѝ. Отношенията им преляха в брак така естествено, както избелелите дъски на древните плавателни съдове се носят от прилива към брега. И ако силната страст не бе белязала втората женитба на Лора, сигурността и приятелството бяха нейните основни черти.

Както при повечето бракове, единият обичаше повече; в случая това беше Дан. Все пак той си отдъхна накрая, защото съперникът му за чувствата на Лора вече го нямаше. Най-после тя бе негова и го обичаше. Той никога не разнищи тази любов, никога не си призна, че в по-голямата си част бе породена от благодарност не само за физическата и финансовата помощ, но и защото той обичаше Джош искрено като свой син и му бе не по-лош баща от истинския.

Но когато този следобед влезе в къщата и видя Рай Далтън, Дан почувства, че основите на брака му се разклащат.

Сега лежеше до Лора и в гърлото му болезнено напиреха въпроси, които не се осмеляваше да зададе, за да не чуе отговорите, от които се страхуваше. Все пак имаше един, който не можеше да потисне, въпреки че сърцето му бе натежало от мрачно предчувствие само при мисълта да ѝ го зададе. Погали пак с палец ръката ѝ. Преглътна и отправи въпроса си в тъмното със странен, стегнат глас.

— Какво правехте с Рай, когато влязох днес?

— Правехме? — Думата прозвуча измъчено и неестествено.

— Да... правехте. Защо Джош каза, че си отскочила, когато е влязъл?

— Ами... не знам. Бях нервна, разбира се — кой не би бил, ако... един мъртвец ѝ така влезе в дома му?

— Престани да увърташ, Лора. Знаеш какво те питам.

— Тогава недей, защото няма значение.

— Искаш да кажеш, че те е целунал, така ли? — Като не получи отговор, той продължи. — Беше изписано на лицето ти, когато ви прекъснах.

— О, Дан, съжалявам, наистина. Но той ме свари съвсем неподготвена и това не означаваше нищо друго, освен поздрав. — Но

тя знаеше, че не е така.

— Ами когато го изпрати надолу по пътеката — тогава пак ли те целуна?

— Дан, моля те...

— Два пъти! Целунал те е два пъти! — Той дръпна болезнено ръката ѝ. — И втория път пак поздрав ли беше?

Досега не познаваше ревността на Дан, защото не бе имало повод. Тази сила доста я уплаши и тя трескаво затърси отговор.

— Дан, за бога, причиняваш ми болка. — Той охлаби ръката ѝ, но не я пусна. — Когато дойде тук, Рай нямаше представа, че сме женени.

— Той да не би да иска да заеме старото си място като твой... съпруг?

— Ти си мой съпруг сега — каза тя меко с надежда да го укроти.

— Единият от двамата — каза той горчиво. — Този, който днес още не си целунала.

— Защото не си помолил — изрече тя още по-меко.

Той се повдигна на лакът и се наведе над нея.

— Аз не моля — прошепна зловещо. — Вземам си това, което ми принадлежи по право.

Устните му яростно се нахвърлиха върху нейните, като че ли за да я накажат за нещо, за което нямаше вина. Целуваше я, обзет от дива решителност да изгони Рай Далтън от мислите ѝ, от живота ѝ, от миналото ѝ, с ясното съзнание, че беше невъзможно.

Езикът му се стрелна надълбоко и я нарани с грубостта, която тя не познаваше у него.

Изведнъж той се разкая и като я стисна така силно в обятията си, че почти я задуши, зашепна дрезгаво в ухото ѝ:

— О, Лора, Лора, съжалявам. Не исках да те нараня, но така се страхувам, че ще те загубя след всичките години, които ми трябваха да те спечеля. Когато влязох тук и го видях, се почувствах като преди десет години, когато те гледах да се влачиш след него като болно кученце. Кажи ми, че не си отвърнала на целувките му... кажи ми, че няма повече да му позволиш да те докосва.

Никога преди не беше признавал, че е ревнувал от Рай през онези отминали години. Домъчня ѝ за него и тя протегна ръце да приглади косата на тила му. Прегърна го, притвори очи и го целуна по

слепоочието. Изведнъж разбра колко крехка беше сигурността му сега, когато Рай се бе върнал. И все пак се страхуваше да даде обещание, което не бе сигурно, че може да удържи.

Но едно можеше да каже и го каза с абсолютна сигурност:

— Обичам те, Дан. Никога да не се съмняваш в това.

Усети как през тялото му мина тръпка и ръцете му започнаха да се движат по тялото ѝ. Това докосване съвпадна с внезапното ѝ нежелание да се люби с него тази нощ. Веднага се почувства страшно виновна заради тази мисъл. Преди никога не бе и помисляла да му откаже. С чувство за дълг тя го погали по врата и по гърба и си каза, че това е същият Дан, с когото се е любила повече от три години, че Рай Далтън няма да се появи по пътеката и да отхвърли този мъж.

И все пак така не ѝ се искаше това. Господ да ѝ е на помощ, така не ѝ се искаше.

Той плъзна пръсти по устните ѝ, вдигна нощницата и тя разбра нуждата му да се реабилитира. Отвори тялото си за него. Движенията ѝ бяха механични; накрая, когато той изстена и свърши, тя го прегърна силно, потискайки чувството, че изневерява на другия. Предишната нощ всичко би изглеждало като най-естественото и желано нещо на света.

Рай Далтън лежеше по гръб в плевника над работилницата, разстроен от празнотата, която създаваше липсата на жена в къщата. Всяка позната мебел извикваше спомен за майка му, как седи, работи, почива. Чувстваше присъствието ѝ толкова силно, сякаш наистина беше там.

Първото домашно ядене бе значително по-добро от моряшката порция, но пък не беше като вкусните гозби, които майка му или Лора можеха да приготвят. Леглото от момчешките му години, макар и по-широко от койката на „Омега“, бе жалък заместител на пухеното легло от палисандрово дърво, което се бе надявал да сподели тази нощ с жена си. Като си легна, тялото му се приготви за познатото от последните пет години люшкане и неподвижността на сегашната постеля му пречеше да заспи. Навън вместо свиренето, на вятъра в такелажата се чуваха тропот на копита по новия калдъръм, откъслечни

гласове, свистене на камшик и затваряне на вратичката на някой уличен фенер.

Никакви обезпокояващи шумове, просто по-различни.

Стана от леглото и отиде до южния прозорец. На дневна светлина от него се виждаше част от къщата, защото дърветата на острова бяха ниски. Подравнявани неспирно от вятъра, те рядко се извисяваха над съграденото от човешките ръце.

Но беше тъмно и почти безлунната нощ обвиваше хълма в мрак.

Рей си представи Лора в леглото, което някога делеше с него, а сега с Дан Морган. Мисълта го прониза като харпун.

В съседното легло Джоузия неспокойно се завъртя и от тъмното долетя гласът му:

— Няма да се почувстваш по-добре, ако цяла нощ си мислиш за нея, момче.

— Да не би да не го знам. Точно в този миг, докато аз седя тук и си мечтая, тя е там, в леглото с Дан.

— Утре ще имаш достатъчно време да й кажеш как си се чувствал.

— Няма да има нужда да й казвам — тя знае.

— Значи те отпрати, така ли?

Рай облегна лакът на рамката на прозореца и се чувства още по-разстроен.

— Да, отпрати ме. Но момчето беше там. То си мисли, че Дан му е баща, и го обича като баща, поне така казва тя. Това е нещо, с което трябва да се съобразя.

— Значи ти е казала за момчето?

— Да.

Непрестанното бучене на океана проникваше през дебелите стени на къщата, а Рай не помръдваше и гледаше втренчено тъмния квадрат пред себе си. После с новопридобита гордост, която караше гласа му да трепери, тихо каза:

— Той е сладко момченце.

— Да, в устата прилича на баба си.

Рай се извърна към леглото, на което лежеше баща му, но не успя да различи ясно очертанията му в тъмното.

— И ти загуби внука си, както аз — жена си. Никога ли не го е водила тук, за да се запознаете?

— Е, идвала е по работа в работилницата. Но не мисля, че на детето му липсват дядо и баба. Родителите на Дан се справят добре. Чух, че го обичали като свой внук.

Положението все повече се усложняваше. Рай си спомни дните, когато можеше без покана да влезе в къщата на семейство Морган като у дома си.

— Значи още се държат? — попита той.

— Да, и двамата пращят от здраве.

След кратко затишие Рай пак попита:

— А Дан... какво работи, че живеят толкова нашироко?

— Работи в кантората на стария Старбък.

— Старбък! — възкликна Рай. — Да не искаш да кажеш Джоузеф Старбък?

— Същият.

Този факт поразява Рай, защото Старбък беше собственикът на китоловния флот, част от който бе и „Омега“. Помисли си колко нелепо беше, че бе тръгнал да преследва богатства, разпределяни от този, който му бе отнел Лора.

— Видя ли трите нови къщи по Главната улица? — продължи Джоузия. — Старбък ги строи за синовете си. За проекта е наел архитект чак от Европа. Трите Тухли, така ги нарича. Потръгна му на Старбък. „Герой“ и „Президент“ се върнаха препълнени със стока, същото очаква и от „Тримата братя“.

Но Рай почти не го слушаше. Проклинаше деня, в който го се бе втурнал за богатство. И богатство бе спечелил. Делът му бе една шейсета от общата печалба и възлизаше на близо хиляда долара, а това не бе малка сума по всички стандарти. Но парите му не можеха да откупят обратно Лора. Очевидно тя живееше добре с Дан. Той печелеше достатъчно, за да издържа нея и детето. Рай преглътна и надникна в тъмното към къщата си. Спомни си своето и на Лора легло в новия навес.

По дяволите! Той я обладава в собственото ми легло, докато аз спя на момчешката си кушетка и ям ергенски вечери.

Но не за дълго, закле се Рай Далтън. Не за дълго.

[1] Shipwreck (англ.) — корабокрушение. — (Бел.прев.) ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден Нантъкет се събуди обвит в мъгла, чиито талази се стелеха в краката на Рай Далтън и се оттегляха встрани, за да продължи пътя си. Докато крачеше към кантората на Старбък, мъглата обвиваше главата му и превръщаше сивите скучни павета под обувките му в черни перли, лъскави и влажни. В железния котел за поене на конете се събираха капчици, които се спускаха във вадички надолу, от време на време капеха на земята и странно отекваха като музикални ноти в гъстата пелена. А непосредствено след тях се чуваше и драскането на ноктите на Шип, която следваше стопанина си.

Но въпреки влажния сив ден Рай Далтън се наслаждаваше на разкошното усещане, че е сух и чист, след като пет години го бяха заливали непрестанно вълни и бе ходил с мазни петна и засъхнала сол. Бе облечен с дебел пуловер, който Лора му бе изплела преди години, с висока яка, стигаща до брадичката и докосваща спускащите се ниско бакенбарди. Бакенбардите си приличаха по цвят и твърдост с грубата вълна, а извитите плетеници по ръкавите подчертаваха още повече мощните, усукани като здрави въжета мускули на ръцете му. Черният му вълнен моряшки панталон беше без колан и се връзваше с връзки от двете страни. Капака отпред Рай използваше, за да сгрее ръцете си, докато пресичаше с широки мъжествени крачки калдъръмените улици, разсичаше мъглата и я оставяше да се вие на кълба след него.

Тухлите на кантората имаха цвят на съомга и блестяха с всички цветове на дъгата. Те контрастираха на ослепително бялата боя, с която бяха боядисани вратата, рамките на прозорците и табелата, открояваща се ясно дори под оловносивото небе. Когато Рай докосна резето. Шип застана на пост с изплезен език и очи, приковани във вратата.

Вътре бяха запалили огън, за да отвърнат студa, и в цялото помещение както винаги след завръщането на китоловен кораб кипеше усърдна работа. Рай размени поздрави с многобройните си познати и се отправи към кабинета на Джоузеф Старбък. Той бе приветлив човек е големи бакенбарди и в момента, в който Рай прекрачи прага му, се

спусна към него с протегнатата ръка. Ръкостискането му бе твърдо като на бъчваря.

— Далтън! — възкликна той. — Гордея се с вас след този рейс. Претоварени със стока и по петнайсет долара за галон! Не бих могъл да бъда по-щастлив!

— Да, страхотен късмет, наистина — отвърна Рай.

Старбък повдигна вежда.

— Ще те накарат ли сега да се откажеш от морето, или ще тръгнеш на още едно пътешествие с „Омега“?

Рай вдигна ръце.

— А, не, стига ми толкова моряшки живот. Едно пътуване бе достатъчно. Ще съм доволен до края на живота си да правя бурета заедно с моя старец, но тук, на брега.

— Не те обвинявам, Далтън, въпреки че печалбата ти е значителна. Сигурен ли си, че не мога да те изкуша да опиташ още веднъж, да речем, този път за една петнайсета от цялата печалба? — Старбък лукаво загледа Рай в очите и се върна до огромното писалище с извит сгъваем капак — най-впечатляващата мебел в стаята.

— Не, дори и за една петнайсета. Последното пътуване ми излезе доста солено.

Старбък се намръщи и пхна палци в джобовете на жилетката си, после се вгледа в младия мъж.

— Да, съжалявам, Далтън. Страхотна бъркотия завари при завръщането си, страхотна бъркотия — сведе навъсен поглед и пак го погледна. — Госпожа Старбък и аз ти изказваме най-дълбоки съболезнования по повод на смъртта на майка ти.

— Благодаря ви, сър.

— Как е баща ти?

— Пъргав както винаги. Реже дъгите на буретата по-бързо, отколкото скапаният му калфа може да намогне.

Старбък се засмя гръмко.

— След като не мога да те убедя да правиш бурета на кораба ми, сигурно ще мога да убедя теб и баща ти да изпълните поръчката ми за бурета тук?

— О, да. За нас ще бъде чест.

— Чудесно! До края на деня ще изпратя агента си, за да се споразумеете за цената.

— Добре.

— Предполагам, че си дошъл да си прибереш дела?

— Да.

— Ще трябва да говориш с твоя... ъъ, приятел... Морган — Старбък видимо малко се сконфузи. — Той е главният ми счетоводител, знаеш. Кабинетът му е на втория етаж.

— Да, знам.

При споменаването на Дан Морган Старбък погледна лицето на Рай, но то остана непроменено. Само с едно учтиво кимване даде знак, че е чул какво му се казва. Старбък извади десетцентова пура от една кутия, предложи и на Рай, който му отказа, отхапа връхчето и скоро забълва ароматен дим из стаята.

— Знаеш ли, Далтън, този бизнес има страни, които не мога да кажа, че харесвам. Мъжът напуска дома си с най-добри намерения, за да осигури колкото може по-добре жена си и семейството си, но накрая често се налага да преглъща горчиви хапове. Вината не е нито негова, нито моя в този случай. И все пак аз се чувствам отговорен, по дяволите. — Старбък стовари юмрук върху износената ръчна облегалка на капитанското си кресло. — Въпреки че не е кой знае какво утешение, госпожа Старбък и аз искаме да поканим в знак на благодарност наетите от мен моряци на вечеря у нас в събота вечер и да отпразнуваме завръщането на „Омега“. Ще дойдеш, нали?

— Да, с удоволствие. — Рай се усмихна широко. — Особено ако госпожа Старбък смята да поднесе нещо различно от ястията, които приготвя моят старец.

Въпреки смеха и закачките на Далтън Старбък разбра какъв шок бе преживял той при вестта, че жена му е свързала живота си с най-добрия му приятел. Беше напълно убеден, че не му липсваха само гозбите на жена му. Старбък не можеше да направи почти нищо, за да му помогне, но тъй като беше почтен човек, се замисли и си обеща, че Далтън ще получи изгоден договор за производство на бурета.

Рай се качи по стълбите и се приближи към широкото писалище с много прегради, зад което на висока табуретка седеше Дан Морган. В огнеупорния фенер със сферичен отражател гореше свещ и хвърляше светлина върху разпръснатите по писалището разтворени книжа.

Въпреки че се изхранваха от китовата мас, жителите на Нантъкет рядко я използваха за осветление. Както те самите казваха: „Защо да я горим, като можем да я продадем и да станем по-богати“.

Морган вдигна поглед, когато чу стъпките да отекуват по излъскания чамов под. Писалката му застина неподвижна и угълчетата на устата му се отпуснаха надолу.

Но той все пак стана от столчето и посрещна Рай прав.

Рай спря до писалището. Краката му бяха здраво стъпили на земята — по един нов начин, с който Дан още не можеше да свикне. Палците си бе пъхнал отпред на панталона. На пръв поглед моряшката му стойка изглеждаше заплашителна — така стабилна и самоуверена. И той се сети, че Рай е с една глава по-висок от него.

Рай също огледа Дан. След пет години все още бе стегнат и във форма. Носеше модно сако от камгарен плат с цвят на черница и диагонална шарка, вратовръзката му бе безупречно вързана, раирана жилетка обвиваше слабите му ребра. Изглеждаше като човек, който се радва на добро финансово състояние и иска да го демонстрира дори и по този сдържан начин.

За миг Рай се почуди дали и Лора бе толкова горда със спретнатото облекло на Дан. Той остави настрана ревността и протегна ръка, но за момент си помисли, че Дан ще откаже да го поздрави. Все пак ръката на Дан се срещна енергично с неговата. Докосването нямаше как да не извика спомена за старото приятелство. И двамата едновременно болезнено искаха да възстановят приятелството със старата му сила и разбираха, че никога нямаше пак да бъде същото.

— Здравей, Дан — поздрави по-високият.

— Рай.

Те отпуснаха ръце. Покрай тях се суетяха чиновници и подчинени, които продължаваха да си вършат работата, но всички наостриха уши. Любопитни очи се отклоняваха и тайно се споглеждаха.

— Старбък ме прати да си прибера печалбата.

— Разбира се. Ще ти подпиша чека. Ще отнеме само минута. — Дан забеляза, че Рай вече говореше с насечено, моряшко наречие.

Дан седна обратно на стола, извади голяма счетоводна книга и записа нещо в нея. Докато стоеше над него и гледаше ръцете му Рай си спомни стотиците пъти, когато заедно слагаха стръв на въдицата,

ловяха водни костенурки в езерото Хамък или пък изравяха миди от брега след отлива и си разделяха улова при огъня на плажа. Често и Лора седеше при тях. Рай гледаше добре поддържаните ръце на Дан, които изписваха в счетоводната книга цифрите и после думите със завъртян едър шрифт — квадратни умели ръце, покрити със светъл мъх, и си помисли, че тези ръце познават Лора колкото и неговите. Конфликтът между старото приятелство и новото съперничество предизвика буря от чувства у Рай.

Приятелю, приятелю, защо трябва сега да ми станеш враг?

— Виждам, че добре се грижиш за Лора — каза той тихо, така че никой друг да не може да чуе. — Благодаря ти за това.

— Няма нужда да ми благодариш — отвърна Дан, без да вдига поглед. — Тя е моя съпруга. — Вдигна глава и в очите му имаше предизвикателство: — Ти какво очакваш?

Изправиха се за миг лице в лице и разбраха, че занапред и двамата ги очаква единствено страдание.

— Очаквам, че ще се бориш за нея с нокти и зъби — това по всичко си личи.

— Нищо такова не смятам да правя. — Дан се изправи и протегна двата си пръста, с които бе прищипал чека. — Законът е на моя страна. Пристигна съобщение, че си безследно изчезнал в морето. В такива случаи законната процедура е така наречената презумпция за смърт и сега пред закона Лора е моя жена, не твоя.

— Не си си губил времето и си проверил всички алинеи, нали?

— Нито ден.

Битката ще си я бива, помисли Рай, разочарован от този нов развой. Но щом Дан си беше направил целия този труд, значи Лора му е дала някакъв повод да се съмнява в намеренията ѝ.

— Значи ще кръстосаме шпаги, стари приятелю? — попита тъжно Рай.

— Наречи го, както искаш. Но аз няма да се откажа нито от Лора, нито от сина ни. — Той изрази ясно намеренията си. Позицията му беше твърда.

Значи така. Но Рай не можа да се въздържа да го бодне още веднъж, когато прибра чека и махна бързо за довиждане.

— Предай и на двамата, че ги обичам, нали ще го направиш, Дан? — След това се завъртя на пети и излезе.

Но отвън веселостта му веднага се изпари. Вместо това, докато гледаше неподвижен към Крукид Рекърд Лейн, лицето му придоби тревожно изражение. Шип вдигна глава, изправи се и го загледа търпеливо. Рай не забеляза топлото внимание на кучето, но съвсем скоро пхна ръце под капака на корема си и каза меко:

— Е, Шип, май че тя наистина му е съпруга. А ние какво да правим сега, душице?

Кучето гледаше нагоре към Рай и с отворена уста чакаше някакъв негов знак. Накрая мъжът извърна поглед и пое в обратна посока, а драскането на кучешките нокти го придружи през площада. Но преди двамата да бяха изминали и десет ярда, приближаващи стъпки отекнаха зловещо и се спряха пред тях. Рай вдигна очи и застина. Обикновено присвитите очи на бащата на Дан в този мрачен ден бяха широко отворени и от ъглите им се спускаха поразително бели на фона на махагоновото му лице линии. Той беше отслабнал и по главата му имаше по-малко коса от преди. Отначало и двамата мълчаха, но радостта от срещата с човека, към когото бе привързан от детство, накара Рай да пристъпи напред.

— Здравсти, Зак. — Той протегна ръка и Зак се приближи, за да я поеме. Имаше твърди, мазолести ръце на рибар, който през целия си живот бе дърпал платна и мрежи. Бяха обгорени от слънцето, а морската сол им бе придала цвета и вида на осолено месо.

— Здравсти, Рай. — Ръкостискането беше кратко и много силно. — Чух вестта. — Закари Морган вдигна за миг очи към кантората, в която работеше синът му, и после ги насочи смутено към Рай. — Добре е, че си жив в края на краищата.

— Да, хубаво е да стъпиш отново на твърда земя, това поне със сигурност мога да кажа.

Но недоизказаното витаеше между тях. Те имаха общ живот, който ги бе привързал един към друг, но сега помежду им се изпречваха нови препятствия.

Зак се наведе и погали Шип по главата.

— А, и доброто старо кученце се радва, че си се върнал, нали Шип? Не те е виждала отдавна. — Кучето бе добър повод за смяна на темата, но само временно. Когато Зак се изправи, те пак се почувстваха неловко. — Съжалявам за майка ти, Рай.

— Да. Е... нищо не е вечно, нали?

Очите им се срещнаха и те се разбраха без думи. И сега моето момче е твой внук, помисли си Рай, а майка му — твоя снаха. Не мога да влизам и да излизам от къщата ти както преди.

— Моят старец ми каза, че жена ти е здрава и е добре.

— Да, както винаги.

Между тях зейна огромна петгодишна празнина. Някога им беше толкова лесно да си говорят.

— Днес не си за риба.

— Много е гъста мъглата.

— Да.

— Ами... Предай много поздрави на Хилда — каза Рай.

— Добре, и поздрави Джоузия.

Казаха си и всичко, и нищо. Казаха си: разбери, трудно ми е, обичам ги и двамата. Обърнаха си гръб и стъпките им се отдалечиха в мрака. Рай се обърна и погледа след Зак, докато той изчезна в кантората, по всяка вероятност, за да говори със сина си за този странен обрат на съдбата.

Мъглата беше добре дошла за Рай в този момент. Двамата с Шип стъпваха тежко сред нея, увесили нос. Сребристите къщи по тихите улици се сливаха в светла стена, която ги обгръщаше, и само боядисаните капандури внасяха малко цвят в мрачния ден. Някои бяха сини — цветът, който беше привилегия само на капитаните на китоловните кораби. Плътено притиснатите един до друг дворове, обградени с колове, скоро отстъпиха място на оградите с преплетена в тях китова кост. Около топилните се носеше миризма на гнило и навсякъде проникваше сивият дим от топящата се мас, притиснат плътно около острова от воала на мъглата.

Лов на китове! Той беше навсякъде и изведнъж на Рай Далтън му се прииска да избяга от него и да го изличи от съзнанието си. Търсейки убежище за усамотяване, се насочи към мочурищата на Брант Пойнт. Равнината се разстилаше пред него като море от зеленина и в нея гнездяха хиляди видове птици. Техните гласове се носеха през мъглата, плътно притиснала остриците и хвоцове. От най-гъстите боровинкови храсти се чуваха непрестанно пляскане на криле и шум от храненето на птиците, неспирно виещата се мъгла придаваше на цялата сцена сюрреалистичен характер. Колко ли пъти трите деца бяха идвали тук да търсят гнезда и яйца? Рай си представи как изглеждаха

те тримата навремето, но веднага лицето на Лора се откри ярко в паметта му, не толкова, каквото беше вчера, изненадано и стъписано, а каквото беше, когато се пробуждаше тяхната сексуалност, когато за първи път го погледна с очите на жена — учудени и свенливи. После си я представи как се извъръща от огнището, хванала с престилката черпака: после безгрижно тичащия им син...

Обзе го чувство на непрогледна самота.

Той закричи през мочурището, изпълнен с безнадеждни желания, и се зачуди какво ли прави тя точно сега.

Спря се на едно високо място, където миналогодишен морски овес се бе привел под тежестта на водните капки. Мъглата се виеше и скриваше гледката към далечния бряг. Но от невидимата далечина долиташе непрестанният рев на прииждащите вълни, а докът на Брант Пойнт под него бе обвинен в мъглива пелена. Там, долу, „Омега“ вече бе подложена на основен ремонт. Като изхвърлен на брега кит тя бе повдигната на скеле и килната на една страна за почистване. Работниците се суетяха по нея като мравки и изстъргваха всеки инч от корпуса ѝ, запълваха отново цепнатините, търкаха с пемза палубата, почистваха я и я лакираха. Шест нови лодки от кедрово дърво бяха вече построени и чакаха да бъдат окачени на весилките ѝ. Въжарската работилница в града пресукваше пресен коноп за вертикалния такелаж и манила за хоризонталния. Корабният такелажник очакваше тези материали, за да свърже с тях сложната мрежа от платна и пилони за следващото пътуване. А в работилницата над свещарския магазин на Уотър Стрийт летяха иглите и напречните подпори, за да изработят новите платна.

А на една дига над дока на Брант Пойнт стоеше самотен мъж с кучето си и отчаяно съзерцаваше неумолимия, никога неспиращ кръговрат на китоловната империя.

Лов на китове! Той стисна юмруци.

Върви по дяволите, безмилостно чудовище! Заради теб загубих жена си!

Той оглеждаше „Омега“ в ниското и с болка обмислеше дали не е по-добре да постъпи на работа за още един рейс, вместо да стои тук и да гледа как Лора продължава да бъде съпруга на Дан.

И тогава, придобил решителност, той се обърна и се върна с горда крачка по пътя, по който бе дошъл. В мъглата зад него пищяха

чайки и отекваха чуковете.

Дан е зад писалището в кантората, а тя е вкъщи сама.

Крачката му все повече се разширяваше и накрая кучето зад него премина в бяг.

Лора Морган очакваше почукването, но когато го чу, подскочи и притисна ръка до сърцето си.

Върви си, Рай! Страх ме е от това, което правиш с мен!

Пак се почука и Лора прехапа треперещата си долна устна. Решително тръгна към вратата, но когато я отвори, само се втренчи вцепенена в Рай, който стоеше отвън, пренесъл тежестта си на един крак и пъхнал ръце под капака на панталона. Многото впечатления затанцуваха из мозъка ѝ, но бяха прекалено мимолетни, за да ги осмисли — стойката му е различна, носи пуловера, който аз му изплетох, косата му има нужда от подстригване и е прекарал безсънна нощ.

— Здравей, Лора.

Не се усмихваше, а стоеше спокойно на прага и търпеливо чакаше. И тогава се случи това, което винаги се случваше, откакто бе навършила четиринайсет години — обхвана я страхотна радост, че го вижда. Но този път радостта ѝ бе попарена от предпазливост.

— Здравей, Рай — тя решително стискаше края на вратата.

— Трябваше да дойда.

Дълбоко в себе си и почти несъзнателно тя отбеляза пестеливия начин на изразяване, който бе научил в морето, и осъзна, че той усилваше магнетизма му. Без да отклонява поглед от него, още по-силно стисна вратата.

— Точно от това ме беше страх.

При думата „страх“ той смръщи вежди и устните му станаха потънки. Тя пак забеляза белега от шарка над горната устна и потисна желанието си да го докосне.

Той я гледаше така, сякаш беше рядък брилянт, а той самият — бижутер.

Тя се бе втренчила в него, като че ли очакваше той изведнъж да раздрънка някаква призрачна верига. Мъглите над Нантъкет ѝ даваха основание да очаква такова нещо — сякаш го бяха вдигнали и довели при нея, а сега се спотайваха и чакаха да видят какво ще се случи.

— Може ли да вляза?

Нелеп въпрос. Това беше неговата къща! Навън беше влажно и студено, а зад нея гореше огън. И въпреки това, докато той притискаше ръце към корема си, за да ги стопли, тя се колебаеше като пазач.

Тя хвърли нервен поглед надолу към мидената пътека и отвори вратата широко.

— Само за минута.

Той пристъпи и кучето инстинктивно го последва.

— Седни.

При тази дума Лора забеляза за първи път Шип. Тя веднага се усмихна и се наведе да поздрави лабрадора.

— Шип... о, Шип... здравей, момичето ми!

Шип отвърна на поздрава ѝ с вой и въртене на опашка. Лора клекна на прага, хвана с една ръка муцуната на кучето, а с другата го почеса по главата. Светлосивата ѝ рокля се разпери и закри обувките на Рай, който я изпиваше с поглед. Но любвеобилните ѝ поздрави се сипеха върху кучето, не върху него.

— Значи най-накрая дойде да ме видиш, глупавичката ми... крайно време беше. Можеше да се отбиваш от време на време... — Последва смях, когато Лора почувства бързото близване на розовия език по бузата си. Тя се дръпна назад, но дружелюбно и подканящо. — Няма защо да стоиш навън, момичето ми, постелката ти е още тук.

Рай не можеше да направи нищо, освен да ги гледа, сдържайки се да не дръпне жената в обятията си и да поиска посрещането, което и той заслужаваше.

Тя стана и го покани вътре. Затвори вратата и застана с лице към нея. Рай стоеше зад нея и двамата гледаха как Шип подуши набързо въздуха, обиколи наоколо два пъти и полегна на плетената постелка до краката на Рай, след което изръмжа, довольна, че си е у дома.

Сините очи на Рай Далтън се вдигнаха и срещнаха кафявите очи на Лора. Усещането за завръщане у дома беше завладяващо. Шип подпря муцуна на лапите си и изскимтя, а Рай пак пхна пръстите си под капака на корема си, като че ли там те бяха на сигурно място. Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Кучето получи по-сърдечен прием от стопанина.

Лора сведе очи, но за нещастие те попаднаха точно на ръцете, подпхнати под връзките на панталоните му, и тя усети как нежелана топлина пропълзя нагоре към страните ѝ.

— Тя... тя помни старото си място — успя да прошепне Лора.

— Йеп.

При непознатата дума тя изпита желание да опознае промените, настъпили в него. Видя как едната му загоряла ръка се протяга към лакътя ѝ.

— Рай, не може...

— Мислих за теб, Лора.

Той обхвана с пръсти ръката ѝ, но тя я дръпна на далечно и сигурно място, отстъпи една крачка и го погледна в очите.

— Недей!

За един изпълнен с напрежение миг ръката му увисна във въздуха и после се отпусна надолу. Той въздъхна тежко и сведе втренчен поглед към пода.

— Страхувах се, че точно това ще кажеш.

Лора хвърли нервен поглед към леглото в нишата и прошепна:

— Джош спи.

Рай рязко вдигна глава и също погледна към другия край на стаята. Тя видя как на лицето му се изписа копнеж. Той пак обърна сините си очи към нея.

— Мога ли да го видя?

В очите ѝ проблесна нерешителност и тя преплете пръсти. Но накрая отговори:

— Разбира се.

Тогава той прекоси стаята с леки стъпки, които сякаш му отнеха векове, преди да спре пред нишата и да надникне в нейната сянка. Лора не помръдна от мястото си, а само следеше Рай с поглед, докато се спря, пхна палец в панталоните си и се наведе на една страна. Дълго стоя така безмълвен и неподвижен. После посегна към вътрешността на нишата и хвана между средния пръст и показалеца малкото юрганче на Джош. Огънят създаваше уют в стаята. Чуваше се само звукът от падаща пепел. Бащата гледаше спящия си син.

Рай... о, Рай...

Лора задуши вика си и в очите ѝ се изписа болка, докато гледаше как той бавно се изправи и още по-бавно обърна поглед и я погледна през рамо. Сините му очи се плъзнаха по корема ѝ и тя усети, че здраво го притиска с две ръце, като че ли точно в този момент изпитваше родилни болки. Тя смутено отпусна ръце надолу.

— Кога се роди? — попита меко Рай.

— През декември.

— Кой декември?

— Осми.

Рай помилва с очи спящото дете, обърна се и с мълчалива решителност се отправи към вратата на новия навес. Там спря, огледа вътрешността му и задържа очи върху леглото.

Странна смесица от чувства забушува в Лора: привързаност, предпазливост, копнеж. Тя впи поглед в широките плещи на Рай, облечени в пуловера, който му бе изплела преди години. Те запълваха пространството в рамката на вратата. Изглеждаше едновременно спокоен и напрегнат, докато съзерцаваше спалнята на Лора и Дан. Лора се почуди дали Рай нарочно бе облякъл точно този пуловер днес. Той поразително подчертаваше суровостта му и тя внезапно бе обхваната от силен прилив на чувственост, като го гледаше как бавно се обръща, как върви покрай стените на всекидневната и разглежда предметите, как прокара пръст по ръба на полицата над огнището и как попива всичко познато и непознато. Стигна пак до Лора и застана пред нея в широко разкратена моряшка поза.

— Промени — произнесе с развълнуван глас.

— За пет години са неизбежни.

— Всичките ли? — Сега гласът му прозвуча по-твърдо. Пак посегна към нея и тя пак избягна докосването му.

— Рай, срещнах се с Езра Мерил. — Лора беше благодарна, че думите ѝ отвякоха вниманието на Рай.

— И ти ли? Значи и двамата.

— Двамата? — Тя го погледна озадачена.

— Изглежда, и Дан е посетил Мерил вчера.

Вчера, помисли Лора. Вчера?

Рай се възползва от смайването ѝ и продължи.

— Той ми съобщи вестта тази сутрин, когато го посетих в кантората.

— Значи вече знаеш?

— Да, знам. Но знам и че никой закон не може да определя чувствата ми.

Тя се извърна, за да не срещне решителните му очи. Но с периферното си зрение го видя да вдига ръка, за да докосне

слепоочието ѝ.

— Всичко е толкова объркано, Рай.

— Изглежда, законът не може да определя и твоите чувства?

Тя се завъртя и го погледна пак в очите.

— Не за чувства ти говоря сега, а за обвързаност пред закона. Аз съм негова съпруга, не разбираш ли? Ти... ти дори не трябва да си тук в този момент!

С леко наклонена на една страна глава тя се наведе към него и го погледна сериозно.

Той ѝ отвърна с мъртвешко спокойствие:

— Звучиш ми отчаяна, Лора.

Тя веднага се изправи.

— Рай, искам да те помоля да си отидеш и да не идваш повече тук, докато всичко това не се изясни. Дан... беше много разстроен снощи и ако те свари тук пак, аз... аз... — Тя заекна и млъкна. Очите ѝ се спряха на властната извивка на долната му челюст, където бакенбардите, които си беше пуснал, почти докосваха високата яка на пуловера и му придаваха още по-мъжествен вид. — Моля те, Рай — завърши тя неубедително.

Стори ѝ се, че всеки момент той може да вдигне юмруци и да закреши към небесата — бе усетила добре контролирания му гняв. Вместо това той бе спокоен и макар че му костваше усилия, се съгласи.

— Добре, ще си отида... но момчето спи.

Хвърли бърз поглед към нишата с леглото, после към нея и преди тя да може да му попречи, той направи голяма крачка напред, сграбчи главата ѝ, завъртя я със силната си ръка и покри устата ѝ със своята. Тя опря длани на вълнения пуловер и почувства колко силно бие сърцето му под него. Напегна се да се отскубне, но прегръдката му беше толкова здрава, че почувства как фибите от китова кост се забиват в черепа ѝ. Той успя да намокри с език устните ѝ преди тя да отскочи назад. Тя се освободи от него и устните им издадоха влажен звук.

— Рай, това...

— Лора... — Внезапната промяна от агресивност към нежност я обърка и увещанието му накара думите ѝ да заседнат в гърлото ѝ. — След минута... тръгвам след минута. — Той безразсъдно притисна тила ѝ и я придърпа напред. Действията му бяха в контраст с меко повтореното: — Шшт...

Тя остана неподвижна, но стегната. Брадичката му се притисна в челото ѝ и той притвори очи. Сърцето му още туптеше под пръстите ѝ и тя стисна в юмруци грубата, релефна материя на пуловера. И двамата с Рай трепереха.

— Обичам те, Лора. — Думите му прозвучаха гърлено и хрипливо и коленете ѝ омекнаха. — Джош... — Тя чу как Рай преглътна. — Джош прилича на майка ми — каза той дрезгаво. После, така внезапно, както бе я нападнал с целувката, той се завъртя и рязко отвори вратата. Каза само още една дума:

— Ела!

Шип вече бе на крака.

Лора Морган остана зад тях и отчаяно ѝ се искаше да може да последва тази команда свободно като Шип.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващата събота вечер домът на Джоузеф Старбък бе ярко осветен от лампи с китово масло, подходящи за случая — честването на успешното пътуване на китоловния кораб.

Лора Морган пристъпи през вратата и се озова в приказното царство на осветление, с каквото малко къщи в Нантъкет можеха да се похвалят. Полилеите искряха и се отразяваха в дъбовия под и намазаните с восък перила на вътрешната стълба. На голямата маса в хола по-малки фенери пращаха отблясъци към дълбоките кристални купи, пълни с бира и сироп от каймак, вино и захар. Покрай стените на стаята бяха наредени лампиони, които осветяваха пъстрото множество от копринени рокли с кринолини от китова кост, създаващи илюзията, че жените се плъзгат по пода като на колелца.

Дан бе мълчалив и намръщен през цялата вечер и това настроение го държеше от момента, в който помогна на жена си да върже връзките и да закопчае роклята си. Бе видял как корсетът повдига гърдите с помощта на твърдите банели, оформящи корсажа на роклята ѝ. На лицето му се бе появило кисело изражение и не бе изчезнало до този момент.

Предницата на роклята беше скромна. От рамо до рамо имаше твърда яка от ситни плисета, която преминаваше в малко деколте. Когато си я купи, Лора шеговито отбеляза, че няма спасение от китоловството в Нантъкет, защото приличаше на китоловна лодка. И наистина, плисетата приличаха на застъпващите се дъски на лодка. Но самата Лора не можеше да се сбърка с никой — тя беше пищна млада красавица и зрялото ѝ тяло се очертаваше ясно под роклята.

Роклята беше от муселин, с тънки копринени кремави райета, разположени между букетчета от рози на нежен фон от малки зелени листенца. На раменете имаше изкуствени рози, от които започваха ръкавите, ситно плисирани до лактите, откъдето под розови панделки се разкрояваха силно надолу.

Роклята подчертаваше нейното крехко и изящно лице: деликатните очертания на скулите, брадичката и носа, разкошната уста с форма на бръшляново листо. Изисканите ѝ черти правеха кафявите очи с тъмни мигли да изглеждат още по-големи, както и прическата ѝ — плътно прибрана към върха на главата коса, сплетена в сложен кок и вързана с розова панделка. Над лявото ѝ ухо имаше още една роза, от която се спускаше снопче ситни къдрици. Покрай лицето ѝ висяха малки кичури, нарочно подстригани и завити, които образуваха кестеняв ореол около изящната ѝ глава.

Женствеността ѝ още повече се подчертаваше от модните кройки с удължена талия и огромни поли, които правеха дебелите още по-дебели, слабите — мършави, а щастливките като Лора Морган изглеждаха в тях като същински кралици.

В този момент обаче Лора съвсем не се чувстваше щастлива. Кръстът ѝ бе пристегнат като пясъчен часовник и всеки момент заплашваше да се скърши! Широка банела от китова кост държеше предницата на роклята ѝ и вече я пробождаше в стомаха при всяко навеждане и в долчинката между гърдите при всяко вдишване. Неудобството на роклята я бе направило раздразнителна, тя просто не беше на себе си.

Лора никога не отиваше на светско събиране, без тихо да проклина доспехите, в които бе принудена да се стяга. Но тази вечер случаят изискваше да се усмихва сърдечно и безгрижно, защото вечерята бе делова, както бе казал Дан. А това означаваше, че Старбък е поканил най-висшестоящите си служители заедно с такива високопоставени гости, като капитан Блекуел от „Омега“, Кристофър Кейпън и Джеймс Чайлдс, строителя и дърводелеца, наети от Старбък да построят Трите Тухли за синовете му.

Разговорите се въртяха около успеха на „Омега“ и напредването на къщите, които почти бяха завършени. Лора с половин ухо слушаше Анабел Пруит, съпругата на агента по покупките на Старбък, която имаше навика да разпространява новините по-бързо от градския вестник. Лора слабо се интересуваше, че тухлите за къщите били пристигнали чак от Глочестър, но вниманието ѝ бе привлечено когато темата внезапно се смени.

— Чух, че господин Старбък предложил значителна сума на Рай Далтън, за да пътува още веднъж с „Омега“. — Госпожа Пруит

внимателно наблюдаваше лицата на Лора и Дан Морган, след като разкри пикантната новина.

Лора почувства как Дан стисна по-силно лакътя ѝ и бързо потърси с очи стол. О, това отвратително изобретение на мъжете, на които никога не им се налага да ходят овързани като пуйки за Деня на благодарността! Но в следващия момент пръстите на Дан я стиснаха още по-здраво и Лора осъзна, че не само споменаването на Рай е вцепенило съпруга ѝ. Той така рязко я дръпна за ръката, че сладкият винен сироп си разплиска в чашата ѝ.

— Нищо, Дан, каквото и да... — започна тя и се дръпна рязко, за да не изцапа роклята си, а в същия момент банелата остро се заби в стомаха ѝ.

Тогава проследи погледа на Дан и неудобството, с което си плащаше, за да изглежда толкова красива, внезапно намери своето обяснение. Там, на вратата, семейство Старбък приветстваше Рай Далтън. Сърцето на Лора подскочи. Тя не можеше да откъсне очи, защото Рай бе облечен като от модно списание — никакви пуловери и груби двуредни палта.

Носеше тъмнозелен панталон с тиранти и фрак с висока колосана яка и ревери по най-новата мода. Дългите тесни ръкави стигаха доста под китката и почти закриваха бронзовите му ръце. Загорялото му моряшко лице имаше оттенъка на зрял кестен над бялата широка старовремска вратовръзка, наполовина скрита от двуредната му жилетка.

Както в природата самецът открива своята половинка сред много други, така и Рай намери Лора сред тълпата, изпълнила залата. Очите им се срещнаха и по тялото ѝ се разля топлина. Веднага забрави болките в стомаха. Изпълни я гордост от това, как изглежда в роклята си. Докато сините очи се рееха по лицето ѝ, после по цялото тяло от глава до пети, тя усети, че е зяпнала, и веднага затвори уста.

Не бяха се виждали от четири дни и тя определено не очакваше да го види тук тази вечер. Както не очакваше и дръзкият му търсец поглед, нито пък лекото му кимване, докато даваше цилиндъра си на лакея.

Лора веднага скри пламналите си страни зад чашата сладък винен сироп, но Дан вече бе забелязал размяната на погледи между двамата. Навъсен я хвана за лакътя и я обърна с гръб към вратата,

после я прегърна през кръста собственически, нещо, което рядко се правеше пред хора в този град — основателите пуритани бяха оставили своята неизличима диря.

Тъй като знаеше, че Рай Далтън вижда гърбовете им, Дан се наведе свойски към ухото на жена си.

— Нямах представа, че и той ще е тук тази вечер. А ти?

— Аз? Откъде бих могла да знам?

— Мислех, че може да ти е казал. — Внимателно гледаше лицето ѝ, за да разбере дали е прав.

— Аз... аз не съм го виждала от понеделник — излъга тя. Беше се целувала с него във вторник.

— Ако знаех, че ще е тук, нямаше да дойдем.

— Не ставай глупав, Дан. Живеем в един и същ град и ще ни се налага да го срещаме от време на време. Не можеш да ме изолираш, значи ще трябва да се научиш да ми вярваш.

— О, вярвам ти, Лора. Но на него нямам доверие.

След около половин час гостите бяха поканени на масата. Когато влязоха в трапезарията, Лора чувстваше болки в гърба от изправената стойка и леко главоболие от напрежението. Опита се да забрави, че Рай е в същата стая, но не успя. Всеки път, когато се обръщаше да говори с някой гост, той се оказваше в полезрението ѝ и я следеше изпод красиво оформените си вежди, а когато никой не го виждаше, дръзко ѝ се усмихваше. Сега косата му бе спретнато подстригана, но новите за нея бакенбарди бяха оставени. Те обграждаха скулите му и му придаваха мъжествен вид. Старанието ѝ да не го поглежда бе почти безрезултатно, а веднъж, но без да е абсолютно сигурна, ѝ се стори, че той ѝ изпрати въздушна целувка. Тя точно тогава отпиваше от чашата си и заедно с питието преглътна и целувката му, ако я бе изпратил.

Тази вечер той беше в дяволито, закачливо настроение, което Лора добре познаваше.

Домакинята като че ли предварително се бе погрижила да увеличи страданията им и на вечерята настани Лора и Дан точно срещу Рай и приказлива млада блондинка на име Дилейни Хъси, чиито прадеди заедно с тези на Старбък бяха основали града на острова.

Госпожица Хъси веднага заговори Рай за пътуването и драматично му съчувстваше за заразяването с едра шарка, докато разглеждаше белезите по лицето му, и непрекъснато повтаряше, че те

изобщо не го загрозяват. Изказването ѝ бе последвано от угодническа усмивка, която накара Лора да пожелае самата натрапница да я пипне шарка. Но проклетият Рай поглъщаше всяка нейна дума и ѝ се усмихваше широко. Белегът на бузата му подчертаваше усмивките му и създаваше илюзията за несъществуваща трапчинка.

След малко госпожица Хъси подхвана една тема, която вдигна температурата на Лора почти до тази на мидената супа, сервирана току-що.

— „Омега“ плава пет години... доста време.

— Да, така е.

Докато вдигаше лъжицата с димяща супа. Лора почувства погледа на Рай върху себе си, но внимателно се въздържа да не му отвърне.

— Значи тогава не знаете за жените тук, в Нантъкет, които са се организирали в дружество, наречено Женска франкмасонска ложа? — изчурулика блондинката отсреща.

Лора духна прекалено силно супата си и няколко пръски капнаха на покривката. Дилейни Хъси^[1], помисли си тя, съвсем си заслужава името! Тя се опитваше да докопа Рай, откакто Лора се помнеше, и сега изобщо не си губеше времето, особено след като бе плъзнал слухът, че Рай не е бил допуснат в къщата на хълма.

— Не, госпожице — отговори Рай.

— Но ще имате тази възможност, особено след като „Омега“ се върна с пълен трюм.

— Пълен трюм? И какво общо има пълният трюм с женското дружество?

— Членовете на Женската франкмасонска ложа, господин Далтън, са се заклели да не позволяват на никой мъж, който не е убил поне един кит, да ги ухахва или да се ожени за тях.

Лора си изгори езика и едва не преобърна чашата с вода в бързината да охлади устата си.

Господин Далтън, как ли пък не! — помисли си Лора. Добре де, какво пък толкова, нали бяха ходили заедно на училище. Само че какво целеше тази Дилейни Хъси?

Лакеите дойдоха да отнесат чиниите от супата и Лора се усети, че не трябваше да я изяжда цялата, но бе така погълната от разговора, че не разбра как за малко не се изложи. Неудобният корсет вече почти

не се издържаше, но лакеите носеха димящо телешко задушено с гарнитура от желирани моркови и картофи с подправки.

Лора нямаше друг избор, освен да си вземе и от основното ястие. Заедно с телешкото на гърлото ѝ присядаше и изпълненият с флирт разговор, който се водеше от другата страна на масата.

Влюбената до уши госпожица Хъси продължаваше да обяснява основните положения на рицарския кодекс на островните дами, решени да отдадат любовта си само на доказани китоловци, и накрая Рай от учтивост бе принуден да я попита:

— Вие членувате ли в това дружество... госпожице Хъси?

Точно в този момент Лора едва не се задави с хапка от телешкото, защото нещо меко и топло си проправи път под полата ѝ и я погали по прасеца под масата.

Кракът на Рай!

— Всъщност да, господин Далтън — усмихна се превзето Дилейни Хъси.

Каква наглост — да направи такова нещо, докато невинно се усмихваше на Дилейни Хъси! Той прекрасно знаеше, че преди така закачливо си даваха знак, че искат да се любят, когато се приберат вкъщи!

Докато кракът на Рай предизвикваше тръпки по цялото тяло на Лора, госпожица Хъси продължаваше да пърха с мигли и да изпива Рай с очи на кошута. Тя многозначително го попита:

— А вие убили ли сте кит, господин Далтън?

Рай безгрижно се разсмя и така се отметна назад, че брадичката му щръкна нагоре. После мило се усмихна на съседката си по маса.

— Не, госпожице Хъси, не съм и вие добре го знаете. Аз съм бъчвар, а не ловец — припомни ѝ той, като използва разпространеното име на стрелците с харпуни.

В този момент пръстите на Рай пропълзяха по-нагоре и се захванаха за ръба на стола между коленете на Лора, докато той продължаваше да се усмихва право в лицето на Дилейни Хъси. Този път Лора видимо подскочи и яденето отиде в кривото ѝ гърло. Тя се разтърси от кашлица.

Дан загрижено я потупа по гърба и направи знак на лакея да напълни пак чашата ѝ с вода.

— Добре ли си? — попита той.

— Д... да. — Тя преглътна и се опита да се овладее, а топлото стъпало погали вътрешната страна на коленете ѝ и не им позволи да се съберат.

За нещастие кашлицата привлече вниманието на домакинята към чинията на Лора, госпожа Старбък забеляза колко малко е яла гостенката и я запита дали ѝ харесва храната. Така че Лора се почувства задължена да поеме още една хапка телешко и да се опита да я преглътне.

Тогава Рай се усмихна безгрижно към Лора и каза:

— Подай ми солта, ако обичаш. — Той знаеше, че тя се чувства ужасно. Достатъчно добре помнеше отвращението ѝ от корсетите с банели.

За своя най-голяма изненада Лора почувства потупване по вътрешната страна на едното си коляно. И докато отсреща Рай и Дилейни Хъси изглеждаха ангажирани в привидно невинен разговор за бъчварството, Рай отрязва две парчета от телешкото си, изяде едното и пусна незабелязано другото на пода, където двете пухкави котки на семейство Старбък веднага го унищожиха.

Лора вдигна салфетката към устните си и се усмихна зад нея. Беше благодарна на Рай и при всеки удобен случай си служеше със същата ловкост, която той ѝ бе демонстрирал и която окончателно избави от неудобството както нея, така и домакинята.

Вечерята завърши с богато украсена торта с дъх на ром, която нито една от котките не хареса — едва доловимото свиване на рамене от страна на Рай накара Лора да прикрие пак усмивката си със салфетката, но все пак бе принудена да изяде половината парче, от което направо щеше да се пръсне.

Когато Рай реши да отмести крака си, Лора не само чувстваше, че ѝ се повдига, но направо бе замаяна. Домакинята и домакинят ставаха от местата си и Лора разбра по израза на Рай, че той си търси обувката. За да го поизмъчи, тя набута обувката още по-далече под стола си, докато по цялата маса гостите ставаха и се отправяха отново към гостната. Дан мина зад нея и за момент тя се поколеба да остави обувката, където беше, но ако я откриеха там, щеше да издаде и себе си, и Рай, така че тревогата му след секунда бе възнаградена с безопасното ѝ връщане.

Сега в залата свиреше струнен квартет и няколко двойки танцуваха, а останалите си приказваха. Малка група мъже излязоха навън да пушат пури, между тях Джоузеф Старбък и Дан, който с неохота остави Лора при поканата на работодателя си. Но преди това се увери, че Рай все още е в лапите на Дилейни Хъси, и се обнадежди, че няма да има възможност да безпокои Лора.

Междувременно Лора се чувстваше обезпокоена и без Рай Далтън. Тя усети, че ако в най-скоро време не разхлаби корсета, или ще повърне, или ще припадне.

И когато приличието позволи, тя се измъкна през задната врата и дълбоко вдъхна от нощния въздух. Свежестта му не я облекчи особено, защото вечерта беше мъглива и тя почти се задави от острата миризма на катран, с който бяха намазани плодните дървета в градината на семейство Старбък, за да ги предпазва от болести. Тя повдигна полите си и затича, както не подобаваше на една дама, между ябълковите дървета, но от наситения аромат на ябълков цвят ѝ прилоша още повече. Започна безрезултатно да опипва за редицата от метални кукички и дупки на гърба на роклята си, макар прекрасно да знаеше, че не може да ги достигне. Устата ѝ предупредително се напълни със слюнка. Очите ѝ се насълзиха. Тя се хвана за кръста и се наведе задавена.

Точно в този момент хладни пръсти докоснаха тила ѝ и бързо започнаха да освобождават кукичките. Тя трепереше, плувнала в пот.

— Защо, по дяволите, си се напъхала в тези неща, щом не можеш да ги понасяш? — попита Рай Далтън.

За момент, докато се бореше с естествения пристъп, не бе в състояние да отговори, но накрая успя да произнесе задавено една-единствена дума:

— Побързай!

— Проклети идиотски измишльотини! — промърмори той. — Би трябвало да си по-разумна, скъпа!

— Връзките... моля те. — Тя пое дълбоко въздух, когато роклята бе отворена.

Той издърпа дъгата от хлътнатината на гърба ѝ, с рязко движение я освободи от натиска ѝ, пръстите му заразвързваха връзките и Лора за пръв път от три часа пое спокойно въздух.

— В ада да г... гориш, Рай Д... Далтън, задето изобщо си донесъл китова кост на сушата и си и... направил нещастни жените по целия свят! — измърмори тя между дълбоките вдишвания.

— Ако ще горя в ада, нека да е за нещо по-сериозно — каза той, приближи зад гърба ѝ и промуши ръка в разтворения ѝ корсет.

— Престани!

Тя се отскубна и се завъртя към него. Усети цялото си безсилие. Невероятният капан, в който я вкара, като настоя да замине на лов за китове, мъчението от проклетите банели, с които не можеше да свикне, невинния малък флирт, на който току-що бе принудена да стане свидетел — всичко това предизвика искри на гняв, който вече не можеше да овладее.

— Престани! — просъска тя. — Нямах право да идваш тук след... след пет години и да се държиш така, сякаш изобщо не си заминавал!

Внезапно и той се разгневи.

— Аз тръгнах заради теб, за да ти донеса...

— Умолявах те да не тръгваш! Не исках вонящото ти китово масло! Исках си съпруга!

— Добре, ето ме! — отвърна ѝ той саркастично.

— О... — Тя стисна юмруци и почти зави от яд. — Мислиш, че е толкова просто, така ли, Рай? Пускаш ми крак под масата, сякаш най-важното нещо, което имам да решавам — е дали и аз да си сваля обувката. Е, добре, можеш да се порадваш на положението, в което ме постави.

— А моето положение!

Тя се извърна презрително.

— Вече съм добре. Благодаря ви за помощта... господин Далтън — каза, като имитираше Дилейни Хъси, — но по-добре да се връщате, преди някой да се е разтревожил за вас.

— Направих го, за да разбереш какво съм принуден да търпя всеки път, когато ви видя заедно с Дан. Неприятно ти беше, нали — да виждаш съпруга си с друга жена?

Тя пак се завъртя към него.

— Добре... да! Неприятно ми беше! Но сега разбирам, че нямам право да ми е неприятно. Казах вече, връщай се, преди някой да се е разтревожил за теб.

— Пет пари не давам дали някой се тревожи за мен. Освен това какво толкова правя — стоя в градината и разговарям със собствената си съпруга. Какво лошо има в това?

— Рай, на Дан няма да му хареса...

В този момент откъм най-близките ябълкови дървета долетя гласът на Дан.

— Лора? Тук ли си?

Тя се обърна по посока на гласа, за да отговори, но Рай намери с ръка лакътя ѝ, приближи се до нея и постави пръст върху устните ѝ. Тя почувства топлия му дъх в ухото си.

— Шшт.

— Трябва да му отговоря — прошепна, а сърцето ѝ лудо заби. — Той знае, че сме тук.

Рай хвана главата ѝ с две ръце и приближи ухото ѝ до устните си.

— Отговори му, а аз ще му кажа, че корсетът ти е отворен, защото току-що сме се позабавлявали под ябълковите дървета.

Тя се отскубна гневно и трескаво се опита да стегне отново връзките. Но беше безсмислено, а Рай само стоеше отстрани ухилен.

— Лора, обади се! — пак достигна до тях гласът на Дан. — Къде си?

— Помогни ми! — примоли се тя и се обърна с гръб към Рай, докато стъпките на Дан се приближаваха. Той вече вървеше между дърветата и те чуваха пукането на клоните.

— За нищо на света — прошепна Рай.

Ужасена, тя сграбчи китката му, вдигна полите си и побягна, като го дърпаше след себе си между дърветата. Запромъкваха се тихо в мъгливата нощ, която заглушаваше звуците от стъпките им. Глупава, детинска постъпка! И все пак Лора дори не помисли да остави Дан да я открие полусъблечена с Рай в мъглата.

Градината беше широка и дълга, истински лабиринт от цъфнали ябълкови дървета, след които идваха дюли и сливи. Гъстата мъгла обвиваше всичко, включително и тях двамата, които се движеха през нея като привидения. Широката пола на Лора можеше да мине за облак от ябълков цвят, защото клоните на дърветата бяха приведени ниско до земята, търсейки защита от непрестанния океански вятър и изглеждаха като бухнали рокли с кринолини.

Накрая Лора се спря, застана нащрек и се заслуша, придържайки с една ръка роклята върху гърдите си, които развълнувано се повдигаха, Рай също се заслуша; не се чуваше нито звук от музиката в къщата. Бяха заобиколени от бели талази, изгубени сред кълбета от мъгла, сами под ароматен свод от дюлеви дървета, където никой не можеше нито да ги види, нито да ги чуе.

Тя още стискаше китката му. С палеца си усещаше препускащия му пулс. Рязко блъсна ръката му:

— Проклет да си, Рай!

Неговото добро настроение се беше възвърнало.

— Така ли се говори с мъж, който току-що ти е разкопчал корсета?

— Казах ти, че ми трябва време, за да помисля и да си изясня нещата.

— Дадох ти пет дни... и ти какво си изясни?

— Пет дни — точно така! Как мога да си изясня такава бъркотия за пет дни?

— Значи искаш да ме прилъжеш и да ме заведеш в ябълковата градина, където правехме разни неща направо под носа на Дан още докато бяхме хлапета? — Той се приближи. Още беше задъхан от тичането.

— Не дойдох тук за това — запротестира тя и това беше самата истина.

— Тогава защо?

Той сложи големите си ръце на кръста ѝ и я придърпа. Тя веднага го сграбчи за китките, но не можа да ги отблъсне. Той я погали по хълбоците и гласът му, смесен с меката мъгла, я развълнува.

— Помниш ли това време, Лора? Помниш ли как беше... слънцето галеше кожата ни и двамата бяхме толкова изплашени, че Дан ще ни намери тук посред бял ден, и...

Тя сложи ръка върху устните му.

— Не е честно — обвини го, но споменът бе съживен, точно както Рай бе възнамерявал, и Лора се поддаваше все повече. Дъхът ѝ не се успокояваше, а ставаше все по-учестен и тежък от момента, в който бяха спрели да тичат.

И той целуна пръстите, спрели думите му. Тя на часа ги отдръпна и освободи устните му да изрекат:

— Заявявам ти го открито, мила — нямам никакво намерение да играя честно. Ще бъда толкова подъл, колкото е необходимо, за да те спечеля обратно. И ще започна още тук, като ти изцапам роклята в тази ябълкова градина, ако не искаш да я свалиш, проклета да е.

Неговите ръце пак я придърпаха към бедрата му, после се плъзнаха по ребрата ѝ към гърба и намериха отвора под връзките; притиснаха лопатките ѝ, докато тя не опря гърди о него.

Тя извърна устата си.

— Ако те целуна веднъж, ще бъдеш ли доволен и ще ме оставиш ли да се върна?

— Ти как мислиш? — прошепна той хрипливо и докосна с нос врата ѝ. Захапа я леко и кожата по корема ѝ настръхна.

— Мисля, че съпругът ми ще ме убие, ако не се върна скоро в къщата. — Въпреки че каза това, тя приближи устните си към неговите.

— Аз пък мисля, че този съпруг ще те убие, ако го направиш — каза той почти в устата ѝ. Миришеше на кедрово дърво, вино и минало. Тя разпозна аромата и това определи реакцията ѝ. Обгърна ги такава пълна и всепоглъщаща тишина, че ударите на сърцата им отекваха в нея като залпове. Когато я целуна първия ден, тя беше в шок. Втория път я изненада. Но сега — ако я целунеше сега, ако му позволеше, този път щеше да бъде с нейно съгласие.

— Веднъж — прошепна тя. — Само веднъж и ще трябва да се връщам. Обещай ми, че ще ме закопчаеш — помоли го тя.

— Не — отвърна той гърлено, дишайки срещу устните ѝ. — Нищо не обещавам.

Здравият разум я накара да се дръпне назад, но на Рай не му костваше голямо усилие да я разубеди. Само докосна ъгълчето на устата ѝ със своята.

И старата тръпка се върна, свежа и жизнена както винаги. Откакто се бе омъжила за Дан, тя се опитваше да забрави начина, по който ѝ действаше Рай. Да го наречем техника, практика или навик — но те заедно се бяха учили да се целуват и Рай знаеше какво обича Лора. Той смеси дъха си с нейния и плъзна език по ъгълчето на устата ѝ, предвкушвайки удоволствието. Тя обичаше да я възбужда малко по малко и сега чакаше, изопнала шия и дишаща тежко. Той държеше с една ръка врата ѝ отстрани и палецът му галеше вдлъбнатината под

брадичката ѝ с лениво движение. После езикът му намокри вътрешността на устните ѝ с бавни, търпеливи завъртания. Рай почувства разгарящия се в нея огън.

Спомените връхлетяха Лора... тя е на петнайсет, в една рибарска лодка, с плътно стиснати устни и сигурно затворени очи, после на шестнайсет, под навеса за лодки, когато вече добре може да използва езика си, върви към пълно съзряване и се учи как мъж докосва жена и как жена докосва мъж, когато иска да предизвика нетърпение и после екстаз.

Рай като че ли прочете мислите ѝ и промълви:

— Помниш ли онова лято, Лора, горе в плевника, над навеса за лодки на стария Хардести?

И той я върна към онова начало, като плътно притисна уста към нейната и езикът му подканващо затанцува. Копринено меката вътрешност на устните му беше достатъчно топла, достатъчно влажна, достатъчно нерешителна и желаеща, за да заличи днешния ден и да я върне в годините на първите им целувки.

Тя потрепери. Рай усети тръпките ѝ под дланта си на шията и я придърпа към себе си, после пхна тази топла, търсеща длан под висящата свободно от раменете ѝ рокля. Но когато можеше да я смъкне, тя обгърна бързо врата му с ръце, за да му попречи. Роклята изпълняваше предназначението си, но под острите банели и дебелите ѝ гънки той пак можеше интимно да я докосне. Кринолинът бе плътно притиснат в бедрата му и полата се извиваше назад като развята от ураган.

Но ураганът не бе около полата ѝ, а в сърцето и главата ѝ, защото накрая се целунаха — горещо, безрезервно отдаване. Езиците им се срещнаха и тъй като дълго време бе целувала само Дан, веднага усети разликата. Това би трябвало да я отрезви, да ѝ напомни, че не е свободна да прави такива неща с друг мъж, но вместо това тя го прие с радост и осъзна, че откакто се бе омъжила за Дан, непрекъснато бе сравнявала целувките му с тази, и тя много ѝ бе липсвала.

Това предателско самопризнание ѝ върна малко здравия разум и тя искрено се надяваше, че Рай ще се задоволи засега с тази целувка, защото съпротивата ѝ бързо се стопяваше, докато той я прегръщаше здраво и прокарваше пръсти по кожата, на голия ѝ гръб — единственото открито място, което можеше да достигне.

Той откъсна устни от нейните и проговори силно развълнуван:

— Лора... за бога, нима ти доставя удоволствие да ме измъчваш?

Вдигна ръка и я плъзна по нейната, пое едната ѝ длан от врата си и я поведе надолу, после я постави върху издутината под корема си.

— Пет години бях в открито море и ето какво ми се случва. Колко дълго ще ме караш да чакам?

През тялото ѝ пропълзя предателско объркване. Тя се опита да се отдръпне, но той задържа дланта ѝ там, където отдавна липсваше. Подутината под плата на панталоните му беше топла и настояща. Хвана я здраво за тила и пак я притегли към себе си, отново я целуна. Жадният му език докосваше ритмично нейния и излизаше извън устата ѝ, като ѝ напомняше, че той я бе учил на тези неща преди години в плевника под навеса за лодките.

Ръката ѝ престана да се съпротивлява и прие формата под нея, а той се притисна към ласката ѝ, като още държеше китката и пръстите ѝ.

Против волята си тя пак го сравни с мъжа, който я чакаше сега в къщата. Ръката ѝ се раздвижи нагоре и надолу, премерваше, спомняше си, а Рай я молеше с всяко движение на тялото си да потърси мекото докосване на кожата му, след като той не може да докосне нейната.

Мъглата извиваше пипала около главите им и чувственият аромат на цветовете изпълваше нощта. Дъхът му докосваше нейния с остро желание, като океанска вълна, устремена към брега и после отдръпваща се.

— Моля те — изстена Рай до устата ѝ. — Моля те, Лора, любов моя. Толкова време мина.

— Не мога, Рай — каза тя съкрушено и изведнъж отдръпна ръката си и закри с длани лицето си. От устата ѝ се изтръгна стон. — Не мога... Дан ми има доверие.

— Дан! — изхриптя той. — Дан! А аз? — Гласът на Рай трепереше от гняв. Той я хвана за раменете и почти я повдигна на пръсти. — И аз ти имах доверие! Вярвах ти, че ще ме чакаш, докато плавам на този... този нещастен кораб и газя в гранясало китово масло и разлагаща се риба, ям брашно, от което се сипят гъгрици, и ден след ден дишам миризмата на мръсни мъжки тела, едно, от които е моето! — Той стисна по-здраво пръсти и Лора трепна от болка. — Имаш ли представа как копнеех за твоя мирис? Направо полудявах само при

мисълта за него. — Той я отблъсна почти с отвращение. — Лежах, обзет от мрачни мисли, на произвола на безветреното небе, и мислех за пропиляното време, през което можех да бъда с теб. Но исках да ти осигуря по-добър живот. Ето защо го направих! — гневно каза той.

— А знаеш ли какво преживях аз? — извика тя и наведе враждебно рамене напред. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Знаеш ли как страдах, когато те гледах да тъпчеш дрехи в моряшкия сандък, когато гледах как изчезват платната и се чудех дали ще те видя пак жив? Знаеш ли какво ми беше, когато разбрах, че нося твоето дете, и получих вестта, че то никога няма да види баща си? — Гласът ѝ трепереше. — Исках да те излича от съзнанието си, Рай Далтън, знаеш ли това? Исках да те излича, защото умря и ме предаде! — Тя се изсмя като безумна.

— Но не си губи времето и веднага намери кой да ме замести, нали?

Тя стисна юмруци и изкрещя.

— Бях бремна!

— С моето дете! А отиде при него! — Те почти бяха опрели чела.

— А при кого друг можех да отида? Но ти не можеш да го разбереш! Никога коремът ти не е бил издут като балон, така че да не можеш да направиш и крачка, без да те заболи, или... или да прокараш въртина, да носиш дърва, да вдигаш ведра с вода! Кой си мислиш, че вършеше всички тези работи, докато те нямаше, Рай?

— Моят най-добър приятел — отвърна горчиво Рай.

— Той беше и моят най-добър приятел. И ако не беше той, не знам как бих се справила. Той беше до мен, без да го моля, винаги когато имах нужда от него, и независимо дали искаш да го повярваш, или не, правеше го колкото заради обичта си към мен, толкова и заради обичта си към теб.

— Спести ми тази мелодрама, Лора. Бил е до теб, защото е нямал търпение да те сграбчи, и ти добре го знаеш — каза хладно Рай.

— Това, което казваш, е непростимо и ти добре го знаеш.

— Да не би да отричаш, че знаеш какво изпитваше той към теб още от времето, когато растяхме заедно?

— Нищо не отричам. Опитвам се да те накарам да разбереш как и двамата страдахме при вестта за твоята смърт... заедно страдахме! Като чухме, че „Масачузетс“ е потънал, прекарахме първите дни в

ходене по дюните, където тримата навремето си играехме, и в един миг си казвахме, че това не може да бъде вярно, че ти още си жив някъде, а после — че трябва да го приемем и че ти никога няма да се върнеш. Аз бях по-слабата. Аз... мислех си, че се държа точно като майка ми, и се мразех за това, но отчаянието ми беше по-тежко от всичко, което бях преживяла дотогава. Разбрах, че ми е все едно дали ще живея, или ще умра, и понякога мислех същото и за детето, което носех. След погребението дойде най-лошото... — Споменът задави гласа ѝ и тя потръпна. — О, Господи, погребението... без труп... и твоето дете в мен вече ме правеше тромава.

— Лора... — Той се приближи, но тя се отдръпна и продължи.

— Не бих го понесла... целия този ужас, ако не беше Дан. Майка ми беше съвсем безполезна, можеш да си представиш. Такава си остана и при раждането на Джош. Дан беше този, който ми даваше сила, Дан седеше до мен още като започнаха болките, после крачеше навън, където трябваше да крачиш ти, после дойде и похвали бебето, и ми каза, че прилича на теб, защото знаеше, че имах нужда от тези думи, за да имам желание да се съвзема. Твоят най-добър приятел беше човекът, който ми обеща, че каквото и да се случи, винаги ще бъде с Джош и мен. И аз съм му задължена за това. — Тя спря за миг. — И ти си му задължен.

Той огледа гърба ѝ, приближи се и започна мрачно да завързва връзките ѝ.

— И какво му дължа? — Ръцете му спряха да дърпат. — Теб ли?

Лора потрепери и не знаеше какво да отговори. Какво дължаха на Дан? Със сигурност нещо повече от това да се измъкват посред нощ и да се отдават на чувствени игри. Рай продължи да я завързва.

— Трябва да разбереш, Рай. Той е бил баща на Джош от раждането му. Бил ми е съпруг три пъти по-дълго от теб. Не мога просто... просто да го зарежа безгрижно, без да се замислям за чувствата му.

Почувства на гърба си едно нервно подръпване, по-силно от предишните. После напрежението около ребрата ѝ намаля след неумелите движения на Рай.

— Не съм много сръчен в това... Не съм се упражнявал достатъчно.

В гласа му имаше смразяващ намек. Той все още бе ядосан на нея и на това на пръв поглед неразрешимо объркване, в което се бяха преплели съдбите им. Когато най-накрая успя да затвори и корсета и роклята, ръцете му останаха на хълбоците ѝ.

— Значи смяташ да останеш при него?

Лора уморено притвори очи и въздъхна дълбоко. Тя имаше решение толкова, колкото и Рай.

— Засега.

Топлите му длани се отдръпнаха от нея.

— И няма да се виждаме?

— Не по този начин... не... — Тя заекна и замълча, неуверена, че ще може да устои.

Отново го обхвана гняв и за малко да му се поддаде, но само скръцна със зъби:

— Ще видим тази работа... госпожо Морган!

После се завъртя и изчезна в тихата мъгла.

[1] Hussy — нахалница, уличница. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

В дните, които последваха, Лора и Дан се чувстваха неловко и отдалечени един от друг. След вечерята у семейство Старбък Дан ставаше все по-сдържан с нея и често лицето му изразяваше страдание, което пробуждаше съвестта на Лора всеки път, когато вдигнеше очи и го погледнеше. Тя не излъга, когато той я попита дали е говорила с Рай онази вечер, но Дан видя зачервените ѝ очи и отгатна, че най-лошото се е случило — и то не това, че е плакала. Самите сълзи подсказаха на Дан, че Лора още има чувства към Рай. И напрежението нарасна.

В една топла златна вечер в края на май, когато слънцето висеше над ръба на океана като зрял пъпеш, Лора гледаше от прозореца над цинковата мивка как Дан и Джош си играеха в двора. Дан бе направил чифт кокили и търпеливо се опитваше да научи Джош да ходи с тях. Той ги държеше изправени и Джош се покатерваше на стъпенките с негова помощ. Но в момента, в който Дан ги пускаше, краката на Джош се раздалечаваха като рамена на пергел. Първа колеблива стъпка с чужда помощ, а после кокилите падаха на една страна, момчето — на друга, и Джош започваше да се търкаля, игриво преувеличавайки бедата. Дан беше винаги до него и двамата радостно се смееха. Те спираха да се търкалят и Дан лежеше по гръб с разперени ръце, Джош го яхваше, все едно го бе хванал на тясно. След това — обратно, в другата посока, този път Дан притискаше Джош към земята и в пролетния въздух се разнасяше детско кикотене... музиката на обичта.

Слънцето залязваше зад двамата и Лора наблюдаваше със свито сърце очертанията им. Дан вдигна Джош на крака и изтупа дрехите му, като преди това закачливо го плесна отзад. Джош се въртеше и със смях се опитваше да си отмъсти, но изведнъж Дан започна да го потупва по-бавно... после съвсем спря... после прегърна детето и те се сляха в един силюет.

Сърцето на Лора се сви още повече. На очите ѝ веднага избиха сълзи, когато видя отчаянието във внезапната прегръдка, в начина, по

който Дан положи буза върху златистата главица на Джош и го притисна малко по-силно. Джош се изви и се освободи, после заприпка пак към кокилите, а Дан остана дълго на колене да наблюдава играещото си дете.

След това се извърна и погледна към къщата, а Лора отскочи от прозореца със свито гърло. Притвори очи и притисна с пръсти устата си. Как би могла да ги раздели?

По-късно през нощта Лора и Дан се любиха и тя почувства в прегръдките му същото отчаяние, което видя в начина, по който сграбчи Джош по-рано. Той я притискаше прекалено силно, целуваше я прекалено жадно. Извиняваше се надълго и нашироко, щом му се стореше, че е направил и най-малкото нещо, което не ѝ харесва.

Когато накрая потъна в неспокоен сън, тя се зачуди дали между тях двамата нещата някога ще бъдат същите като преди. Как бе възможно, при положение че Рай живееше в непосредствена близост до тях? Независимо дали тя ще се среща с Рай, или не, дали ще го целува, или не, дали ще се люби с него, или не, той беше там, достъпен, и този факт бе достатъчен да разстрои отношенията ѝ с Дан.

Измъчвана от угризения, Лора лежеше в тъмното, положила опакото на дланта върху челото си, с изсъхнала уста и влажни длани, и се опитваше да подреди мислите си.

Но разсъжденията ѝ имаха своя собствена логика и я изгаряха със сравнения, които тя нямаше право да прави. Защото какво значение имат пропорциите на мъжкото тяло, извивката на рамото, докосването на дланта, формата на устните? Нищо от това няма значение. Това, което има значение, са душевните качества, човешките ценности, отношението към жената, трудът, който Дан полага за нея, уважението и любовта му към нея.

Но Лора ни най-малко не се заблуждаваше. Физическите сравнения в момента я разколебаваха. Неоспорима истина беше, че Рай бе по-добрият любовник, тялото му предизвикваше повече желание в нея. През годините на брака ѝ с Дан тя го бе признавала дълбоко в сърцето си, но успешно го потискаше, когато се любеха. Ала сега Рай се бе върнал и превъзходството му на любовник я измъчваше и я караше да се чувства много виновна всеки път, когато позволяваше този факт да застане между нея и мъжа, за когото все още бе омъжена.

Дан винаги подхождаше към нея, както вярващият подхожда към олтара, докато с Рай винаги се държаха като равни. Тя не беше богиня, а жена. Тя не искаше обожание, а взаимност. Да, имаше голяма разлика между това да се люби с Дан и да се люби с Рай. С Дан беше отрезвяващо, с Рай — опияняващо; с Дан беше механично, с Рай — разтърсващо; с Дан — ритуал, с Рай — пиршество.

Как бе възможно да има значение? И все пак... имаше значение. Лора почувства как по тялото ѝ — дори сега, след като Дан я бе любил — се разлива възбуда при спомена за нея и Рай в овощната градина, притиснати по-плътно от мъглата и омаяни от аромата на пролет, зреещ във въздуха.

О, Рай, Рай, помисли тя отчаяно, ти ме познаваш така добре. Ние заедно се учехме на всичко, ти и аз. Как да живеем в един град, без да се изкушаваме?

Ръката ѝ лежеше на корема. Тя я вдигна към гърдите си и откри, че се бяха напрегнали, връхчетата им бяха станали твърди само при мисълта за него. Тя си представи устните му, спомни си първия път, когато я целуна на полянката с лаврови дървета на хълма Сол... и първия път, когато я докосна тук... и тук. Първия път, първия път... когато бяха изпълнени с трепет, но и с напъпваща чувственост, когато прокарваха тънката нишка, свързваща младостта и зрелостта. Всичко започна с невинно докосване по голия му гръб...

Те плуваха покрай пясъчливия бряг до пристанището, близо до Уоуинет, и след това както винаги закрачиха през едно място, наричано Холавър — тясна пясъчна ивица, разделяща спокойните води на пристанището от бушуващия Атлантик, където рибарите често изтегляха лодките си и ги прекарваха от другата страна.

Тя следваше Рай през твърдата като тръстика жълто-зелена крайбрежна трева, обрасла по плажа и преграждаща нашествието на могъщия океан към тихия залив. Отляво се простираше Грейт Пойнт, протягащ извитите си пръсти, сякаш махаше за поздрав на океанските вълни. Рай му хвърли само бегъл поглед, клекна по обичайния си начин в пясъка, приведен напред и обгърнал с ръце коленете си, и затърси в океана платна.

По гърба му бе полепнал пясък и Лора се протегна, както бе правила стотици пъти, за да го почисти.

Само че този път той трепна, извърна се и викна:

— Недей!

Втренчи се в нея, все едно беше извършила някакво ужасно престъпление, а тя го гледаше срамежливо с широко отворени от изненада очи.

— Само ти почиствах пясъка.

Той я гледа съсредоточено още няколко секунди, после рязко скочи на крака и побягна колкото сили имаше през плажа, към кедрите на Коската, а тя го следеше с поглед как се изгубва, сложила ръка върху корема си, в който се бе зародило непознато приятно усещане.

След това вече не бе същото. Вече не бяха тройка — Рай, Лора и Дан — бяха двама плюс един.

Като малки си играеха на китоловци така, както децата от континента си играеха на майки и бащи. Лора винаги беше майката, Рай — бащата, а Дан — детето. Рай пъхваше една суха клечка между загорелите си устни и се отправяше през плажа към своя „кораб“ — изтеглен на брега скелет от лодка, която никога вече нямаше да пори океана — а тя хващаше Дан за ръка и двамата махаха за сбогом, като си представяха, че пет минути са пет години, а после Рай се връщаше с някой изваден от водата клон на рамо... морякът си идваше у дома от открито море.

Но тези целувки не се брояха.

Рай целуна Лора за първи път доста след тези игрички. Годините на невинните целувки бяха отминали за тях онзи следобед, когато тя изчисти пясъка от гърба му, и оттогава и двамата не мислеха за нищо друго.

Следващия път, когато се видяха, Дан както обикновено беше с тях и те отидоха да търсят миди в поточетата в солените мочурища край пристанището. Разделиха си улова, но Лора и Рай си намериха извинение да походят още малко заедно, след като Дан се отдалечи по улицата край Консю Спринт. Рай каза, че ще помогне на Лора да си занесе мидите вкъщи, но когато Дан си тръгна, Рай само стоеше с лопатка в ръка и риеше с крак в пясъка около една мидена черупка.

След дълго мълчание Лора попита:

— По улицата ли ще отидем до нас, или през пасищата?

Той вдигна глава. Вятърът отвяваше кичури коса с цвят на индийско орехче покрай устните ѝ, които той дълго гледа втренчено, преди да преглътне и да отговори с фалцет:

— През пасищата.

Те тръгнаха на запад, през отрязъка земя между улиците Ориндж и Копър към хълмистия терен до първия километричен камък и през ниските хълмове към стригачниците за овце до Майакомет. Есента като художник бе нашарила с четка острова и те вървяха през весели отрязъци от сладка папрат, боровинки и стелещи се вечнозелени растения, покрили полята като искрящи килими. Отъпкани пътеки ги изведоха до най-гъстата ароматна част от горичката с лаврови дървета, чийто мирис ставаше още по-упоителен, след като стъпчеха листата с крака. Сякаш се бяха разбрали предварително, те се отклониха да берат боровинки — като извинение за това, което не се нуждаеше от извинение.

Така или иначе, никой от двамата нямаше в какво да събира плодовете.

Когато се отклониха от пътеката, Лора се зачуди как да накара Рай да направи първата стъпка, защото, въпреки че бяха под прикритието на храстите, той май бе загубил присъствие на духа. Затова тя разсипа кошницата си с миди и когато той коленичи, за да ѝ помогне да ги събере, успя да докосне ръката му и това докосване на стоплената ѝ от есенното слънце кожа бе достатъчно.

Очите им се срещнаха, широко отворени, учудени и неуверени, пръстите им още търсеха мидите, преди да се докоснат окончателно и да се сплетат. Дъхът им секна, когато се наведоха несигурно напред. Носовите им се сблъскаха, после главите им намериха верния ъгъл и чудото стана! Детинска, суха, невинна първа целувка. Но въпреки че им липсваше опит, чувство не им липсваше.

След тази целувка последваха и други, на които те посветиха безбройни разходки из пъстроцветната есенна лаврова горичка, всяка следваща ставаше все по-дръзка, докато накрая докосването на езиците им не беше вече достатъчно.

Дойде зимата и отнесе цветовете на природата. Те изгубиха прикритието си и прекарваха по-малко време заедно. Нещастни, изчакаха да отминат ледените месеци и през март, когато скумрията заподскача пак във водата, най-накрая намериха място и предлог.

Този първи път, когато Рай докосна гърдите на Лора, тя не носеше корсет, защото им предстоеше да растат още. Неговата ръка също още не бе достигнала мъжките си размери и по външната ѝ страна още не бяха избили русите косъмчета.

Те стояха в лодката с лице един към друг и коленете им почти се докосваха; преструваха се, че ловенето на риба ги забавлява, а всъщност то само ги предпазваше да не извършат онова, за което и двамата бяха мислили през цялата зима.

Лора изтегли въдицата си и избърса ръце в полата си. Погледна нагоре към Рай и видя, че той ги гледа втренчено, а адамовата му ябълка потрепваше конвулсивно, сякаш на езика му се бе залепила люспа от пуканка.

— Вече не ми се лови риба — призна си тя.

— И на мен.

Той облиза устни и пак преглътна. Без да каже дума, тя се отдръпна и му направи място на своята седалка.

Лодката се залюля, докато той се премести и седна до нея, без да сваля очи от лицето ѝ. Ръцете ѝ замръзваха и тя ги бе стиснала между коленете си.

Когато накрая я целуна, носът и страните му бяха студени, но устните му бяха толкова топли, колкото и през онзи есенен ден, когато за първи път сблъскаха носовете си на фона на искрящата растителност, сред ароматните цветове. Докато устата му се сливаше с нейната, Лора стисна още по-здраво ръцете си с колене и се зачуди дали и Рай се чувства толкова пораснал през изминалата зима, колкото и тя. Само след миг докосването на езика му потвърди предположението ѝ. Той търсеше нейния с нова настоятелност, която я накара да се обърне на седалката и да го обвие с две ръце, за да му покаже с целувката си колко дълго се бе сторило очакването и на нея.

Дори под дебелото палто, което Рай носеше, за да се предпази от острия мартенски бриз, тя го усети, че потръпна. Лодката се залюля и ги разклати, но устните им останаха слети. Те се притиснаха плътно, после се отдръпнаха.

Отначало не бе сигурна какво прави Рай, защото палтото ѝ бе дебело и тежко като неговото. Но след миг разбра, че пръстите му разкопчават копчетата. Тя се отдръпна рязко и го погледна в очите.

— Р... ръката ми е студена — изрече той задавено първото извинение, което му дойде на ум.

— О! — Тя преглътна и остави люшкането на лодката да я притисне в него, като чакаше, чакаше това първо зряло докосване със задъханата сериозност на непокварената младост. Тогава ръката му се плъзна навътре, където беше топло, загадъчно и забранено. Тя знаеше, че вършат нещо нередно.

— Рай, не трябва — запротестира тя.

— Не, не трябва — съгласи се той дрезгаво. Но това не спря ръката му да продължи да я опознава за първи път, да изучава формата на разцъфващите ѝ гърди, да открива как женските зърна се втвърдяват, когато молят за още. Както при всеки първи път, това беше по-скоро разузнаване, отколкото ласка, търсене на разликите, които правеха нея жена, а него — мъж.

Лора задиша бързо и на пресекулки. Сърцето ѝ лудо заби под ръката на Рай.

— Сложи си ръката под палтото ми, Лора — нареди ѝ той и тя изпълни за първи път нареждането му, а колко много още щяха да последват. Тя мушна ръка между палтото и пуловера и усети как ребрата му се повдигат като вълни, толкова тежко дишаше.

— Ох! Не толкова силно! — възкликна тя, когато неговото изследване върху зърното ѝ стана малко по-настойтелно.

От този миг нататък те се отвориха и настроиха за своята чувственост.

Когато долната ѝ риза се смъкна, тя посегна и насочи търсещата му ръка към другата си гърда и каза близо до устните му:

— Онази е наранена.

Два дни по-късно Лора и Рай пак излязоха под предлог, че ще ловят скумрия, но въдиците им докосваха водата едва когато се отправяха към брега. Те седяха уединени сред простора на откритото море, обградени от Нантъкетския залив, в клатушкащата се лодка, а слънцето пречупваше лъчите си във вълните и ги пращаше към тях. Само любопитните чайки видяха как за първи път Лора изпълни нареждането на Рай и мушна ръцете си под пуловера му, за да почувства топлата му гола кожа.

Последва мъчителна седмица, в която Джоузия отне цялото време на Рай. Рай от четири години помагаше в работилницата и бе

вече почти толкова сръчен в бъчварството, колкото баща си.

До неделя, когато Рай се освободи, за да се срещне с Лора, и двамата се чувстваха изнемогнали и напрегнати. През цялата седмица Рай обмисляше къде да се усамотят. Старият Хардести имаше навес за лодки на брега близо до Ийзи Стрийт, където държеше мрежите и капаните за омари. Той бе позволил на Рай свободно и по всяко време да ползва каквото му трябва от изоставения инвентар.

— Мама иска да ѝ занесе няколко омара за утре — каза Рай на Лора, когато отиде да я вземе. — Искаш ли да дойдеш с мен до стария Хардести да вземем капан?

— Мисля, че да.

По пътя не се погледнаха. Рай вървеше с ръце в джобовете и си подсвиркуваше, а Лора гледаше в краката си и се опитваше да изравни крачка с него — което вече бе невъзможно, защото краката му бяха станали много дълги.

Те се изкачиха по стъпалата на сребристия стар навес и горе Рай я изчака, за да отвори вратата да мине първа. Тя се спря с ръка на перилото и го загледа: Рай никога не си бе давал труд да прави такива жестове през досегашните си шестнадесет години! Той вдигна очи и нервно огледа брега, прехвърли тежестта на другия си крак и тя забърза нагоре по стъпалата.

Вътре беше сухо и прашно, в ъглите висяха паяжини и навсякъде бе разхвърлян боклук. На пода лежаха ролки стари въжета, а също и кофи с ръждясали ъгли, счупени гребла, фенери с липсващи странични стъкла, дюбели и гърнета от катран, обръчи за бъчви. Докато Лора разглеждаше всичко това, отнякъде изскочи една котка и я накара да изпищи от уплаха.

Рай се засмя и си проправи път през боклуците на пода да извади котката от едно старо буре и да я занесе на Лора. Те стояха близо един до друг и галеха котката, която мъркаше доволно, щастлива, че си бе намерила компания. Лора и Рай гледаха как животното протяга врат и притваря очи от удоволствие, докато пръстите им се движеха по козината и изгаряха от желание да се докоснат. Пръстите им се докоснаха и се преплетоха върху гърба на котката, топлата козина и топлата плът се сляха и те вдигнаха очи. Дълго стояха неподвижни, движеха се само биещите им сърца и носещите се из стария плевник сухи пращинки. Рай се наведе и Лора вдигна устни. Целувката

отначало бе нежна, но после двамата се хвърлиха един към друг, а котката измяука и ги накара да се осъзнаят и да се разсмеят.

Котката застана на своя пост върху едно буре. Започна да се мие, а Рай огледа пода. Намери едно навито старо платно, изоставено от години на мишките и праха, дръпна Лора за ръката и я поведе към него.

Те коленичиха от двете страни и заедно започнаха да развиват чупливото сиво платно. Слънчевите лъчи падаха косо през единствения прозорец и разпръскваха по импровизираното им легло златни петна. Отдолу се чуваше ленивият плясък на вълните, които се разбиваха в основата на сградата.

Рай погледна надолу към очакващото ги платно, после към Лора. И двамата бяха на колене и се гледаха очи в очи, изплашени и колебливи. Отвън долетя писъкът на чайките, които бавно се рееха над кея. Рай се придвижи на колене към центъра на платното, след момент и Лора последва примера му. Тя гледаше как слънцето си играе с красиво извитите му вежди и оцветява върховете на миглите му в златно. Той се приведе и я целуна. Намери пръстите ѝ и ги стисна здраво за кураж. Когато целувката свърши, седна назад на краката си и потърси очите ѝ. През цялото време стискаше пръстите ѝ толкова здраво, че тя помисли, че ще ги счупи.

Той преглътна, сведе поглед към гърдите ѝ, изправи се пак на колене и бавно започна да разкопчава палтото ѝ. Когато го бутна от раменете ѝ, тя потрепери и Рай вдигна изненадано поглед.

— Студено ли ти е?

Тя приведе рамене и сграбчи полата в скута си.

— Не.

— Лора, аз... — Но той преглътна и спря и тя разбра, че е неин ред да направи нещо.

— Целуни ме, Рай. — Никога преди не беше чувала гласа си такъв. — Както най-много обичам.

Досега се бяха целували вече по много начини.

Той вдигна ръцете ѝ от скута и ги сграбчи здраво. Дваемата се наклониха и езикът му докосна ръбчетата на устните ѝ още преди те да се отворят под неговите. Момичешкото ѝ незнание се преплиташе с женската интуиция.

През голямото пространство, което делеше телата им, между слетите колене и устни, ръката му намери гърдите ѝ. И за първи път ръката ѝ побутна неговата към копчетата на шията ѝ, уверявайки го, че е настъпило времето. Той се поколеба, после разтреперано и неумело разкопча копчетата от полирана китова кост чак до кръста ѝ.

Изведнъж осъзна какво е направил и се дръпна пак назад. Загледа я уплашено в очите.

— Всичко е наред, Рай. Аз го искам.

— Лора, това е различно от... само да се целуваме, нали знаеш.

— Откъде да знам? — попита тя, усещайки за първи път силата на женската си загадъчност и владеейки я така сигурно, сякаш бе най-опитната жена на света.

— Сигурна ли си? — Той преглътна, все още изплашен от всички неизвестности.

— Рай, не дойдох дотук за някакъв капан за омари. А ти?

С отворени устни и разширени от уплаха сини очи той докосна едното ѝ рамо под разкопчаната рокля, после другото и накрая бутна назад дрехата и се втренчи в долната ѝ риза.

Тъмните кръгове около зърната ѝ прозираха под ленената материя и тя проследи погледа му от едната ѝ гърда към другата, после свали поглед, за да види как ръката му се протяга към атлазената ивица между тях. Само след момент хладният въздух докосна голата ѝ кожа — Рай бе свалил долната риза на кръста ѝ.

Дъхът ѝ секна в очакване на неговото докосване, но то не идваше и тя повдигна клепачи: видя лицето му, червено до корените на косата му, а той самият гледаше втренчено като онемял.

— Господи... — промърмори дрезгаво и тя разбра, че се страхува да я докосне, сега, когато бяха стигнали толкова далече. — Лора, ти си толкова... толкова хубава.

И тя се бе изчервила, но това престана да е от значение след малко, когато бодливият му вълнен пуловер се притисна в голата ѝ кожа, после след секунди се отдръпна, за да направи място на треперещите му ръце.

Дланта му бе потна от притеснение, но топла и вече доста мазолеста от тежкия труд с триона. Тя се чудеше как би могло да е нередно да позволява на Рай да я докосва по този начин, защото за първи път се почувства възнаградена за болките от растежа, които бе

понасяла през последната година, откак гърдите ѝ започнаха да се развиват. Отначало само неопитно и смирено прокара ръка по гърдите ѝ, но скоро започна да опипва с пръсти зърната ѝ и откри малките твърди пъпки, които щяха да се доразвият напълно след няколко месеца.

Болеше я и въпреки че само помръдна рамене, той реагира така, сякаш бе извикала от болка. Рязко отдръпна ръка и я погледна покрусен.

— Да... да не ти причиних болка, Лора?

— Н... не, не съвсем... само... не знам.

Той започна да действа по-внимателно и опитваше всичко с огромна загриженост, докато целувките им станаха толкова горещи, че изглеждаше невъзможно телата им да се притискат достатъчно силно от положението на колене, което бяха заели.

Малко по малко той я положи по гръб, тя се изви под натиска на гръдния му кош и тупна заедно с него на пода. Обви с ръце раменете му и целите им тела се притиснаха едно в друго. Те се целуваха с всепоглъщащата жар, която може да бъде разпалена сама в началото.

Когато накрая се отдръпна, тя разбра къде той смята да насочи устните си, но лежеше съвсем неподвижна и съсредоточена, плътно притиснала рамене в пода. Дъхът му опари шията ѝ и се задържа дълго там, един разтърсващ миг, преди да продължи надолу, надолу, инч по инч, докато устните му не достигнаха гърдите ѝ. Там само погалиха зърното и дъхът му леко го овлажни, но устните му оставаха затворени.

Коремът и гръдният кош я боляха, стегнати в здравите обръчи на неочаквано нетърпение. Но поривът да опознае, да разбере това нещо, наречено съзряване, я накара да докосне проучвателно косата му. И при това докосване устните му се разтвориха и тя усети хлъзгавия му език да гали все още неразцъфналата докрай розова пъпка. От гърлото ѝ се изтръгна звук и тя повдигна рамене от платното, обзета от това ново желание да подаде гръдта си към него.

По вените ѝ се разля огън. Тя отметна глава, когато той опита и другото ѝ зърно, и почувства, че тялото ѝ едновременно омеква и се напруга. Той легна върху нея и тежестта му ѝ се стори приятна. С всяко следващо движение на езика му тя разбираше защо той бе скочил

разгневен и бе побягнал надалеч, когато се опита по-рано през лятото да изчисти пясъка от гърба му.

Очите ѝ рязко се отвориха, когато Рай внезапно се изправи на колене до нея и посегна към долния край на пуловера си. Издърпа го яростно и за миг остана неподвижен, после поиска с поглед разрешение.

Никога преди не бе виждала косми по гърдите му, а сега ги видя — мек рус мъх, искрящ под светлината от прозореца върху високите квадратни гръдни мускули. Тя се наслаждаваше на откритието си и премести поглед до мястото, където пъпът му хвърляше кръгла, тайнствена сянка точно над талията. Той се сனிши над нея с разтворени колена и двамата задоволиха любопитството си, преди да продължат по-нататък.

— Рай, целият си мускули — каза тя поразена.

— А ти не си — каза той, без да се усмихне.

Тя можеше да види — наистина да види — как пулсираше вдлъбнатината на врата му и се почуди дали и при нея не е така, защото навсякъде усещаше биенето на сърцето си — в слепоочията, в корема и в онази тайнствена част, която сега изглеждаше център на цялото чувство.

Той се наведе към нея, ръцете му бяха опрени от двете страни на главата ѝ и коленичил по този начин над нея, я целуна, преди да отпусне голата си златиста гръд върху нейната. Сърцата им биеха неконтролируемо, а напрегнатите мускули омекваха.

Имаше и недоумение, и чудо в това да усещат разликата в телата си, да ги потриват проучвателно едно в друго, от което се получаваше някакво копринено докосване.

Той пак погали гърдите ѝ. Пак ги целуна, но езикът му вече танцуваше по-умело по втвърдените връхчета. Тя прокара пръсти през косата му и се изви, подканяща го неочаквано за самата нея, молеца го да я покрие с цялото си тяло, защото без него се чувстваше незавършена и търсеща.

Той вдигна сгънатото си коляно и го опря в крака ѝ, а тя пое дъх и го задържа. Коляното му се плъзна тежко нагоре по бедрото ѝ, през мястото, в което се съединяваха краката ѝ, по корема ѝ и накара полата ѝ да зашумоли съблазнително. Тежестта му я закотвяше за земята, а тялото ѝ копнееше да се зарее във въздуха. Не след дълго още по-

голяма тежест я притисна към постелята от платно, тъй като Рай извъртя бедрата си и ги положи върху нейните. Сега лежеше почти неподвижен по корем върху нея, а тя се наслаждаваше на приятното чувство да усещаш извивките и топлината на друго тяло толкова отблизо.

После краката ѝ някак се разтвориха и направиха място, в което коляното му сигурно прилегна. Той го придвижи към нея, от това ѝ стана приятно и тя започна ритмично да се повдига и притиска към него.

Рай върна коляното си обратно и пренесе тежестта си на една страна. Тя почувства ръката му да се промъква под полата ѝ, да повдига слоевете от фусты, търсеща по дължината на крака ѝ. Сърцето ѝ лудо заби, а дъхът му бе като бушуваща вълна до ухото ѝ. Пръстите му докоснаха ластика на крака на долните ѝ гащи, после се придвижиха по-нагоре... по-нагоре... докато ръката покри нежната издатина между краката ѝ, и тя с ужас осъзна, че ленената тъкан там е влажна. Почувства изненадата и колебанието му, когато се натъкна на мокрото, но когато я притисна по-силно, беше прекрасно и редно и утоляваше някакъв вътрешен копнеж, въпреки че всеки момент Лора очакваше Провидението да протегне ръка и да я порази на място.

Вместо това ръката на Рай Далтън я опипваше през последната ленена преграда, но когато посегна към копчетата на кръста ѝ, предпазливостта се намеси. Тя хвана китката му и прошепна разтреперена:

— Дотук, Рай. Аз... мисля, че е по-добре да се облечем. Трябва да тръгвам.

За момент в погледа му просветна необуздана ярост, която тя преди никога не бе виждала. Тя не знаеше, че бе задържал дъха си, докато не го изпусна в една силна въздишка, която сякаш го омаломощи. Веднага се изправи на колене, обърна ѝ гръб и навлече пуловера. Тя вдигна долната си риза, приглади надолу полата и мушна ръце в ръкавите си. Той си оправи косата и сините му очи срещнаха през рамо нейните, докато тя си закопчаваше роклята. Погледът му се отклони и стана сериозен. Тя се загледа в гърба му.

— Рай?

— Какво?

Тя дълго не отговори и той пак погледна през рамо.

— Сега ще отидем ли в ада?

Известно време се гледаха втренчено, с широко отворени очи.

— Предполагам.

— И двамата ли, или само аз?

— Мисля, че и двамата.

В дъното на стомаха си почувства, че ѝ се повдига от ужас, защото не искаше Рай да се мъчи в ада заради нея.

— М... може би ако никога вече не го правим и се молим наистина горещо, няма да отидем.

— Може би. — Но в мрачния му тон нямаше много надежда. Той се изправи. — Мисля, че е по-добре да тръгваме, Лора, и повече никога да не идваме тук заедно. Ще взема онези капани и... и... — Той се обърна наполовина и я видя да седи на петите си, а на лицето ѝ бе изписан ужас.

Той не довърши думите си. Старите основи на навеса проскърцаха под тях, връхлетени от прилива. Над тях се рееха и пицяха чайки. Те внезапно се хвърлиха един към друг и се прегърнаха силно, а сърцата им биеха от новото знание, с което още не знаеха как да се справят.

— О, Рай, не искам да отида в ада.

— Шшт... може би... може би няма само за един път.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден в църквата Рай избягваше погледа и през цялата служба. Вината ясно личеше на лицето му и изпълваше Лора със страховит ужас от възмездието дори когато умът ѝ се изпълваше със спомени от съвместното преживяване. Още повече че винаги когато съживяваше в съзнанието си тези моменти, тялото ѝ се изпълваше със същата влажна нега и тя бе сигурна, че дори само това е грях.

Той я отбягна и в двора на църквата и я изостави сама и безпомощна в страданието ѝ, като си тръгна към къщи, без да ѝ каже и едно „здравей“.

Странеше от нея девет дни, но на десетия майка ѝ я изпрати на пазарния площад да купи прясна треска и докато минаваше покрай каруците и товарните коли, видя Рай да се приближава. Когато вдигна поглед и я забеляза, крачките му станаха несигурни, но продължи да върви към нея, докато не се срещнаха и бяха принудени да спрат.

— Здравсти, Рай — тя го дари с най-дружелюбната си усмивка.

— Здравсти.

Сърцето ѝ слезе в петите, защото той нито произнесе името ѝ, нито я погледна в очите.

— Не съм те виждала повече от седмица — каза тя.

— Бях зает, помагах на стария. — Той заразглежда нещо от другата страна на площада.

— Оо.

Рай изглеждаше нетърпелив и тя започна да се чуди какво да измисли, за да го задържи още минута.

— Улови ли някакви омари с онези капани?

Погледът му се плъзна, срещна за кратко нейния и пак се отклони.

— Няколко.

— Върна ли капаните на място?

— Не, поставям ги всяка сутрин и ги прибирам в края на деня.

— Ще ги прибираш ли днес?

Той сви леко устни и явно не изгаряше от желание да отговаря, но накрая промърмори:

— Аха.

— По кое време?

— Някъде към четири.

— А... искаш ли помощ?

Той я погледна с крайчеца на окото си и после обърна поглед към Нантъкетския залив. Но вместо обичайната приятелска покана само сви рамене.

— Трябва да тръгвам, Лора.

Сърцето ѝ се късаше докато го гледаше как се отдалечава.

Нов четири часа го чакаше при лодката. Когато я забеляза, Рай се приближи, докато тя остана на мястото си. Без да продумат, те се наведоха и Лора освободи от въжето носа, а той — кърмата. Не си проговориха и когато се насочиха навътре, за да съберат капаните. Бяха се хванали два омара, които той сложи в една торба от зебло, преди да се отправят обратно към брега.

Когато лодката с глух звук се блъсна в подпорите.

Рай постави единия капан на кея. Лора вдигна изненадана очи.

— Какво ще правиш с него?

Той посегна към втория капан и го стовари до първия, като избягваше погледа ѝ.

— Достатъчно дълго ги държах. Време е да ги върна в навеса на стария Хардести.

Сърцето ѝ подскочи от смесено чувство на радост и мрачно предчувствие.

Заедно издърпаха лодката на брега, после всеки взе по един капан и безмълвно подминаха стария капитан Сайлърс, който кимна и пуфна лулата си, без да каже дума. Когато го оставиха зад гърба си, те се спогледаха виновно, но продължиха по посока на навеса.

Вътрешността на навеса беше същата, каквато я бяха оставили, с изключение на мъглата, която се стелеше днес около прозорците и го правеше още по-тайнствен и забранен. Чак след като прекрачиха прага, Лора внезапно се спря, стисна здраво капана и го опря в коляното си. Тя подскочи и се обърна, когато Рай пусна с трясък капана на пода. Взе нейния и също го сложи долу, но когато се изправи, и двамата не

знаеха накъде да гледат. Той подпъхна ръце под колана на гърба си, а тя здраво стисна своите пред скута си.

— Трябва да тръгвам — съобщи рязко той. — Мама каза да занеса омарите вкъщи за вечеря. — Но торбата от зебло лежеше забравена до вратата.

— И аз трябва да тръгвам. Мама иска да ѝ помогна с вечерята.

Той се обърна към вратата, но не бе направил и три крачки, когато тя се осмели да произнесе думата, която го спря.

— Рай?

Той се извъртя и ѝ отправи жаден поглед, който разкри какво го бе мъчило през тези десет дни.

— Какво?

— Много... много ли ми се сърдиш.

Адамовата му ябълка подскочи.

— Не.

— Добре тогава, какво има?

— Ами... не знам.

Лора почувства как брадичката ѝ затрепери и образът на Рай започна да се размазва, ала направи всичко възможно да не позволи на сълзите да потекат. Но Рай видя блясъка им, стройните му крака прекосиха бързо разстоянието, което ги делеше, и в следващия миг тя се притисна до гърдите му. Силата на все още момчешките му ръце бе като на голям мъж и той я придърпа плътно до себе си, а тя увисна на врата му. Целувката им бе страстна като на зрели хора и отприщи у Лора чудодееен порив, когато езикът му проникна в устата ѝ и се завъртя, близна вътрешната страна на бузите ѝ и така рязко заизвива нейния, че тя почувства сладка болка.

Устните им се разделиха и той я прегърна силно, залюля я напред-назад и сгуши лице до шията ѝ. Тя стоеше на пръсти и се притискаше в него. През последната зима бе израснал толкова много, че вече не бяха близки по ръст.

— Рай, така се уплаших, когато днес на площада не искаше да ме погледнеш.

Дебелият му кафяв пуловер заглушаваше думите ѝ, а той я люлееше с намерение да я успокои, но само още повече я разпалваше. Лора се отдръпна и го погледна:

— Защо се държа така?

— Не знам. — Очите му бяха призрачни.

— Никога повече не прави така.

Той само преглътна, после произнесе името ѝ по някакъв странен начин, като възрастен.

— Лора...

Дръпна я рязко към себе си и те пак се зацелуваха, изплашени от зова на телата си и все пак подчиняващи му се, защото, без да разбират какво правят, те пак се придвижваха към платното, върху което бяха лежали преди. По негласно споразумение се свлякоха на колене, докато все още се целуваха, после седнаха странично, после се опряха на лакти и продължаваха да търсят близостта, която бяха преживели и която не можеха да забравят.

Този път, когато ръката му се плъзна под полата ѝ, Лора с готовност разтвори крака, предчувствайки тръпката от интимното му докосване. Както преди, тялото ѝ копнееше за търсещата му ръка и разцъфваше под ласките ѝ. Когато той посегна към копчетата на бельото ѝ, тя знаеше, че трябва да го спре, но не бе в състояние. Ръката му се плъзна вътре и обходи топлата повърхност на корема ѝ, после предпазливо опипа островчето новопоникнали косми, но се поколеба на прага на нейната женственост, докато тя нетърпеливо се раздвижи и от гърлото ѝ се изтръгна тих стон.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато той се колебаеше на прага на забраненото. Но когато накрая пръстите му преодоляха тези последни сантиметри и откриха копринения извор на женствеността ѝ, тя се сепна.

Той веднага се отдръпна.

— Заболя ли те? — Сините му очи се бяха разширили от уплаха, а в нея бушуваше война между плътското и морала.

— Н... не. Направи го пак.

— Ами ако...

— Не знам... направи го пак.

Когато неопитните му пръсти проникнаха в нея за втори път, тя не трепна, а затвори очи и се отдаде на огромното удоволствие. Той наивно продължи, все още не бе овладял докосването, но нямаше нужда от опитност, а от опознаване.

— Рай — прошепна тя след малко, — сега вече със сигурност ще отидем в ада.

— Не, няма. Питам за това, трябва да свършиш много по-лоши неща, за да отидеш в ада.

Тя рязко се дръпна и бутна ръката му.

— Ти... ти си питал? — повтори тя ужасена. — Кого?

— Чарлс.

Тя въздъхна с облекчение, когато чу името на един негов по-голям женен братовчед, когото бегло познаваше.

— Какво го попита?

— Попитах го дали смята, че мъжът трябва да отиде в ада, ако е докосвал жена.

И той какво каза?

— Изсмя се.

— Изсмя се? — повтори тя, поразена.

— После каза, че ако това е представата на някой за ада, то той би минал и без рай. И ми каза... — Рай спря по средата на изречението и ръката му пак се насочи към тайнственото място.

Но тя я спря и го попита:

— Какво ти каза?

Видя, че Рай се изчерви и отклони поглед. Някъде в плевника се чу тихо мяукане. После той пак я погледна и пое дълбоко въздух.

— Как се правят тези неща.

Лора го гледаше безмълвна и внезапно я обзе страх от тайните, които Рай вече знаеше. Тя рязко се изправи и седна.

— Наближава време за вечеря. Майка ще ме чака.

След миг вече бе на крака и се бе отправила към вратата, преди той да успее да я задържи. Рай също седна, сви колене и подпря едната си ръка на тях.

— Хайде да се срещнем тук утре след вечеря — каза тихо, загледал в гърба ѝ.

Тя се колебаеше с ръка на дръжката на вратата.

— Не мога.

— Защо?

— Ще ходим у леля Нора.

— Тогава следващата вечер?

— Ще си навлечем беля, Рай!

— Няма.

— Откъде знаеш?

— Чарлс ми каза.

Тя не разбра това, което чу, защото „беля“ беше смътно понятие за нея. Когато произнесе думата, искаше да каже, че като се срещат тук, рискуват да ги хванат. Но после разбра, че той има нещо друго предвид.

— Страх ли те е, Лора? — попита Рай.

— Не... да... Не знам дали ще мога да дойда. — После бързо излезе и тресна вратата.

Но природното любопитство обземаше все повече променящото се тяло на Лора. Тази нощ тя лежеше в леглото и си представяше докосването на Рай — неговото докосване, о, неговото докосване, какво бе направило то с нея! — и прокара длани по гърдите си, опитвайки се да възстанови изключителното усещане от твърдите пръсти на Рай. Но нейните бяха някак си неумели и не й доставиха такова удоволствие. Насочи пръсти надолу, за да провери входа на своята девственост, и откри, че се е овлажнил само при мисълта за Рай. На какво ли щеше да я научи, ако се срещне с него утре вечер? Толкова много загадки, но едно беше сигурно. Когато се докосваше сама, чувстваше само копнеж по докосването на Рай. Тя знаеше, че ще я чака под навеса, и мисълта за следващата стъпка я изпълни със странно усещане, на което тя едновременно се радваше и се съпротивляваше.

Следващият ден се проточи дълъг като десетилетие, но когато най-после уреченото време дойде, Лора беше там преди него, седеше върху навития брезент с котката в скута си. По външната стълба отекнаха стъпки и сърцето й лудо заби. Ами ако беше някой друг... старият Хардести например, или... или...

Но беше Рай, с чиста муселинена риза и прави черни панталони с блестящи копчета, току-що сресан, а обувките му светеха след непривичното лъскане.

Този път погледите им се срещнаха без притеснение и се гледаха открито, докато той стоеше до вратата, на няколко метра от мястото, на което тя седеше. Вечерните сенки бяха издължени и само ръбът на перваза на прозореца бе обагрен в златно. Навесът вече им се струваше като познато и сигурно убежище.

— Здравсти — поздрави той тихо.

— Здравсти — усмихна се тя.

Сърцето ѝ потръпна, когато го видя. Тялото ѝ се изпълни с предчувствие, но тя продължи да гали котката с престорено спокойствие, докато той прекоси помещението и седна на твърдото навито платно до нея. Посегна и той да погали котката и като първия път докосна случайно пръстите на Лора, после не съвсем случайно, докато накрая престанаха да си търсят оправдания и стиснаха здраво ръце. И двамата гледаха палеца му, който потъркваше основата на нейния.

Едновременно вдигнаха очи и погледите им се срещнаха; и Лора почувства страхотно нетърпение да научи повече от онова, което Чарлс бе казал на Рай. Кафявите ѝ очи се бяха разширили, устните ѝ бяха разтворени в женско очакване, а Рай така силно стисна ръката ѝ, че тя изпита болка. Той наклони глава, а тя вдигна лице и притвори клепачи, когато устните им се срещнаха като нежно докосване на пеперудено крило до розов лист.

Рай дръпна глава назад и очите им пак се срещнаха, изпълнени с копнеж, несигурност и абсолютното съзнание, че вършат грях.

— Лора — изхриптя той.

— Рай, още се боя.

Тя обви ръце около врата му и почувства гладката му буза до слепоочието си; седяха притиснати като две чайки, кацнали върху нея. Той се плъзна на пода, като я повлече след себе си, и двамата се отпуснаха настрани с лице един към друг, докато нетърпеливите им устни и ръце се притискаха здраво. Целуваха се с огнено нетърпение, допираха гърди и бедра толкова плътно, колкото можеха, после Рай бавно придвижи ръката си от рамото към гърдата ѝ и я погали през тънката памучна тъкан. Тя изпълни дланта му, залюля се като морска вълна, ръката се плъзна надолу към талията ѝ, задържа се там, събирайки смелост, преди най-после да се спусне под фустите ѝ.

Докато той напредваше сантиметър по сантиметър, тя съзнаваше, че трябва да го спре, да му напомни за ада. Но вместо това дишаше все по-тежко и правеше пътя все по-достъпен. Той прокара ръка по копринената кожа на бедрото ѝ, докосна ръба на бельото ѝ, разкопча колана ѝ и тя се изпъна в мълчаливо съгласие.

Тогава ръката му се плъзна надолу и краката ѝ се разтвориха, за да приемат отново ласката му. Цялото ѝ тяло бе размекнато и топло,

пулсът ѝ — учестен. От гърлото на Рай идваха меки звуци, наполовин стон, наполовин музика, докато накрая той дрезгаво ѝ каза:

— Ти също трябва да ме докосваш, Лора.

Тя инстинктивно разбра, че имаше предвид онова място, където той я докосваше, но пръстите ѝ сякаш не можеха да се освободят от гънките на ризата му. Той впи устни в нейните, после езикът му обходи долната ѝ устна и се притисна в ухото ѝ.

— Не се бой, Лора.

Но тя се боеше. Когато дойде тук, знаеше малко за това, което той можеше да прави с нея, и нищо за своята роля. Рай целуна ухото ѝ и тя стисна очи и прехапа долната си устна. Питал е Чарлс, нали? Чарлс сигурно знае. Ясно, че момчетата са различно устроени от момичетата, но никога досега тя не се бе питала защо. Какво ще стане, ако остави ръката си да се плъзне надолу? И той ли ще се подмокри? Тогава какво? Как би трябвало да го докосне?

Ръката ѝ, лежаща върху ребрата му, се овлажни. Тя задържа дъх и я отпусна до бедрото му, после спря уплашена. Той я целуна насърчително, прошепна името ѝ и побутна ръката ѝ, докато тя не започна да се спуска малко по малко и накрая спря о копчетата на панталона му. Бедрата му започнаха бавно и ритмично да се повдигат и тя леко раздвижи ръка напред-назад; чувстваше, освен вълнената материя на панталоните хладината на металните копчета.

Неочаквано ръката му сграбчи нейната, обърна я с дланта към него и я притисна силно към тялото му. В съзнанието ѝ избухнаха хиляди въпроси. Защо той не бе устроен така, както тя си мислеше, че са устроени мъжете? Каква беше тази издуптина, която под плата на панталона изглеждаше дори по-голяма, отколкото случайните ѝ погледи към голи деца ѝ даваха основание да очаква?

Той държеше здраво ръката ѝ и я движеше нагоре и надолу, докато накрая я притисна плътно по-надолу, където панталоните му бяха топли и влажни. Изведнъж той се претърколи и падна по гръб на брезента със затворени очи и разтворени крака. Но все още държеше ръката ѝ и я водеше нагоре и надолу, нагоре и надолу по загадъчната издуптина. Пръстите ѝ станаха по-смели и започнаха да изучават, да броят копчетата: едно, две, три, четири, пет — издуптината завършваше на петото копче.

Рай извърна глава към нея и отвори очи. Прокара език по сухите си устни и тя се загледа в познатите сини очи, които имаха израз, непознат ѝ досега. Вече бе седнала и го гледаше как диша тежко, очите ѝ бяха разширени и сериозни. Бедрата му ритмично започнаха да се повдигат и отпускат и чак когато почувства дланта ѝ отново върху себе си, затвори пак очи.

Тя погледна надолу към ръката си и чувства, че металните копчета се затоплят от търкането ѝ. Виждаше как мъчително се повдигат ребрата и стомахът на Рай, сякаш току-що бе преплувал цяла левга.

— Лора?

Гърленият му глас я накара отново рязко да извърне очи към неговите.

— Целувай ме, докато го правиш.

Тя се наведе над него и когато езиците им се срещнаха, горещи и топли, той започна да се движи още по-ритмично. Почувства как пръстите му пак обгръщат китката ѝ и повдигат ръката ѝ към най-горното копче на колана му. Тя инстинктивно разбра какво иска от нея и се дръпна. Но той сложи ръка на тила ѝ и я притегли обратно.

Тя успя да освободи устните си, отметна глава назад и се изплъзна от прегръдката му.

— Рай, недей!

— Аз го направих за теб. Да не мислиш, че и мен не ме беше страх? — И както държеше свития ѝ юмрук на колана си, изведнъж в очите му проблесна гняв.

— Не мога.

— Защо?

— Ами, просто не мога, това е.

Той се подпря на брезента и леко се извърна към нея.

Гневът му отстъпи място на кротко насърчаващ тон.

— Хайде, Лора, не се страхувай. Обещавам ти, че нищо лошо няма да се случи. — Той обсипа лицето ѝ с горещи целувки и пръстите ѝ се отпуснаха. Нежно поглаждаше горната страна на дланта ѝ, положена върху твърдите мускули на корема му точно под колана. — Лора, не искаш ли да разбереш как се чувствам аз?

О... искаше, искаше. Но беше по-лесно да оставиш някой да те докосва, отколкото ти да го правиш. Обаче след момент той сам

разкопчаваше металните копчета, а нейната трепереща ръка още лежеше на корема му. Той почти се наведе над нея и нежно я целуна, сякаш за да я увери, че това не е грях. Вдигна бедра и издърпа ризата си нагоре, и тя вече не бе преграда между неговата кожа и ръката ѝ. После пак намери китката и я смъкна върху нещо, което беше толкова горещо, че тя се дръпна. Но Рай неумолимо я върна върху плътта си и покри треперещите ѝ пръсти със своите, като превърна ръката ѝ в ножница, която прие неговата копринена изненада. Господи, възможно ли е да съществува толкова гладка и толкова гореща кожа? Беше погладка от устните му, по които езикът ѝ бе минавал много пъти, топла от вътрешността на устата му. Тя стискаше здраво пръсти и ги движеше нагоре и надолу, а сърцето ѝ заплашваше да се пръсне. Отивам в ада! Отивам в ада! Но никакъв ад не би могъл да откъсне сега ръката ѝ от тялото му. Тя изучаваше формата на мъжествения му ствол с нежно любопитство, докато той се предаде и се отпусна назад, а ръката му се отдели от нейната. Тя сведе очи и за първи път видя... В падащия здрач онова нещо имаше цвета на най-наситените краски в майчината ѝ градина. Засрамена, че го е погледнала, тя усети, че същият цвят се разлива и по лицето ѝ и извърна очи. Сега при всяко ново движение Рай издаваше гърлен звук и след миг тялото му бурно се разтърси, бедрата му така се разтърсваха, че Лора се уплаши много повече от всеки друг път. Точно когато щеше да се отдръпне, той я задържа и след малко нещо топло и лепкаво се стече по ръката и пръстите ѝ.

— Рай, о, Рай, спри! — Беше задавена от страх. — Нещо не е наред. Мисля, че кървиш. — Боеше се да погледне надолу и да разбере какво става. Трябва да е кръв. Какво друго би могло да бъде, топло и мокро? Тя заплака.

— Лора, шшт...

Те лежаха на пода, той бе обгърнал главата ѝ с ръка. После се обърна и притегли бузата ѝ към устните си:

— Плачеш ли?

— Страх ме е. Мисля, че те нараних.

— Това не е кръв, Лора... погледни.

Но тя се боеше да погледне надолу, убедена вече, че ако го направи, ще намери ръката си потопена в кръвта на Рай. Сините му

очи, вперени в нейните, изглеждаха толкова уверени, но нейният глас трепереше и по слепоочията ѝ се стичаха сълзи.

— Казах ти, че не искам... и сега... сега се случи нещо ужасно, знам.

Рай се усмихна недоверчиво. Лора се вбеси, че той може да се усмихва в такъв момент.

— Казах ти да погледнеш, Лора. Погледни, щом не ми вярваш.

Тя най-накрая погледна. Бяло. Беше бяло и лепкаво, и бе образувало мокро петно на брезента между тях. Бързо вдигна очи към него.

— Ка... какво е това?

— От това стават бебета.

— Бебета? Рай Далтън, как се осмели да ме изцапаш с него, след като си го знаел през цялото време! — Тя инстинктивно седна и трескаво затърси нещо да си изчисти ръката. Накрая използва фустата си.

— Закопчавай си панталона, Рай Далтън, и повече да не си посмям да правиш това с мен. Ако имам бебе, майка ми ще ме убие! — Тя презрително му обърна гръб и се закопча. Когато се облече напълно, тя коленичи, здраво стиснала ръце между коленете ѝ. Ужасяваше се от мисълта, какво ѝ бе сторил.

Рай се придвижи на колене зад гърба ѝ.

— Лора, никога ли не си чувала как забременяват жените?

Брадичката ѝ трепереше и сълзите неспирно се стичаха.

— Не, никога досега. — Съкрушена от безгрижието, с което я подлагаше на опасност, тя гневно се обърна. — Защо не ми каза преди да... да... го направим?

— Обещавам ти, не няма да забременееш. Не можеш.

— Но... но...

— Това нещо трябва да влезе в теб, за да забременееш, а аз не бях в теб, нали?

— В мен? — обърканият ѝ поглед се впери в него.

— Никога ли не си виждала как го правят животните?

— Кои животни?

— Кучетата или... дори кокошките? — Нямаше нужда да разгадава обърканото ѝ изражение. То ясно говореше за неосведоменост.

— Какво да правят? — Нито едно животно не можеше да направи това, което те току-що бяха направили!

Бяха коленичили един срещу друг и коленете им почти се допираха. Бе паднал здрач и в прашния стар таван се виждаха само бледите очертания на лицата им. Той излъчваше най-дълбока нежност.

Посегна към ръката ѝ и я сложи върху лъскавите си копчета.

— Тази част от мен влиза в тази част от теб. — Той притисна ръката в скута ѝ. — И тогава стават бебетата.

Тя зяпна и ококори недоверчиво очи. Възможно ли е Рай да е прав? Лицето ѝ пламна и тя издърпа ръка от неговата.

— Това, което се случи в ръката ти, би трябвало да се случи в тялото ти, Лора. Така мъжът прави бебе на жената. — Той докосна брадичката ѝ, но тя бе прекалено засрамена, за да го погледне. Той продължи сериозно: — Обещавам ти, че няма да го правя, преди да се оженим.

Тя бързо вдигна поглед към него. Сърцето ѝ лудо заби и по цялото ѝ тяло се разнесе огромно облекчение.

— Да се... оженим?

— Не мислиш ли, че би трябвало да се оженим, Лора, след... ами... след това?

— Да се... оженим? — изненадата ѝ нарастваше. — Ти искаш да се ожениш за мен, наистина ли, Рай?

Неговата изненада също нарасна и премина в различни физиономии, накрая той се ухили.

— Ами не мога да си представя, че ще се ожения за някоя друга, освен теб.

— О, Рай! — изведнъж тя се притисна в него, обгърна врата му и стисна очи при тази мисъл. В този момент тя за първи път си даде сметка колко ужасно би било да не се омъжи за Рай след всичко, което направиха заедно. — И аз не мога да си представя да се омъжа за някой друг.

Той я прегърна и те се залюляха напред-назад. Тя зарови лице във врата му.

— Мислиш ли, че това оправя нещата... имам предвид... ти знаеш? — попита тя приглушено.

— Да се докосваме, тези неща?

— Ммм — хмм.

— Не мисля, че съпрузите отиват в ада, защото се докосват.

Тя въздъхна облекчено, после се отдръпна и го погледна.

— Рай, хайде да кажем на Дан.

— Да кажем на Дан?

— Че ще се женим.

Рай погледна скептично.

— Не още. Трябва да почакаме, докато чиракуването ми свърши. Тогава, като стана майстор-бъчвар, ще можем да си позволим да живеем в собствена къща. Не мисля, че отсега трябва да казваме на Дан.

Леко разочарована, тя седна пак на петите си.

— Ами добре, щом мислиш, че така е най-правилно.

Но Лора не можа да се стърпи да не каже на Дан още следващия път, като се видяха. Искаше да сподели новата си радост в края на краищата те тримата винаги споделяха всичко.

Това стана след една седмица. Беше минала страхотна буря и Лора и Дан излязоха заедно да съберат изхвърлените на брега дървенини. Необходимост тук, в Нантъкет, където нямаше много дървен материал и по-голямата част се докарваше от континента. Южният бряг на острова понасяше най-лютия гняв на Атлантика, но и най-големите облаги от бурите. Лора и Дан вървяха на изток и изведнъж се натъкнаха на Рай, застанал на двайсет ярда в мокрия, сбит, обсипан с миди и водорасли чакъл, в който приливът бе образувал малки локви — капани за по-дребните риби. Самата буря бе преминала, но небето все още бе схлупено. Разкъсаните облаци обграждаха острова и го изолираха от останалия свят.

Рай носеше дебело двуредно палто. Бе вдигнал яка под ленената си коса, а вятърът развяваше кичурите през лицето му. Лора бе в жълта мушама и с червена панделка. Щом го видя, тя вдигна ръка и му махна.

След това тримата тръгнаха заедно надолу по брега и торбите от зебло, които влачеха след себе си, оставяха тройна диря в пясъка. Лора за първи път виждаше Рай след вечерта под навеса. Веднага почувства онзи необуздан, странен трепет под корема си и й се доця да се освободят от Дан. Най-естественият начин беше да го попитат дали майка му не е приготвила нещо вкусно за ядене, и когато той отговори

„сладкиши с мед и джинджифил“, да се отбият първо при него, щом се върнат в града.

Когато Лора и Рай си тръгнаха от къщата на Дан, тя чувстваше, че ще се пръсне от нетърпение. Но той изглеждаше спокоен и сдържан през последните два часа, последните седем дни! Когато тръгнаха към дома на Джоузия обаче, Рай направи нещо, което никога досега не бе правил: взе торбата ѝ и я метна на рамо върху своята, отказвайки да чуе протестите ѝ, че може да се справи и сама. Мокрите дърва тежаха като труп и Лора тайно се зарадва на кавалерския му жест. Въпреки това си той дори успя да ѝ отвори вратата на работилницата.

Пусна торбите на пода и вдигна поглед, когато майка му извика над тях:

— Рай, ти ли си?

Той сложи предупредително пръст на устните си и Лора преглътна поздрава, който бе готова да извика.

— Аз съм — извика. — Донесох малко дърва от брега. Ще запаля огън и ще ги нарежда наоколо, да се поизсушат.

Беше неделя и долният етаж на работилницата беше пуст. Влажното, ветровито, облачно време превръщаше стаята в сенчесто прикритие. Лора и Рай стояха безмълвни, вперили поглед един в друг, чуваха стъпките на родителите му над главите си. Той придърпа двете торби до огнището и стъкна огъня. Щом се разпали, Рай взе да вади едно по едно мокрите дърва от торбите и да ги нарежда в кръг по мръсния под. Когато торбите се изпразниха, ги отнесе до другия край на стаята и ги простря върху масичката за инструменти. Върна се при Лора и безшумно посегна към мушамата ѝ. Без да каже и дума, тя му позволи да я свали от раменете ѝ. Той придърпа едно магаре за рязане и го постави до огнището, където вече бе станало топло. Магарето бе дълго около метър и половина и от едната страна бе по-широко заради седалката. От другия край се издигаше нещо като лък, дървена скоба с педал, която държеше дъгите на бъчвите неподвижни. Той вдигна крак и яхна по-широкия край, после протегна подканващо ръка към Лора. Без да иска, тя сведе поглед към скута му, когато той разтвори широко колене около магарето. Лицето ѝ пламна и тя отмести очи към чакащата му ръка, сложи своята в нея и го остави да я сложи да седне пред него. Тялото ѝ застана перпендикулярно на неговото, коленете му

докосваха само едното ѝ бедро. Той докосна жадно лицето ѝ с върха на пръстите, преди да целуне първо единия ѝ клепач, после другия.

— Липсваше ми — прошепна толкова тихо, че гласът му се сля със съскането на огъня.

— И ти ми липсваше — тя се сгуши в дебелото му палто.

— Не си казала на Дан, нали?

Тя поклати глава, не.

— Когато ви видях заедно, почувствах... — шепотът му трепереше, но очите му гледаха буреносно към нея.

— Какво... кажи ми какво чувства. — Тя положи ръка на гърдите му и чувства силното биене на сърцето му.

— Ревност — призна си той, — за първи път.

— Глупчо — прошепна тя и го целуна по брадичката, — никога не трябва да ревнуваш от Дан.

Тогава се целунаха, но по средата на ласката подпорите над тях изпукаха и те уплашени се разделиха. Вдигнаха очи към тъмните греди на тавана и дъхът им спря. Но повече нищо не се чу и погледите им пак се срещнаха. Огънят вече топло грееше и Лора се зачуди защо Рай не си сваля палтото. Но при следващата целувка разбра. Той притегли ръката ѝ към топлото място между разтворените си крака под прикритието на дрехата, в случай че някой влезе.

— Лора... — примоли ѝ се с пресеклив шепот, — може ли пак да те докосна?

— Не тук, Рай. Ще ни хванат — прошепна и тя.

— Няма. Никой не знае, че си тук с мен. — Той я взе в прегръдките си и я притисна плътно между разтворените си крака. Изкушението веднага надделя в нея.

— Ами ако дойдат?

— Шшт, само се обърни и се облегни на мен. Ще чуем, ако идват, и тогава ще отидеш и ще седнеш на другото магаре, все едно само се сгряваме край огъня. — Той я завъртя, докато гърбът ѝ се облегна на гърдите му. — Прехвърли си крака — нареди зад ухото ѝ.

Кракът ѝ прекрачи магарето и ръката му отиде под полата ѝ, поколеба се за малко на копчето и накрая намери женствената ѝ топлина, а другата ръка положи на гърдите ѝ. Тя се изви назад към него и той задиша тежко зад ухото ѝ. Тя сграбчи коленете му, когато чувства чувствената наслада, събудена от неговото докосване. Той

напила една невероятно чувствителна точка, тя подскочи, задържа дъха си и се опита да избяга.

— Не се дърпай.

— Без да искам.

— Шшт. Чарлс ми каза нещо, но трябва да стоиш мирна, докато се опитвам да го направя.

— К... какво?

— Шшт — успокой я той, тя пак се настани до него и застана мирна. Той нежно зашепна в ухото ѝ: — Не мърдай, Лора, любов моя. Чарлс каза, че ще ти хареса.

— Не... не, спри, Рай, това... това...

Но протестите ѝ бързо замряха и тя опря глава на рамото му, защото неговото докосване, изглежда, ѝ отне волята да се движи и да говори. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха тежко, неговата ласка беше чудодейна. И след няколко кратки мига тялото ѝ се залюля със същия ритъм, както при Рай. Нещо накара пръстите на краката ѝ да изтръпнат, проправи си път нагоре по задната част на краката ѝ като пълзящ огън и след малко цялото ѝ тяло се разтресе от серия вътрешни експлозии, които я зашеметиха, разтърсиха я и я накараха да простене. Рай притисна устата ѝ с ръка, за да задуши звуците, а тя в пристъп на екстаз заби пръсти в коленете му.

Понечи да извика неговото име зад дланта му, но той я държеше, а тялото ѝ тръпнеше от удоволствие. Спазмите се усилиха, достигнаха кулминацията си и замряха.

Като през мъгла усети смътна болка и разбра, че зъбите на Рай се бяха впили в рамото ѝ. Тя се отпусна назад като покосена, крайниците ѝ натежаха от умора, каквато никога не си бе представяла.

— Рай... — Но ръката му още беше върху устата ѝ. Тя посегна да се освободи от нея и прошепна: — Рай... о, Рай, какво направи?

Неговият глас трепереше.

— Чарлс каза... — Той преглътна. — Чарлс каза, че това трябва да правим, ако не искаме да имаме бебе. Хареса ли ти?

— Отначало не, но после... — Тя притисна устни до мазолестите му пръсти. — О, после — пропя, неспособна да изрази новото си, зашеметяващо откритие.

— Като какво беше?

— Като... като че бях едновременно в рая и в ада. — При споменаването на ада Лора се отрезви и се изправи. В гласа ѝ се прокрадна чувство за вина. — Но това е грях, Рай. Това... на това се казва разврат, нали? Никога не бях знаела какво означава, но...

— Лора... — Той я прегърна през раменете и взе брадичката ѝ в двете си ръце. Погали я по бузите с палци.

— Лора, трябва да чакаме три години, докато се оженим.

Кафявите ѝ очи срещнаха синевата на неговите с нов израз на разбиране.

— Да, знам.

Знаеше и че моралът не струва нищо пред новооткрития рай-ад, защото те бяха намерили начин... да бъдат заедно. И щяха да бъдат съпрузи точно както си бяха играли като деца, когато Рай крачеше наперено към морето, след като я целунеше и се сбогуваше с нея. Обаче след като се оженят, няма да има сбогувания, само посрещания сутрин, обед и вечер.

Така си обещаха през тази дива, грешна, чудесна пролет, през която взаимно си доставяха удоволствие, без да извършват любовния акт. В стария навес, навън в лодката, на брега на езерото Гибс, в прекрасната горичка с диво грозде, под прикритието на дърветата на плажа, които растяха в закрилническата сянка на хълмистата долина — всичко това станаха техните места за игра.

Те се оттегляха в усамотение при всеки възможен случай, като със смях разпръскваха стадата пасящи овце по хълмистите насища — безгрижни горски елфи, научаващи повече за любовта с всеки изминал ден, затичани през соления летен въздух да получат още един от друг, без никога да получат всичко.

СЕДМА ГЛАВА

Същите спомени измъчваха сега и Рай Далтън в бъчварската работилница на Уотър Стрийт. Лора рядко отсъстваше от мислите му. След срещата им в овощната градина той се хвърли в работата с усърдие, което надминаваше физическите му възможности, и така изминаха две седмици; после три, а той нямаше вест от нея.

Но тя беше пред очите му, докато режеше с триона или се привеждаше над инструментите, или пък затягаше хаспела около непокорните дъги на някое буре, за да ги намести. Тя беше там пред него, кимаше, извиваше снага. В линиите на дървото той виждаше нейните черти, представяше си очертанието на гърдите ѝ, докато деликатно прокарваше пръсти по извивката на дъгите. Когато навиваше въжетата на хаспела около разтворените дъги, за да ги притисне плътно с обръча, пред очите му изникваше кръстът ѝ, здраво пристегнат от корсета, но знаеше, че всеки ден Дан ѝ помагаше за това.

И тези представи го възпираха да не захвърли хаспела и да не се втурне нагоре по хълма, за да си я вземе. Но тя го бе помолила за време и въпреки че не знаеше колко ли време ще ѝ е необходимо, щеше да изпълни молбата ѝ с надеждата, че накрая решението ѝ ще е в негова полза.

Все пак Рай беше донякъде доволен, че е отново вкъщи и се труди здраво редом с баща си, отдаден на работата сред сладко ухаещите стени на работилницата, в която бе израснал.

През мъгливите дни огънят изпускаше ароматни искри от огнището, засипвано неспирно със стърготини. Когато Джоузия завършеше някое кедрово ведро, той събираше стърготините, за да ги сипва после в огъня и те осигуряваха постоянното благоухание, което се носеше във въздуха като тамян и се примесваше с дима от лулата.

През слънчевите дни широките двойни врати бяха широко отворени към улицата и влажният люляков мирис се стелеше и подсилваше сухия мирис на дърво. Отвън постоянно минаваха хора, някои се отбиваха набързо за поздрав и за да приветстват Рай по

случай завръщането. Всички знаеха за странния му случай, но никой не наемкваше нищо по въпроса. Всички само чакаха да видят какво ще стане.

Старецът също не задаваше въпроси, но бе достатъчно проникателен, за да забележи нарастващото безпокойство, което правеше Рай сприхав и разсеян. Търпението не беше негова добродетел и старецът се чудеше кога ли ще последва експлозията.

Беше началото на юни, небето бе искрящо синьо, без нито едно облаче, слънцето грееше топло. Старецът спря за сутрешната почивка и се затътри към отворената врата да изпуши лулата си и да си изпъне гърба.

— Това момче много се забави с обръчите — каза Джоузия с провлечения говор, характерен за Нова Англия. Ставаше дума за племенника Чад Далтън, последния му чирак, който бе отишъл до ковачницата за няколко обръча. Но сега, когато Рай се бе върнал, момчето от време на време кръшкаше, възползвайки се от доброто настроение на чичо си Джоузия.

Рай дори не вдигна поглед, което почти не изненада Джоузия. Синът му стоеше над острието на шестфутово ренде за фуги и го прекарваше по ръба на една дъга. Действието изискваше точна преценка, стабилна ръка и да не изпускаш работата от очи, за да станат ръбовете еднакви. Не, Джоузия не се разтревожи, че Рай не вдигна поглед; разтревожи го, че той, изглежда, изобщо не бе го чул.

— Казах, че момчето много се забави с обръчите! — повтори по-високо.

Чак тогава ръцете на Рай спряха и той намръщено погледна нагоре.

— Чух те, старче, или ти нещо оглушаваш?

— Нищо ми няма на ушите. Само дето не обичам да си говоря сам.

— Момчето сигурно търкаля обръчите обратно от ковачницата на Гордън — нали знаеш какво е, като дадеш на момчетата обръч. — Рай пак се захвана с рендосването.

— И да не забравиш да го изпратиш за пресни портокали от пазара — току-що ги докараха от Сицилия.

— Докато се върне, портокалите ще се скапят от обедното слънце.

Чак тук Джоузия чуваше виковете на продавачите от площада на главната улица, където ежедневиият пазар беше вече в разгара си.

— Иди сам да си вземеш. Добре ще ти се отрази, ако се махнеш за малко отгук и се поразходиш.

Все още с гръб към работилницата, Джоузия пушеше лулата си и гледаше минаващите жени с кошници в ръцете.

— Малко ме въртят колената днес — не мога да си представя защо ревматизмът ми се обажда, в такъв ясен ден. — Той огледа чистото синьо небе. — Май се задава лошо време.

Зад него Рай измерваше дължината на извитото дърво с уреда за дъги. Без да обръща внимание на стареца, той огледа работата си критично, хареса я и взе една готова дъга, за да ги сравни. Двете идеално прилягаха, той ги остави върху купа с готовите дъги и взе ново грубо отрязано дърво, за да обработи ръбовете му.

На вратата Джоузия мушна пръсти отзад под ризата си, изпъна се на пети и вдигна очи към синевата на небето:

— Да бе! Как ли не съм тръгнал за пресни портокали сега. — Зад него се чу силно издрънчаване, когато Рай хвърли долу дъската. Джоузия се усмихна на себе си.

— Добре, като искаш аз да отида до проклетия пазар за твоите портокали, защо не кажеш направо?

Сега Джоузия обърна присвити очи към сина си.

— Станал си малко докачлив напоследък, а?

Рай не му обърна внимание, изтрополи през работилницата и профуча покрай стареца, а всяка негова стъпка издаваше раздразнение.

— Май ти имаш нужда да се поразходиш малко, не аз.

— Отивам! Отивам! — изръмжа Рай.

Когато се потътри нагоре по улицата, Джоузия пак се усмихна, пуфна с лулата си и промърмори:

— А, явно съвсем си се побъркал, момче, и мен ще ме подлудиш.

Рай Далтън представляваше интересна гледка, докато се движеше бързо по калдъръмената улица в прилепналите си светлокафяви панталони и риза с паднали рамене от бял памук с широки ръкави, набрани над китките. Разтворената яка откриваше голям триъгълник гола кожа под разреза без кончета и на тъмната плът искряха груби златисти косми. Около врата му по моряшки бе вързано червено шалче, навик, придобит от кораба, който беше удобен, защото

шалчето вършеше работа за попиване на слепоочията, когато се потеше в бъчварницата.

Беше топла утрин, изпълнена с пронизителните крясъци на чайките и трополенето на колела по улиците. Рай подскочи покрай ритлата на една преминаваща покрита каруца и се приземи на новия калдъръмен тротоар. Вятърът разроши изрусялата от слънцето коса и изду ръкавите му, докато крачеше с широки стъпки и ядосано към Пазарния площад.

Фермери продаваха свежи цветя и масло от каруци с големи колела. Рибари предлагаха прясна треска, херинга и стриди, месарите държаха прясното месо под тежки мокри платници на конски платформи. На единия край на площада аукционери предлагаха на търг мебели и предмети за дома.

Рай огледа продавачите и забеляза ярките краски на цитрусовите плодове — различни видове лимони, портокали, натрупани в пирамиди на каруците, изкусителна многоцветна гледка. Ароматът им бе божествен и плодовете бяха безценни, защото можеха да се намерят само през този сезон.

Рай слезе с широка крачка от тротоара и взе един портокал с блестяща кора. Устата му се напълни със слюнка и той неохотно призна, че старецът беше прав — плодът бе чудесен, а и приятно беше да излезеш на чист въздух сред оживения пазар. Гласовете постоянно се смесваха, острата насечена реч на аукционера, ленивите викове на продавачите и мелодичното жужене на купувачите, разменящи си шегите. А над всичко това чайките заявяваха своите претенции за остатъци от риба, трохи хляб и всичко друго, което можеха да ометат.

Рай стисна портокала, избра още един и го сложи под носа си, за да вдъхне острия зрял аромат, като си каза, че ще бъде вече по-мек със стареца: Джоузия не бе виновен, че Рай е изпаднал в това дяволско затруднение. Старецът беше повече от търпелив с него през последните няколко седмици, когато Рай избухваше или мълчаливо се въсеше. Като взе това решение, той се усмихна и заизбира плодове от купа. Беше си заделил три прекрасни портокала, когато до лакътя му се чу мъркащ глас.

— А, господин Далтън, вие ли пазарувате днес?

— Госпожице Хъси... добро утро — обърна се той към гласа. Тя погледна нагоре към него изпод периферията на лавандуловата си

шапчица и му се усмихна леко.

— Да, на стареца му се дояли портокали и си мисли, че още съм чираче по къси панталонки — Той се разсмя добродушно.

Тя също се разсмя и започна да избира портокали за себе си.

— И майка ми ме изпрати да купя.

— Трябва да призная, че са много съблазнителни. Нямам търпение да си обеля един. — Той се ухили закачливо и ѝ хвърли кос поглед. — Разбира се, не трябва да казвате това на стареца, защото ще започне да ме праща тука всяка сутрин като слугинче.

— Ако имахте жена, господин Далтън, нямаше да се тревожите за ходенето до пазара за портокали.

— Аз си имам жена, госпожице Хъси, но явно нямам много полза от това.

Каза го механично и веднага съжали, защото предизвика много неудобно изчервяване по страните на Дилейни Хъси и я видя, че не знае какво да каже. Тя изведнъж стана много усърдна в избора на портокали и не го поглеждаше в очите. Той леко докосна ръката ѝ.

— Извинете ме, госпожице Хъси. Пет години в морето и човек забравя добрите маниери. Накарах ви да се чувствате неудобно. Беше много необмислено от моя страна да кажа това.

— Но е вярно, въпреки всичко. Целият град се чуди как смята да постъпи тя в този случай, но да живее там горе, във вашата къща, с най-добрия ви приятел... — Тя изведнъж заекна и спря, а очите и се разшириха от изненада и се впериха в жената и момчето, които се появиха изведнъж от другата страна на сергията.

Рай забеляза Лора секунда по-късно и веднага отдръпна ръката си от Дилейни Хъси. До нейната прекалена натруфеност Лора бе като видение на женствена чистота, както беше застанала на слънцето под периферията на чаровната жълта шапчица, наклонена над лицето и вързана с голяма атлазена панделка под едното ухо. Роклята ѝ бе плътно прилепнала в кръста, но днес тя не носеше кринолин под нея, а и не можеше да се разбере дали е с корсет — беше прекалено стройна, за да се определи от пръв поглед.

Тя здраво стискаше ръката на момчето. Щом видя Лора, Рай забрави всичко наоколо, освен радостта, че я вижда. Изведнъж се сети за присъствието на другата жена, отстъпи назад, за да я представи, но преди да успее, Лора се усмихна и каза:

— Здравейте, госпожице Хъси. Приятно ми е да се видим пак.

Как ли пък не! — си помисли, сияйно усмихната насреща ѝ. Много добре бе забелязала, че Рай беше докоснал ръката на Дилейни.

— Здравейте — отвърна кратко Дилейни с кисел вид.

— Здравей, Рай — каза тогава Лора и вдигна периферията на шапката си към него с надеждата Дилейни Хъси да не е разбрала, че сърцето ѝ бе заседнало в гърлото, когато го видя, красив и прекрасен като трите портокала, които държеше в широко отворената си длан. Слънцето правеше още по-сини сините му очи и докосваше голата кожа на гърдите му, като я позлатяваше на фона на бялата риза.

— Здравей, Лора — успя да каже той, като съвсем забрави портокалите и Дилейни Хъси, когато погледна към лицето, което го преследваше в мислите му ден и нощ.

Лицето на Лора ясно издаваше чувствата ѝ, усмивката изведнъж изчезна от розовите ѝ устни и те леко се разтвориха. Очите ѝ отказаха да се подчинят на заповедта за предпазливост и се впиха в неговите, после в бронзовите му гърди и пак нагоре. Тя така силно стисна ръката на Джош, че той се изви, викна и се отскубна от нея.

Рай се подсети за присъствието на момчето и се усмихна надолу към него.

— Здравей, Джош.

— Ти си човекът със смешното име.

— Да, а помниш ли го?

— Рай.

— Точно така. И следващия път, когато се срещнем, ще очаквам да ме поздравиш, както подобава.

Пак обърна очи към Лора, тя не се въздържа и мило го попита:

— Вие двамата портокали ли си купувате?

Рай пламна, но не му пролича много, защото лицето му имаше цвета на медна монета, по-тъмно, отколкото го помнеше Лора, преди да замине.

— А, не... ами, искам да кажа, да, купувам портокали за Джоузия.

— И аз излязох да купя портокали за майка ми — намеси се госпожица Хъси с притеснен вид.

— А ние купуваме портокали за татко — пропя невинно Джош.

При тези думи Рай спря да се усмихва, отрезвен, и погледна изпитателно Лора.

Дилейни Хъси забеляза разменените погледи, но упорито стоеше до Рай.

— А какво ще кажете, ако всички сега изядем един — аз черпя — предложи Рай, неспособен да измисли друг начин да намали напрежението.

— Ммм... обичам портокали! — възкликна Джош с нетърпеливо светнали очи.

— Тогава кой да бъде?

На Лора ѝ стана ясно, за миг Рай се зарази от нетърпението на Джош. Тя гледаше пухкавите ръчички, които опипваха всеки портокал, като че ли имаше значение кой точно ще изберат. И ето че първата случайна среща под яркото юнско слънце на шумния Пазарен площад внезапно събра в себе си цялата радост на бащинството, което Рай беше пропуснал. Лора нямаше сърце да му откаже тази малка радост. Очите му светнаха от щастие, когато Джош най-накрая взе един портокал и го сложи в голямата длан на Рай, като каза: „Ето!“, като че бе решил някаква голяма важна задача.

Рай се засмя, ликуващ и красив. Той завладя сърцето на Лора, докато тя гледаше как дългите му тъмни пръсти разкъсаха кората на портокала, за да го поднесат на сина им.

Дилейни Хъси се почувства съвсем излишна на тази малка семейна сцена и реши, че е време да си тръгне. Сбогува се ведро с Рай, а на Лора отпрати съвсем леко и доста невъзпитано кимване.

Когато вече не можеше да ги чуе, Рай потърси погледа на Лора.

— Все си мислех кога ли ще те видя пак — каза той с ясното съзнание, че не само това иска да ѝ каже, и едва потисна желанието да я докосне.

— Идвам на пазар всяка сутрин — каза тя.

— Всяка сутрин? — повтори той и се прокле, че бе пропилял толкова възможности.

— Хей, Рай, побързай! — настоя Джош, като видя, че белезото изведнъж се забави, докато Лора и Рай се наслаждаваха на възможността да се гледат в очите.

— Ай-ай! — възкликна по моряшки Рай и откъсна очи от Лора, за да си довърши работата. Подаде половината портокал на Джош и

започна да дели останалата част, като пак се загледа в нея.

Тя попиваше всяко сърчно движение на пръстите му, квадратните нокти, които разделяха деликатните парченца толкова умело, че нито капка от сока не пръсна. Ръцете, ръцете, помисли си тя, ръцете не може да се забравят.

Точно тогава ръката му се протегна към нея и ѝ предложи сочно късче от плода. Тя го погледна. Няма нищо, помисли си тя, само парченце портокал, но тогава защо сърцето ѝ предаваше съобщение по вените, че тя отговаря на някакво неизказано предизвикателство, щом със затаен дъх поема предложеното ѝ от Рай?

Без да отделя очи от нейните, той поднесе парченце портокал към устните си. Отвори ги бавно, пое зрелия, ароматен плод и когато го захапа, в топлия летен въздух пръснаха гъсти капчици портокалов сок.

Като хипнотизирана тя му отвърна — пое своето парченце и заедно със сладостта му вкуси и старите спомени. Всичките ѝ сетива се отвориха за въздействието на мъжа пред нея.

На свой ред той изяде второ парченце и този път по брадата му се спусна тънка сладка струйка, която очите ѝ проследиха.

Внезапно Рай се разсмя и развали магията, след него и Лора се разсмя, а той развърза червеното шалче и си избърса брадата, после го подаде и на нея.

То миришеше на сол и на кедър, на него. Тя обърса устните си с шалчето. Той обели друг портокал за Джош, който бе прекалено зает, за да забележи размяната на погледи между майка му и високия бъчвар.

— Значи идваш на пазар всяка сутрин? — попита Рай.

— Е, почти. Идваме за мляко с Джош.

— И аз го нося — заяви гордо Джош, като избърса с опакото на ръката си изцапаните си с портокалов сок устни и ги накара и двамата да се засмеят.

Сърцето на Рай сладко натежа. Личеше му, че досега не е бил баща на това дете, дори не знаеше дали за едно четиригодишно момченце е страхотно постижение да занесе невредим до вкъщи съд с мляко. Но започваше бързо да се учи след първите споделени преживявания с момчето.

— Така ли! — възкликна той и се наведе да провери мускулите на Джош. — Разбирам защо. Имаш здрави мускули на ръцете. Трябва да си вдигал капани или да си дърпал въжета.

Джош весело се засмя:

— Още съм малък за това, но когато порасна като татко, ще стана китоловец.

Рай хвърли бърз поглед към Лора, после го сведе пак към сина си.

— Китоловците се чувстват много самотни там, на големите кораби, Джош, и понякога им липсват забавления, като ги няма толкова време. Може би е по-добре да станеш чиновник... като татко си.

— Не, не ми харесва в кантората. Там е тъмно и вълните не се чуват добре. — После по чисто детска прищявка Джош замълча за малко и смени темата. — Мамо, искам да чуя аукционера. Може ли да отида да го послушам? — Той присви очи и погледна нагоре към нея.

Тя усети как Рай внезапно обърна умоляващи очи към нея, усети и сърцето си, което заби двойно по-бързо, и разбра, че би било по-безопасно да държи Джош до себе си, но отговори, както ѝ подсказа сърцето. Какво толкова можеше да се случи тук, на пазарния площад?

— Добре, но не мърдай оттам, докато не дойда да те взема, и не ходи никъде другаде.

— Ай-ай! — отвърна той в стила на Рай и се втурна към долната част на площада.

Рай проследи с поглед момчето и каза меко:

— Много е сладък.

— Да... да, наистина.

Сега бяха сами, но се колебаеха да се погледнат и да си проговорят. Лора се престори, че е заета с портокалите, и започна да ги проверява и да си избира, после да ги слага в торбата с шнур. Докато ръката ѝ се движеше от плод на плод, ръката на Рай правеше същото до нея. Той хвана един, взе го, после хвана друг и ръката му застина. Мина доста време, без никой от тях да помръдне, след това Лора вдигна очи и видя неговите да я поглъщат, да я изпиват докрай сега, докато нищо не можеха да направят, когато Дилейни и Джош бяха наблизо.

Погледът му се плъзна към изскочилите изпод ръба на шапката къдрици, после към устните ѝ, леко откренати, към кафявите ѝ очи,

които не можеха да се откъснат от неговите.

— Господи, така ми липсваше — въздъхна той.

Устните ѝ още малко се разтвориха и тя заекна:

— Не... не говори така, Рай.

— Истина е.

— Но по-добре да остане неизречена.

— А сега ще се чувствам още по-нещастен, като си мисля и за момчето.

Тази мисъл я натъжаваше не по-малко от него. Тя съвсем ясно прочете копнежа във всеки негов поглед към Джош, във всяка дума, която размениха, в малкия незначителен подарък — обеления портокал: пръв бащин дар към сина.

— Съжалявам, Рай.

— Той мечтае да направи същите грешки, които направих аз.

— Той си има добър ба... наставник да го направлява.

— Да, има си, от това още повече ме боли.

— Рай, моля те, недей. Само утежняваш нещата.

Той погледна за миг към тухлената постройка от другата страна на площада, в която в този момент Дан Морган работеше зад писалището си.

— Говори ли вече с него? Каза ли му... пита ли го...

Тя поклати глава и сведе поглед. Очертанията на портокалите изведнъж се размиха от сълзите.

— Не мога. Загубата на Джош сега ще го убие.

— А аз? Джош е мой син — не си ли се замисляла как се чувствам?

— Хиляди пъти съм си мислила как се чувстваш, Рай. — Тя вдигна измъчен поглед и той видя искрящите сълзи по миглите ѝ. — Но ако можеш да ги видиш двамата заедно...

— Ами да! Виждам ги! Виждам ги в кошмарите си, точно така, както ги видях в деня, в който се върнах вкъщи. Но това не може да промени факта, че сега искам аз да съм му баща, въпреки че ще започна с четири години закъснение.

— Трябва да тръгвам, Рай. Доста дълго бяхме заедно. Дан със сигурност ще научи.

— Почакай! — Той посегна с голямата си длан да я задържи за жълтия ръкав. Докосването му предизвика тръпки по цялото ѝ тяло.

Той прочете реакцията в уплашените ѝ кафяви очи и веднага отдръпна ръка. — Почакай — помоли я по-меко. — Ще се срещнеш ли с мен утре сутрин на пазара? Имам да ти давам... нещо, което направих за теб.

— Не мога да приемам дарове от теб. Дан ще ме разпитва.

— Няма да разбере нищо за този. Моля те.

Тя вдигна поглед и видя лицето му точно над нейното, изпълнено с болка и копнеж, и се зачуди дали не бе само въпрос на време да му се предаде — изцяло. Отстъпи една крачка назад, виновна от тази мисъл. Отдръпна се на безопасно разстояние, но не можа да отклони молбата му.

— По-добре да не се срещаме пак при портокалите.

Той хвърли търсещ поглед из многолюдния площад.

— Засади ли вече градината си?

— По-голямата част... не цялата.

— Трябват ли ти семена?

— Пащърнак.

— Ще се срещнем до сергията за цветя. Там продават и семена.

— Добре.

Очите им се срещнаха за последно.

— Няма да ме разочароваш пак, нали, любов моя?

Тя преглътна и не искаше нищо повече от това да обвие врата му с ръце и да го целуне точно тук, пък по дяволите целия площад.

— Не, няма да те разочаровам, Рай, но сега трябва да вървя. — Тя се обърна и сърцето ѝ се изпълни с радост, каквато не познаваше от години, възторжената мъка да изживее отново първата си любов. Омаята от тайните срещи, от споделянето на малко интимност точно под носа на другите. Колко често се бяха осмелявали да правят такива неща през изминалите години. Да го правят отново беше опасно, но идеята съблазни Лора, защото я караше да се чувства по-жизнена, по-жива от времето, когато Рай Далтън го нямаше.

Не бе направила и три крачки, и след нея долетя гласът му.

— Доведи и момчето. Все още го познавам много малко.

Джоузия забеляза промяната в сина си, но не каза нищо, когато той влезе в работилницата, като си подхвърляше трите портокала и ги

ловеше бързо един след друг, по-бързо, отколкото го правеше Джоузия.

— Ето, стар морски вълко. Вече няма да се боиш от скорбут. Момчето върна ли се?

— Аха, и пак излезе. Мисля, че се възползва от добрината ми, но аз имам меко сърце, както добре знаеш, та оставям всичките си помощници да се мотаят на слънце, а аз мухлясвам на сянка и върша цялата работа без никаква помощ. — Джоузия се закиска тихо.

— Имам поръчка за Чад като се върне, така че го хвани следващия път, щом се опита да пристъпи прага навън.

Когато Чад се върна, Джоузия се престори, че не му обръща внимание, а Рай измъкна едно пени от джоба си и нареди:

— Тичай до аптеката на Федерал Стрийт да ми купиш ментови пръчки, за колкото ти стигнат парите. Задръж една за себе си, но внимавай да не счупиш другите на връщане.

Бе обещал на Лора, че Дан няма да разбере за подаръка му, но не бе казал нищо за това, което щеше да донесе за Джош, и прекрасно знаеше, че Дан ще разбере за ментовите пръчки. След като не можеше да накара Лора да направи първата стъпка към раздялата с Дан, може би щеше да накара Дан да я направи.

Тази вечер Рай отвори моряшкия си сандък, а пред очите му още бяха Лора и момчето, застанали на слънцето на фона на ярките плодове и сергията с маргаритки, лилии и лалета. Бе така неочаквано да вдигне поглед и да я види там след всичките самотни дни на вглеждане в лицата по улиците.

Колко пъти през последните пет години бе виждал това лице пред себе си, както го видя днес, с големите искрящи очи, нежните устни, примамливо разтворени, и с израза, който показваше, че тя още чувства същото.

Образът на Лора бе с него през първите самотни дни на пътуването, когато вината, че я остави, още му тежеше на душата. Той го придружаваше в безкрайните часове, в които слушаше бурните вълни да достигат носа на Масачузетс, да обливат колената на дървената фигура отпред — единствената жена, която пътуваше с тях. Той беше причината за ликуването му в миговете, когато изтегляха някой кит на кораба, и Рай сядаше на кварталдека и подостряше лопатите за рязане, а друг моряк отделяше китовата мас. Благоуханието на Лора го крепеше, когато сглобяваше бурета сред

убийствената смрад на полуразложена китова мас, идваща от кипящия казан за претопяване на палубата, който произвеждаше различни продукти от маста. Лора беше в молитвите, които шепнеха устните му по време на изпълнените с ужас дни при нос Хорн, когато бе сигурен, че няма да я направи богата съпруга, а бедна вдовица.

И през онези трескави дни на едра шарка, когато сетивата му бяха замъглени, Лора се появяваше в бълнуванията му и му даваше сила да се бори за живот.

Сега, когато извади от моряшкия сандък плоското парче гравирана китова кост, той си спомни как представата за лицето и тялото на Лора бе ръководила ръката му, докато запълваше най-тежките часове, онези разбиващи нервните моменти, най-мъчителни за всички, пътували някога с платноход — и за капитани, и за палубни работници; часовете на униние.

Унинието, когато непостоянният вятър отказваше да ги дари с устрема си и оставяше кораба да се люлее на място в безмилостно безветреното море. Унинието, когато носталгията по дома се превръщаше в агония. Унинието, когато пропилените дни само удължаваха пътуването, без да носят никаква печалба, и предизвикваха чувство на пълна безпомощност, избиваща в злобни сбивания на борда.

Той споделяше унинието с другите моряци, които се бореха с изтощението чрез единственото възможно развлечение — резбата върху кост. Когато за първи път взе нож, за да резбова китовата кост, Рай бе несръчен и нетърпелив. Първите му изработки бяха груби и едва ли си заслужаваше да ги пази, затова той ги изхвърли през борда. Но упорстваше и с помощта на другите скоро направи гладък клин за разделяне на нишките на въжетата, после и бастун. После опита и с кутия за бижута и когато тя се получи, гладко полирана, с дълбока и чиста резба, мъжете започнаха да го подкачат да направи и банели за корсет, защото знаеха, че е оставил съпруга на брега.

Банелата беше трийсетинасантиметрова пръчка от кост с дебелината на нокът, която можеше да се пъхне в улейче на предницата на женски корсаж както летвата в платното. Тя служеше за повдигане, беше строго лична и трябваше да напомня на жената, която я носи, че е длъжна да запази верността си към съпруга моряк, докато се върне.

Въпреки закачките никой резбар не бе изрязвал така внимателно нещо, както той изрязва банелата, защото накрая тя се превърна в отдушник на самотата му и надежда за края на пътуването.

Когато Рай завърши банелата за Лора, тя бе по-гладка от всичко, което бе правил преди. Той полира набраздената повърхност със силициев карбид и тя стана атлазена като самата гръд на Лора. Изрязва на нея заплетена стилизирана фигура на нантъкетски диви рози, сред които той и Лора си бяха играли като деца, добави чайки и украсено с мидени черупки нежно сърце. След това доста се потруди над посланието, със седмици преправя краткия стих, преди окончателно да се спре над точните думи.

Той вдигна банелата от моряшкия сандък и зачете.

*„Докато дойде моят миг
да срещна устните ти с вик,
носи от мене този дар —
завинаги те любя с жар.“*

Докато изрязваше банелата, и през ум не му бе минавало колко мъчително верни ще се окажат думите върху нея. Интересно дали тя ще я прибере в някой шкаф, или ще я носи тайно притисната до кожата си.

Той си спомни огряното ѝ от слънцето лице под жълтата шапка и веселите слънчеви лъчи, огрели сочното парченце портокал, превърнали го в почти прозрачно, когато нейните бели зъби го ухапаха. Спомни си как кафявите ѝ очи преценяваха чувствата му и как портокаловият сок блестеше на устните ѝ. Спомни си как тя стисна отначало ръката на Джош и как после му позволи за първи път да се възползва от бащинските си права.

И сърцето му се изпълни с надежда.

ОСМА ГЛАВА

Тази нощ за Рай бе невъзможно да заспи. Нетърпението го караше трескаво да се върти, докато накрая в четири часа сутринта навлече дебел пуловер с висока яка, намери обувките си в тъмното до студения нос на Шип, която се събуди от първите му шумоления и започна да проучва какво става.

Те заедно се изнизаха навън и седнаха на най-долното стъпало на къщата. Рай намъкна обувките си и прошепна:

— Да вървим, момичето ми.

Те вървяха един до друг през заспалия град. Топлото тяло на кучето се отъркваше в крака на Рай. Калдъръмът блестеше от влагата, но те скоро го оставиха зад себе си и тръгнаха по една песъчлива улица, която ги изведе на пътеката за хълмовете Шокемо, все още обвити в мъгла, докато двамата си проправяха път към Олтар Рок, най-високата точка на острова.

Те се изкачиха и седнаха един до друг, както бяха правили стотици пъти преди. Стройният мъж сгъна крака, скръсти прасци и обви коленете си с две ръце, а кучето седна до него на задните си крака. Като два къса скала те очакваха гледката, която бяха споделяли многократно, и когато тя започна да им се открива, мъжът сложи ръка върху гърба на кучето.

Наближаваше лятното слънцестоене. Зората беше тиха и неподвижна. В тези последни пурпурни мигове, преди да се покаже слънцето, заливът се разстилаше като огледало под пластове лавандулова мъгла. Между мъгливите слоеве се виждаха хълмовете на острова, подобни на пурпурна планина, чието подножие се губеше в рева на океана.

Тогаваше слънцето надникна над хоризонта, хвърли червеникав поглед над Нантъкет и превърна пипалата на мъглата в лениви розови пръсти, протягащи се, свиващи се, придвижващи се неспокойно, прикриващи прозявката на сутрешното събуждане и откриващи широки пропасти, през които нахлуваше златисточервената утрин.

Гората от мачти на пристанището приличаше на натюрморт. Всеки съд заедно със своята сянка-близък лежеше неподвижно върху стъклената водна повърхност.

И поне в този миг изглеждаше, че всички същества на земята, в небето и в морето са застинали в очакване на утрото, както Рай и кучето му — безмълвни и смирени, и отдават почит на играта на светлини и цветове, която предизвестяваше идването на новия ден.

После една по една доплуваха морските кокошки и набраздиха отраженията на мачти, рейки и щаги в лова на сребристи бодливки. Петнистият тъмнокръст кюкавец се затича за първата си обиколка по пустия бряг и се заклатушка като пиян, но вероятно и замаян от утринното шоу на изгрева.

След това дойдоха и чайките, ленивите морски чистачи, очакващи първата лодка, за да тръгнат след нея. А техните братя, рибарите, зачакаха пък първата лодка, за да я поведат в открито море.

Рай чу как отдолу заби камбаната на енорийската църква и нейния спокоен звън се понесе над пристанищния град, за да го събуди. Една лодка се освободи от въжетата, после втора и трета, и се отправиха към мястото, наречено Заливна струна, точно преди плитчината, където, тъй като вече бе юни, се събираше леферът.

Рай поседя колкото можеше, докато гърбът му изтръпна и стомахът на кучето закъркори заедно с неговия.

Миризма на запалено дърво се носеше от ковачницата, свещарницата, топилните и пекарната. Скоро отдолу долетя повтарящ се звън на ковашки чук. Ароматът на моряшки бисквити, които се печеха в пещи като пчелни кошери, подсказа на Рай, че трябва да върви.

Той неохотно стана, последван от жълтия лабрадор, и тръгна през полето към кея, където износените дървени врати на магазините се отваряха и градът оживяваше. Подмина въжарската работилница, от която се чуваше тракането на стоманените колела върху релсите на формовъчната машина — тя се въртеше и усукваше снопчетата коноп във въжени нишки. От работилницата на корабния дърводелец долитаха ударите на чука върху длетото, а още по-нагоре по улицата Рай кимна за добро утро на един служител, който закрепяше на витрината табела: „Снермацетови свещи — надминават всички други по красота и аромат — горят два пъти по-дълго от лоените свещи“.

О, Нантъкет — въпреки че от време на време се чувстваше като в капан в него, той го обичаше. Беше забравил красотата на тези смесващи се звуци, миризми и гледки, които символизираха тясната обвързаност на всички занаяти на острова.

Рай спря да си купи закуска, нареди на Шип да го чака пред магазина и излезе след малко с хрупкава кифла. Даде друга на кучето и още една понесе към къщи за Джоузия, който точно се бе събудил и вече бе загризал студената лула, очакваща първата порция тютюн за деня.

Започнаха заедно работа, набиваха обръчи на бъчва от трийсет галона, чиито дъги бяха киснали във вода през нощта. Работата им спореше, защото раздразнителността на Рай от предишния ден се бе изпарила и я бе сменило едва скривано нетърпение, което Джоузия не можеше да разбере до малко по-късно сутринта, когато Рай изтича по стъпалата към спалните помещения и после се върна, подсвирквайки си, облечен в чиста риза и дочен панталон, с прилежно сресана коса. Съобщи между другото:

— Онези портокали изчезнаха в търбуха ти. Ще изтичам да ти купя дневната дажба.

— А, добре. — Старецът се ухили зад лулата си.

Този път Рай му отвърна с усмивка и излезе от работилницата с подсвиркване и бодра стъпка.

Неудържим порив бе обзел и Лора, и Рай, докато вървяха към мястото на срещата си на площада. Невинна, но незаконна, изпълнена с неизвестност, но и със стари спомени беше тази среща, защото въпреки че бяха съпружи преди и бяха споделяли най-дълбока интимност, сега пак стояха в началото като невинни деца. Докато се приближаваха от противоположните страни на площада, безразсъдните им души ги дърпаха напред един към друг, сърцата им силно биеха, а дланите им се потяха.

Лора усети Рай с безпогрешния инстинкт на морска птица, гмурнала се за планктон. Видя как русата му глава се движи към нея измежду продавачи, стоки и купувачи и потисна внезапното желание да се усмихне, да махне и още по-силния порив да забърза към него.

Трудно ѝ бе да овладее усмивката си, когато го видя да напредва към нея с издути от вятъра ръкави, гологлав под юнското слънце — косата му бе израснала по-тъмна в корените и веждите му бяха

поизгубили русия си цвят само след няколко седмици на сушата. Върху лицето му видя радостното предчувствие, което той също се стараяше да прикрие.

Когато Рай се приближи, сърцето ѝ олекна и заплува в трепетно очакване, всепоглъщащо като в онези далечни дни под навеса, когато заедно изживяваха вълненията на първата любов.

— Здравей — каза той така, сякаш това бе най-победния ден в живота му.

— Здравей — отговори тя и пръстите ѝ заровиха в семената от пащърнак, като че ли пащърнакът имаше някакво значение сега.

— Радвам се да те видя пак. (Обичам те! Ти си прекрасна.)

— И аз. (Не мога да забравя. Все още чувствам същото.)

— Здравсти, Рай. — Беше Джош, вдигнал поглед нагоре.

Мъжът се свлече на коляно и извади ментовите пръчки.

— Здравей, Джошуа. Пак ли си дошъл да слушаш аукционера?

Джош се усмихна, а очите му се местеха от сладкишите към Рай и обратно. Накрая отговори:

— Аха.

Рай се засмя в изблик на бащина любов.

— „Аха“, така ли? Вчера беше „да“.

— „Аха“ ми харесва повече.

Доволен, Рай му даде угощението и нареди:

— Е, тогава ще се разделим с теб. Аз ще пазя майка ти.

Джош веднага се отскубна. Лора гледаше към Рай, който стоеше с лакът, опрян на коляното, а широкият му бял ръкав падаше върху крака в прилепнали сини панталони.

Точно тогава той вдигна поглед и бавно се изправи. Застана до нея и започна да я изпива с очи, под които кафявите ѝ очи заблестяха и се сведоха пак към семената от пащърнак.

— Донесох го — каза меко той и огледа площада, за да се увери, че никой не ги гледа и подслушва.

— О? — Тя наклони глава и го погледна, после пак сведе очи към семената.

Щом не го попита какъв е подаръкът, той реши да я подразни, като отложи даването му.

— Шапката ти днес е много хубава.

— Благодаря.

— И къдриците под нея са много хубави.

— Благодаря.

— И имаш най-красивата уста, която съм виждал днес. — Тя се засмя с ъгълчетата на устата си, а по бузите ѝ разцъфнаха рози.

— Благодаря.

— И не бих имал нищо против да я целуна колкото може по-скоро.

— Рай Далтън, престани! — Тя също се огледа предпазливо наоколо.

Той се засмя и хвана ръката ѝ в коша със семената.

— Какво е това, което си ми донесъл? — Накрая не можа да се въздържа и попита.

Той измъкна банелата от широкия си ръкав и прикри подаването ѝ под семената. Тя се изчерви още повече, докато я скриваше в своя ръкав, без да може да прочете какво бе написал на нея, което остави за после, когато бъде сама.

— О, Рай, банела? — клепачите ѝ запърхаха и тя докосна с върха на пръстите гърлото си.

— Ще я носиш ли?

— Ами... тя е много...

— Лична — довърши той.

— Да. — Лора престорено сериозно заразглежда семената.

— И интимна.

— Да.

Ръката ѝ се премести в коша с тиквени семена, а той продължи:

— Като чувствата ми към теб, докато я правех... като чувствата ми в този момент. — Гледаше челото ѝ под сянката на шапката и се надяваше пак да срещне очите ѝ.

— Шт, Рай, някой може да те чуе.

— Да, може, затова кажи ми, че ще я носиш, иначе ще се развикам по целия площад, че госпожа Даниел Морган крие нещо под ръкава си и това нещо е гравирана банела, направена от Рай Далтън.

Многозначителните му закачки накараха Лора да изпита радост, че е с него. Тя се усмихна сладко и вдигна очи, в които също имаше закачлив блясък.

— И какво си написал на нея?

— Това, което чувствах от мига, в който отплавах далеч от теб.

— Да не се изчервя?

— Надявам се.

Така и стана, когато по-късно се прибра вкъщи. Прочете стиха със смесица от вина и възбуда, но заши тайно банелата в корсета си и тя интимно се настани между гърдите ѝ през следващите дни. Думите, притиснати до плътта ѝ, непрестанно ѝ напомняха за желанието на Рай да я притежава отново и въпреки че беше забранена, тази мисъл не ѝ излизаше от ума. Тя бе жена от плът и кръв и докосването на банелата беше като докосването на Рай, съблазнително през всяка минута от деня.

— Нося я — призна си тя задъхана, когато се срещнаха следващия път.

Очите му разбиращо светнаха и той огледа корсажа ѝ, а на дясната му буза се появи новата трапчинка.

— Покажи ми къде.

Тя сплете пръсти, сви ръце над гърдите си и положи брадичка на опакото на дланите, а около тях рибарите продаваха лефери.

— Тук.

— Кога ще мога да я сваля? — попита той и тя издайнически се изчерви.

— Изобщо не си се променил, Рай Далтън.

— И слава богу! — Той се разсмя, после стана малко по-сериозен. — Кога?

— Ти ме измъчваш.

— Не, ти ме измъчваш. Искам да те заведа горе в лавровата горичка и да я поокърша малко, докато правя това, което съм написал на банелата... и още неща.

Объркването ѝ бе едничката награда за него. Тя цялата се изчерви и се обърна на другата страна да купи масло.

Бързо се изнизаха още няколко окъпани в слънце дни, през които Лора и Рай се виждаха по този начин — сърцата, мислите и очите се разбираха още преди двамата да се срещнат на площада. Те се утешаваха с тези срещи, без да си задават въпроса, докъде ще стигнат по този наклон. Никога не се докосваха — не можеха. Но очите им изпращаха послания, които гласовете не смееха да изрекат, освен в

онези редки дни, когато им бяха дарявани по няколко пълноценни минути да останат сами, и кратките интимности, които изговаряла, заплашваха да ги взривят.

Лятото бе в разгара си и ги изкушаваше да бродят сред природата на острова както преди години. В селцето Сиасконсет питомният бръшлян се раззеленяваше и растеше над малките сребристи къщички по тесните алеи, а дивият бръшлян пълзеше по стволовете на ниските борове в гората. Лаврови клонки и пирен покриваха като килим земята, а в блатата и долините искреше мирта. Нежните лавандулови цветчета на стелещия се арбитус, наречен майско цвете от първите пътешественици, които го намерили, се сменяха от ароматните цветове на полските рози. Блатни невени изникваха като слънчеви капки, паднали в зеленината, а склоновете на хълмовете бяха обсипани с ергенски сълзи и нардове.

Междувременно Лора и Рай бяха вече на ръба да приемат поканата на хълмовете, които ги примамваха с обещание за усамотяване. Но преди да го направят, Дан Морган се отби в работилницата.

Рай с гръб към вратата подреждаше дъгите на едно незастегнато буре и ги притискаше с временен обръч, когато чу Джоузия да казва:

— Е, доста време не съм те виждал, младежо.

— Здравей, Джоузия. Надявам се, че си добре. — Дан не сваляше очи от мъжа, който продължаваше да работи, без да се обръща.

— Не се оплаквам, работата върви, няма много мъгла.

Дан погледна към Джоузия.

— Изпълнявате поръчка за следващото пътуване на „Омега“, нали?

— Да, точно така — потвърди старецът. После проследи погледа на Дан към Рай и реши, че ще е най-разумно от негова страна незабелязано да изчезне за малко.

Рай нагласи в пълна тишина последните две дъги в дървения улей на дъното, а горните им части се разтвориха като цветче.

— Рай, може ли да поговорим за минута? — попита Дан с усилие да бъде любезен.

Бъчварят вдигна за малко поглед и пак се наведе над работата си. Взе да увива едно въже около разтворените дъги.

— Давай.

Започна да затяга и усети, че Дан се приближи зад гърба му, докато дъгите със скърцане се прибираха на местата си.

— Говори се, че се срещаш всеки ден с Лора на площада.

— Видяхме се случайно един-два пъти.

— Един-два пъти? Друго чух.

— Да си помисля, може да е било и повече.

С всяко завъртане дъгите прилепваха все по-плътно, а въжето се обтягаше като лицето на посетителя.

— Искам да се сложи край! — нареди Дан.

— Говорехме си на площада пред стотици дебнещи очи и момчето беше точно до нас.

— И все пак хората говорят. Градът е малък.

Сега дъгите бяха съвсем прилепнали на местата си, издути по средата. Рай посегна за метален обръч и го зачука надолу с длето и дървен чук.

— А, това ли било. Всички знаят, че ми е съпруга.

— Вече не. И искам да стоиш настрана от нея.

Накрая ръцете на Рай се спряха и той погледна Дан в очите.

— А тя какво мисли по случая?

Дан пребледня и стисна зъби.

— Отношенията между нас изобщо не ти влизат в работата.

— Между вас е моят син и доста от моята работа.

Този факт Дан Морган не можеше да отрече и точно той го изпълваше с ужас. Гласът му леко потрепери.

— Смяташ да го използваш, за да се опиташ да ми я отнемеш?

Рай гневно се обърна и хвърли инструментите, които паднаха със звън.

— По дяволите, за какъв ме мислиш, Дан? Той представа си няма, че аз съм му баща. Не искам да настройвам момчето против теб, нито да го карам да избира между нас двамата. Тя само го доведе на пазара, за да мога да го видя за малко, да поговорим, да се запознаем.

— Каза ми, че си му дал захарни пръчки, а на другия ден ми показва китовия зъб, който си бил гравирал за него.

— Да, аз му го дадох, не отричам, но ако беше на мое място, щеше ли да се въздържиш и да не направиш същото?

Очите им се срещнаха, изразът на Рай беше отбранителен, а на Дан — гневен. Обаче го прониза остро чувство за вина. Представи си

как самият той би се почувствал, ако го отстранят от момчето. Но Дан продължи твърдо:

— Откакто Джош се е родил, аз съм този, който го е гледал. Аз бях с Лора в деня на раждането му, а ти беше далече, в морето, за което тя беше против. Аз бях с него на кръщаването му и когато се разболя за първи път, а тя имаше нужда от морална подкрепа и някой да поговори с нея, да разсее страховете ѝ. След като се оженихме, и аз на свой ред го разнасях по цяла нощ, когато имаше магарешка кашлица, никнеха му зъби, боляха го ушите... и хиляди други неща, които карат бебетата да плачат! Бях с него на първия му рожден ден и всеки друг след него, а тебе те нямаше, ловеше китове! — Дан се извърна. — И никога не съм го обичал по-малко, задето е твой син. Може би го обичах още повече заради това, исках да компенсирам факта, че те е... загубил.

Рай хвърли ядосан поглед към раменете на Дан.

— И какво искаш сега? Моята благодарност, така ли? Добре, имаш я, но нямаш правото да ми забраняваш да го виждам.

Дан отново гневно се извърна:

— И нея покрай него?

Погледите им се кръстосаха като шпаги от двете страни на полуготовата бъчва и внезапно Рай пак се захванах работата си. Обърна бъчвата, за да я застегне с обръч от другата страна.

— Казах ти, че очаквам да се бориш за нея, а ти не очакваш ли същото от мен? Радвай се, че не съм дошъл да си поискам леглото, в което спиш с нея — и то ми принадлежи, и ти много добре го знаеш.

Жестоката стрела се заби точно и Дан отвърна веднага.

— Май че само за това я искаш, като съдя по спомените си.

— По дяволите, приятел, ти прекали! — изрева Рай Далтън, стисна юмруци и пристъпи заплашително напред, длетото все още беше в дясната му ръка.

— Така ли? Да не ме мислиш за толкова заблуден, че да не разбирам какво правехте двамата заедно, когато ти се измъкваше? Тогава бяхме на шестнайсет. Да не мислиш, че не страдах, когато тя се влачеше след теб, все едно не съществувам, а аз я желях толкова много? Но ако си мислиш, че ще я оставя да го прави пак, горчиво се лъжеш, Далтън. Сега тя е моя, платих твърде скъпо, докато чаках, за да я имам само за себе си.

Рай се изпълни с гняв и смущение, защото като всички крадци на целувки не предполагаше, че други са се досещали.

— Обичам я — каза недвусмислено.

— Ти я напусна.

— Но се върнах. Защо не я оставим да направи своя избор?

— Аз съм нейният законен избор и смятам да направя, каквото трябва, за да прекратя тези срещи.

Рай с леден вид взе теслата и започна да подравнява неравните краища на дъгите.

— Имаш право да опиташ — призна той. — Успех.

Като не постигна нищо повече. Дан се предаде, сразен от това, че Рай не отрича нищо и води почтена борба, а най-вече от страх, че съперникът му може да го победи. Той се завъртя на пети, гневно изскочи през вратата и профуча покрай Джоузия, който се бе отпуснал лениво на обърнатото буре пред работилницата.

Когато Джоузия влезе пак вътре, свари Рай да върти теслата, изпълнен с жажда за мъст. Нямаше и следа от леденото му спокойствие. Старецът пушеше лулата си и го гледаше безмълвен, защото смръщеното лице на Рай го предупреждаваше, че е готов да избухне.

Но това не бе нищо в сравнение с гнева, който се изля по-късно през деня, когато Езра Дж. Мерил се появи на двойната врата и неуверено пристъпи вътре.

— Добър ден, Джоузия. — По гласа му си личеше, че е нервен.

— Езра. — Побелелият бъчвар кимна. С присвити очи наблюдаваше как гостът се оглежда за Рай, който работеше в дъното на работилницата. — С какво мога да ти бъда полезен?

— Всъщност дойдох да видя Рай.

— Ами ето го там.

Езра прочисти гърлото си и тръгна към Рай, който спря да чука по дъното на бъчвата и погледна назад през рамо.

— Здравей, Езра. — Обърна се към него, все още с чука в ръка. — Искаш да ти направим нещо ли?

Езра пак се покашля.

— Н... не, всъщност не. Тук съм по служба. Нает съм от... ъ-ъ, Даниел Морган, за да го представявам.

Ясно се видя как ръката на Рай стисна здраво дръжката на чука. Погледът на Езра нервно се стрелна надолу, после пак нагоре.

— Какво, по дяволите, е намислил?

— Ти ли си собственикът на къщата в края на улицата, наричана от всички Крукид Рекърд?

Рай погледна към баща си, после към адвоката. Веждите му се смръщиха.

— За бога, Езра, прекрасно знаеш, че къщата е моя. Всички на острова знаят, че е моя.

Лицето на Езра Мерил почервения като зряла ябълка.

— Упълномощен съм от Даниел Морган да ви предлага седемстотин долара за покупка на къщата без мебелите, които са там от пет и повече години и които имате право да вземете.

В работилницата настъпи затишие пред буря.

— Какво! — изрева Рай и пристъпи към Езра Мерил, като търкаше чука в дланта си.

— Упълномощен съм да ви направя предложение...

— Къщата не се продава! — изръмжа Рай.

— Господин Морган ми нареди да...

— Върни се и кажи на Дан Морган, че къщата ми не се продава, нито пък жена ми! — Рай гневно тръгна към отстъпващия Езра, който бе стиснал устни и премигваше уплашено.

— Вие... аз... да кажа ли... на господин Морган, че отхвърляте предложението му?

Таванът леко се разтресе, когато Рай Далтън притисна разтреперания адвокат до вратата и заговори, като подчертаваше всяка дума с лек удар на чука по гърдите на Мерил.

— Кажи на Дан Морган, че проклетата къща не се продава и докато дишам, това няма да го бъде. Ясно ли е?

Рай видя как адвокатът побягна по улицата, като придържаше шапката върху оплешивяващата си глава. Той така здраво стисна твърдата дървена дръжка на чука, че пръстите му само дето не се забиха в нея. Джоузия пушеше лулата си. Шип се оттегли под масичката с инструментите, нададе кратък вой, положи глава на лапите си и внимателно загледа стопанина си.

Лора никога не бе виждала Дан по-ядосан, отколкото вечерта след сблъсъка с Рай. Той изчака Джош да си легне и каза без предисловия:

— Целият град говори, че най-безсрамно се срещаш с Рай на площада.

— Да се срещам? Едва ли бих нарекла размяната на поздрави среща.

— Днес се видях с него и той не отрече нищо.

— Видял си го — къде?

— В работилницата. Трябваше да потисна гордостта си и да отида там, за да настоявам той да спре да ухажва жена ми пред любопитните погледи на целия град и да ме прави на глупак.

Тя се изчерви и се извърна.

— Дан, преувеличаваш — излъга и докато произнасяше тези думи, скритата банела сякаш прогаряше кожата ѝ.

— Така ли? — каза рязко той.

— Да, разбира се. Ние с Джош говорихме с него, докато пазарувахме, но нищо повече... уверявам те. — Тя го погледна умоляващо и гласът ѝ се смекчи още повече. — Джош е негов син. Как мога да не...

— Престани да лъжеш! — извика Дан. — И престани да се криеш зад момчето. Няма да ти позволя, чуваш ли? Не го превръщайте в залог, докато се държите скандално пред всички.

— Скандално? Кой казва, че е скандално — не съм направила нищо нередно!

Отчаяно искаше да ѝ вярва, но съмненията го изгаряха и се подсилваха от нещата, които подозираше за миналото им.

— Вършиш нередни неща с него от... — Той обвинително присви очи към нея. — Откога, Лора? — Гласът му стана мазен. — Кога започна с Рай? Когато беше на петнайсет? На шестнайсет? Или още по-рано?

На лицето ѝ не остана капчица кръв и тя не знаеше какво да му отговори, можеше само да стои, очевидно виновна затова, за което я обвиняваше. Беше поразена, че през всичките тези години е знаел, а не е казал нито дума.

— Недей — едва се примоли тя.

— Недей? — повтори той натъртено. — Да не ти припомням времето, когато ти зарязваше твоя... твоята сянка, като си мислеше, че той не вижда петната от боровинки по гърба ти, когато се връщаше от хълма, а устата ти още подпухнала, бузите ти издрани до кръв от брадата му, преди да се научи да се бръсне.

Тя обърна гръб и сведе глава.

— Съжалявам, че си разбрал. Никога не сме искали да те нараним, но това сега няма нищо общо.

— Нима? — Дан я сграбчи за ръката и я принуди да се обърне с лице към него. — Тогава защо се извърщаш, изчервяваш ли се? Какво се случи между вас в градината вечерта на празненството у Старбък? Защо изчезна безследно за толкова дълго? Защо не отговори, когато те повиках? И как мислиш, се почувствах, когато се върнах вътре и видях, че още те няма?

— Нищо не се случи... нищо! Защо ми нямаш доверие?

— Доверие? Когато хората ми се присмиват зад гърба по улиците!

— Съжалявам, Дан, ние... аз... — Тя се задави и спря.

Рай погледна гневно към измъченото ѝ лице и я видя как преглъща и с усилие потиска плача си.

— Да, скъпа жено, ние... ти... какво?

— Не помислих как изглеждаме заедно отстрани. Повече... повече няма да се срещам с него, обещавам.

Дан веднага съжали, че я беше дръпнал така грубо. Никога преди не бе я докосвал без нежност и не бе предизвиквал страх в очите ѝ. Той изтри образа на Рай Далтън от съзнанието си и притисна плътно Лора до гърдите си, но почувства, че я губи дори когато му се кълнеше във вярност. Сгуши лице във врата ѝ и го прониза тръпка. Все пак Джош беше неин и на Рай и Дан се почувства виновен, че отказва на Рай бащинството му.

— О, Господи, защо трябваше да се връща? — каза дрезгаво Дан и прегърна Лора толкова силно, че щеше да ѝ счупи костите.

— Какво говориш, Дан? — извика тя и се опита да се измъкне от ръцете му. — Той... той ти беше приятел и ти го обичаше. Как можа да кажеш такова нещо? Да не искаш да кажеш, че предпочиташ да е мъртъв?

— Не че предпочитам да е мъртъв, Лора... не мъртъв. — С ужасено изражение Дан седна тежко и покри лице с ръцете си. — О, Господи — простена той отчаяно и поклати глава.

Лора го гледаше и също страдаше. Тя разбра сблъсъка на чувства, който правеше Дан съвсем друг човек и го караше да се мрази. Същият сблъсък бушуваше и у нея понякога, защото тя обичаше и двамата, всеки по различен начин, но достатъчно, за да не иска да ги нарани.

— Дан — каза тъжно и сложи ръце на раменете му, — и аз съм много объркана. — В очите ѝ блестяха неизплаканите сълзи. Той вдигна изстрадалото си лице към нея. Не искаше да чуе на глас за чувствата ѝ, но тя продължи, като отиде до другия край на стаята и се обърна с лице към него, а в думите ѝ вече се прокрадваше умора.

— Ще те излъжа, ако кажа, че не изпитвам нищо към него. Всичко между мен и Рай започна още в детството. Не мога да го изтрия или да се преструвам, че не е било. Всичко, което мога да направя, е да подреда всичко това в себе си и да се опитам да взема най-правилното решение за... и за четиримата.

Тези думи можеха да излязат и от неговата уста — всичко между Дан и Рай бе започнало в детството, но продължението само допълваше неговото нещастие.

Когато най-накрая го му изречено с думи, осъзна, че положението му като съпруг на Лора е в най-добрия случай несигурно, защото дори седемстотин долара и нотариален акт за къщата не означаваха задължително и притежание на нейното сърце.

Дан я наблюдаваше през тъмната стая. Бе сплела здраво ръце и обърканите чувства бяха превърнали лицето ѝ в маска. Той не успя да погледне истината в очите, тръгна към вратата, дръпна палтото си от закачалката и го облече.

— Излизам за малко.

Вратата се тръшна рязко и настъпи такава празнота, че Лора се почувства като удавник в нея. Трябваша ѝ няколко минути, за да осъзнае, че всъщност той беше излязъл, защото Дан никога не излизаше вечер, освен за да заведе Джош на разходка или да посети родителите си. Но тази вечер беше различно. Тази вечер Дан бягаше.

Нямаше го два часа. Лора го чакаше да се върне. Когато влезе, внезапно се спря.

— Още ли не си легнала? — възкликна изненадан и искрица надежда повдигна веждите му.

— Нуждая се от помощта ти за корсета — обясни му тя.

Надеждата се изпари. Той се обърна и окачи палтото си на закачалката, но ръката му остана там няколко секунди, като че ли се опитваше да се овладее.

Накрая се обърна, но още стоеше до вратата.

— Съжалявам, че... че те забавих.

— Дан, къде беше? — лицето ѝ беше сериозно.

Той я погледа отнесено и гласът му долетя тих и наранен:

— Има ли значение?

Очите ѝ се замъглиха от болка.

— Разбира се, че има. Никога не си излизал преди така. Не... не ядосан.

Той издърпа надолу краищата на жилетката си и отиде до средата на стаята.

— Наистина съм ядосан — каза без видима изява на това състояние. — Или предпочиташ да си бях останал вкъщи да се ядосвам?

— О, Дан, не може ли просто... — Но не знаеше как да довърши. Просто какво? Просто да си легнем и да забравим? Да се преструваме, че всичко е както преди? Че Рай не съществува?

Докато се гледаха, и двамата разбраха защо думите ѝ останаха недовършени: не можеха да се преструват.

Рай стоеше между тях по всяко време на деня и нощта.

Дан въздъхна уморено.

— Ела — каза той. — Късно е. Ще ти помогна да се съблечеш и двамата ще се опитаме да поспим.

Той отиде с приведени рамене до Лора, хвана я за лакътя и я поведе към пристроената им стая.

До леглото тя обърна гръб към Дан, но когато той пристъпи зад нея, усети мирис на бренди в дъха му. Но Дан не пиеше! Обзе я чувство за вина, докато той разкопчаваше редицата от кукички на гърба ѝ. Когато се освободи от роклята, тя пристъпи встрани и зачака. Последва дълга напрегната пауза, през която не се случи нищо, но тя знаеше, че очите му бяха върху голия ѝ гръб. Накрая той развърза корсета и го свали, но когато тя се наведе напред, за да излезе от кръга

твърда китова кост, се блъсна в него и разбра, че той не се беше помръднал. Тя се изправи и ръцете му бързо обвиха ребрата ѝ, дръпнаха я рязко назад и я притиснаха собственически. Твърдата му уста се прилепи отстрани на шията ѝ и езикът му остави по кожата ѝ дъх на бренди.

— О, Лора, не ме напускай — примоли се той, ръцете му плътно притиснаха гърдите ѝ и я притеглиха силно в прегръдката му.

През единствената преграда на бельото си тя почувства възбудата му. Дъхът му я караше да се отдръпне, но не го направи. Тя покри ръцете му със своите и главата ѝ се отметна към неговото рамо.

— Няма да те напусна, Дан. Тук съм.

Той прокара ръце отпред по тялото ѝ, покри плътно женствения ѝ хълм и почти я повдигна от пода.

— Лора, обичам те... винаги съм се те обичал... никога няма да разбереш колко много... имам нужда от теб... не ме напускай...

Риданието му продължи безкрайно дълго, отчаяните, молещи слова трябваше да я възбудят, но те само я изпълниха със съжаление. Той разкопча колана ѝ и плъзна ръка по голия ѝ корем, а тя се мъчеше да накара тялото си да реагира. Но беше съвсем безчувствена и подскочи, когато той я докосна интимно. Каза си, че трябва да го насърчи, но когато я обърна към себе си и я целуна, вкусът на бренди я отврати.

— Докосни ме — молеше я той и тя го направи, но само за да си припомни за тялото на Рай. Мисълта веднага я изпълни с чувство за вина и тя вложи повече, отколкото чувстваше, в целувките и прегръдките си. Но мисълта за Рай предизвика и първото леко трепване между краката ѝ и тя продължи да мисли за него, за да ѝ бъде по-лесно, когато Дан си свали дрехите, духна свещта и я повали долу. Докато тялото му се движеше върху нейното, тя си мислеше за портокаловите парченца — сладки, ярки и сочни — изчезващи зад усмихнатите устни на Рай и оставящи гъсти капчици по тях. Представи си езика на Рай, който облизва капчиците, въпреки че в устата ѝ бе езикът на Дан. Накрая бе готова да го приеме и бедрата му се движиха върху нейните известно време, преди да нахлуе силно и да се разтресе. Той свърши, когато тя едва бе започнала.

Докато тялото на Дан тежеше върху нейното, Лора си спомни навеса за лодки на стария Хардести, всичките срещи с Рай. Доплака ѝ

се. О, Рай, Рай, как искам ти да си до мен сега...

Но когато Дан заспа, Лора се изпълни със срам от двуличието си — да мисли за един мъж, за да се възбужда, когато е с друг.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На другия ден Джоузия не каза нищо, когато Рай се качи по обичайното време горе и слезе със следи от гребен по косата и прибрана в панталона риза.

— Няма да се бавя — каза младият мъж и излезе с уверена стъпка през широката двойна врата.

Но се забави повече от обичайно, защото чака и оглежда площада и се отказва едва след половин час. Обувките му потропваха предупредително още преди да влезе ядосано през вратата на работилницата с плътно стиснати устни и израз на потиснат гняв.

Джоузия присви очи зад дима на лулата и проследи с поглед Рай.

— Значи днес не е дошла — отбеляза той кратко.

Рай стовари юмрук върху масичката с инструментите като разярен звяр.

— По дяволите, тя е моя!

— Дан не мисли така.

— Но тя иска да е така.

— Добре, но каква полза, щом законът е на страната на Дан?

— Законът може и да я освободи, точно както я е вързал за него.

Джоузия така се смръщи, че побелелите му вежди почти закриха сиво-сините очи под тях.

— Развод?

Рай прониза баща си с решителен поглед.

— Да, точно за това мисля.

— В Нантъкет?

Тези думи нямаха нужда от други обяснения. Все още тегнеха строгите пуритански разбирания на нантъкетските основатели: през целия си живот Рай не бе чул някой да се е развел в Нантъкет.

Той с въздишка се отпусна на едно обърнато буре, наведе се и завря пръсти в косата на тила си. Прикова поглед в пода.

Джоузия подпря едната дръжка на обирача си на пода, извади лулата и рязко смени темата.

— Мислех си, че не си ми много полезен напоследък. Въртиш инструментите, като че ли искаш да убиеш някого, чупиш съвсем идеални дъги и забравяш натопените във водата.

Рай вдигна очи: баща му никога не се оплакваше — Джоузия бе най-търпеливият човек, когото Рай познаваше. Но провлеченият говор на Нова Англия не спираше.

— Трябва да си оправим сделките с хората от континента за зимните доставки на дъги.

Тъй като в Нантъкет нямаше производство на дървен материал. Джоузия си набавяше грубо изрязаните дъги от фермерите на континента. Те имаха неограничени запаси от дърво и иначе щяха да мързелуват през дългата зима. Всяка пролет целогодишната доставка от оразмерени дъски се предаваше срещу замяна със завършени бурета и ведра. Споразумението бе изгодно и за фермерите, и за бъчваря.

— По-добре иди до Кънектикът да поговориш с тях. — Джоузия насочи дръжката на лулата си към Рай. — Мислех си, че ще мога да те убедя да отидеш и да свършиш тази работа.

След думите му гневът на Рай започна да се уталожва.

Джоузия наведе къдравата си прошарена глава над своята работа и обирачът започна да изрязва спирални стърготини, а димът се виеше и изчезваше над тях. Джоузия промърмори под нос:

— Ако сега аз седях на това буре, щях да си помисля да поговоря с адвокатите от континента за правата си. Не бих се доверил на Езра Мерил, че всичко е ясно.

Все още с лакти върху коленете си. Рай се вгледа в гърба на стареца. Той ритмично се движеше, докато здравите му ръце теглеха напред-назад инструмента по кедровата дъска. Докато гледаше и размишляваше, Рай почувства, че сърцето му се разнежва. Кротко се изправи, отиде и застана до баща си, после сложи ръка на якото му рамо. Под дланта му мускулите се свиваха и втвърдяваха, докато Джоузия работеше. После той безмълвно остави инструмента и вдигна мъдър поглед към сина си, в чиито очи вече нямаше никакъв гняв. Джоузия присви устни, после ги отвори и от тях излезе облаче дим. Рай стисна рамото му и каза тихо:

— Добре, старче, ще отида. Точно от това имах нужда... благодаря ти.

Джоузия кимна в знак на съгласие и Рай пак стисна рамото му, преди да отдръпне ръката си.

Лора чу, че Рай е напуснал острова, и така ѝ стана по-лесно да удържи обещанието си към Дан. Но ѝ се струваше, че съпругът ѝ може да проникне до най-дълбоките ѝ мисли. Все по-често, когато вдигаше поглед, установяваше, че той я гледа вцепенен, като че е достигнал до някаква нейна тайна. Раздразни се от откритието, че има право да не ѝ вярва, защото макар тялото ѝ да му бе вярно, мисълта и се скиташе по хълмовете с Рай.

Тя дължеше много на Дан. Той беше добър съпруг и доколкото бе възможно, по-добрият баща. Той научи Джош да вдига хвърчила, да ходи на кокили, да различава чайките от рибарките, да си служи с неподатливото перо. Джош почти бе научил азбуката и разкривените му букви вдъхновяваха Дан постоянно да го хвали. Двамата прекарваха дълги часове приведени над дървената маса, допрели глави. Когато мастилото се разливаше, търпението надделяваше над гнева. Когато буквите не бяха както трябва, окуражаването изпреварваше критиката.

Но повечето вечери, когато уроците свършваха, Дан оставаше за малко вкъщи, после си слагаше палтото и шапката и се отправяше към утехата, която си мислеше, че му дава алкохолът. Тогава Лора се разхождаше из къщата неспокойно и докосваше безбройните скъпи неща, които Дан ѝ бе купил — цинковата мивка, лъскавата въртяща се кука на огнището и дръжката за обръщане на печеното. Понякога, докато тихо крачеше из стаята, прокарваше пръсти по полицата над огнището и се вглеждаше в калаените съдове, които Дан бе настоял да купи, за да не се притеснява повече за постоянно чупещите се, изкривени, пробити оловни съдове.

После започна да ѝ носи подаръци, първо ѝ донесе ароматен сапун и започна да я убеждава да спре трудоемкото приготвяне на домашен. Когато тя не се съгласи, той омаловажи подаръка си, като настоя, че е евтин, защото всеки свещар на острова го правел със същите материали и по същия начин като свещите. Когато акостира един френски кораб, той се върна вкъщи и ѝ подари пъстроцветно боядисана и полирана захарница и кутийка за чай.

Но тя знаеше защо бе почнал да ѝ носи по-често подаръци, и тези глезотии само увеличаваха и без това силното ѝ чувство за вина. Докато ги приемаше, тя не знаеше как да скъса с добрия живот, който Дан осигуряваше за нея и за сина ѝ, без да причини болка на никой.

Когато се върна от пътуването до контенета, Рай намери един чек, предаден от Дан. Наем за къщата. Рай упорито отказа да го осребри и просъска на Джоузия, че това би било все едно да взема наем за ползването на Лора.

Междувременно тя изпитваше нужда да разговаря с някого, който ще ѝ помогне да подреди обърканите си чувства на жена, която зачита дълга си към единия мъж и се бори с изкушението да търси другия, чиято банела все още се притискаше до сърцето ѝ и чийто образ изпълваше сънищата ѝ нощем.

Лора изключи възможността да говори с майка си. Семейните приятели също не влизаха в сметката, защото бяха приятели и на Дан. Оставаше само сестра ѝ Джейн, която живееше на пристанището Мадакет, на половин час път на запад.

Съпругът на Джейн ловеше и продаваше риба, затова следеше рибните пасажи около Нантъкет — през март тълпящата се край острова херинга, през април — треската от източната му страна. Но сега Лора знаеше, че Джон Дърнинг е в открито море, някъде край Санкати Хед за треска, и че те с Джейн могат да поговорят насаме.

Облече топлото си наметало с качулка и тръгна през хълмовете на запад от града, успоредни на високите скали по вътрешната част на залива. Беше щастлива, че пак е сред соления простор, въпреки че денят беше мрачен и предвещаваше дъжд. Джош подскачаше пред нея и тя тръгна по Клиф Роуд, който обикаляше покрай веригата езерца, наречена Лонг Понд. Когато наближи хълмовете в северозападната част на острова и погледна над пристанището Мадакет, остров Тъкърнък едва се виждаше през пелената на започналия ситен дъждец. Тя потрепери и продължи.

Къщата на Джейн беше малка, сива и износена от времето. Към нея бяха прибавени две пристройки, когато семейството ѝ се разрасна. Джейн имаше шест деца, всичките под девет години, и всеки ден в краката ѝ се мотаеха поне още три — у тях децата направо изникваха от земята! Джейн се справяше с шума и сбиванията с учудващо спокойствие и приемаше между другото скарванията, на които

трябваше да бъде арбитър, постоянния недостиг на храна и разстребването, което винаги следваше закуските на децата с мляко и сладкиши с мармалад.

В момента, в който влезе в къщата на Джейн, Лора разбра, че е направила грешка, като е избрала този дъждовен ден за поверителен разговор със сестра си. Времето бе затворило вътре всичките ѝ шест малки племенника и всяко едно от тях като че бе довело още цяла чета приятелчета. Джош беше на върха на щастието и веднага се включи в играта на криеница, заради която цялата тайфа се навираше във всеки ъгъл на всекидневната, понякога дори и в полите на Лора и Джейн, пъхаше ръце в джобовете на двете жени, опипваше ушите, високите обувки и дори коковете им в търсене на скритото.

Джейн се смееше и се опитваше да ги усмири, като им подсказваше вероятни скривалища, а Лора ставаше все по-нетърпелива. И когато вече сметна, че няма да може да постави проблема си, Джейн сама го направи.

— Целият остров говори за теб и Рай... и за Дан, разбира се.

— Така ли? — Лора вдигна изненадан поглед.

— Казват, че се срещаш тайно с Рай.

— О, не е вярно, Джейн!

— Но си го виждала, нали?

— Да, разбира се, само съм го виждала.

Джейн погледа сестра си за момент и ѝ довери:

— И ние. Изглежда чудесно, нали?

Лора почувства, че се изчервява, и знаеше, че Джейн продължава да я гледа, докато ѝ говори.

— Отби се тук, донесе някои неща, които е резбовал за децата, въпреки че не можеше да знае за последните три. Доста се изненада, като видя, че у нас има цял корабен екипаж. — Джейн се засмя, после стана сериозна и прикова пъстрите си очи в Лора. — Често го виждат да се разхожда навън из полята и казват, че постоянно виси на брега с кучето по петите му, а и самият той изглеждал като бездомно куче.

Представата за отчаяния Рай, бродещ из острова с Шип, сгърчи лицето на Лора.

— О, Джейн, какво мога да направя? — Тя покри очите си, от който внезапно бликнаха сълзи.

Край тях мина едно пищящо дете, но този път Джейн не му обърна внимание и сложи съчувствено ръка върху главата на сестра си.

— Какво ти се иска да направиш?

— Не искам да нараня никого — изстена нещастно Лора.

— Не е възможно, мъничката ми.

Като чу галеното си име, Лора сграбчи ръката на сестра си и я притисна до бузата си, после я свали и я сложи върху масата, но продължаваше да я държи.

— Ако това, което казваш, е вярно, значи досега съм накарала и двамата да страдат. Рай броди из хълмовете с кучето и чака да му кажа „да“, а Дан се измъква всяка вечер от къщи, за да дави в пиене страха си, че ще му кажа „не“. А между тях е Джош, който и представя си няма, че Рай му е баща. Бих искала да знам как да постъпя.

— Направи това, което ти подсказва сърцето.

— О, Джейн... да можеше да видиш как изглежда Дан, когато се връща вечер вкъщи и ми носи следващия подарък с надеждата, че... о, направо е ужасно. — Лора пак избухна в сълзи. — Толкова е добър с мен... и с Джош.

— Но ти кого от двамата обичаш, Лора?

Зачервените ѝ клепачи се вдигнаха, треперещите ѝ устни се разтвориха. После тя преглътна и сведе поглед.

— Страхувам се да отговоря на този въпрос.

Джейн сипа още чай в чашата ѝ.

— Защото ги обичаш и двамата?

— Да.

Джейн вдигна ръка от масата и нежно погали Лора по гърба.

— Не мога да ти дам съвет. Всичко, което мога да ти кажа, е това: вече бях омъжена, когато вие с Рай... се превръщайте от деца в зрели хора. Израснахте пред очите ми. Знаех какво се случва между вас и как Дан те следи със същия поглед, който може би има сега, когато ти носи подаръци, за да спечели любовта ти. Лора, скъпа... — Джейн вдигна с пръст треперещата брадичка на Лора и погледна в нещастните и кафяви очи. — Знаех какво имаше между теб и Рай доста преди да се ожените. Знаех го, защото по това време с Джон бяхме толкова влюбени и щастливи, че не беше трудно да разпозная същото чувство и в другите. Двамата не можехте да откъснете очи един от друг, подозирам, че и ръце, когато оставахте сами. Нетактично

ли ще бъде да те попитам дали сегашното ти нещастие няма нещо общо с това?

— Джейн, не е имало нищо, откакто се е върнал. Той... ние... — Но Лора заекна и спря.

— А, сега разбирам. Иска ти се.

— Мили боже, Джейн, боря се с това.

— Да. — Мълчанието й беше красноречиво. — Значи Рай броди из хълмовете, а ти идваш да ми ревеш в кухнята.

— Но аз бях омъжена за Рай само една година, а за Дан — четири. Дълга много на Дан!

— А на себе си — какво дължиш на себе си? Поне истината? Ако неверният слух за смъртта на Рай Далтън не бе достигнал до Нантъкет, ти щеше да се омъжиш за Дан Морган точно толкова, колкото го направи и на деветнайсет години, когато предпочете Рай пред него.

— Ами Джош?

— Какво за него?

— Той толкова обича Дан.

— Той е малък, лесно ще се променя. Ще свикне много бързо, когато научи истината.

— О, Джейн, ако можех да бъда толкова...

— Ти си сигурна. Просто се страхуваш, това е.

— По закон съм омъжена за Дан. Това ще значи развод.

— Грозна дума. Достатъчна, за да изплаши всеки, възпитан в това пуританско общество, и да накара загрижените доброжелатели да те заклеймят по улиците. Това ли си мислиш?

Лора кимна уморено и подпря чело с ръка.

— Вече не знам какво да мисля. Нямах представа, че всички на острова така плътно ни следят с Рай.

Джейн притихна и се замисли за известно време, после се изправи в стола си, удари с длан по масата като съдия с чукчето, и заразсъждава.

— Казват, че Рай често се разхожда из хълмовете. Ако се натъкнеш там на него, кой ще каже, че не е случайно, пък и кой ли ще е там, за да ви види?

— Ама Джейн...

Но преди Лора да продължи, вратата се отвори и влезе Джон Дърнинг, здравеняк със силен глас, който поздрави гръмогласно децата

и открито целуна жена си още преди да се е измъкнал от жълтата мушама. Усмихна се и весело поздрави Лора, застана зад стола на Джейн и постави ръце отстрани на врата ѝ. Започна да я размачква с пръски и да се закача.

— Кой ще стопли мъжа в къщата му, след като е бил навън в такава време?

Любовта между двамата бе толкова очевидна, а и начинът, по който се радваха един на друг и се закачаха, накара Лора да си спомни как Рай влетяваше в къщата им. Беше същото — усмивката, дръзката ласка, двусмислените думи. Обикновеното ежедневие се превръщаше в нещо възвишено, защото имаше взаимност.

„Ако се натъкнеш на него някъде навън, кой ще каже, че не е случайно?“

Въпреки че това бе безспорно съблазнително, през следващите дни Лора нарочно отбягваше хълмовете.

Гледката на апатичния бродещ Рай Далтън и неговото куче наистина бе станала обичайна за хората от острова. Виждаха двамата в началото и в края на деня да скитат по безбройните пътеки на вътрешността на острова или по песъчливия бряг, мъжът напред, а кучето вярно следващо го по петите.

Сред росните морави на фона на обагрения на изток небосвод силуетите им често се очертаваха да седят на върха на хълма Фолгър или да атакуват Олтар Рок, най-високите точки на острова, които откриваха панорамна гледка към обграденото с бели скали парче земя и неспокойния Атлантик около него. В мрачни зори старите рибари, живеещи в малките, износени от времето къщички по брега до Сконсет ги виждаха да изникват от мъгливата пелена на края на океана и да се влачат унило с наведени глави, ръцете на мъжа бяха дълбоко в джобовете му, а кучето изглеждаше така, сякаш по възможност би направило същото като стопанина си.

Друг път неразделната двойка тичаше по сбития чакъл, петите на Рай оставяха дълбоки следи в отмития бряг, които новите вълни зад него заличаваха, а кучето тичаше с изплезен език по дължината на приборя, без да изостава от мъжа, който бягаше, изпълнен с отмъстителност, и дишаше тежко и неравномерно, защото напрягаше тялото си до предела на физическите си сили. Накрая падаха изтощени

и задъхани на пясъка. Рай лежеше по гръб и гледаше високото небе, а кучето сякаш търсеше платна на хоризонта.

Вечер понякога ги виждаха да стоят на стръмнините над Кодфиш Парк, където пролет и есен, когато имаше треска, рибарите изтегляха лодките си и разпръскаха улова да съхне върху дървени скари.

Сутрин, веднага след като приливът обсипеше с даровете на Атлантическия океан южния бряг, Рай и Шип често се натъкваха на събирачи на водорасли, ровичкащи сред донесеното от прилива, но Рай едва забелязваше, че на брега, по който често скиташе, има и други посетители.

Друг път той и Шип си проправяха път през скалистия хълм Сол, разпръсваха ята от косове, които преди време бяха такава напаст, че всеки мъж на острова беше длъжен да убие определено количество от тях, преди да му разрешат да се ожени.

— О, Шип — въздишаше мъжът и посягаше, без да поглежда към главата на кучето. — Де да можех да убия петстотин коса и да ми позволят да се оженя за нея.

Настъпи ден, в който въздухът не трепваше дори и от най-лек полъх, а те двамата се вглеждаха в почти неподвижно море. Изведнъж Шип наостри уши и козината на гърба ѝ настръхна. Тя се обърна, все още нащрек, и затърси източника на дивото съскане, което изглежда идваше от нищото. Нищо не се виждаше, само зловещият звук просъскваше като някакво гигантско изригване на пара. Старците познаваха добре странния необясним шум, издаван от океана, но никой не знаеше произхода му. Знаеха само че обикновено го следваха силни ветрове от изток, които носеха дъжд.

И точно според поверието преди края на деня небето се сними и стана заплашително сиво-зеленикаво. Рай и Шип все още гледаха бурно развълнуваните води край Майакомет Рип, където подводни течения всмукваха водата от брега. Вятърът вдигаше косата на мъжа и я блъскаше в главата му като морска пяна.

Последваха три люти дъждовни дни, през които дъждовете шибаха от юг острова като с камшици и принудиха Рай и Шип да си стоят вкъщи. На четвъртата сутрин валежът спря и остави такава гъста пелена от мъгла, че тя закри дори обсипания с миди бряг на полуостров Коут. Трите дни принудително затваряне направиха Рай сприхав и раздражителен. Затова късно сутринта на четвъртия ден,

когато слънцето проби и бавно от запад на изток се показва синьото небе, Джоузия предложи на Рай да отиде до Мил Хил и да преговаря за размяната на бъчви срещу брашно, която бъчварят и мелничарят, Аса Понд, периодически правеха.

Скоро след пладне Рай тръгна да изпълни поръчката и Шип го последва, щастлива, че отново е извън работилницата. Островът изглеждаше сипкав и добре измит след дъжда. Калдъръмът на главната улица ярко блестеше на слънцето, а прозорците на къщите в потесните улички бяха весело обагрене в червено и коралово от здравеца в саксиите. Рай се сети за здравеца до вратата на Лора и се почуди дали и той е цъфнал, но после се насили да не мисли за нея.

С Шип по пети той премина покрай Сънсет Хил, където от почти 150 години стоеше домът на Джетро Кофин, един от първите заселници на острова. Подмина Нантъкет Клифс, скалите, зад които бледозелените води маркираха плитчините, а по-тъмносините — дълбочините. Над него две бели чайки преследваха една черна и техните тревожни писъци отекваха в августовския следобед.

Той се приближи към четирите холандски мелници, всяка от които бе кацнала на някой хълм на юг и на запад от града. Мелницата на Аса Понд бе построена през 1746 година от останки от корабокрушил кораб, но когато се откри пред очите на Рай, изглеждаше сякаш нямаше възраст. Четирите ѝ решетъчни перки бяха укрепени с нови ленени платна, обърнати на югозапад, откъдето появяваше лек бриз. Както и другите мелници, тя беше едновременно грациозна и груба; грациозна заради изящните си платнени перки, подобни на корабни платна, въртени от вятъра; груба заради дългата подпора на гърба ѝ, приличаща на задница на тромав звяр, клекнал на земята. Дебелата дървена греда излизаше от мелницата и се опираше на колело, около което цялата постройка можеше да се върти според посоката на вятъра. Колелото бе изкопало дълбока кръгла дия в земята, която Рай прескочи, прекоси облата тревна полянка и се изкачи по стълбата към горния скърцащ етаж.

Вътрешността на мелницата бе потънала в прах от трици и зърна, постоянно летящ из въздуха, докато житото падаше от фунията към мелничния камък, а чираците пресяваха готовото брашно. Дъските на издигнатия под непрестанно вибрираха от грохота на гигантските зъбчати колела и дъбовите маховици на предавката. Миризмата на

зърно бе приятна за Рай. Той надникна зад облаците прах и видя Аса, превързал носна кърпа около носа и устата си, да работи. Мелничарят вдигна ръка за поздрав и посочи вратата; шумът от мелничния камък и грохотът на зъбчатите колела правеха разговора невъзможен. Аса последва излизания Рай, махна маската от лицето си и двамата застанаха в подножието на сградата, за да извършат сделката под приятното лятно слънце и тихия акомпанимент на поскърцващите перки.

Джош също се почувства неспокоен и отегчен от трите дни лошо време. Веднага щом небето започна да се прояснява, той замоли Лора да го заведе да берат боровинки, едно от любимите му занимания. Когато тя търпеливо му обясни, че боровинките още не са узрели, Джош я помоли да се разходят пак до леля Джейн. Когато и това предложение отпадна, той се сети за друго любимо развлечение — излет до мелницата, където понякога му разрешаваха да се повози на дървената греда, докато воловете въртяха мелницата по посока на вятъра. На тази молба Лора отговори почти грубо.

— Не, нямам време. Трябва да оплевя градината и най-подходящото време е след дъжд.

— Но, мамо, господин Понд може да...

— Джошуа! — Тя рядко го наричаше Джошуа.

Ъгълчетата на устата му увиснаха надолу и той взе да се върти в градината, докато тя работеше, явно отегчен. Задаваше въпроси за бръмбарите, пеперудите и малките краставички. Клекнал между редовете, посочваше любопитно към всеки плевел, който Лора докосваше, и питаше:

— Какво е това? Откъде знаеш, че не е зеленчук?

— Просто знам. От доста време върша такива неща.

Той я гледаше как ги отскубва и каза:

— И аз мога да го правя.

Тя не го погледна.

— Защо не отидеш да си поиграеш, Джош?

— Татко щеше да ми разреши.

— Да, но аз не съм татко ти и имам много работа! — продължи да плеви, а Джош се въртеше около нея. Облегна буза на коляното си и

си припяваше нещо монотонно, докато ръчкаше с пръст калта.

Лора се премести напред в реда и Джош я загледа. След малко клекна до нея и гордо ѝ показа едно изкоренено растение.

— Виж, мамо, помагам ти.

— О, Джош — почти изстена тя, — извадил си една репичка.

— Ох — той я погледна обезпокоен, но после се усмихна сладко: — ще я посадя пак!

— Не — отвърна Лора нервно. — Няма да стане! Веднъж извадена, тя загива.

— Така ли? — попита Джош озадачен и разочарован, защото само искаше да помогне.

— Да, така — отговори тя с неприязън и продължи да плеви.

Джош постоя още малко до нея, като гледаше листата на репичката, които вече започваха да увяхват.

— Какво значи да загинеш? — попита той невинно.

Мисълта дойде в главата ѝ неканена: мислехме, че е загинал баща ти, затова се омъжих за друг. Разстроена заради себе си и раздразнена от него, тя рязко каза:

— Хвърли я и отиди да си потърсиш някакво друго занимание! Никога няма да си свърша работата, ако продължаваш да ме преследваш с неспирните си въпроси!

Малката устичка на детето затрепери и то пипна с мръсния прът бузата си. Лора веднага се ядоса на себе си, че е толкова рязка с него, защото той само искаше да ѝ помогне. Защо не е като Джейн, чиято търпимост към многобройната ѝ челяд граничеше с лудост! Но Джейн беше невероятно щастлива, а щастието беше друго нещо! Когато човек е щастлив, той се справя по-лесно. А растящото напрежение у Лора си търсеше отдушници в най-невероятни моменти и синът ѝ често страдаше от това. Нещо по-лошо, Лора разбра, че Джош е прав — Дан щеше търпеливо да му покаже как да различава плевелите от зеленчуците, независимо от усилията, които това щеше да му коства.

Джош храбро се мъчеше да не заплаче, но сълзите напиреха зад златистите му мигли, докато гледаше малката репичка и се чудеше защо майка му е толкова лоша.

Лора въздъхна и седна на петите си.

— Джош, миличък, ела при мен.

Той наведе още по-ниско глава и една сълза се изтърколи, после още една.

— Джош, мама ти се извинява. Ти само искаше да ми помогнеш, нали, скъпи?

Той кимна вяло и продължи да гледа в земята.

— Ела при мама, докато и тя не се е разплакала, Джош.

Той вдигна пълни със сълзи очи към нея, пусна репичката на земята и се хвърли в прегръдката на Лора, притисна се силно до нея и зарови златистата си главица във врата ѝ. Тя беше коленичила в градинската леха и силно прегръщаше сина на Рай, готова да се разплаче всеки момент.

Променям се, помисли си, независимо от усилията да запазя равновесието в брака. Ставам избухлива с Джош и недоволна от Дан, не съм честна към тях. О, Джош, така съжалявам. Защо не си достатъчно голям, за да разбереш колко много обичам баща ти и колко много държа също на Дан.

Тя притвори очи и притисна буза до косата на сина си, а неговата страна се притисна към гърдите ѝ, където беше скрита банелата. Тя нежно го залюля, преглътна сълзите си и го отстрани, за да погледне пак обичното му лице.

— Знаеш ли, наистина вече не ми се плеви. Какво ще кажеш да се разходим до мелницата. Май че трябва да поръчам на Аса да ми смели малко брашно.

— Наистина ли, мамо? — Джош грейна и бързо забрави сълзите.

— Наистина. — Тя го щипна за носа. — Но първо трябва да си измиеш ръцете и лицето и да си срещнеш косата.

А той вече беше през четири реда, прескачаше репичките, боба, граха и морковите, устремен към водата и сапуна.

— На бас, че ще те надбягам! — извика, както тичаше.

— На бас, че не можеш! — Лора също се изправи, вдигна пола и се затича след него чрез двора.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Денят беше прекрасен, небето — искрящо синьо, в тревата подухваше лек ветрец. Следобедната тишина се бе настанила над земята и морето, само няколко лодки се движеха долу в пристанището, когато Лора и Джош напуснаха покритата с миди пътека и се отправиха към хълмистата долина и меките възвишения зад нея. Прелитащите чучулиги ги изпращаха с най-сладките си летни песни. Полските цветя бяха поизсъхнали и навели глави под топлото слънце. Скакалците се шмугваха, когато някоя чайка изпищеше отгоре.

Джош отиде да разгледа един мравуняк и Лора го последва, но вместо на мравките се наслаждаваше на радостта на детето.

— Я погледни тази! Погледни какъв голям камък носи!

Лора се засмя и погледна, после потъна в миниатюрния свят на насекомите, в който песъчинката се превръщаше в голям камък.

След малко тръгнаха по песъчливата пътека. Голите хълмове около тях бяха обсипани с кремави цветя, поклащащи се от вятъра.

— Почакай малко! — викна Лора и се отдели от пътеката, за да откъсне няколко стръка, към които прибави и малко бял равнец, така че се получи чудесен букет.

— Виждам я! Виждам я! — извика Джош, когато платната на мелничните перки се появиха на хълма. — Мислиш ли, че господин Понд ще ми позволи да се повозя на въртящата се греда?

— Трябва да видим дали воловете са впрегнати в нея днес.

Лора не носеше шапка и пладнешкото слънце, което образуваше ореол зад вятърната мелница, почти я заслепи. Перките бавно се въртяха. От слънцето се отдели тъмна сянка и тя сложи длан над лицето си, за да я разгледа, докато сянката се превърна в силует на мъж, слизащ от хълма към тях.

Когато ги видя, той се спря. Въпреки че не можеше да познае лицето му, тя различи дългите стройни крака във високи ботуши и издутите от вятъра бели ръкави. След малко около глезените му се появи друга сянка и се спря. Куче... голям жълт лабрадор.

— Рай — прошепна тя, без да се усети. Името дойде на устните ѝ като рефрен на дълго повтаряна молитва.

Мъжът и жената останаха за момент неподвижни. Той бе нагазил до колене в тревата на хълма, а тя с една ръка стискаше полата си, букетът от диви цветя в другата хвърляше пернати сенки по лицето ѝ. Детето се затича нагоре по хълма, а кучето се спусна надолу, но нито Рай, нито Лора ги забелязаха. Вятърът изду розовата ѝ басмена пола, а двете сърца забиха силно.

Рай се приведе и тръгна надолу по хълма след кучето. Движеше се на подскоци, лактите му се повдигаха и спускаха, докато се спускаше със същото нетърпение, което накара нея да забърза нагоре, хванала полата си с две ръце. Те стигнаха до Джош и Шип — буйното дете и преизпълненото с радост куче бяха погълнати един от друг точно като мъжа и жената. Джош бе коленичил и Шип размахваше не само опашка, но и цялото си тяло.

— Твой ли е, Рай? — попита Джош, забравил всичко наоколо, освен кучето и розовия му език, който радостно се опитваше да избегне.

— Твоя — поправи го Рай, приковал очи в Лора.

— Твоя — повтори Джош. — Твоя ли е?

— Да, моя е. — Сините му очи не виждаха нищо друго, освен лицето на жената пред него.

— Сигурно много я обичаш, нали?

— Да, синко, обичам я — долетя дрезгавият отговор.

— Отдавна ли я имаш?

— От дете.

— На колко е години?

— Достатъчно, за да знае на кого принадлежи.

— Ох, защо не беше моя.

— Да — отговорът този път беше по-мек.

Последва дълга напрегната пауза, през която се чуваше само играта на вятъра в полата и шумоленето на тревата. Лора почувства, че всички диви цветя на поляната разцъфтяха в гърдите ѝ. Устните ѝ бяха разтворени, а сърцето ѝ буйно подскачаше под роклята от розова басма. Нантъкетските хълмове ги прегърнаха и всичко друго изчезна.

Изведнъж изпита желание да го докосне, само да го докосне.

Тя протегна ръка за поздрав.

— Здравейте, господин Далтън. Не очаквах да... да се натъкнем на вас тук.

Той обгърна дланта ѝ със своята и я задържа като съкровище, а очите му се впиха в нейните над златистата главица на сина им, който си играеше в краката им.

— Здравей, Лора. Радвам се, че стана така.

Дланта му бе мазолеста, твърда и позната.

— Отиваме към мелницата да поръчаме брашно и трици.

Той мушна показалеца и средния си пръст между маншета и нежната кожа на китката, а с останалите пръсти покри опакото на ръката ѝ. Под докосването му пулсът ѝ лудо заби.

— А аз бях на мелницата, за да взема поръчка за бурета.

— Е — тя се засмя нервно, — май всички сме излезли да се порадваме на слънчевото време.

— Да, всички. — Тогава Джош се изправи на крака и те осъзнаха колко дълго и ласкаво си бяха държали ръцете. Рай веднага пусна нейната. Но Джош и Шип заподскачаха в кръг около тях и ги оставиха да се съзерцават един друг.

— Ти... ти често ли идваш насам? — попита тя.

— Да, с Шип доста се разхождаме.

— И аз така чух.

— А ти?

— Аз?

— Често ли идваш насам?

— Не, само когато отивам към Джейн.

— И поръчваш брашно. — Той ѝ се усмихна и тя му отвърна с усмивка. — И береш диви цветя.

Тя кимна и сведе поглед към букета в разтрепераната си ръка.

— И аз веднъж се отбих у Джейн — каза Рай.

— Да, тя ми каза. Много мило, че си занесъл подаръци на децата. Благодаря ти.

Стояха и чувстваха, че се задушават, докато говореха за незначителни неща, а искаха да си кажат толкова много, да се попитат за толкова неща. Непреодолимо бе желанието им да се докоснат. Погледът на Лора се плъзна по чертите на лицето и по косата му. Искаше ѝ се да проследи с върха на пръстите си новите за нея бакенбарди, които обграждаха суровите му скули. Искаше ѝ се да

зарови пръсти в гъстата коса с цвят на ръж и да излее сърцето си: „Потъмняла е, откак се върна, но така повече ми харесва, защото такава я помня“. Искаше ѝ се да целуне всеки от новите белези от шарка на лицето му и да му каже: „Разкажи ми за пътуването. Разкажи ми всичко“.

Джош прекъсна съзерцателния им унес, като попита:

— Как се казва?

Рай откъсна поглед от Лора и подпря коляно на земята — така бе по-безопасно; иначе в следващия момент щеше да посегне към Лора пак, но вече за нещо повече от ръкостискане.

— Шип.

— Смешно име за куче, нали? И двамата имате смешни имена.

Гръмкият смях на Рай се разнесе над обсипаното с цветя поле.

— Да, и двамата имаме смешни имена. Всъщност нейното име е Шипрек, защото от корабокрушение дойде. Намерих я да плува към брега, когато една барка се разби в плитчините.

Кучето успяваше да ближе Джош по лицето, а той я бе прегърнал през врата и весело се смееше. После се обърнаха, Джош остана под нея, а тя продължаваше да го души и да го ближе, той стискаше очи и се кикотеше. Лора и Рай също се присъединиха към смеха му. Джош се извиваше като броненосец, а големият лабрадор не го оставяше на мира.

Рай се наведе, опря лакът на коляното си и се усмихна на Лора.

— Ако нямаш нищо против, Джош може да остане тук да си поиграе с Шип, докато ти отидеш горе да говориш с Аса. Ще те изчакаме да се върнеш.

По-скоро би спряла прилива и отлива, отколкото да му откаже. Самият Рай, коленичил под силното слънце, красив и загорял, с наведени напред рамене и свободно падащи ръкави, докато държеше китката си с другата ръка, бе достатъчно убедителен. Той бе вдигнал към Лора усмихнати очи и очакваше отговора ѝ.

Джош също спря играта:

— Да, моля те, мамо! Само докато отидеш до мелницата.

— А какво стана с язденето на въртящата се гредка? — подразни го Лора.

— Така или иначе, воловете не са впрегнати и аз искам да остана тук да си играя с Шип. — И двамата се претърколиха във високата

трева.

— Добре. Веднага се връщам.

Очите ѝ срещнаха погледа на Рай и се задържаха, докато той безмълвно кимна. Тогава, без да иска, ръката ѝ направи нещо много изненадващо. Тя се протегна и докосна врата му — половината върху косата му, половината в яката — докато минаваше зад него.

Рай рязко се извърна, лакътят му се изплъзна от коляното и очите му заблестяха от изненада. Но тя бе с гръб към него и вече се изкачваше по хълма. Той се загледа в отдалечаващата се фигура, розовата ѝ пола се издуваше, докато се изкачваше с широки стъпки. Когато изчезна зад върха на хълма, той отново насочи вниманието си към Джош и Шип. Те си поиграха, докато Шип не се отпусна задъхана.

Джош също се отпусна на земята до Рай и завърза разговор.

— Откъде познаваш леля ми Джейн?

— Живея на острова, откакто съм се родил. Познавам Джейн, откакто бях не по-голям от теб.

— И мама ли?

— Да, и майка ти. Ходехме заедно на училище.

— И аз ще ходя на училище, но чак идната година.

— Така ли?

— Аха. Татко вече ми купи буквар и каза, че ще дава дърва в училище, за да не седя далеч от огъня.

Рай се засмя, защото знаеше, че учениците, чиито родители даряваха дърва, можеха да си избират места близо до огъня.

— Мислиш ли, че ще ти хареса в училището?

— Ще ми е лесно. Татко вече ме е научил на повечето букви.

Рай откъсна тревичка и я захапа.

— Изглежда, много се разбираш с баща си.

— О, татко е най-добрият от всички на света... без мама, разбира се.

— Разбира се — за миг Рай зарея поглед към хълма, после пак сведе очи към сина си. — Ти си щастливо момче.

— И Джими така казва. Джими... — Но Джош спря и го погледна въпросително. — Познаваш ли Джими?

Рай поклати глава, омагьосан от приказното дете. Реши, че е по-добре да не му казва, че Джими Райърсън му е втори братовчед.

— Ами Джими ми е най-добрият приятел. Някой ден ще ти го покажа — каза делово Джош, — ако доведеш Шип, за да я види и той.

— Разбрахме се. — Рай се опъна на тревата, а Джош продължи:

— Както и да е. Та Джими казва, че съм щастлив, защото татко ми направи кокили и съм единственият, който има кокили. Понякога му давам да походи с тях, но той не може да стои добре изправен като мен, защото татко ме научи да държа кокилите под... — Джош вдигна ръка над главата си и посочи мишницата си, като се помъчи да се сети. — Как се казваше?

Рай потисна смеха си и отговори най-сериозно:

— Мишници.

— Да... мишници. Татко казва, че трябва да държиш кокилите под мишниците и да прилепиш крака за тях, а Джими винаги ги държи пред себе си, ей така.

Джош скочи на крака, за да покаже. После падна на колене като живак.

Рай се изпълни с радост. Детето бе сладко и будно като майка си.

— Баща ти, изглежда, е умен човек.

— О, той е най-умният от всички! Работи в кантората.

— Да, виждал съм го там. — Рай откъсна друга тревичка. — И с баща ти ходехме заедно на училище.

— Така ли? — Очите на Джош страшно приличаха на очите на Лора, когато бяха учудени.

— Аха.

Джош придоби замислен израз, после попита:

— Защо ти казваш „аха“, а татко казва „да“?

— Защото съм бил на китоловен кораб и толкова често съм чувал другите моряци да го казват, че не помня как започнах и аз да го казвам.

— Говориш странно. — Джош се закикоти.

— Искаш да кажеш насечено? Това е защото на кораба често нямаш време да държиш речи. Трябва бързо да се изказваш, иначе ще загазиш.

— О — и след малко: — Харесва ли ти на китоловния кораб? Забавно ли ти беше?

Рай пак погледна към върха на хълма, после се обърна към сина си и видя на лицето му израз, който виждаше в огледалото си, когато

понякога се замисляше.

— Беше ми самотно.

— Беше ли взел Шип?

Рай поклати глава.

— А тя къде беше?

Рай посегна към голямата глава на лабрадора. Кучето лениво, отвори очи, после пак ги затвори. Той желаше да отговори: „Отначало Шип живееше с майка ти, може би дори и с теб, когато си бил бебе. Сигурно затова двамата така се харесват. Тя те помни“. Но вместо това каза:

— Живееше с баща ми в бърварската работилница.

— Тогава сигурно наистина си се чувствал самотен — посъчувства му Джош.

— Е, нали се върнах — оживи се Рай и се усмихна на момчето.

Джош също се усмихна и каза напевно:

— Ти си добър. Харесваш ми.

Тези думи предизвикаха буря от чувства у Рай, защото бяха импулсивни и искрени. Искаше му се да бъде открит като него и да го прегърне, да му каже истината. Джош беше сладко дете, честно и добре възпитано. Лора и... и Дан бяха свършили добра работа.

Когато Джош и Рай се показаха пред очите ѝ, Лора спря. Бяха доста далеч, детинският смях на Джош едва се чуваше, носен от бриза, на моменти Рай се чуваше по-ясно. Бяха се изтегнали на тревата до кучето. Рай лежеше на една страна с кръстосани глезени и дъвчеше една тревичка, подпрял брада на ръката си. До него синът му бе облегал глава върху заспалата Шип, която спеше равномерно, свита до стопанина си с глава на лапите. Около тях витаеше абсолютна завършеност, за каквато Лора безброй пъти бе мечтала. Синът, когото обичаше и баща му, когото също обичаше.

Лора пак се сети за думите на Джейн: „Кой би казал, че не е случайност, ако се натъкнеш, на него в полето?“.

Тя се вгледа в мъжа, изтегнат сред кремавите цветчета. Кой би разбрал? Кой би разбрал? Забърза надолу по хълма, вятърът духаше в лицето ѝ, слънцето светеше в косата ѝ, а сърцето ѝ биеше лудо.

Лора веднага разбра кога Рай я видя да идва, въпреки че лежеше отпуснат, само сините му очи я следяха, докато приближаваше. Когато вече можеше да ги чуе, измести тревичката към ъгъла на устата си и каза:

— Ето, майка ти идва. — После бавно седна, завъртя се на една страна, вдигна коляното си и подпря ръка на него.

— Трябва ли вече да си тръгваме? Трябва ли? — питаше Джош умолително, докато вървеше по пътеката към Лора. Притисна се в нея в здрава прегръдка, която залепи полата ѝ за бедрата.

Тя му се усмихна и му разроши косата, очите ѝ се стрелнаха към Рай. Отговори тихо:

— Не, още не.

Момчето я пусна, тя отиде и застана до протегнатия крак на Рай. Ръбът на роклята ѝ докосна крачола му и погледът му се плъзна по рамото, гърдите и корема ѝ, после пак се спря на кафявите ѝ очи.

— Искате ли да се разходим към езерото Хамък? — попита той.

Вместо да отговори направо, Лора попита Джош:

— Искаш ли да се разходиш към езерото Хамък?

Той се обърна към Рай.

— И Шип ли ще дойде?

— Аха. — Тревичката в устата на Рай подскочи.

— Тогава, аха... и аз искам! — отговори момчето на майка си.

Тя погледа как Джош и Шип заподскачаха напред, а Рай остана и също следваше момчето с поглед, докато то се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе. После обърна очи към Лора и притегли погледа ѝ като мощно мъртво вълнение. Известно време никой не проговори, после Рай изплю тревичката.

— Попитах тебе дали искаш да се разходиш към езерото Хамък — каза той.

— Повече от всичко на света — отговори просто тя.

Той вдигна длан. Погледът ѝ се плъзна към детето, което се катереше по хълма, после обратно към мазолите му. И без повече колебание мушна ръката си в ръката на Рай, неговите силни пръсти се сключиха около нейните и тя го издърпа, за да се изправи.

Хамък бе част от верига езера, простираща се от север на юг през западния край на централната част на острова. Имаше формата на бастун, чиято дръжка достигаше до южния бряг на Нантъкет, където

свежата вода на езерото почти докосваше соления Атлантически океан. Като деца Лора и Рай ловяха там бял и жълт костур и той я беше учил как да слага стръв на въдицата. Преди години си правеха излети до Рам Пасчър и се разхождаха като сега, от Норт Хед към океана, който се чуваше, но не се виждаше в далечината.

— Мечтаех да дойдем тук с теб и Джош — каза Рай зад рамото ѝ.

— Аз също. Само че в мечтите ми ти учеше Джош да лови риба, както учеше мен.

— Искаш да кажеш, че още не знае?

— Не още.

— Тогава не си го възпитавала както трябва. — Но в гласа му имаше усмивка.

— Той се справя добре с хвърчилата и кокилите.

— Да, разказа ми за кокилите си. — Тонът му стана сериозен. — Ти и Дан сте се грижили добре за него. Той е очарователно дете.

Минаха през полянка с теменужки, слънцето грееше в лицата им и те знаеха, само че са много близо един до друг и искат да се приближат още повече. Толкова много за казване, толкова чувства и толкова малко време.

— Искам Джош да те опознае, Рай, и да знае, че ти си му баща.

— Аз също. Но започвам да разбирам колко ще е трудно да му го кажем. Той обича сегашния си баща, както аз обичам моя.

Тук земята под краката им беше на бабуни и Рай посегна към лакътя ѝ да я подкрепи. Червенокрили косове с крясък излетяха от папура и острицата по мочурливия бряг на езерото, а Рай държеше здраво лакътя на Лора, тя подскочи и стъпи на по-равното.

— Бих искал да сме едно семейство — изрече той на глас мечтата си.

— Аз също.

Те продължиха да мислят за това и бавно се придвижваха в благодатния следобед. Времето, прекарано заедно, бе скъпоценно, но свършваше с края на разходката. Обиколиха неравния бряг на езерото, натъкнаха се на боровинкови храсти — тяхната горска постеля — гъвкавата им мекота сякаш ги канеше. Но те само можеха да се разхождат и да се ограничават с някое случайно докосване на пръсти или среща на погледите, докато момчето и кучето разузнаваха напред.

Бученето на океана се усили и в далечината се видяха белите гриви на високите вълни. Скоро грохотът заглуши всичко наоколо и те стояха на брега пред оттеглящата се вода, довякла на сушата медузи, към които се спуснаха момчето и кучето.

— Не пипай! — извика Рай. — Парят!

Кучето знаеше и стоеше на разстояние. Момчето махна и тръгна към следващата си находка. Рай мушна ръце в колана на панталона и широко разтвори крака в позата, с която бе свикнал на люлеещата се палуба. Неговият поглед, следващ Джош, бе изпълнен с любов.

— Толкова много неща съм пропуснал. Такова едно малко предупреждение към него ме изпълва целия с радост.

Очите им се срещнаха и в тях се примесиха и горчивината, и насладата.

— Когато чух, че си отишъл на континента, помислих, че повече няма да се върнеш.

— Отидох да сключа договор за дървен материал. — Той пак погледна към океана. — Но докато бях там, говорих с един адвокат за... за нашето объркана положение. Мислех, че ще ми каже нещо друго, но ти май наистина си съпруга на Дан.

Лора гледаше към далечните вълни на хоризонта.

— Мисля да се разведе с него — каза тихо Лора и самата тя се изненада, защото нямаше намерение да го признава.

Усети как Рай се обърна към нея изненадан.

— Това не се случва често.

— Не, но не е често и загинал моряк да се върне от морското дъно. Би трябвало да ме разберат. — Тя въпросително се вгледа в лицето му. — Откъде можех да знам? — почти проплака всяка дума тя.

— Не можеше.

Стояха на голия пясък и около тях бяха само прибойт, момчето и кучето — нищо друго не се виждаше на бялата, дълга една миля ивица. Рай с усилие на волята се въздържа да не я сграбчи в прегръдките си.

— Рай, не те ли притеснява това, което ще причиним на Дан?

— Гледам да не мисля за него.

— Започнал е да пие почти всяка вечер.

— Да, чух. — Главата му рязко се обърна към Майакомет Рип и лицето му се изопна.

— Чувствам се виновна за това.

Той се обърна към нея, внезапно разпалил.

— Никой не е виновен. Това е... Провидението.

— Провидението — повтори тъжно тя.

Той усети, че тя се изплъзва, и се намръщи.

— Лора, не мога... — започна, после ръката му се вдигна и се плъзна по устните му, преди да попита рязко: — Трябва ли да чакам, докато ти дадат развод?

— Не.

Светкавично обърна очи към нея, но тя гледаше към хоризонта.

— Тогава докога?

— До утре — отговори тя, все още заглеждана в морската шир.

Хвана я за лакътя и нежно я обърна към себе си.

— Искам да те целуна.

— И аз искам — призна тя. Дори и при първите си срещи с него не бе чувствала такова чувствено нетърпение. Но не тук... не сега.

Той остро въздъхна и пусна лакътя ѝ. Обърнаха се и загледаха тъмнокръстия кюкавец, който крачеше през вълните и ядеше водни бълхи. Рай разбра колко много се бе вълнувала, докато вземе това решение.

— Опитвах се да постъпя по най-правилния начин. Странях от теб — каза тя. — Но днес, когато те видях да слизаш от хълма... — Тя погледна към стъпалата си.

— Аз... вече не знам кое е правилно и кое не е.

— Разбирам. И при мен е същото. Скитах през цялото си свободно време, но така и не успях да те залича от живота си. Ти си навсякъде по старите места, на които се срещаме.

— Измислила съм как ще стане — каза тя уж на птицата.

— Как? — Той я погледна въпросително.

— Джош ме молеше да прекара един ден у Джейн.

— Тя ще заподозре ли нещо?

— Да, предполагам. Всъщност, знам, че ще заподозре.

— Но...

— Тя вече знае какво чувствам. Никога не съм успявала да скрия нещо от нея. Каза ми, че е знаела за нас и какво сме правели още преди да се оженим. Сега ще ни помогне.

— Ами... той?

— Довечера ще му кажа.

— Да, и той ще дойде утре сутринта в работилницата и ще трябва да го убия, за да не ме убие той.

Тя леко се усмихна.

— Не, няма да му кажа за това. Ще му кажа, че искам да се разведем.

Рай пак стана сериозен.

— Искаш ли да съм с теб, когато ще му го кажеш?

Тя вдигна очи към него. Косата му се полюшваше от вятъра като ръж.

— Искам да си с мен... навсякъде. Но не. Това трябва да го свърша сама.

Той огледа брега в двете посоки. Нямахме никой друг, освен тях. Джош тичаше след края на прииждащата и отдръпваща се вълна. Рай импулсивно наведе глава и целуна бързо Лора.

— Извинявай, не можах да се въздържа. Мислех, че на кораба е ад, но през целия си живот не съм се чувствал повече като в ада, отколкото през последните десет седмици. Когато се съберем, никога вече няма да се отделя от теб.

— Рай, нека да потърсим място.

Усмихнатите им очи се срещнаха, пълни с копнеж.

— Няма да ни е трудно. Познаваме ги всичките, нали?

Раменете ѝ се разтърсиха от сладостно предчувствие.

— Да — отвърна тя с нисък, чувствен глас. — Да, познаваме ги всичките, Рай Далтън.

Той остро изсвири с уста. Момчето и кучето вдигнаха глави.

— Хайде! Тръгваме! — извика.

Намериха едно място на завет край езерото Хамък, където южният му край се извиваше и издигаше нагоре. Там, в малката прислонена горичка от бор и дъб, намериха тайна полянка, оградена от околния свят с къпини и шипки. По този естествен параван висяха клонки диво грозде и украсяваха в зелено импровизираната беседка. Висока до кръста трева покриваше полянката, а под нея срамежливо надничаха белите главички на дивите цветя. На места тревата бе слегната, сигурно някоя сърна бе спала там. В дъбовите клони се гонеха и пицяха катерички. Нямахме вятър, а слънцето печеше силно над тях и над Шип и Джош, които си играеха по моравата.

— Тук? — попита Рай и погледна Лора.

— Тук — потвърди тя.

Сърцата им забиха силно и те отправиха молитва за слънце.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Молитвата им бе чула, защото следващият ден беше безупречен и ясен като съвършен брилянт. Лора остави Джош у Джейн и стигна на уреченото място първа. Разтвори лозовите клони, влезе, клекна неподвижна за момент и се послуша. Следобедът бе толкова тих, че се чуваше чукането от доковете на мили разстояние. Или може би това бе биенето на собственото ѝ сърце, докато оглеждаше горската полянка пред себе си — скрита, усамотена, идеална.

Миришеше на трева и бор и докато чакаше сама, Лора вдигна полата над глезените си, обърна лице към слънцето; притвори очи и по кожата ѝ се разля приятно усещане. Отвори очи и бавно се завъртя в кръг, но около нея имаше само зелени сенки, които я затваряха в нейния летен свят. Тя започна да се върти по-бързо и по-бързо, с широко разперени ръце, в радостна забрава, а роклята ѝ се въртеше около нея като пумпал.

Той идва! Той идва!

Мисълта за него стегна гърдите ѝ, усети тръпки на сладостни предчувствия в крайниците си.

С крайчеца на окото си забеляза, че нещо се раздвижи, и спря да се върти, пръстите на едната ѝ ръка се спряха под гърдите ѝ, сякаш за да задържат сърцето да не изхвъркне от тялото ѝ.

В края на полянката се бе изправил Рай и както обикновено кучето стоеше до крака му. Сините му очи като през мъгла поглъщаха ефирното видение на въртящата се жена със засенчено от сламената шапка, вдигнато нагоре лице. Резедавата панделка се развяваше зад нея и накрая падна на рамото ѝ към голата кожа над квадратното ѝ деколте.

Очите им се срещнаха. Сетивата им се изостриха, но Лора изобщо не се смути, че я сварва в такава забрава, защото обичаше Рай достатъчно много, за да крие поривите си от него днес.

Той бе облечен в прилепнали дочени панталони и бяла муселинена риза, която ярко се открояваше на фона на зелените лози

зад него. Единият му палец бе закачен на колана, другият — на торбата с шнур, която праметна през рамо.

Загледа се в чакащата жена, без нито да се усмихва, нито да помръдва, но сърцето му лудо биеше. Лора, ти дойде! Ти дойде!

Около крехкия ѝ кръст бе вързана зелена атлазена панделка, която хармонираше с панделката на шапката. Широката бяла пола като пухкав облак бе повдигната нагоре от тревата, а корсажът ѝ здраво обгръщаше ребрата и плътно притискаше нагоре гърдите ѝ, които — дори от разстояние Рай ясно можеше да види — започнаха да се повдигат и да се спускат по-бързо, когато тя го зърна.

Торбата бавно се плъзна от рамото му на земята и очите му се приковаха в Лора, после даде тихо нареждане:

— Седни.

Лора го чу да произнася в тишината думата и докато кучето сядаше на земята, Лора стоеше окаменяла и без дъх, все едно командата се отнасяше за нея.

Той направи бавно първа крачка, после следваща, приближаваше се, без да откъсва очи от нея. Тревата шумолеше под ботушите му. Сърцето ѝ напираше да изскочи изпод пръстите ѝ, все още притиснати към гърдите. Когато застана близо до нея те още дълго продължиха да се поглъщат безмълвно с очи, преди той бавно да вдигне ръка към ухото ѝ и да закачи с пръст зелената панделка. После, без да бърза, дръпна надолу и докосна голата кожа над стегнатия корсаж.

— Атлаз — каза тихо и потърка показалеца си между гърдта ѝ и панделката.

Плътта под пръста му започна да се издига и да пада още по-бързо. Тя проследи погледа му, който се движеше по панделката към най-изпъкналата част на гърдите ѝ и после обратно бавно към устните. Дълбоко от гърлото ѝ дойде една-единствена, с мъка казана дума.

— Аха.

Той леко се усмихна.

— Така казвам аз. — Той продължи да си играе с панделката, потъркваше я нагоре-надолу, нагоре-надолу, докато докосването на сатена до кожата ѝ не накара ръцете ѝ да настръхнат. Той стоеше толкова близо, че лъскавите му ботуши се бяха заровили под ръба на полата ѝ.

Очите му, сини като небето зад него, се рееха по цялото ѝ лице, а нейните се разхождаха по ореховото му лице, по косата и новите бакенбарди, които го правеха да изглежда донякъде непознат. Странно, но ръцете на Лора все още покриваха гърдите ѝ. Тя усещаше ускореното си сърцебиене под тях и се чудеше дали и той го усети, когато се наведе бавно и пръстите му се отдръпнаха, за да направят място на топлите му, отворени устни. Той леко докосна копринената кожа върху костта под шията ѝ и отстрани панделката.

Емоциите ѝ достигнаха до екстаз, тя притвори клепачи и за първи път докосна лицето му.

— О, Рай — каза задъхана, обхвана брадичката му и положи устни върху косата му. Мирисът му бе, какъвто го помнеше, смесица от кедър, тютюна на бащината му лула и дъх, който тя наричаше морски бриз, тъй като не можеше да му даде друго име.

Той вдигна глава, привидно, без да бърза, въпреки че бе ужасно нетърпелив. Но беше прекалено хубава, за да бърза, прекалено прекрасно да се гмурне с Лора в благодатта, която им даряваше този следобед.

— Обърни се — нежно ѝ нареди и сложи големите си загорели длани на тънкия ѝ кръст. Тя ги покри със своите, извърна се бавно от него, като едва дишаше. Ръцете му се изплъзнаха изпод нейните и тя усети, че той издърпва иглата на шапката, после я попита:

— С какво съм облечен?

— Бяла муселинена риза, летните панталони, които носеше на площада, когато ядохме портокали, нови черни ботуши, които никога не съм виждала преди, и зъб от кит на сребърна верижка под разтворената яка на ризата.

— Аа... много добре. Получаваш награда. — Шапката бе свалена от главата ѝ и с шумолене падна в тревата до нея. Широко разтворените му ръце се върнаха на ребрата ѝ и я обърнаха към него като балерина. После устните му докоснаха шията ѝ отстрани над извивката на рамото. Тя отметна глава и се наслади на докосването на устните му по кожата си.

— Много сте стиснат с наградите, господин Далтън — пошепна тя и почувства, че скоро цялото ѝ тяло ще се разбунтува, ако не получи повече от оскъдната милостиня, с която той нарочно я дразнеше.

— Доколкото си спомням, ти обичаше да става бавно... или си се променила? Искаш ли всичко наведнъж?

Тя се засмя гърлено, защото главата ѝ бе отметната назад, а той я захапа за шията и я намокри с език.

— Ммм, вкусно.

— Като какво?

— Люляк.

— Да, люлякова вода. — Тя се раздвижи чувствено. — Ти също получаваш награда. — Знаеше, че се усмихва, въпреки че бе заровил лице в шията ѝ, а тя бе вдигнала очи към небето над Нантъкет. Покри ръцете му със своите. За момент никой не помръдваше, само се чуваше тежкото му дишане в рамото ѝ, после съединените им ръце се вдигнаха по ребрата ѝ. Дланите му бяха по-големи от нейните, пръстите — по-дълги, кожата — по-твърда. Тя ги водеше бавно, бавно, все по-нагоре, а усмивката ѝ се стапяше, накрая съвсем изчезна и устните ѝ се разтвориха, когато дланите му покриха и двете ѝ гърди. За миг дъхът му до ухото ѝ спря и тя си го представи със затворени очи като нея, а танцуващите слънчеви зайчета върху клепачите им ги въодушевяваха и подлудяваха.

— Лора, любов моя — каза той дрезгаво и раздвижи ръце, погали я, за да си припомни, а нейните ръце стояха отгоре и попиваха всяко докосване. — Сънувам ли, или най-сетне си тук?

— Тук съм, Рай, тук съм.

След първата им ласка през поляната долетя далечният звън на църковната камбана и след музикална прелюдия отброи часа: един!... два! Те бяха израснали с това отброяване на камбаната, често бяха измервали с него отминаващото време и добре знаеха посланието му.

— Два часът. Колко време имаме?

— До четири.

Едната му ръка остави гърдата ѝ и повдигна брадичката ѝ. Тя се извърна и накрая срещна устните му през рамото си. Когато се целунаха, и двамата искаха камбаната да не е звъняла. Той спусна ръце на кръста ѝ и я обърна настървено. Тя обвини едната си ръка около врата му, а другата — през кръста, и той я притисна така настоятелно, че банелите на корсета се забиха в плътта ѝ. Устните им се сляха, а езиците им се преплетоха, притискаха се и се изучаваха, жадни за пълна близост. Той сграбчи главата ѝ с две ръце и наклони устата си на

една страна, после на друга, а от гърлото му идваха задавени стонове като от болка. Всякаква преструвка за безразличие изчезна с биенето на църковната камбана, вибрациите ѝ отекнаха в телата им, които се движеха ритмично едно към друго, плътно притиснати.

Той се отпусна на земята, повлече я след себе си и падна в скута ѝ сред белия облак. Повдигна ръка, хвана шията ѝ и я наведе надолу към себе си, а тя целуна затворените му клепачи, слепоочията, трапчинката под носа, ъгълчето на устата и врата му.

— О, Рай, мога да те позная по миризмата дори със завързани очи. Бих те открила сред всички мъже на света само с носа си.

Той се засмя, без да отваря очи, и я остави да го целува и да души лицето и косата му.

— Ммм... — Тя измърка от удоволствие и зарови нос в меките вълни над ухото му.

— На какво мириша?

— На кедър, дим и сол.

Той пак се засмя и върна устата си върху нейната за едно страстно и дълго преплитане на езиците им. Тя прокара ръце по твърдите мускули на гърдите му, а той притисна длан отстрани на гърдта ѝ и я погали с големия си палец, докато зърното сладко я заболя и поиска да се освободи от здравата му хватка.

Тя мушна ръка под ризата му. Верижката беше топла, космите копринени, зърното му малко и твърдо под пръстите ѝ. Гръдните му мускули се стегнаха под дланта ѝ, после със стон той обърна глава към гърдите ѝ, жадно разтвори устни срещу тях и дъхът му я опари през тъканта, преди да я захапе и задърпа, като издаваше дълбоки нечленоразделни звуци.

— Носиш ли я? — Той се отдръпна назад и освободи плата от устните си.

Очите им се срещнаха. С върха на пръста си тя проследи очертанието на извития бакенбард от пулсиращото слепоочие до чупката на твърдата му скула.

— Да, нося я.

— Сигурен бях. Чувствам я.

— Откакто ми я даде, я нося всеки ден.

— Искам да видя. — Но той остана още минута в скута ѝ и се взираше в нежните розови страни и кафявите очи, преизпълнени с

очакване. Повдигна се, като подиря ръка до бедрото ѝ. Очите му бяха на нивото на нейните.

— Обърни се — нареди ѝ нежно.

Коленичи зад нея, а платът зашумоля и се изду нагоре, като съвсем покри бедрата му. Косата ѝ бе събрана във водопад от къдрици, които тя отметна и откри тила си. Той го докосна с върха на пръстите си и по гръбнака ѝ плъзнаха тръпки, предшестващи докосването на реда от кукички по гърба ѝ. Тя си представи ръцете му, груби и умели, които пипаха еднакво добре дъбовите дъски и женската плът. Контрастната представа отприщи прилив на чувственост у нея, докато той разтвори роклята до кръста ѝ и по-надолу.

Роклята падна напред, тя я избута през ръцете си и без да става, посегна към копчето на колана на фустата. Той я гледаше, положил ръка на плешката ѝ, точно над корсета, и галеше меката хлътнатина в средата на гърба и с палец. Роклята и фустата лежаха настрана като новопоникнала лилия, а Лора беше тичинката ѝ. Като пчела, събираща нектар, той се наведе да целуне мекото ѝ рамо, после се изправи и започна да развързва връзките на гърба ѝ. Малко по малко те се разтваряха и откриваха намачканата долна риза. Докосна я, за да я накара да се изправи, и тя се вдигна на разтрепераните си колене, като се подпря с ръка на рамото му, и излезе от корсета и кринолина. Рай вдигна поглед, но тя стоеше малко извърната от него само по бельо. Силните загорели ръце стиснаха бедрата ѝ и бавно я извърнаха към него, а той не сваляше очи от нея. После посегна към панделката между гърдите ѝ. Но ръцете му спряха, хванаха нейните и той каза, като я гледаше в очите:

— Свали го сама. Искam да те гледам. В морето най-добре си спомнях как се събличаш. — Обърна дланите ѝ нагоре, целуна нежно всяка от тях и ги постави върху панделката. После седна назад върху петите си и я загледа, спомняйки си първите срещи с нея.

Лора бавно разхлаби панделката и това отприщи стотици емоции в нея, които я накараха да се почувства необуздана и срамежлива, грешна и триумфираща под погледа му. Тя сграбчи края на дългата до кръста дреха и я изхлузи през главата си, после отпусна ръце край тялото, а ризата захвърли настрана.

Очите му се впиха в голите ѝ гърди, в тъмните им зърна, изложени на слънцето, в кръстосаните червени следи по кожата ѝ. Без

да помръдва, тя видя как адамовата му ябълка се плъзна нагоре и надолу, преди той да се изправи на колене и да покрие с топлите си длани тялото ѝ, да я придърпа към себе си и да целуне следата от банелата по средата между корема и гърдите ѝ. Китовите кости от корсета ѝ бяха оставили и други отпечатащи и той ги проследи с върха на езика си, като започна от топлите вдлъбнатини под гърдите и се плъзна надолу до кръста. Дланите му галеха топлия ѝ гръб и я придърпваха по-близо, докато устните му накрая покриха тъмното сладко зърно.

Лора затвори очи и в тялото ѝ пламна огнено желание, едната ѝ ръка потърси косата му, другата — рамото му, сграбчи с цяла шепа ризата и здраво я дръпна, когато той се обърна към другата ѝ гърда, където започна да тегли, да смуче, да предизвиква спазми от възбуда, впиващи се като ножове в крайниците ѝ.

Рай обви със силната си ръка бедрата ѝ, придърпа я към себе си и започна да утолява копнежа си по жената, за която бе мечтал пет години. След няколко дълги, изпълнени с удоволствие минути той се отдръпна и погледна Лора. Тя сведе очи и го видя между голите си гърди, усмихна се, като съзря как тъмните му пръсти гаят бялата ѝ мека плът, как я обгръщат и ѝ придават нови форми, а лицето му изразяваше наслада. Тя го гледаше, без да се срамува, и трепетна се остави да я залее приливът на чувства.

— Мислех си, че добре те помня, но никога не си била толкова хубава в спомените ми. О, скъпа, кожата ти е толкова мека. — Езикът му обиколи тъмното кръгче, после връхчето, оставяйки голяма мокра диря по кожата. После Рай седна назад и загледа как въздухът я докосва, изпарява, охлажда, а зърното се надига като зрял плод, който той продължи да възбужда с език и зъби.

Тя посегна над рамото му и издърпа ризата от панталоните, искаше да го докосва не само през дрехите. Той седна пак назад и покорно вдигна ръце, за да го съблече. Тя взе дрехата в ръце и зарови лицето си в нея, за да вдъхне още веднъж дълбоко аромата, който се стаяваше в нея.

Нетърпеливата му ръка измъкна ризата и я захвърли настрана.

— Седни — каза той, думите му бяха твърди.

Лора веднага седна и се подиря с длани на тревата отзад. Очарована гледаше как вдигна единия ѝ крак и започна да събува

обувката. Подпря го на рамото си и изхлузи чорапа. После посегна към другия крак.

Свали следващата обувка, без да откъсва очи от лицето ѝ, а тя не пропускаше нито един момент от възбуждащите действия, следеше всяко трепване на мускулите на ръцете му, които я разсъбличаха. Втората обувка и вторият чорап отидоха при първите. Хвана стъпалото ѝ с ръка и прокара пръст по чувствителната му вътрешна част. Докато си играеше така, очите му обхождаха разрошената ѝ коса, голите гърди и остатъка от бельото.

— Красива си.

— Имам гънки на корема.

— Дори и гънките са красиви. Обичам ги всичките до една.

Той седеше на пети с широко разтворени колене. Вдигна стъпалото ѝ и целуна извивката му, малката вдлъбнатина под глезена. Видя как мамещата ѝ уста се разтвори и езикът ѝ се показва между зъбите. Той притисна стъпалото ѝ до високата, твърда среда на гръдния си кош и започна да прави малки кръгчета с него, а очите ѝ следяха копринено меките косми, твърдите мускули, китовия зъб, който се спускаше върху голите ѝ пръсти.

Усещания, приспани от пет години, се отприщиха в Лора, докато Рай постепенно свали стъпалото ѝ надолу по гърдите си към твърдия корем, към кръста и накрая го постави върху горещата си издигната плът. Разтърсващ стон се изтръгна от гърлото му и той затвори очи. Тя притисна петата си към него и той се залюля на колене напред, а шепите ѝ се напълниха с трева. Когато той пак отвори очи, те горяха от страст.

— Сега те желая повече, отколкото в плевника на Хардести, когато бяхме на шестнайсет години. — Горещината на тялото му я прогаряше през панталоните и той галеше глезена ѝ.

Подиря се на лакти и главата ѝ се отметна назад, затвори очи и каза задавена:

— Мислех, че никога повече няма да почувствам ръцете ти по тялото си. Желаех го... от деня, в който замина. Това, което чувствам сега, не съм изпитвала никога оттогава... само с теб.

— Кажи ми какво чувстваш. — Той бързо се придвижи до нея, подпря една ръка на тревата, а с другата обхвана очакващата го зрялост между краката ѝ, наведе се и я целуна по голата шия.

Отговорът ѝ беше само един пълен със страст стон, който бе поизразителен от всякакви думи. Отметнала глава, здраво притиснала длани в земята, тя повдигна подканващо бедра. Той я разглеждаше през памучното бельо, както бе правил преди години, целуваше върха на брадичката ѝ, а тя ритмично се движеше под ръката му.

— Искам да те видя цялата — чу тя молбата му точно до шията си.

С мъка вдигна глава.

— След малко. — Натисна го с длан по гърдите, докато той легна по гръб на тревата, подпирайки се на лакти. Позициите им с Лора сега бяха разменени.

— Ботушите ти.

Тя грабна безцеремонно левия му крак и усърдно задърпа ботуша. Но усилията ѝ бяха напразни. Той не се въздържа и се засмя на изкривената ѝ гримаса.

— Защо... носиш... такива... тесни... ботуши? — измърмори тя. — Никога не са били... такива.

— Нови са. — Той продължаваше да се забавлява, докато тя се бореше. После си смени положението и неговата усмивка се разтегна още повече при вида на розовите ѝ стъпала срещу него, по едно от всяка страна на неговия дълъг крак.

— Лора, ако можеше да се видиш отстрани, само по гащи да дърпаш ботуша ми като някаква мъжкарана.

— Не... излиза... — Но точно в този момент ботушът излезе и тя за малко да падне на земята. Засмя се и хвърли ботуша през рамо, после мушна ръка нагоре в панталона му и свали вълнения чорап.

— От мен ли е? — попита тя, държейки чорапа високо.

— Не, от друга жена.

— Друга жена? — смръщи тя вежди.

Сините му очи закачливо просветнаха.

— Аха, от майка ми. Този стар чифт го намерих вчера в скрина у дома.

— Ох. — Усмивката на Лора се върна, а чорапът отлетя надалеч. Тя се потруди и над другия ботуш и чорап и те скоро се присъединиха към събратята си.

Веднага след това Рай се надигна от земята, прегърна Лора през кръста и се затъркаляха в тревата, докато косата ѝ се заплете, а гърдите

й започнаха да се повдигат. Надвесен над нея, той погледна нетърпеливите кафяви очи и устата, върху която бе паднал кичур коса, докато се преобръщаха. Устата му се сля с нейната, без да обръща внимание на кичура, разтвори се за див, страстен танц на езиците, лявата му ръка придържаше главата ѝ, а дясната мачкаше гърдите ѝ почти болезнено. Колената му се озоваха между краката ѝ и телата им се загърчиха в безразсъдни тласъци. Те лежаха на една страна и се целуваха с пламенност, която в момента нямаше нищо общо с нежността.

Пръстите ѝ ровеха в косата му, очите ѝ бяха затворени, когато той откъсна устни от нейните и ги положи върху гърдата ѝ, притисна я силно и тя се разтопи от сладка болка.

— О, Рай, Рай, наистина ли си ти? — възкликна Лора.

— Да, аз съм и имам да наваксам за пет години. — Дъхът му бе като силен вятър, гърдите му мъчително се повдигаха и спускаха, а сините му очи прогаряха нейните. После внезапно я пусна и рязко се изправи. Разкрачи крака около бедрата ѝ и започна бързо да разкопчава копчетата на панталона, а очите му горяха от безумно желание. Нейните също горяха в отговор, докато тя откопча единственото си копче на кръста. Не откъсваха поглед един от друг, той я прекрачи и застана високо изправен като ездач на седло, след момент приклепна с едно плавно движение и я вдигна на крака.

Панталони и бельо се свлякоха на земята и след малко те застанаха, впили очи един в друг, деца на природата, върху себе си имаха само китовия зъб и червените кръстосани следи, които вече избледняваха по кожата ѝ. Очите им се наслаждаваха на голотата под синия слънчев небесен купол, в обкръжението на тревата с дъх на морска сол и венеца от зелени лози.

Когато Лора и Рай се прегърнаха, силата на привличането ги остави почти без дъх. Тя усети, че краката ѝ се отделят от земята, когато той я повдигна, целуна я по устата и разля вълни от екстаз по тялото ѝ. Тя започна да се извива и да се бори.

— Рай, пусни ме долу, за да мога и аз да те докосвам.

— Ако ме докоснеш, ще свърша — заяви той дрезгаво. — Господи, това са пет години.

— Разбирам, скъпи, за мен също. — Очите му въпросително пронизаха нейните и тя веднага разбра, че не трябваше да му признава.

— Рай... — Гласът ѝ трепереше. — Сложи ме на земята... люби ме... люби ме...

Дърветата леко се заклатиха, когато здравата кафеникава ръка се плъзна зад коленете ѝ и след миг плещите на Лора бяха притиснати на тревата. Тя погледна лицето му, обградено от синьото небе, после приближаващия се член, към който тя веднага посегна, и го насочи в правилна посока... Той беше твърд, кадифен, тя мокра, и първият му удар отприщи такова желание у Лора, каквото не бе чувствала от последния път с Рай. Започна танцът на телата им, ритмичен и неспирен. И престанаха да бъдат той и тя, а станаха просто те — едно цяло.

Извиваха се под лятното слънце, което галеше гърба му и караше сенките да се движат по лицето и раменете ѝ. Китовият зъб се удряше в костта под шията ѝ, в хлътнатината над нея и като махало тупаше по брадичката ѝ.

Тя се повдигаше, за да приеме всеки нов удар, гледаше блаженото лице на Рай, белите му зъби, докато той си поемаше на пресекулки въздух. Той наведе поглед натам, където се сливаха телата им, и нейните очи го последваха. Когато неговият ритъм се усили, тревата прободеше раменете ѝ и главата ѝ се притисна още по-силно към земята. Тя затвори очи и се сля с движенията му, а неговото тяло търсеше отговора ѝ. Той взе да се надига, да я изгаря, вътрешните спазми започнаха и накрая от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон. Той простена, когато кулминацията му наближи, и започна така силно да се притиска към нея, че тя се плъзна под него и в унес сграбчи тревата с ръце за опора.

Блаженстваше от всяка тръпка, която доведе тялото ѝ до дъното на удоволствието. Викът му се разнесе над поляната, когато той се изля в нея, а след последното потреперване по раменете му избиха блестящи капчици пот.

Той падна върху гърдите ѝ изтощен и полежа задъхан, докато не чу внезапен смях да се надига изпод него. Вдигна уморено глава и срещна очите ѝ.

— Виж какво сме направили. — Тя извърна глава и надникна над рамото му покрай бедрото си.

Рай протегна шия и видя в ръката ѝ снопче трева, измъкната с корените. Той се усмихна и провери другата ѝ ръка. В нея също имаше

стръкчета трева. Изведнъж тя вдигна двете си ръце и поръси тревичките като празнично приветствие, после здраво го прегърна през раменете. Той я преобърна настрани и посегна да изчисти дланта ѝ.

— Да не бях прекалено груб с теб?

Тя нежно му се усмихна.

— Не, о, не, скъпи. Имах нужда точно от това.

— Лора... — Той нежно я залюля и притвори очи до косата ѝ. — Обичам те, обичам те, ти си моята жена!

— И аз те обичам, Рай Далтън, както винаги съм те обичала, откакто разбрах какво означават тези думи.

Лежах заедно и сърцата им биеха като едно, чакаха слънцето да изсуши кожата им. След няколко минути той се обърна и легна по гръб с разперени ръце. Тя направи същото. Със затворени очи се приличаха на слънцето и си почиваха. Тя лежеше вляво от него и с дясната си ръка лениво си играеше с космите по гърдите му. Без да гледа, той посегна към нея и доближи пръстите ѝ до устните си, после пак ги върна на гърдите си.

— Лора?

— Хм?

— Какво искаше да кажеш с това, че и за теб са пет години?

Тя помълча известно време, но накрая отговори:

— Нищо. Не трябваше да го казвам.

Той се загледа в небето, където се носеше един облак.

— Дан никога не те довежда до края, нали?

Тя веднага се претърколи по-близо и покри с пръсти устните му.

— Не искам да говорим за него.

Той подпря брадичка на дланта си и легна на една страна с лице към нея.

— Това искаше да кажеш, нали? — прокара пръста си между гърдите ѝ, надолу по корема, към къдравото гнездо, което събираше топлината на слънцето и неговата топлина. Кожата ѝ настръхна, очите ѝ бяха затворени. Той притисна кафявия триъгълник.

— Това е мое. Винаги е било мое и мисълта, че той го притежава, ме правеше нещастен всяка нощ, в която спях сам, откакто съм си у дома. Поне не му е принадлежало докрай. — Целуна я нежно по брадичката. — Доволен съм.

Тя отвори очи срещу него.

— Рай, нямам право да казвам това. Аз тряб...

Думите ѝ секнаха. Тогава той повдигна главата ѝ и я погали по брадичката.

— Лора, аз съм те учил, ти си ме учила. Това ни дава някои права.

Но тя не искаше да разваля деня с разговор, който би отнел и най-малка частичка от щастието им. Усмихна се весело и очите ѝ зашариха по лицето му.

— Знаеш ли какво ми се искаше да направя, откакто се върна?

— Мисля, че току-що го направи. — Трапчинката се появи на бузата му.

— Не, не това.

— Тогава какво?

— Да докосна всеки малък белег по лицето ти с върха на езика и да докосна тях... — тя притисна двете си длани до бакенбардите му — ... ето така.

С усмивка той се обърна по гръб и я качи върху себе си.

— Пипай каквото искаш.

Тя намокри всеки белег, последен — този на горната му устна. Вдигна глава, плъзна ръце по бакенбардите и радостно го загледа.

— Харесват ми, знаеш ли? Те са... много мъжествени. Когато те видях първия път, те правеха да изглеждаш... ами, като непознат, интересен, но забранен.

Той лениво, я погали по бедрата.

— Изглеждам ли ти още като непознат? — попита я и се ухили.

— В някои отношения си различен. — Тя дръпна с показалец долната му устна, после я пусна, за да се затвори.

— Кои?

— Как стоиш, все едно корабът ще се прекатури всеки момент. Как говориш. Преди говореше като мен, а сега казващ „аха“ и „тц“ и изпускаш края на думите. Страхувам се, че няма да се промениш, но е чаровно, нямам нищо против.

Той с любов я потупа отзад.

— Гладна ли си?

— Ето го моят морски момък — отговори тя с най-доброто си подражание на диалекта на Нова Англия.

— Аха, умирам от глад!

Той се засмя и белите му зъби блеснаха на слънцето. Потупа я пак и каза:

— Тогава стани от мен. Донесъл съм храна.

След малко тя седна по турски и го изчака да отиде до Шип, която пазеше торбата, вързана с шнур. Съзерцаваше твърдите мускули на бедрата на Рай, които се свиваха и отпускаха, докато прекосяваше полянката. Кучето веднага се изправи нащрек. Рай се отпусна на едно коляно, погали животното и избъбри няколко одобрителни думи. После двамата се върнаха с торбата с храна.

Лора ги гледаше как приближават, изправена на колене, за да поздрави Рай, все едно го е нямало дълго време.

— Ела.

Разтвори обятия и той се приближи. Притисна лице към долната част на корема му, после към успокоената му мъжественост, отдръпна се и го погледна в очите, които се усмихваха над нея.

— Красавец си. Мога вечно да гледам как се разхождаш гол по полянката и никога няма да откъсна очи от теб. — Той докосна лицето ѝ. — Обичам те, Рай Далтън. — Ръцете ѝ се склучиха около бедрата му. Сините му очи пак се усмихнаха към нея с удовлетворение, което изпитваше за първи път, откакто се бе върнал.

— И аз те обичам Лора Далтън.

Шип мушна студения си влажен нос в бедрото на Лора и ги раздели. Лора се дръпна назад, като се смееше и се караше.

Рай също се засмя и се отпусна на тревата, но преди това поглади твърдо и с любов кучето по главата.

— Ревнува.

Лора го гледаше как разтваря торбата.

— Какво си донесъл? — попита тя.

Той пъкна ръка вътре.

— Портокали!

Високо над главата ѝ излетя един портокал. Тя го хвана, като се заливаше от смях.

— За дамата, която обича да споделя портокалите с мъжете по най-необичаен начин. — Закачливата му усмивка накара Лора да се засмее доволно.

— О, портокали. Може би днес трябваше да поканиш и Дилейни Хъси. Мисля, че госпожица Хъси е хвърлила око на твоите портокали

от години.

— Моите портокали са само за теб. — Трапчинката на бузата му бе очарователна, когато вдигна очи към Лора. После стана още по-дълбока, когато я видя да седи на петите си, скрила лукаво изпъчените си гърди зад два портокала.

— И моите портокали са само за теб — отговори тя невинно.

Големите му кафеникави ръце посегнаха и стиснаха плодовете.

— Ммм... имаш прекрасни, зрели, твърди портокали. С удоволствие бих ги изял. — Той наведе глава, за да опита със зъби, но с единия портокал тя отклони лицето му настрана.

— Къде ти е възпитанието, Рай Далтън! Първо трябва учтиво да попиташ.

Той се хвърли напред към нея и я повали на земята, смехът им се разнесе над полянката, а Шип гледаше лениво лудориите им.

— Ще ти покажа как се ядат портокали, малка кокетке!

Докато се боричкаха, единият портокал се изтърколи, но той хвана другия и накрая спря съпротивата на Лора. Тя лежеше по гръб на земята, той бе коленичил над нея и притискаше със силното си коляно гръдния ѝ кош.

Тя се дърпаше и се смееше изнемоощяла.

— Рай, не мога да дишам.

— Добре. — Той откъсна парче портокалова кора, което падна на бузата ѝ; тя извърна глава и се разсмя още по-силно. — Първо трябва да обелиш портокалите, ето така. — Още едно парче кора падна върху затворения ѝ клепач.

— Рай Далтън, ти си хулиган!

— Не съм, има още хляб в мене.

Туп! Следващото парче я удари по носа, тя го сбърчи и пак забута коляното му.

— Махни се...

Той не обърна внимание на протестите ѝ, остави я да се гърчи и продължи белезата.

— И когато се открие най-сочната част... — похитителят пусна още една обелка върху устните на жертвата — ... си готов да ядеш портокала.

Тя още буташе коляното му с ръце и хапеше устни, за да не се разсмее. Той величествено и нежно я притискаше надолу, сините му

очи се бяха спрели на устните ѝ, когато вдигна портокала и впи зъби в него. Започна да дъвче, устните му бяха мокри и сладки и тя забеляза някои съществени голи части от него да висят точно над нея поради дръзката му поза. Той откъсна още едно парче със зъби, бавно пое дъха му и го глътна.

— Искаш ли? — вдигна вежда към нея.

— Да.

— Какво?

— Малко от портокала ти.

— Къде ти е възпитанието, Лора Далтън? Първо трябва учтиво да помолиш.

— Може ли, ако обичаш, да ми дадеш малко от портокала си?

Очите му изпиваха тялото ѝ, движеха се от едната гърда, притисната от коляното му, към бялата плът на корема ѝ, тъмния триъгълник, извивката на бедрата ѝ, после обратно пак нагоре към лицето ѝ.

— Мисля, че да.

Портокалът бавно се приближи към устата на Лора, тя бавно отвори устни и накрая заби зъби в сочния плод, изви глава и откъсна едно парченце, като през цялото време не сваляше поглед от неговите страстни и закачливи сини очи. Натискът на коляното му намалая и той започна да гали с него гърдата ѝ, докато зърното не набъбна под твърдите косми на крака му.

Тя глътна, облиза устни, но ги остави полуразтворени и блестящи.

— Ммм... сладко — промълви тя.

— Аха, сладко — отговори той гърлено, а очите му се рееха по корема ѝ.

— Твой ред е — каза меко тя.

— Да, така е.

Коляното му не беше вече върху гърдата ѝ. Портокалът в тъмната ръка мина покрай нея. Силата на ръката му личеше в широката китка, сините вени и жилавите мускули, изпъкнали от дългогодишен бъчварски труд. Тя впи очи в пръстите, които стискаха портокала. Леко потръпна, когато първата студена капка падна на гърдите ѝ. В сладостно предчувствие гледаше как жилавите му пръсти стискат

плода и разпръскват сок в студена ивица между гърдите ѝ, надолу по корема и по едното бедро.

После главата му бавно се наведе към нея и езикът му проследи сладката пътечка от сок, облиза я от нея, а тя затвори клепачи и сърцето ѝ се разтопи.

Той бе прекарал пет години в морето на китоловен кораб с настървени мъже, които се спасяваха от скуката на пътуването само с разговори. Рай Далтън бе научил много от слушане.

И както го бе правил в плевника на навеса за лодки и пред топлото огнище в бъчварската работилница, той научи Лора да познава по-добре собственото си тяло. Когато наведе глава, за да опита портокаловата ѝ сладост, той ѝ донесе такова блаженство, за каквото никога не бе и мечтала. По-късно обели още един портокал и ѝ го подаде, а нейните очи се разшириха и се впиха в него, но после тя бавно посегна и взе плода, а той легна по гръб на тревата и получи своя дял от блаженството.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобедът отминаваше и те трябваше да се съобразяват с църковната камбана, която отмерваше всеки четвърт час. Лежах по гръб, праметнали крака един върху друг, и голите им стъпала се докосваха. Рай държеше ръката на Лора и разсеяно потриваше с палец дланта ѝ.

— Знаеш ли какво направих в нощта, преди да заминеш? — попита тя и се усмихна на спомена.

— Какво?

— Похлупих една черна котка с леген.

Той се засмя и я прегърна през раменете със свободната си ръка.

— Не ми казвай, че вярваш в тези бабини деветини!

— Вече не. Но бях толкова отчаяна, че бих направила всичко, за да те задържа да не отплаваш. Но дори и котката под легена не докара достатъчно силна буря, та да не позволи на кораба ти да напусне пристанището на другия ден, както би трябвало да стане.

Той се извърна и я погледна.

— Липсвах ли ти, както ти на мен?

— Беше... гадно. Ужасно. — Те станаха сериозни, докато си спомняха.

Рай прехвърли тежестта си на една страна и положи ръка на корема ѝ.

— Коремът ти е по-закръглен... и бедрата ти са по-налети.

— Родих ти дете, докато те нямаше.

— Защо не роди и на Дан?

Магията се развали. Тя седна, преви гръб и обгърна с ръце коленете си.

— Казах, че не искам да говоря за него.

Рай се подпря на лакът и се вгледа в нея.

— Не му каза снощи, нали?

— Ами... не можах. Опитах се, но просто не можах.

— Повече от мен ли го обичаш?

— Не... не! — Тя бързо извърна пламнали очи, после пак му обърна гръб. — Пред теб той е... о, Рай, не ме карай да казвам неща, които само ще ни накарат да се чувстваме по-виновни, отколкото вече сме.

— Не ми харесва да го лъжем, точно както и на теб. Но не искам да спиш с него нощ след нощ и да не му казваш, че между вас всичко е свършило.

— Рай, знам, че обещах, но... но трябва да се съобразяваме и с чувствата на Джош.

Той седна и разсеяно дръпна стръкче трева.

— А твоите чувства към мен? Те нищо ли не струват? Или искаш аз — ние — да го вършим скрити между хълмовете, да се любим веднъж в месеца, а Дан да ти напомня постоянно, че имаш задължения към него и момчето. — Рай гневно захвърли тревичката.

— Не — каза тя тихо.

— Тогава какво?

Чувстваше се ужасно и не можеше да отговори. Рай се бе вторачил в земята и си мислеше, че има сили да каже на Дан истината и веднъж завинаги всичко да свърши, но се ядоса на себе си при тази мисъл, защото Лора му имаше доверие, че няма да го направи. Очите му се плъзнаха по голия ѝ гръбнак, после към ръката ѝ, която посегна към дрехите.

— Лора, ако продължаваме така, ще стане по-лошо. Ти си отиваш вкъщи при него, аз си отивам при баща ми и всички сме нещастни.

— Знам.

Когато тя облече първата си дреха, камбаната пак удари отдолу. Рай също посегна към панталона си. Докато го слагаше, видя как тя посегна към долната си риза, облече я и започна да завързва панделката. Както стоеше зад нея, не можа да се държи и я попита:

— Често ли се любите, Лора?

— Не — каза тя, без да се обръща.

— А откакто се върнах?

— Само няколко пъти.

Рай разтреперан пое дъх и приглади косата си.

— Не трябваше да питам, извинявай — каза мрачно.

Тя заговори с тръпнещ глас, като все още седеше с гръб.

— Рай, с него никога не е както с теб... — извърна се и го погледна: — Никога! — Гърлото ѝ се сви. — Предполагам, защото аз... аз го обичам от благодарност, не от страст, а между двете има огромна разлика.

— И от благодарност ще останеш с него, това ли искаш да кажеш?

По миглите ѝ вече се виждаха сълзи.

— Аз... аз...

Тогава Рай Далтън изрече най-тежките думи в живота си:

— Няма вечно да търпя това. Ти трябва да избереш. И то колкото може по-скоро, иначе ще напусна завинаги острова.

Тя подозираше, че нещо такова може да се случи. И все пак как да каже на Джош? Как да каже на Дан?

— Обещай! — заповяда Рай, здраво стъпил пред нея, и всеки мускул на тялото му бе напрегнат. — Обещай, че довечера ще му кажеш. После ще отидем до континента и веднага ще започнем бракоразводното дело. — Като я видя, че се колебае, думите му станаха още по-сурови. — Ти ме изкушаваш в сънищата ми нощем, в скитанията ми по брега, когато съм на мили от теб и през всеки час от деня. За мен все още си моя жена и аз направих, каквото ме помоли — дадох ти време да скъсаш. Колко още мислиш, че мога да търпя да живееш при него?

Лора се хвърли към Рай и те се прегърнаха.

— Ще му кажа. Довечера. Заклевам се в любовта си към теб. Винаги си бил единственият, винаги, още от времето, когато започнахме да различаваме момчетата от момичетата. В сърцето си никога не съм прекращвала обета, който ти дадох, Рай. Обичам те. — Тя се отдръпна, покри страните си с длани и каза, вперила поглед в сините му очи: — Обещавам, че ще му кажа довечера и ще се срещна с теб утре при ферибота. Ще направим, както казваш. Ще отидем до континента и ще започнем бракоразводното дело.

Той сграбчи ръката ѝ и със затворени очи я целуна страстно по дланта.

— Обичам те, Лора. Господи, колко те обичам.

— И аз те обичам, Рай.

— Ще се срещнем при ферибота.

Тя леко го целуна по устните.

— При ферибота.

Обещанието още гореше на устните ѝ след един час, когато с Джош за ръка вървеше по покритата с миди пътека. Щом къщата изникна пред очите ѝ, тя разбра, че нещо не е, наред, защото на стъпалата седеше най-добрият приятел на Джош, Джими Райърсън. Но вместо да скочи, когато ги видя, Джими седеше тихо и ги гледаше как се приближават.

— Здравсти, Джими! — Джош весело се втурна към него.

— Здравсти. — Джими изглеждаше прекалено делово за шестте си години, когато каза: — Не можем да си играем. Трябва да кажа нещо на майка ти и след това трябва да дойдеш с мен у нас.

— Какво има, Джими? — попита разтревожено Лора и го хвана за раменете.

— Не можах да ви намерят и ми казаха да седя тук и да ви чакам, докато дойдете, и да ти кажа веднага да отидеш на кея.

Очите на Лора се стрелнаха към залива.

— Кой?

Джими сви рамене.

— Всички. Те всички са там, баща ти също, Джош. Казват, че лодката на дядо ти се е обърнала в плитчините и сега не могат да го намерят.

Сърцето на Лора подскочи.

— Н... не могат да го намерят?

Джими поклати глава.

— О, не — прошепна тя жално и покри с пръсти устните си, преди отново да погледне надолу към залива. През главата ѝ се заредиха бързи мисли: трябва да има някаква грешка... Закари Морган не може да се е преобърнал, той познава тези води доста добре... всички са ме търсили... всички знаят, че и Рай го нямаше... къде е Дан?

— Откога го търсят? — попита тя.

— Не знам — пак сви рамене Джими. — От доста време ви чакам тук. Казаха ми, че не трябва да...

Но със здраво стискане на рамото му Лора го прекъсна. Обърна се към него и към Джош на пътеката и нареди:

— Отивате у Джими и оставате там, както са ви казали. Джош, ще чакаш, докато татко или аз не дойдем за теб. Трябва да побързам

към кея да го намеря.

Очите на Джош се разшириха.

— Какво става, мамо? Всичко наред ли е с дядо?

— Не знам, миличък. Надявам се.

Предчувствайки нещастieto, Джош изведнъж се задърпа.

— Не искам да ходя у Джими. Искам да дойда с теб да търсим татко и дядо.

Въпреки че сега всяка секунда бе дълга колкото час, Лора коленичи и приглади косата на сина си, за да го успокои.

— Знам, че искаш, миличък, но... най-добре е да тръгнеш с Джими. Ще се опитам да дойда колкото може по-скоро при теб. — Прегърна го за потвърждение и заради него се насили да изглежда спокойна, но всеки мускул от тялото ѝ бе напрегнат.

Накрая Джими се притече на помощ на Лора:

— Хайде, Джош. Мама е направила плодов кейк и каза, че ще ни даде като отидем.

Споменаването на плодovия кейк приспа недоверието на Джош и той тръгна по пътеката към дома на Джими. Лора обърна неவிждащи очи към отдалечаващите се деца и изведнъж ѝ се прииска да не ходи на кея. Тя притисна с ръка устата си, затвори очи и помисли: Не! Не! Това е само... някаква глупава момчешка грешка!

Но след малко вдигна полите си и полетя като платноход, носен от силна буря — надолу по мидената пътека, по песъчливите алеи, по калдъръма, върху който отекваха разтревожените ѝ стъпки, пресече пустия площад на Главната улица и се затича към сините води на залива, в който мачтите вече се бяха приютили за през нощта. Колкото повече се приближаваше към кея, толкова повече нарастваше ужасът ѝ, защото виждаше насъбралата се тълпа, всички лица извърнати към плитчините, където между рибарските лодки бяха опънати въжета. Осъзна, че вятърът се бе обърнал на север и люлееше океана. Плитчините винаги бяха опасни, но най-много, когато вятърът духаше на север. Все пак изглеждаше невъзможно да се е случило нещастие, защото оттук вълните не изглеждаха достатъчно високи, за да заплашват с беда.

Лора си проби с лакти път през тълпата. Чу след себе си ропот и почувства в гърба си насочени погледи.

— Ето я най-накрая.

— Намерили са я.

— Това е Лора.

Строги лица се обърнаха към нея, докато с повдигнати поли тя се промъкваше към кея. Поглеждаше умоляващо хората и като вдървена се движеше през множеството. Търсеше поне едно лице, което да не изразяваше нещастие. Едва дишаше след стремителния бяг, а очите ѝ се бяха разширили и в тях проблясваше страх.

— Къде... къде е Дан? Какво се е случило?

Нечия ръка съчувствено я докосна по рамото, но явно всички си бяха глътнали езиците. Искаше ѝ се да закрепси, да разтърси някого, да накара най-накрая някого да проговори!

— Къде е Дан? — Думите прозвучаха необичайно, защото гърлото ѝ се бе стегнало от приближаваща истерия.

Най-после се чу глас:

— В морето с другите. — Беше старият капитан Сайлъс. Той гледаше към групата на края на кея — семейството, а коленете на Лора омекнаха и тя не можеше да отиде при тях.

Сграбчи жилестата ръка на капитан Сайлъс.

— От... откога търсят?

— Вече близо два часа. Не се плаши, момиче. Всичко, което можеш да направиш, е да чакаш с нас.

— Ка... какво се е случило?

Сайлъс захапа здраво дръжката на черешовата си лула, извърна сълзящите си очи към нея и отговори кратко:

— Преобръщане.

— Преобръщане? — повтори недоверчиво Лора. — Но как? Сам ли е бил?

— С брат си Том както винаги. Но Том бе изхвърлен невредим. И той е в морето да го търси.

Погледът на Лора пак се отклони към търсачите. Том бе отишъл да търси с другите? Да търси собствения си брат, след като двамата бяха ловили риба в тези води цял живот?

— Но как? — повтори Лора и вдигна въпросителен поглед към капитан Сайлъс. — Как можа да им се случи такова нещо, след като така добре познават всеки каприз на водата?

— Претоварили лодката — отговори безизразно капитан Сайлъс. Той беше китоловец четиридесет години и след това бе станал пазач на

кея. Беше видял всичко, което можеше да се случи в техния занаят. С мрачната примиреност на мъдър старец бе разбрал, че животът и смъртта не означават нищо за морето. Ако човек се изхранва от него, знае, че може и да умре в него. Гадно чудовище е морето.

— Добър улов днес — продължи, оглеждайки хоризонта. Гласът му стържеше като втвърден от сол моряшки брезент. — Останали да напълнят още няколко бурета, каза Том. Видели, че лодката се клати, и сложили малко тежест на кърмата, преди да се блъснат в плитчината. Но не достатъчно. Една вълна я подхванала и я преобърнала като детска играчка. — Той дръпна от лулата си. — След това само Том изплувал на повърхността.

И в най-спокойните дни в Нантъкетската плитчина имаше големи вълни. Когато идваха откъм океана, както в този случай, ставаха още по-големи. Лора си представи как Зак и Том са се връщали, щастливи от големия улов, как не са преценили добре скоростта, с която да атакуват вълната, носът се е спуснал рязко надолу в основата, а гребенът се е мушнал под борда и е преобърнал кърмата върху носа.

И сега Том Морган беше в морето да търси брат си, а Дан Морган — баща си.

Лора не можеше да отлага повече. Погледна към края на кея. Там, взираща се в океана, стоеше майката на Дан, Хилда, плътно загърната в черен шал, който сякаш я предпазваше да не рухне. До Хилда стоеше жената на Том Морган, Дороти, в почти същата поза. Раменете на двете жени почти се докосваха. Какво ли им минаваше през главите, докато гледаха ненаситните води, в които брат търсеше брат си и син — баща си?

Лора погледна в посоката, в която се взираха двете жени. Това, което ставаше там, приличаше на нещо не по-забележително от хвърляне на мрежи за дребна риба. От мястото ѝ фигурите на търсачите изглеждаха много малки и тя не можеше да различи Дан. Как ли се чувстваше там, в морето, когато всеки път мрежите излизаха празни? И, о, Боже, от колко ли време вършеха това? От два часа, през които аз и Рай лежахме голи на полянката и го мамехме? Пронизващото чувство за вина накара стомаха ѝ да се свие.

Тя се вгледа във високите рамене на двете жени на края на кея, спомни си своя следобед с Рай и тихо заплака. Мили боже, какво

направих?

Изведнъж разбра, че прекалено е отложила отиването при Хилда и тръгна към свекърва си. Жените на Нантъкет поколения наред се бяха учили да чакат мъжете си моряци, без да хленчат, и когато Лора сложи ръка на рамото на Хилда, видя пред себе си въплъщението на този стоицизъм: гърбът на Хилда бе твърд като китова кост.

— Хилда, току-що чух.

Хилда се обърна, но изглеждаше твърда като капитан Сайлъс.

— Дан е там, и Том също, заедно с другите. Всичко, което можем да направим, е да чакаме. — Изправеният ѝ гръб отново се извърна.

Лора скръсти ръце като Хилда и Дороти и по тялото ѝ побиха тръпки, когато присви очи към Дан в морето, защото в главата ѝ нахлу споменът как бе получила вестта за смъртта на Рай. О, тази смърт без труп. Не и Дан. Не пак.

Чу стъпки, обърна се и видя по-голямата сестра на Дан, Рут, да стои отзад с две чаши димящо кафе. Гледаше бялата рокля и широкополата шапка на Лора и от всеки мускул на лицето ѝ лъхаше студенина. Очите ѝ бяха зачервени, а устните плътно стиснати от голямата мъка. Когато погледна злобно към Лора, още по-плътно стисна устни и повдигна многозначително вежди.

Мина покрай нея, подаде чашите на майка си и леля си и разблъска с лакти тълпата, сякаш да подчертае, че тя е тази, която ги утешава в този момент!

Лора отстъпи назад, но Рут се обърна и я изгледа с тъмносивите си очи.

— Опитвахме се да те намерим. Дан щеше да полудее.

Лора преглътна и ѝ стана още по-зле от необходимостта да лъже.

— Ходих до Джейн този следобед.

Рут не направи никакво усилие да прикрие мнението си за облеклото на Лора, което беше съвсем неподходящо за разходка през полето. Критичните ѝ очи я огледаха от главата до петите, после я погледнаха в лицето.

— Можеше да кажеш на Дан къде отиваш.

— Ми... мислех, че знае. Джош искаше да отиде да прекара деня с братовчедите си.

Но изразът на Рут показваше, че не вярва нито дума.

Дали са изпратили някой при Джейн да ме търси? Дали Джейн се е опитала да ме прикрие?

Без да каже повече нищо, Рут се извърна и застана покровителствено до майка си, като изолира Лора.

Тя знае! Тя знае! А щом тя знае, скоро всички на острова ще научат. Рут ще се погрижи за това. Чак сега Лора огледа лицата на кея — Дилейни Хъси беше тук, и Езра Мерил, и... дори братовчедът на Рай — Чарлс! Целият град бе видял късното ѝ пристигане! Лора неконтролируемо затрепери. Разкъсваше се от вина не само заради днешната си постъпка, но и защото сега се притесняваше повече да не я разкрият, отколкото за настоящата трагедия.

Не, не е вярно, каза си тя. Страхуваш се за всички тези хора. Мъката им е и твоя.

Все пак Рут Морган постигна целта си. Лора се чувстваше омърсена, отхвърлена и разяждана от угризения. Тя стоеше далече от трите жени, гледащи зловещия спектакъл във водата. Малко след плитчината търсачите бяха издърпали мрежи, вдигнали котва, и обръщаха носовете на лодките към брега. Приглушен отчаян стон се изтръгна от гърлото на Хилда Морган. Тя покри устата си и като видя как лодките се насочват навън, заплака на рамото на Дороти Морган.

Лора стоеше зад тях и се чувстваше безпомощна. Искаше ѝ се да посегне и да утеши Хилда, но Рут и Дороти все още бяха от двете ѝ страни. Съжалявам. Аз ли съм причината за всичко това? Не исках, не исках. Лора прехапа устни, за да не се разплаче, когато лодките се приближиха. Дано е жив, замоли се тя, въпреки че по лицата на приближаващите мъже разбра, че не са намерили бащата на Дан — нито жив, нито мъртъв. Очите на Лора все още бяха сухи и различиха побелялото лице на Дан измежду другите. Как ще му отговоря, като ме попита къде съм била? С още лъжи?

Като че ли Рут притежаваше някакво шесто чувство, защото се обърна и прониза Лора с обвиняващ и осъждащ поглед. Но след малко укорителният ѝ поглед се премести зад рамото ѝ и се прикова там, докато Лора не се обърна да види какво гледа Рут.

На няколко метра отзад стоеше Рай. Все още беше с дрехите от този следобед. С мрачен вид премести очи от Лора към приближаващата лодка.

Откри Дан измежду другите и пак погледна към Лора. Вече усещаше посоката, която поемаха мислите ѝ, и едва се въздържа да не се спусне към нея и да ѝ каже: „Лора, Лора, така или иначе щеше да се случи. Нямаме вина“.

Лора почувства, че Рут наблюдава безмълвната размяна на погледи, и отклони очи от Рай. Но когато се обърна да посрещне спасителните лодки, осъдителният ѝ поглед все още бе студено вперен в нея и Лора се почувства прозрачна.

Лодките се приближиха още и Лора пак видя посърналото лице на Дан, празните хлътнали очи, мъртвешки бледата кожа. Все още бе с вълнения костюм, който бе облякъл тази сутрин, преди да тръгне за кантората, и като го видя сред раздърпаните мъже, чувството ѝ за вина се усили. Погледна мокрите му до лакти ръкави, измачканите, изцапани панталони, представи си го как седи зад писалището, поглежда нагоре към приближаващия се човек, носещ ужасната новина, после как тича към къщи, за да ѝ каже, и намира дома празен. Дали е крачел трескаво из стайте и се е чудел къде е тя? Дали е тръгнал със спасителната група двойно по-отчаян, защото тя не е била там, когато му е била необходима? Дали, докато е теглел мрежите този следобед, не е подозирал, че Лора и Рай могат да увеличат мъката му?

Мъжете унило и уморено тръгнаха по кея, за да се изправят пред другата мъчителна задача — да утешат опечалените жени. Дан се спусна към майка си, взе я в обятията си, притисна буза в косата ѝ, а тя заплака в прегръдката му. Лора видя как майката търсеше опора в сина си, създаден от мъжа, който морето бе прибрало — баща и съпруг, загубен и за двамата в неумолимия житейски кръговрат.

Лора стоеше тъжна и неуверена и чакаше Дан да я забележи. Когато това стана, той предаде майка си в ръцете на леля си, чичо си и сестра си и отиде при нея. Тя видя как погледът му веднага се премести към Рай, който още стоеше до нея. Силно го прегърна, изпълнена с противоречиви чувства — съжаление, срам, вина и любов. Лора го притискаше до себе си, над кея се носеше ужасният плач на Хилда и Том Далтън, но Дан не издаваше нито звук, само конвулсивно преглъщаше до слепоочието на Лора. Той я притисна в задушаваша прегръдка, а Рай Далтън и целият град ги гледаха.

Накрая Дан каза задавено:

— Цял... живот е минавал през п... плитчината. — Все още не можеше да разбере как е могло да се случи такова невероятно нещо.

— Знам, знам — беше всичко, което Лора можа да каже. Той я залюля напред-назад в прегръдката си и от очите ѝ рукоуха сълзи.

— Къде беше? Търсих те навсякъде.

Въпросът му като нож прониза сърцето ѝ и тя бе принудена да му каже половината истина.

— Заведох Джош у Джейн.

— Бях толкова... — Той преглътна и спря, а тя усети как тялото му затрепери. — Имах нужда от теб. — Очите му бяха здраво стиснати, бузата му се притискаше в косата ѝ.

— Тук съм, тук съм — увери го тя, въпреки че половината ѝ сърце бе с мъжа, който ги гледаше от няколко крачки.

Дан отвори очи и видя, че Рай ги гледа. Но приятелствата не умират така бързо, както рибарите от Нантъкет... и в погледите на двамата мъже изплува радостта от хилядите щастливи вчера, която се завръщаше в тъжното днес. И двамата почувстваха нужда да споделят мъката си с най-близкия приятел. Движеха ги необясними сили.

Дан пусна Лора от прегръдката си. Сърцето му биеше силно, а очите на Рай Далтън бяха изпълнени с най-дълбока мъка. Те застанаха един срещу друг, изпънати и напрегнати, и Рай беше този, който направи първата стъпка.

Срещнаха се гръд до гръд, сърце до сърце, в тлееща, безмълвна агония, и съперничеството им за жената, която ги гледаше, временно бе потушено от далеч по-голямата значимост на смъртта. Докато притискаше Дан до себе си, всичко у Рай се обърка както никога преди: любовта се смеси със съжалението, нуждата да го утеши — с вината за това, което бяха извършили с Лора.

— Дан — каза той дрезгаво.

— Рай, радвам се, че си тук.

Отпуснаха прегръдката си. Рай постави голямата си длан на рамото на Дан. Сакото му беше мокро.

— Ще остана с теб, ако искаш. Той винаги е бил добър с мен... добър човек.

Дан покри с длан твърдата, успокоителна ръка на Рай и я придърпа по-плътнo към рамото си.

— Да, моля те. Мисля, че мама би се радвала... и... и Лора също.

Страничните наблюдатели пристъпваха от крак на крак и се споглеждаха многозначително. Те местеха поглед от Рай към Дан и към жената до тях. Лицето на Лора Далтън бе много измъчено. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати до гърдите. На клепачите ѝ проблясваха сълзи, които се търкулнаха надолу по страните ѝ, докато наблюдаваше трогателната сцена.

След това се отдалечиха, Дан застана до Лора, Рай — до Хилда. Когато Рай обгърна с ръка майката на Дан, тя пак заплака.

— Р... Рай...

— Хилда — беше всичко, което той можа да каже, когато положи едрата си кафеникава ръка на посивелия кок на тила ѝ и я остави да си поплаче в сигурната му прегръдка.

Времето се върна назад и Рай пак беше момче, търчеше навън-навътре в къщата на Хилда по петите на Дан. Ловеше риба със Закари, подаряваше на Хилда свежия улов и оставаше за вечеря, когато тя направеше рибата. После по нареждане на Хилда с Дан донасяха вода, за да се измият чиниите, и им се караха по равно, когато разливаха водата по чистия под. В онези дни Рай стигаше до рамото на Хилда; сега тя едва стигаше до неговото. Той преглътна и я притисна по-силно.

Докато ги гледаше, в гърлото на Лора заседна огромна буца. Доколкото знаеше, Рай за първи път говореше с Хилда след завръщането си. Лора си спомни как Хилда я утешаваше след вестта, че Рай е потънал без следа. Каква ирония на съдбата бе, че сега той предлагаше утехата си, когато нейния съпруг го бе постигнала такава съдба.

Лора вдигна очи към Дан. Той гледаше към Рай и майка си с блеснали от сълзи очи и преглъщаше конвулсивно.

Накрая Хилда се освободи от прегръдката на Рай. Гласът на капитан Сайлъс май беше единственият, който внасяше някакво спокойствие, може би защото той бе преживял много такива сцени и се бе научил как да ги посреща.

— Отливът ще започне след няколко часа. Дотогава всички можете да си отидете вкъщи. Вървете да хапнете.

Тълпата се раздели да направи път на Том и Дороти Морган, които последваха съвета на Сайлъс. Рут и Хилда вървяха отзад. След тях беше Дан, а от двете му страни — Рай и Лора. Останалите се

разпръснаха. Когато тримата стигнаха до изтърканите пейки от двете страни на вратата на бараката за стръв, Дан се обърна към капитан Сайлърс:

— Имаш ли нещо против, ако почакаме тук? Бих предпочел да остана.

Капитан Сайлърс се настани на едната пейка и посочи с дръжката на лулата другата:

— Заповядайте.

Тримата седнаха: Рай, Дан и Лора. Местата им в края на краищата се бяха сменили, Лора виждаше във всичко това някаква зловеща проява на справедливостта — денят, в който тя и Рай съзнателно бяха измамили Дан, завършваше за тях с опит да му предложат подкрепата и утехата си. Тя държеше ръката на Дан, облегла глава на излъсканите дъски на стената на бараката, а съзнанието за вина я караше да се чувства като болна. Ако Закари беше мъртъв, най-вероятно могъщата ръка на Провидението се бе протегнала, за да ѝ наложи жестоко наказание и да ѝ даде урок. Тя стисна по-здраво ръката на Дан и зачака отлива.

Над острова и залива се разля залезът. Кюкавците се прибраха в гнездата си. Чуваха се зловещите звуци от последната вечерна песен на брегобегачите. Неспирният крясък на чайките замря, когато те се настаниха по гредите и подпорите на кея доволни и с пълни гуши. Вятърът спря и тихият плясък на водата под кея като че ли беше единственият звук в целия свят, докато камбаната на енорийската църква не заби за вечерня.

Скоро щеше да започне отливът, но независимо дали носеше тялото, или не, тягостното чувство оставаше.

Лора притвори клепачи и отново изживя ужаса на онези дни, след като вестта за смъртта на Рай стигна острова. Чувстваше до ръката си ръкава на Дан. Той седеше съвсем неподвижен и примирен. Сега тя щеше да го утешава, както той я утешаваше навремето. Отвори очи и се вгледа в меланхоличната му поза — прегърбен, с лакти на коленете. Рай също се изпречи пред погледа ѝ. Лора пак затвори очи и реши да остане с Дан като негова съпруга.

Когато отново вдигна клепачи, почувства, че Рай я гледа. Извърна се и видя, че е подпрял уморено глава на стената и лицето му е обърнато към нея. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а краката —

здроаво стъпили на земята, с разтворени колене. Сините му очи мрачно се вираха в нея. В тях видя натрапчивата красота на спомените от днешния следобед. Но в тях имаше и безнадеждност. Изражението му бе печално и влюбено и тя дълго не можа да отклони поглед. После едновременно пак обърнаха глави по посока на залива.

Точно тогава Дан въздъхна. Раменете му се повдигнаха и пак се приведоха, той се вторачи в дъските между стъпалата си. Лора положи ръка на гърба му. Очите на Рай я проследиха. Дан погледна през рамо към Лора, после пак към пристанището. Сякаш търсеше утешително потвърждение, че животът продължава, когато попита:

— Къде е Джош?

Лора усети как Рай пак я погледна, когато отговори.

— У Джими.

— Добре ли прекара у Джейн?

— Да... да, той обича да ходи там. — Това бе всичко, което можеше да му отговори.

— Какво правиха днес?

Виновно Лора ровеше в мозъка си за някоя от измислиците, които бе сътворила набързо, докато вървеше с Джош към къщи. Усети, че Рай задържа дъха си в очакване на отговора, и изведнъж си спомни какво ѝ бе казал Джош.

— Правиха си карамел.

С крайчеца на окото си видя как Рай с облекчение отпусна рамене и затвори очи. Лора отново започна да се измъчва от двуличието, което проявяваха с Рай. После, за техен ужас, Дан се изпъна, почеса се зад врата и каза:

— Не знам дали защото спомена нещо за ядене, но си мисля, че ми мирише на портокали.

Рай подскочи на пейката, а лицето на Лора пламна, но Дан не се обърна.

— Гладен ли си, Дан? — попита Рай.

— Не, не мисля, че бих могъл да ям.

Въпреки това Рай отиде за кафе и пак зае мястото си до Дан, като с усилие отбягваше да поглежда към Лора.

Падна здрач. Те си изпиха кафето. Някой им донесе сандвичи, но никой не яде. Дан въздъхна пак, стана от пейката и се разходи безцелно по кея. Погледна над водата. Беше с гръб към Рай и Лора,

сега разделени само от разстоянието, равно на неговите липсващите между тях плещи.

Скоро се върна, седна на мястото си и уморено се облегна назад, после заговори тихо.

— Спомням си, когато дойде вестта, че си мъртъв, Рай. Разказвала ли ти е някога Лора какво трябва да преживее една моряшка вдовица?

— Да, малко. Каза ми, че ти си ѝ помогнал да го преживее.

Гърлото на Дан издаде звук, донякъде подобен на печален смях, и той поклати уморено глава, като че ли за да опресни спомена си. После се наведе пак напред и пред двамата отново замряха унило извитите му рамене, а той с натежал глас, извиращ сякаш от дъното на отчаянието, продължи.

— Аз бях този, който се нагърби със задачата да отиде до... къщата ти и да каже на Лора, че корабът е потънал. Изпратиха мен, защото новината пристигна в кантората и аз бях там на работа. А, разбира се, и знаеха, че си ми... най-добрият приятел. — Той спря, за момент наведе брадичка към гърдите си, после я вдигна и отправи празен поглед към пристанището.

Лора искаше Дан да се облегне назад и да закрие Рай от очите ѝ, но той не го направи. Рай седеше напрегнат и мрачно гледаше врата на Дан.

— Знаеш ли какво направи Лора, когато ѝ съобщих новината? — Рай не отговори. Дан хвърли поглед през рамо и пак се загледа в далечината. — Тя се засмя и каза: „Не ставай глупав. Рай не може да е мъртъв. Той ми обеща, че ще се върне“. Щеше да бъде толкова по-лесно, ако беше заплакала или нещо такова, но тя не го направи. Чак месеци по-късно. Предполагам, че е нормално — отхвърлянето, искам да кажа, още повече като нямаше труп за доказателство.

Дланите на Лора бяха влажни. Стомахът ѝ бе свит. Искаше да скочи, и да избяга, но бе принудена да седи и да слуша.

— След това всеки път щом се покажеше платно, тя тичаше към кея и чакаше, сигурна, че корабът те връща и има някаква грешка. Още я виждам да бърза през площада с онази ужасна, прекалено весела усмивка, размазана на лицето ѝ, а аз се чудех какво да направя, за да я накарам да приеме истината и да продължи нататък. Спомням си една вечер, когато не се показаха никакви платна, за първи път я срещнах на

пустото пристанище да чака. Казах ѝ, че не се виждат никакви платна, че се заблуждава, че ти никога няма да се върнеш, че хората са започнали да шушукат за бедната смахната Лора Далтън, която се върти на кея и чака призрака на мъжа си. Тя ми удари плесница... силна. И след това избухна в сълзи... за първи път.

Спри, Дан, спри! — замоли се наум Лора. Защо го правиш? За да ни накажеш? Но той пак продължи.

— Тя стоеше там и ме гледаше упорито, по лицето ѝ се стичаха сълзи и накрая каза: „Не разбираш ли, той трябва да се върне, защото... защото нося неговото дете“. Тогава разбрах защо толкова дълго бе отказвала да приеме смъртта ти.

Лора гледаше пристанището със сухи очи и си спомняше бденията там, когато молеше морето да ѝ върне Рай. И то го бе върнало... но прекалено късно. Сега седеше само през един човек от нея, но ги делеше пропаст, дълбока и грамадна като самия ад. Монологът продължи.

— Един ден я проследих, мисля, че беше през ноември. От север се задаваше буря. Когато я настигнах, тя стоеше на върха на скалите и както винаги се взираше в океана. Но този път видях, че се е примирила. Господи, тя беше жалка гледка, дъждът се изливаше по лицето ѝ, а тя не помръдваше, като че ли не го забелязваше или не я интересуваше. Тя... — Дан преглътна шумно — вече се беше закръглила и когато ѝ казах, че не би трябвало да излиза в такова време, че трябва да мисли за бебето, каза, че изобщо не ѝ пука за бебето.

Никой от тримата не помръдваше. Гърбът на Дан бе като окаменял и Лора и Рай не откъсваха очи от него. Гласът му се сниши до едва доловим шепот.

— Този път аз ѝ ударих плесница. Щях да умра, след като го направих. Аз... аз... си бях помислил, че е застанала там, защото... иска да се самоубие, а заедно с нея щеше да умре и бебето. — Дан зарови лице в ръцете си. — О, Господи — прошепна в шепите си. Настъпи мъчителна тишина, накрая той вдигна глава, пое дълбоко дъх и продължи: — Бяха минали седмици, откакто научихме за смъртта ти, но тя за първи път заплака, искам да кажа, рухна и заплака, както никога не я бях виждал да плаче. Каза, че сърцето ѝ е потънало заедно с теб. Точно това бяха думите ѝ — „Сърцето ми потъна заедно с Рай“,

но поне най-накрая призна, че си потънал. След това се съгласи и за погребението. — Дан пак облегна рамене и глава на сградата. Затвори очи и уморено поклати глава. — Не искам вече никога да преживея подобно нещо. И сега какво — молим се за... за... — но не можа да довърши.

След дълга пауза се покашля.

— Такова погребение е тежко за жената. Не искам майка ми да го преживее. — После рязко стана и затрополи по еквивия кей, загледа се в Нанъткетския залив, като остави другите двама да се чудят за причината, предизвикала болезнената изповед.

На места звучеше така, сякаш той се готвеше да отстъпи Лора на Рай и да го признае за победител, като се откаже от борбата. Но в други моменти даваше да се разбере, че продължава да има претенции и за нея, и за Джош.

Рай Далтън сплете пръсти на корема си. Стомахът му се бе разбъркал от живите картини, които Дан нарисува. Въпреки че очите му следваха тъжната фигура отпред, вниманието му бе приковано към Лора. Искаше му се да се пресегне през пространството, което ги делеше, да я вземе в обятията си, да целуне очите ѝ, да я успокои за всичко, което бе изстрадала заради него. Отчаяно се нуждаеше да я докосне — като уверение, че животът продължава, докато чакаха заедно потвърждението на една смърт. Обичаше я, за нея копнееше по времето на тази трагедия, и съвсем естествено. Но можеше само да седи и да притиска ръце към корема си, за да не посегне.

Падна мъгла, зловеците ѝ пръсти придадоха призрачност на тълпата, която се върна на кея с непогрешимата точност на тези, които живееха в ритъма на прилива и отлива. Отливът бе нисък, по това време на лунния месец имаше най-малка разлика между прилива и отлива. Лора се зачуди дали това означава, че шансът да изхвърли тялото е по-добър. Странно бе, че след като цял живот бе живяла на острова, не знаеше отговора на този въпрос. Щеше ли след четири-пет часа престой във водата тялото да е подутото? Когато видя Хилда да се връща с останалите, преживя отново собствения си ужас, когато си представяше тялото на Рай, погълнато от морето и превърнато се в храна за рибите. Искаше ѝ се да отиде при Хилда и да я утеши, но

нямаше утеха за тази болка. Ако на съпругата ѝ се спестеше несигурността на смърт без труп, то тогава трябваше да изстрада кошмара да види деформираното тяло или, още по-лошо, част от него, ако рибите са били гладни.

Групата за издирване се събра. Хората в нея говореха тихо и почтително. Носеха фенери, горящи със скъпоценната китова мас — за такъв случай можеха да я пожертват. Мъгливата светлина се пречупваше през гъстия солен въздух и бе живо потвърждение, че Нантъкет наистина живееше и умираше от риболова.

Капитан Сайлс ги накара да се разделят на групички по двама-трима и така да претърсят пристанището. Лора, Дан и Рай пак се движеха заедно и шепотът им се сливаше както в онези времена. Топлото океанско течение бе затоплило като чай водата, но Рай го побиваха тръпки от ужас пред страшното задължение да нагази бос през плитчините и да очаква всеки момент кракът му да се сблъска с меко, инертно тяло. Дан и Лора вървяха по мокрия пясък, по който бе минал отливът.

Рай носеше фенер и тримата едва пристъпваха напред, по-бавно от другите търсачи, защото се бояха повече от всички да се натъкнат на трупа. Фенерът освети нещо тъмно и те се спряха, а очите им инстинктивно се затърсиха. Под мъждукането на китовата мас в мъглата лицата им едва се виждаха.

— Аз ще проверя — каза Рай, стисна челюсти и тръгна напред. Когато мъждивата светлина падна върху тъмния предмет, той въздъхна с облекчение и се обърна към Дан и Лора.

— Пън.

Продължиха напред в нощната мъгла, двамата мъже и жената, която, както преди, бе и с двамата. И по време на търсенето те си я поделяха по равно, и тя бе по равно с двамата, без мисъл за притежание и принадлежност. Засега враждата бе изчезнала и бе заменена от нуждата да са един до друг, да се подкрепят и да събират сили за това, което им предстоеше.

Тялото беше намерено малко след полунощ, оставено на брега от отдръпващия се към океана отлив. Църковната камбана веднага извести събитието. Когато чува в далечината приглушеното ѝ биене,

трите глави рязко се вдигнаха. Никой не помръдна. Рай още стоеше във водата. Роклята на Лора бе мръсна и съсипана и тя стоеше като призрак до Дан в неговия измачкан костюм.

Рай наруши тишината.

— Трябва да са го намерили. По-добре да отидем.

Все още не им се искаше да тръгнат назад. Вълните меко плискаха около глезените на Рай. Нощният въздух беше гъст и непроницаем. Зловещото биене на камбаната ги караше да потръпват.

Накрая Рай отиде до Дан, сложи ръка на рамото му и го усети как се тресе.

— Добре ли си?

Дан се бе загледал в нищото.

— Да се надяваме, че морето е изхвърлило цялото тяло.

Рай прегърна Дан през врата и остави ръката си да предаде чувствата му, прекалено силни, за да бъдат изречени. Той се извърна, фенерът проскърца на пантите, по някакъв нечут сигнал Лора и Рай застанаха от двете страни на Дан и тримата тръгнаха обратно, без да чувстват как местят краката си сред мъглата, а раменете им се докосваха от време на време.

Морето се бе показало благосклонно. Бе върнало Закари Морган цял и необезобразен. Но живите не приличаха на себе си след събитията от деня и нощта, защото в момента, преди да се разделят, когато Дан стоеше с празен поглед и се олюляваше, сякаш щеше всеки момент да припадне, той протегна към Рай ръка да му благодари. Когато дланите им се докоснаха и после се стиснаха, те пак се хвърлиха в обятията си, а Лора стоеше сред движещата се мъгла и ги гледаше.

Когато се отдели от Дан, Рай се обърна към нея и тихо ѝ каза:

— Заведи го вкъщи да си легне. Има нужда от сън — докато изричаше думите, Рай също се почувства като удавник.

Лора вдигна ужасно уморени очи към Рай. По бузите ѝ бяха останали безцветни следи от сълзи, които отразяваха светлината от фенерите. Изведнъж се приближи и обвини Рай като нощната мъгла. Прегръдката ѝ, бузата ѝ, притисната до неговата, за миг успокоиха болката му.

— Благодаря ти, Рай.

През рамото ѝ видя, че Дан ги гледа, и от гърлото му се изтръгна една-единствена дрезгава дума:

— Аха.

Ръцете му за кратко докоснаха гърба на Лора и тя си тръгна с Дан през зловещата мъгла, която ги погълна, а Рай остана отхвърлен и сам.

Докато уморено изкачваше пустите стъпала към горния етаж над работилницата, той си представи как Дора и Дан си лягат заедно и взаимно се утешават. Хвърли се на леглото с изтощена въздишка, затвори очи и замечта за прегръдка, която да утеши и него. Събитията от деня се завъртяха като на лента в ума му. Той се претърколи и се сви до стената.

Изведнъж заплака с болезнени стонове на безнадеждност и мъка, каквито не бе изпитвал от момче. Шип чу и бързо прекоси тъмната стая. Застана несигурна до кушетката и нададе съчувствен вой. С разширени ноздри кучето се обърна към мястото, където лежеше старецът. И оттам не се чу никакъв отговор. Шип пак жално изви, но плачът от леглото продължи и любящата ръка не посегна да я успокои. Тя сложи глава на топлия гръб и заскимтя, а гръдният кош на стопанина ѝ се разтърсваше дори когато накрая заспа от изтощение.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Погребението на Закари Морган се състоя два дни по-късно. Денят беше безупречно ясен, чайките кресяха във ведрото небе, опечалените се бяха събрали в широк кръг около гроба. Там беше и майката на Лора заедно с Джейн и Джон Дърнинг и всичките им деца. Там беше и Джош, а така също лелите и чичовците на Дан и Рай — повечето хора на острова бяха роднини. Бяха дошли и приятели, за да отдадат последна почит, Дилейни Хъси, семейство Старбък и всички, които работеха в кантората, затворена тази сутрин.

Лора бе в черна вълнена рокля и носеше малка шапка с воалетка, покриваща лицето ѝ до брадичката. Тя стоеше до Дан и семейството му, а Рай бе застанал срещу нея от другата страна на гроба. Бе застинал в почитание, както обикновено на погребение — с леко разтворени крака, ръцете отпред. Зад черния си воал Лора оглеждаше мрачното му лице, докато монотонният глас на пастора се носеше над събралото се множество. После и той замря и роклята ѝ изшумоля, когато Джош неспокойно се обърна и се притисна до крака ѝ. Дръпна я за ръката и тя погледна надолу.

— Нали няма да заровят дядо в пръстта? — попита жално детето и гласът му прозвуча отчетливо над тихото гробище. — Не искам да заровят дядо в пръстта.

Лора поглади Джош по косата с ръка в черна ръкавица и се приведе над главата му, за да му прошепне няколко успокоителни думи, когато след невинния му въпрос приглушеният плач се усили.

Като се изправи, Лора усети през гроба насочения към нея поглед на Рай. Джош започна да скимти и Рай го погледна безпомощно.

Дан се наведе и взе Джош на ръце, зашепна му нещо, а Рай отново го проследи с поглед и впери очи в ръката на детето върху бузата на Дан. Дватамата си говореха съвсем тихо и не можеше да ги чуе от другата страна на гроба. Лора приближи глава до Дан и сложи ръка върху гръбчето на Джош, после му прошепна нещо. Когато пак насочи

вниманието си към ритуала, видя, че Рай продължава да ги гледа със същия наранен поглед. Усети, че Рут следи всичко, затова сведе очи към ковчега с черни драперии и стръкчета гладиоли и хризантеми от нечия градина на острова.

Бяха казани и последните молитви, изпети и последните псалми. След знака на свещеника Рай и още трима мъже се наведоха и хванаха въжетата, за да освободят ковчега от дървените подпори. Въжетата заскърцаха, той леко се залюля и докосна земята. Рай коленичи и започна да издърпва своето въже с две ръце, Лора се съсредоточи в действията му, докато се бореше с нов пристъп на плач. Когато Рай пак се изправи, тя премигна и видя по черния плат на единия му крачол светъл пясък. При тази гледка отново я изпълни тъга. Вдигна безутешен поглед зад черния воал, тишината се наруши от тих плач и на Лора ѝ се прииска да отиде при Рай, да изчисти пясъка от коляното му и агонията от лицето му. Очите му казваха стотици неща, но едно се открояваше над всички: кога? След това, което се случи — кога?

Тя се извърна, неспособна да му отвърне дори с един успокоителен поглед, нищо, че страшно искаше да го направи. Там беше Хилда, която заплака, щом първите лопати пръст паднаха, както и Дан с насълзени очи, и Джош, прекалено малък да разбере, но принуден да дойде от строгия религиозен обичай, който Лора не можеше да промени.

Беше минало пладне, когато погребалното шествие се запъти към дома на Том и Дороти Морган, за да сподели храната, донесена от съседите от острова. Облечени в черно жени наредиха на дървената маса във всекидневната месо, сладкиши и хляб, пълнеха чиниите и после ги миеха над оловната мивка. Бира имаше в изобилие, в Нантъкет тази напитка почти заместваше водата и се носеше при всяко отплаване за предпазване от скорбут.

Къщата на Том Морган приличаше на другите на острова — състоеше се от всекидневна с две пристройки и плевник — място, недостатъчно да побере всички, дошли да изразят съболезнованията си. Рай стоеше в двора, препълнен с хора, които пиеха бира, пушеха лули и коментираха последните новини. Някой си Хенри Торо, завършил в Харвард, бил изобретил някакъв нов уред... някои твърдяха, че има опасност китовете да изчезнат от океана, други пък казваха, че такава мисъл е налудничава... разговорът премина към

обсъждане на печалбите от евентуалното използване на китоловните кораби за транспортиране на лед от Нова Англия до тропиците.

Но интересът на Рай към тази тема се стопи, когато видя Лора да излиза от задната пристройка с кофа в ръка. Прекоси двора и отиде до кладенеца, наведе се над каменната му ограда и се опита да закачи куката. Рай бързо се огледа за Дан и като не го видя се извини и отиде до кладенеца, който се състоеше от дълга греда, закрепена за други две, здраво забити в земята. На късия край на горната греда имаше каменна тежест, а дългият висеше над изкопа на двора. Така бе полесно да се извади пълна кофа с вода, но и по-трудно да се спусне празната кофа. Когато Рай се приближи, Лора се бе привела над кладенеца и дърпаше надолу въжето.

— Нека ти помогна.

— О, Рай! — като чу гласа му, Лора рязко се изправи. Въжето се изплъзна от ръката ѝ и гредата полетя във въздуха. Тя притисна ръка до сърцето си и бързо огледа двора. Беше свалила шапката си и воалът вече не скриваше лицето ѝ.

— Изглеждаш уморена, скъпа. Трудно ли ти беше? — Рай хвана с една ръка въжето, но не направи никакво движение да го дръпне надолу, а вместо това гледаше уплашените очи на Лора.

— Мисля, че повече не трябва да ме наричаш „скъпа“.

— Лора... — Той като че ли щеше да пусне въжето и да пристъпи към нея.

— Спусни кофата, хората ни гледат.

С бърз поглед наоколо Рай се увери, че е така, и се зае да спуска ведрото надолу с две ръце, докато не се чу цопване.

— Лора, това не променя нищо.

— Как можа да го кажеш?

— Още те обичам. Още съм баща на Джош.

— Някой може да ни чуе.

Ведрото бе извадено. Той пое въжената дръжка и го остави да виси и да капе над кладенеца. Капките звучаха като далечна кристална музика, докато той изпиваше Лора с очи.

— Нека чуе. Всеки на острова знае какво чувствам към теб и че първо си била моя.

Тя хвърли скришен поглед към хората наоколо, които ги следяха, и сенките под очите ѝ станаха още по-дълбоки.

— Моля те, Рай — прошепна тя. — Дай ми ведрото.

Той посегна над кладенеца и очите ѝ проследиха силните мускули под черното сако, докато раменете му се напругаха от вдигането на ведрото. Обърна се и подмина ръката, протегната към него, после закрачи към задната пристройка, като не остави друг избор на Лора, освен да го следва. Спря и я пусна пред себе си, после влезе след нея в разхвърляното помещение с различни дървени ведра и легени, закачени по стените. Вътре бяха скрити от двора и къщата.

Лора хвърли нервен поглед към вратата за всекидневната, но тя оставаше затворена.

— Не мога, Рай...

— Шшт — пръстите му докоснаха устните ѝ.

Очите им се срещнаха — тревожни сини, приковани в развълнувани кафяви очи.

Докосването на пръстите му до кожата ѝ бе като балсам, но тя се насили да се отдръпне.

— Не ме докосвай, Рай. Така само ми става по-трудно.

— Обичам те.

— И не казвай това... не сега. Всичко се промени, не виждаш ли?

Погледът му се плъзна по лицето ѝ и се опита да проникне в очите ѝ, в чиито дълбини откриваше неща, които не му се искаше да открива.

— Защо трябваше това да се случи точно сега? — попита той съкрушен.

— Може би е послание към нас.

Лицето му се изопна и той просъска:

— Не говори така — дори не си го помисляй! Смъртта на Закари няма нищо общо с нас, нищо!

— Така ли? — Тя го погледна открито.

— Да!

— Тогава защо имам чувството, сякаш аз съм обърнала онази лодка?

— Лора, знам, че това си мислеше, докато седяхме с Дан онази нощ на кея, но няма да ти позволя да си въобразяваш подобни неща. — В едната си ръка още държеше ведрото, а с другата я стисна за рамото и роклята прошумоля.

— Така ли?

Очите ѝ не помръдваха от него и се опитваха да го накарат да признае ужасната истина. Искаше му се да отговори с не, но не можа. Вечерната светлина се отразяваше в белите мидени черупки отвън, осветяваше отдолу лицето ѝ и му придаваше ефирен ореол като на ангел-съдник. Тя посегна към дръжката на ведрото, но той отказа да ѝ го даде. Взираше се в лицето ѝ и я искаше по-отчаяно от всякога, сега, след като пак бе опитал сладостта на тялото ѝ. Но не само за тялото ѝ копнееше. Копнееше всичко — да се върне такова, каквото беше преди — да се върнат радостта, хармонията, съвместният живот в техния дом, вече копнееше и за техния син. Но колкото и да го желаше, Рай Далтън не можеше да отрече думите ѝ, нито да я принуди да се върне при него, преди да е готова. Ръцете им се доближиха на дръжката на ведрото, той вдигна глава и я докосна по брадичката.

— Толкова ли голям грях е, че искаме да сме заедно, защото се обичаме?

— Това, което извършихме, е грешно, Рай, да.

В очите му пак се появи болка.

— Как можеш да го наричаш грях, като знаеш какво беше — какво винаги е било между нас? Как можеш да си отидеш и...

Вратата на кухнята внезапно се отвори.

— О, извинете. — Рут Морган се изпречи пред тях и всяко мускулче на сериозното ѝ лице излъчваше укор.

— Вече си мислехме, че Лора е паднала в кладенеца, но сега виждам какво толкова я е забавило.

Рай хвърли презрителен поглед към сестрата на Дан и си помисли, че ако някога сърцето ѝ бе трепвало от копнеж по мъж, нямаше в гърдите ѝ да бушува такава буря, когато другите сърца трептяха. Рут Морган не бе нищо друго, освен посърнала стара мома, която, и да се омъжеше, нямаше да знае какво да прави с мъжа си. Така си помисли Рай, когато пусна с трясък ведрото на земята и гневно влезе във всекидневната.

През остатъка от деня Лора се чувстваше все по-неудобно, когато неодобрението на Рут Морган все по-явно се проявяваше. На няколко пъти, докато се движеше из всекидневната и разчистваха съдовете, тя показно прибра полите си, за да не се докосне до роклята на снаха си. Рай не си тръгна, както се бе надявала Лора. Напротив, остана с другите до вечерта и продължи да пие от несвършващата бира. Дан

вече бе попрекалил и бе достигнал състоянието на онова сълзливо пиянство, което се придружаваше от униние и самосъжалителни бръщолевения.

Той седеше на дървената маса във всекидневната с още няколко души, увесил глава, и от време на време лактите му тежко се изхлузваха от ръба на масата.

— Старецът все настояваше да стана рибар — извърна се към човека от лявата си страна и го погледна с мътни очи. — Никога не съм обичал вонята на риба, нали, Лора? Не като теб и Рай. — Той се обърна да я погледне: тя седеше с другите жени, а Рай стоеше до огнището зад гърба на Дан и наблюдаваше.

Лора стана.

— Хайде, Дан, нека да си ходим.

— Какво? Да не би и Рай да си тръгва? — Дан се размаза в пиянска усмивка към мъжете на масата и махна с трепереща ръка. — Щом Рай Далтън го няма наоколо, и забавата свършва за жена ми. Казвал ли съм ви...

— Ти си пиян — прекъсна го Рай и се приближи зад отпуснатия му гръб. — Време е да оставиш чашата и да се прибирате с Лора къщи. — Взе халбата от ръката му и с решително тупване я постави на масата.

Дан се извърна и насочи пиянски взор към изправения зад него мъж.

— Е, щом така казва моят приятел Рай Далтън, с когото споделям жена си. — И се усмихна накриво.

Лора с ужас видя, че всички в стаята извързват погледи от неудобство. В ужасната тишина като гръм проехтя гласът на Рай.

— Достатъчно, Дан! — каза остро и прониза пияния мъж с предупредителен поглед. През цялото време чувстваше как Лора неуверено очаква какво ще стане, хванала за ръка Джош, и как Рут хвърля смъртоносни погледи от ъгъла на стаята.

— Само исках да разкажа историята за тримата мускетари, дето винаги споделяли всичко. Но така или иначе май вече всички я знаят. — Очите на Дан се плъзнаха по хората около масата и пак се върнаха към Рай. — Да! Май всички я знаят. Няма смисъл да разказвам нещо, което вече знаят. Къде ни е жената, Рай?

Лицето на Лора бе червено като мак, а Рай изглеждаше заплашително. Стоеше напрегнат, без да помръдва, и едва се сдържаше да не вдигне Дан на крака и да не му удари един юмрук, за да му затвори устата.

— Тя е твоя жена и те чака да си събереш ума, за да си тръгне с теб за вкъщи. Остави халбата и престани да се правиш на глупак.

Замъглените очи въпросително обиколиха лицата около масата.

— На глупак ли се правя?

Накрая някой предложи:

— Защо не направиш, както ти казва Рай? Тръгвай си вече с Лора.

Дан глупаво се усмихна към масата, после кимна.

— Да, май си прав. Защото, ако аз не си тръгна с нея, моят приятел ще го направи.

— Дан! Забрави ли, че синът ти е в стаята? — отсече Рай и гневът му очевидно се усилваше с всяка следваща дума.

— Моят син... ето ти тема, по която искам да поговорим.

Рай не чака повече. Вбесен, той сграбчи Дан за раменете и го изправи рязко на крака, а масата проскърца, когато тялото на Дан се блъсна в нея. Рай го извъртя и го хвана грубо за реверите, после процеди през зъби:

— Жена ти те чака да се съвземеш и да отведеш нея и Джош у дома. Ще го направиш ли, или ще трябва да ти фрасна един, за да ти дойде умът в главата?

Малко поотрезвен, Дан се издърпа от хватката му, оправи сакото си, залитна за момент, докато се опитваше да събере достойнството си, което не бе лесна работа, след като играта бе загрубяла.

— Винаги си знаел какво да правиш с нея, Рай още от времето, когато бяхте...

Това бе последната дума, която Дан произнесе. Юмрукът на Рай профуча и глухо се стовари в стомаха на Дан. Той изхриптя, прегъна се на две и падна в ръцете на Рай.

Лора бързо вдигна длани към устата си, а Джош изведнъж хукна през стаята с плач.

— Ти удари моя татко! Ти удари моя татко! Пусни го! Татко... татко!

Жалостивото малко създание се втурна да защити Дан, но Рай се наведе, подложи рамо под неподвижното тяло и го вдигна на широките си плещи като чувал с картофи. Преди Лора да може да го спре, Джош се залепи за корема на Рай и започна да го удря и да крещи:

— Мразя те! Мразя те! Ти удари моя татко!

Всичко стана толкова бързо, че Лора окаменя. Накрая тръгна напред, за да махне Джош от Рай и да го успокои, после го поведе към вратата.

Рай намести Дан по-удобно на раменете си и каза на втрещените Том и Дороти Морган:

— Извинявайте за тази сцена, но Дан имаше тежък ден. Моите съболезнования. — И продължи към Лора, без да обръща внимание на любопитните зяпачи: — Хайде, да заведем него и момчето в техния дом.

Те напуснаха къщата, без да се обръщат назад, но почувстваха как зад гърбовете им се надигнаха вълни от предположения. Рай широко крачеше по калдъръма, а Лора подтичваше зад него. Джош още плачеше, но тя го дърпаше за ръката.

— Защо той удари татко? — заскимтя Джош.

Рай продължи да върви бързо напред, без да поглежда нито към Лора, нито към Джош.

— Татко ти пи прекалено много бира — беше всичко, което можа да измисли за обяснение.

— Но той го удари!

— Млъкни, Джошуа.

Краката на Рай тежко потропваха отпред, а Лора го следваше със свито сърце и със сина си, който бе прекалено малък, за да разбере каквото и да било.

— И той сложи дядо в онази дупка, за да го затрупат с пръст.

— Джошуа, казах да млъкнеш!

Тя дръпна детето за ръката и главата му се отметна назад. Но когато обвиненията му се смениха с подсмърчане, очите ѝ се напълниха със сълзи и чувството за вина я изгори отвътре. Тя се наведе да вземе Джош на ръце и да го носи по остатъка от пътя, а той завря мокрото си лице във врата ѝ и смутено я прегърна.

Когато стигнаха до разклонението на пътеката, Рай тръгна напред и тя последва шума от стъпките му по мидените черупки. На

вратата спря и я пусна да мине първа. Тежкото отпуснато тяло на Дан причиняваше непоносима болка в рамената му, докато стоеше и чакаше Лора да запали свещта. Когато светлината се разля около тях, тъмните ѝ очи потърсиха Рай, после веднага нареди на Джош:

— Обличай си пижамата, след малко ще дойда да те завия.

Остави го наред всекидневната и понесе свещта към пристроената спалня. Отдръпна се и видя как Рай стовари неподвижното тяло на леглото. Той се изправи и очите му обиколиха стаята, като се движеха от леглото към полуотворената врата на гардероба, в който висяха дрехите на Лора и Дан, към малката тоалетка с гребена ѝ от китова кост, поставен до каната и легена. Когато погледът му пак се върна на застаналата със скръстени ръце до вратата жена, лицето му беше напрегнато и непроницаемо.

— По-добре го съблечи.

Лора преглътна буцата в гърлото си и влезе по-навътре в стаята. Но помещението беше тясно и когато се приближи към леглото, Рай бе принуден да я заобиколи. Той отиде до вратата, а тя се наведе над Дан и започна да го събува.

Рай я гледаше от вратата как вдига единия му крак, после другия и безшумно оставя обувките му на пода до леглото. Разхлаби вратовръзката, свали я и я остави на тоалетката. Разкопча копчето на врата му, а Рай си спомни как същите тези ръце го събличаха съвсем скоро на полянката. Намръщи се, когато Лора седна на ръба на леглото и се замъчи да свали самото на Дан, но отпуснатото му тяло не се подчиняваше. Накрая ѝ каза:

— Остави го на мен и иди да се погрижиш за момчето.

Тя пак се изправи срещу него и той видя пълните ѝ със сълзи очи и треперещите устни. Мина покрай него, като прибра плътно полата си, и бързо излезе.

Рай свали палтото на Дан, панталона и ризата му и успя да го претърколи под завивките. Той спеше безчувствено и хъркаше. Дълго се вглежда в него, после бавно се извърна към другия край на стаята. Пристъпи до тоалетката, взе гребена на Лора и прокара нокът по зъбците му. Докосна с външната страна на пръстите си кърпата, закачена под огледалото до каната с вода.

Бавно се извърна и застана пред гардероба. Отвори леко с пръст резбованата махагонова врата. Тя тихо се откряна, той махна пръста

си от нея и го мушна в джоба на жилетката си. Погледът му се плъзна по съдържанието на гардероба, където роклите ѝ висяха до ризите и костюмите на Дан. Посегна да докосне ръкава на жълтата рокля, която носеше онзи първи ден, когато я видя на пазара. Потри леко плата, после уморено отпусна ръка и въздъхна, дълбоко и продължително. Погледна през рамо спящия мъж и тихо затвори вратата на гардероба, преди да духне свещта и да се върне във всекидневната.

Лора седеше на ръба на леглото в нишата и завиваше Джош. Рай заповяда на краката си да останат на място, но изкушението беше прекалено голямо. С бавни стъпки прекоси стаята и застана до леглото, после погледна надолу към Джош през рамото на Лора. Тя се наведе да целуне детето, което още бе подпухнало и зачервено от плач.

— Лека нощ, миличък.

Но устата на Джош трепереше и очите му виждаха само мъжа, надвесен над майка му. Обвинителният му поглед прониза сърцето на Рай, ала той потисна болката и се приближи още една стъпка. Бедрата и коремът му леко докоснаха гърба на Лора. Той се пресегна през рамото ѝ и докосна мекия бретон на момченцето с мазолестия си пръст, но очите на Джош оставаха враждебни и чужди.

— Съжалявам, че ударих баща ти.

— Каза, че си му приятел — обвини го детето с разтреперан глас.

— Да, така е.

Лора гледаше как дългият загорял пръст се плъзва от русата косица някъде зад нея и още чувстваше успокоителното му докосване до гърба си.

— Не ти вярвам. — Малката брадичка се разтресе. — И... и ти сложи онзи сандък с дядо в земята.

— Той ме научи да ловя риба, когато бях немного по-голям от теб. Аз също го обичах, но сега е мъртъв. Затова трябваше да го сложим в земята.

— И никога повече няма да го видя?

Без да продума, Рай тъжно поклати глава, поемайки ролята на баща, без да бе предполагал досега колко болезнена може да бъде тя. Джош сведе поглед към одеялото върху гърдите си и го зачопли с показалец.

— И на мен не ми се вярваше, но никой не ми беше казал със сигурност.

Рай усети как през тялото на Лора премина тръпка, и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Защото не са искали да ти причиняват болка и да те карат да плачеш. Мислели са, че няма да можеш да разбереш, защото си още на четири години.

— Почти на пет.

— Да, знам. Значи си достатъчно голям да разбереш, че за известно време на... на татко ти ще му бъде много мъчно за неговия татко. Ще е нужно много да го развеселяваме. — Рай погледна надолу към главата на Лора. — И майка ти също — добави той с голяма нежност.

На Лора ѝ бе вече невъзможно да седи между двамата, без да заплаче, затова се наведе пак да целуне Джош.

— Заспивай, миличък. Аз ще съм тук.

Той се обърна към стената и се сви на топка. Когато усети, че Лора стана от леглото му, погледна през рамо.

— Мамо, не ми затваряй вратата.

— Н... няма, Джош, няма.

Тя остави вратите на нишата широко отворени и избърса сълзите от очите си. Отиде в далечния край на стаята, където Джош не можеше да я види, а Рай не помръдна, вперил поглед в момчето. От спалнята идваше похъркването на Дан и това беше единственият шум в здрачната стая. Рай погледна гърба на Лора, после уморено закри и се спря зад нея накрая. Заразглежда сложния кок на тила ѝ, прилепналата по приведените ѝ плещи черна траурна рокля. Сложи длани на гърба ѝ, погали я нежно ѝ, докато гледаше шията ѝ, тя скри лице в ръцете си и тихо заплака.

— О, Лора, любов моя — трепетно пошепна той и я придърпа към гърдите си, под дланите му раменете ѝ се тресяха. Тя заглушаваше стоновете си в шепи, той извади носна кърпа от джоба си и ѝ я подаде. Остави я да си поплаче, а и на самия него му се плачеше, но преглътна с мъка, притвори очи и пак поглади раменете ѝ.

— О, Рай, чувствам се толкова виновна и още повече се срамувам, че тъжа за нас толкова, колкото и за Закари.

Той я завъртя и силно я притисна към себе си. Тя обви врата му с ръце, а неговата глава се отпусна на рамото ѝ и те се залюляха прегърнати, утешавайки се взаимно.

Джош чу плача на майка си и спусна крака от ръба на леглото в нишата. Стъпи колебливо до него, едната му ръка още беше под одеялото и се загледа в широкия гръб на мъжа, приведен от прегръдката. Видя ръцете на майка му да обгръщат врата на Рай, след това едрият мъж я залюля в обятията си, както тя понякога люлееше Джош, когато се чувстваше зле и плачеше. Съвсем объркан, Джош безмълвно ги гледаше и се чудеше дали да се сърди на Рай, че удари баща му. Изглежда, и майка му трябваше да му се сърди... но не беше така. Вместо това го прегръщаше, а той бе заровил лице в шията ѝ, точно както бе направил Джош, когато Лора го носеше към къщи тази вечер. Той пак чу глухите стенания на майка си и докато двамата се люлееха, Джош зърна голямата ръка на Рай да притиска главата на майка му към себе си. Погледа още малко и си спомни как Рай бе казал, че и майка му ще има нужда от окуражаване. После тихо вдигна колене и се изкачи пак на леглото, за да слуша и да се чуди, че и майките обичат да ги прегръщат.

Лора плачеше горчиво, изливаше цялата си мъка така, както не бе имала възможност през последните три дни.

— Лора... Лора... — каза Рай до косата ѝ.

— Прегърни ме, Рай, о, прегърни ме. О, скъпи, сигурно много си страдал през последните три дни.

— Шшт... тихо, любов моя — каза тихо той.

Но тя продължи:

— Сърцето ме заболя, когато те видях да гледаш към Дан от другия край на кея и... и да го прегръщаш, за да го утешиш. И после на брега, докато търсехме. О, Рай, исках да се втурна към теб, да те прегърна и да ти кажа, че те обичам заради това, което правиш за него. Той... той така отчаяно се нуждаеше от теб тогава. Понякога си мисля, че съдбата нарочно ни събира, защото знае, че тримата имаме нужда един от друг.

— Проклетата да е съдбата тогава. Получих от нея повече, отколкото бих могъл да понеса! — Гласът му трепереше. Той я притисна и я погали по гърба.

— Рай, съжалявам за Джош тази вечер. Но той ще го превъзмогне и ще спре да те обвинява.

Рай рязко се дръпна назад и сграбчи главата ѝ с две ръце.

— Не ме интересуват другите. Нямам нужда от тях. А от теб!

Той наблегна на последната дума, като разтресе леко главата ѝ, и погледите им потънаха един в друг. После пак я придърпа плътно към себе си и вдъхна аромата на косата и кожата ѝ, а гласът му бе пълен с отчаяние.

— Защо трябваше да се случи това? Защо сега?

— Може би трябва да платим за греховете си.

— Ние нямаме грехове! Ние сме жертви на обстоятелствата, също като другите. Но ние сме тези, които страдат, които са разделени, а нямаме никаква вина. Ние си принадлежим, Лора, повече, отколкото ти и Дан.

Сълзите ѝ рукоаха наново.

— Знам. Но... не мога да го изоставя сега, не виждаш ли? Как бих могла да го изоставя в най-тежкия период от живота му, когато той ме подкрепяше през най-тежкия период от моя живот? Какво ще кажат хората?

— Пет пари не давам какво ще кажат. Искam те обратно заедно с Джош.

— Знаеш, че е невъзможно, не и сега... поне за известно време.

Той пак се отдръпна от нея.

— Колко? — В сините му очи започна да проблясва гняв.

— Докато мине траурът.

— По дяволите траурът! Закари Морган е мъртъв, защо трябва да се преструваме, че и ние сме мъртви заедно с него? Ние сме живи и вече сме пропилили пет години.

— Моля те. Рай, моля те, разбери. Искam да съм с теб. Толкова те обичам.

Изведнъж Рай се закова. Вгледа се в лицето ѝ под слабата светлина на свещта в другия край на стаята.

— Но обичаш и него, така ли?

Очите ѝ се сведоха към гърдите на Рай и тя дълго време нито погледна нагоре, нито проговори. Той я хвана за шията, впил пръсти под челюстта ѝ, и я принуди да го погледне в очите.

— Обичаш и него — произнесе пак с болка.

— И двамата го обичаме, нали, Рай?

— Така ли е?

Той се вглеждаше в кафявите очи, обградени от мокри, слепнати мигли, а от спалнята долиташе непрестанното хъркане на Дан.

— Да, затова ни боли толкова много да го гледаме в това състояние.

— Често ли пие толкова много?

— Изглежда, че напоследък все по-често. Знае чувствата ми към теб и... пие, за да забрави.

— Каквото и да стане, неговото пропиване ще те обвърже към него с чувство за вина. Ако останеш, той ще пие, защото ще знае, че искаш да го напуснеш. А ако го напуснеш, ще пие, защото не си останала.

— О, Рай, толкова си жесток. Той е много по-слаб от теб. Не можеш ли да го пожалиш?

— Не ме карай да го жала, Лора. Достатъчно е, че го обичам, Господ да ми е на помощ, но няма да го пожала, че използва слабостта си, за да те задържи.

— Не е честно, Рай. Островът е толкова малък. Какво ще кажат хората, ако го напусна сега? Видя какви погледи ни хвърляше Рут.

— Рут! — възкликна Рай с възбуден шепот. — Рут по-добре да отиде и да си разтвори краката под някой мъж, за да разбере на какво си подложена!

— Моля те, Рай, недей...

Той я сграбчи за брадичката и я целуна по устата в дива забрава, но изведнъж усети, че тя се опитва да се освободи от хватката му. Тогава разкайно я прегърна.

— О, Господи, извинявай, Лора. Просто не мога да понеса мисълта, че ще си тръгна оттук, а ти ще легнеш до него, когато в това легло трябва да сме ти и аз както преди.

— Шест месеца — каза тя. — Можеш ли да изчакаш шест месеца?

— Шест месеца? — извика той с побелели устни. — Да беше казала шест години, усилието ще е същото.

— За мен няма да е по-лесно, Рай, би трябвало да го знаеш.

Погали я по бузата нежно и с обич.

— Кажи ми дали е възможно да си заченала второ дете от мен? Защото няма да ти позволя да останеш при него, ако имам и най-малка възможност.

— Не, неподходящ период от месеца е.

Жадните му очи обходиха лицето ѝ.

— Защо му позволяваш да те люби?

Тя се отскубна и се обърна с гръб към него.

— Рай, защо се измъчваш...

— Защо? — Той я хвана за ръката и я обърна. Очите му блестяха.

— Ти наистина го обичаш, за бога, иначе и ти щеше да се измъчваш само при мисълта за това!

Тя го стисна за раменете.

— Съжалявам го. Аз му измених и заради това съм му длъжница.

— Ами ако, докато си плащаш дълга, забременееш от него? Тогава какво ще правиш? Ще молиш за още време да решиш на кой от бащите да дадеш благоволенieto си следващия път?

Тя посегна да го зашлеви, но той се отдръпна точно преди плесницата ѝ да го удари.

Разкаяна, тя посегна да докосне гърдите му.

— О, Рай, съжалявам. Не разбираш ли, че се вбесяваме от това, което сме принудени да правим, а не от нас самите? Нахвърляме се един върху друг, защото не можем да се нахвърлим върху истинската причина за нещастieto ни.

— Истинската причина за нещастieto ни е твойт инат и ти можеш да сложиш край на всичко с една-единствена дума — да! Или избираш другата възможност.

Той тръгна към вратата.

— Рай, къде отиваш?

Той се обърна и като видя тъмното леглото в нишата зад нея, сниши глас:

— Оставям те напияния ти съпруг, който не те заслужава, но някак си успява да те държи вярна дори когато хърка в такова окаяно състояние. Шест месеца ли поиска? Добре, давам ти шест месеца. Но през това време не ми се мяркай пред очите или ще се погрижа пак да измениш на съпруга си и няма много да ме е грижа къде, кога и кой ще разбере за това. Пет пари не давам дали целият остров ще ни гледа, а Рут Морган и подобните ѝ ще могат да научат нещо!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Дан Морган се събуди и видя, че Лора лежи до него все още с корсета си. Започна да си припомня, изпъшка и се преобърна към края на леглото, където седна и се хвана с две ръце за главата.

Притисна длани към очите си, после живо се изпъна, но се хвана за стомаха и започна да разгъва един по един мускулите си. Когато се изправи на крака, почувства силата на юмрука на Рай Далтън по цялото си тяло.

След тихото изпъшкване на Дан Лора се събуди, подпря се сънливо на лакът и попита:

— Добре ли си?

Срамуваше се да погледне жена си след публичната сцена от вчера. Хвърли поглед през рамо и срамът му се удвои при мисълта, че е бил толкова пиян, та дори не ѝ е помогнал да си свали корсета, а я бе оставил да спи овързана като мумия.

Отпусна се и пак се хвана за главата, загледан в пода между голите си стъпала.

— Съжалявам, Лора.

Тя го докосна по рамото.

— Трябва да спреш с това пиене. То няма да реши нищо.

— Знам — промърмори той унило. — Знам.

Косата на тила ѝ бе оплетена и смачкана. Тя се опита да я оправи.

— Обещай ми, че довечера ще си дойдеш за вечеря.

Той наведе още повече глава, разтърка тила си и отстрани ръката ѝ. Раменете му се повдигнаха от дълбока въздишка.

— Обещавам.

Бавно стана, изправи гръдния си кош, като дишаше внимателно, и излезе от стаята, за да се приготви за работа. Говориха малко. Когато бе готов да тръгне към кантората с траурната лента на ръкава си, Лора пристъпи зад него и сложи ръка на рамото му.

— Не забравяй... ти обеща.

Но цял ден, докато работеше над счетоводните книги, сред цифрите по страниците му се привиждаха фигурите на Рай и Лора и когато си тръгна от работа вечерта, знаеше, че не може да се прибере вкъщи, без да се подкрепи.

Затова зави към Уотър Стрийт и влезе в кръчмата „Синята котва“. Заведението бе украсено с квадратни дъски с имената на стари плавателни съдове, а най-забележителната между тях бе от отдавна спрял кораб, наречен „Синята дама“. Китоловни принадлежности висяха по стените и от гредите на тавана: харпуни, ножове, макрамета, резбована кост. Но най-хубавото, буретата с тъмна и светла бира, стояха на специални поставки в дъното на помещението. Зад тях висяха личните халби на редовните посетители, но нямаше халба с името на Дан. Съдържателят извади една и изрази съболезнованията си с едно безплатно питие, флип — силен коктейл от ябълков сайдер и ром. Когато Дан си тръгна, вече бе тъмно и времето за вечеря бе отдавна минало.

Лора вдигна очи, щом той влезе във всекидневната. От пръв поглед разбра какво го бе задържало. С прекалено бавни и съсредоточени движения закачи цилиндъра си, обърна се и впери поглед в масата, на която имаше само една чиния.

— Съжалявам, Лора — заваляше думите и леко се поклащаше, но не тръгваше към масата.

Лора стоеше зад един стол и здраво стискаше облегалката му.

— Толкова се притесних.

— Наистина ли? — Настъпи напрегнато мълчание, в което той я гледаше с плувнали очи. — Наистина ли? — повтори по-тихо.

— Разбира се. Сутринта ми обеща...

Той махна, сякаш гонеше някаква муха, пъкна два пръста в джобчето за часовника, погледна към тавана и без да каже нищо, се олюля.

— Дан, трябва да хапнеш нещо.

Той вяло посочи към масата.

— Не си прави труда да ми даваш вечеря. Аз само... — Той млъкна и въздъхна. Главата му клюмна, сякаш щеше да заспи прав.

Господи, какво направих с него, помисли си Лора.

Но следващите дни отговориха на тревожния ѝ въпрос прекалено ясно — Дан Морган беше съсипан и нещастен човек. И въпреки че обеща да сложи край на пиенето, личната му халба скоро бе окачена на стената зад буретата в „Синята котва“. Не след дълго жена му, която го чакаше в осветената със свещи къща на Крукид Рекърд Лейн, захвърли корсета и се върна към свободата на долната риза, защото много вечери нямаше кой да ѝ помага да си развързва връзките.

Наближи краят на лятото и дните на Лора бяха изпълнени с безкрайни приготовления за зимата. Узряха дивите крайбрежни сливи и Лора взе Джош със себе си да събират плодовете в кошници от китова кост, после да приготвят конфитюр и сладко. Но когато след това бързаше към къщи, а сърцето ѝ беше препълнено със спомени за Рай, заварваше празна маса и пуста къща, защото Дан продължаваше да закъснява в „Синята котва“.

След това Джош поиска да отидат да берат грозде и макар Лора да знаеше, че може да го намери в цялото му кралско великолепие на най-хубавата полянка на острова, не изгаряше от желание да се върне там, за да се сблъска с още по-мъчителни спомени. Но гроздето беше чудесно за приготвяне на сладко, сок и сладки стафиди, любимите на Джош, затова накрая Лора се реши. Полянката я изпълни с още посилен копнеж по Рай, който пак бе последван веднага от вече познатото чувство за вина, особено тази вечер, когато Дан си дойде за вечеря, остана вкъщи и отдели много време на Джош. Лора се съживи, след като няколко вечери Дан си идваше навреме и оставаше трезвен. Тя изхвърли Рай от мислите си и се зае да направи дома си щастлив като преди.

Но една сутрин, когато Дан посегна към гардероба за чиста риза, нещо падна на пода — корсета на Лора. Той се наведе и го вдигна в ръцете си, които през последните дни винаги малко трепереха. Погледна неспокойно, поглади с пръст банелите от китова кост, затвори очи и се замисли какво ли ще стане с брака му. Когато ги отвори, видя, че част от банелата стърчи от памучната тъкан. Той неуверено посегна и докосна кръглия гладък ръб. Тогава разбра, че това не е обикновена банела. С нарастващ ужас той я измъкна и надписът дума по дума се разкри пред него.

Дълго стоя с приведени рамене и клюмнала глава, четеше и препрочиташе гравирания стих. След няколко минути преглътна и се олюля, сякаш юмрукът на Рай Далтън пак му бе изкарал въздуха. Той си представи как помага на Лора да развърже връзките, притискали любовните слова на Рай до кожата ѝ, и ясно осъзна жестоката истина: Лора никога не бе преставала да обича Рай: Рай беше и щеше винаги да остане нейният избраник.

— Закуската ти е готова, Дан — съобщи Лора зад него.

Той пусна корсета, затвори гардероба и се извърна.

— Какво има? — попита тя. Той изглеждаше съсипан и малко болен. Тя погледна какво държи, но в ръцете му беше само чистата риза и докато я обличаше, настоя, че всичко е наред.

Но след това започна да закъснява още повече вечер.

Дойде септември. Училището на острова скоро щеше да отвори врати и затова няколко майки подготвиха за децата си последен излет на морския бряг. Въпреки че Джош тръгваше на училище чак след година, беше включен в групата и радостен тръгна с Джими.

Когато почерпката и игрите свършиха, двете момчета си тръгнаха сами за вкъщи. Те коленичиха и трескаво ровеха в пясъка за раци, които се скриваха по-бързо, отколкото някое момче можеше да ги изкопае. Смееха се и хвърляха пясъка зад себе си, разбирайки, че е безполезно, но се забавляваха от самото търсене. Накрая Джими се предаде, седна на пети и каза:

— На погребението на дядо ти чух нещо, което се обзалагам, че не знаеш.

— Какво? — Джош продължаваше да копае.

— Не би трябвало да ти го казвам, защото, когато мама ме видя, че стоя и слушам какво си говори с другите жени, ме накара да обеща, че няма да ти казвам, а после ме изгони навън и не можах да чуя нищо повече.

Джош веднага смени обекта на интереса си и се обърна към приятеля си, изгарящ от любопитство.

— Така ли? И какво казаха?

Джими се престори, че пресява през пръсти пясъка за миди.

— Не мислех да ти го казвам, но после... — Той присви очи към по-малкото момче, внезапно разколебан дали е уместно да му повери тайната. Но накрая започна:

— Ами, помислих си, че ако това, което казват, е вярно, ние с теб сме братовчеди.

— Братовчеди? — очите на Джош се бяха разширили от изненада. — Искаш да кажеш, както аз и децата на леля Джейн?

— Ъхъ.

— И ти си чул майка ти да го казва?

— Е, не точно това. Тя говореше с леля ми Елспет и те казаха, че баща ти... този, който сега ти е баща, не ти е истински, а твой баща е друг човек, Рай Далтън.

Джош помълча и накрая рече недоверчиво:

— Не са го казали.

— Казаха го! Казаха, че Рай Далтън е истинският ти баща, и ако е така тогава ние с теб сме братовчеди, защото...

— Не ми е баща! — Джош вече се бе изправил. — Не е възможно, мама щеше да знае.

— Баща ти е!

— Ти си лъжец!

— Защо се разсърди така, аз си помислих, че ще ти хареса да си ми братовчед!

На Джош му бе много трудно да не заплаче.

— Това не е вярно, а ти си... ти си... — помъчи се да си спомни най-обидната дума, която знаеше. — Ти си лъжец! Глупак! Лайно!

— Не съм лъжец. Господин Далтън е братовчед на баща ми и затова името му е Рай, защото идва от нашата фамилия, щом не ми вярваш!

— Лъжец! — Джош хвърли шепа пясък в лицето на Джими, после се обърна и побягна.

— Ще кажа на майка ти, че ми викаш лайно, Джош Морган! И не искам да си ми никакъв братовчед!

След деня на излета Лора забеляза необичайна сдържаност у Джош, но я отдаде на това, че училището е започнало и той тъгува за най-добрия си приятел Джими. Също така знаеше, че Дан му липсва вечер, и въпреки че се опитваше да компенсира отсъствието му, не влагаше цялото си сърце и не можеше да развесели Джош. Той се бе

отдръпнал и отчуждил от нея и на моменти дори бе сърдит. Опитваше се да го заинтригува да ѝ помага в някои от любимите му къщни занимания, но той нямаше никакво желание. Когато накрая му предложи да отидат за боровинки и той отново отказа, безпокойството на Лора нарасна. Една вечер изчака Дан, като се надяваше да е достатъчно трезвен, за да обсъдят проблема и да ѝ подсказе някакво решение.

Дан се учуди, че не си е легнала, когато се върна. Беше по нощница и шал и веднага застана до него, сплела ръце и с разтревожени и тъжни очи. На лицето ѝ се появи раздразнение, после изчезна, а Дан си помисли в алкохолно затъмнение: защо просто не ѝ кажеш, че е свободна, Морган? Защо просто не я изпратиш при Рай и не приключиш с това? Очите му срещнаха нейните и прочетоха там отговора: защото я обича толкова, колкото тя изобщо не би могла да си представи, и да се откаже от нея, би било равносилно да се откаже от смисъла на живота си.

— Нека ти помогна. — Лора се приближи и посегна да свали сакото на Дан, но той отблъсна ръката ѝ.

— Мога и сам.

— Нека...

— Махни си проклетата ръка от мен! — изкрещя той и като се отдръпна назад, само дето не падна.

Тя се вдърви, сякаш я беше ударил. Пое изненадана дъх и в очите ѝ заблестяха сълзи. Хвана ръцете му и отстъпи крачка назад.

— Дан, моля те...

— Не казвай това! Не казвай нищо, просто ме остави на мира. Пиян съм. Искam само да си легна. Само... — С изпънати колене се олюля като топола под летния бриз и се вторачи в пода.

Лора ужасена си помисли, че ще падне, но внезапно той я дръпна в обятията си и силно я прегърна, сграбчвайки главата ѝ в ръце и опитвайки се с мъка да пази равновесие.

— О, Господи, колко те обичам. — Очите му бяха плътно стиснати. Гласът му трепереше от вълнение. — Бог да ми прости, Лора, но ми се иска Рай да е бил на онзи кораб, който е потънал.

— Не знаеш какво говориш, Дан. — Прегръдката му беше нечовешка и тя бе принудена да остане при него.

— Наистина ми се иска. Пиян съм, но не чак толкова, че да забравя това, което си мисля от седмици наред. Защо се върна? Защо?

Тонът му стана съзливосантиментален, а тя си спомни как Дан се обърна към Рай на кея и потърси опората и утехата му, и разбра какво му струваха тези думи.

— Върви да спиш, Дан. Ще духна свещта и ще дойда след малко.

Той я пусна и покорно тръгна към спалнята, изпълнен със срам, че бе изрекъл такова чудовищно желание.

Както всяка вечер Лора отиде да завие Джош за последен път, преди да се прибере в спалнята. Когато видя мъждукащата светлина да се приближава към полуотворената врата на нишата, Джош затвори очи и се престори, че спи. Но след като тя си тръгна, той дълго лежа в тъмното и мисли за това, което току-що бе чул, спомни си деня, в който за първи път видя Рай Далтън да прегръща майка му. Тогава Рай каза, че името му е Рай, защото моминското име на майка му е Райърсън; същото бе казал и Джими. Така че Джими може би беше прав. Джош си спомни как Рай удря баща му... прегръща майка му... кара майка му да се усмихва на хълма до мелницата на господин Понд. В ушите му пак прозвучаха последните думи на баща му. Той искаше Рай да е мъртъв! Мъртъв... като дядо му. Опита се да подреди нещата, но нищо не се получаваше. Всичко, което Джош можеше да разбере, беше, че вече нищо не е същото, откакто Рай се върна. Баща му вече не се прибираше вкъщи, майка му винаги беше тъжна и... и...

Джош не можеше да разбере нищо, затова плака, докато заспа.

В един мек ден в средата на септември Лора предложи на Джош да ѝ помогне да премери и да смеси растенията за ароматизатора за дрехи; растения, които двамата грижливо бяха събирали и сушили през лятото.

Въпреки че погледна тъжно към розовите листенца, цитрусовите кори и билките, той пхна ръце в джобовете си и наведе глава.

— Не искам.

О, Джош, какво има, миличък?

— Но ти ми помагаше миналата година и добре се забавлявахме.

— Ще изляза да си поиграя.

— Ако не ми помогнеш, молците ще направят дупки в дрехите ни през зимата. — Но опитът на Лора да се пошегува пропадна. Джош само сви рамене и посегна към резето.

След като излезе, Лора дълго гледа към пода, умислена как да го извади от тази необичайна апатия. Очите ѝ се върнаха върху ароматната купчина на масата и розовите листа заплуваха пред нея. Облегна се на дланта си и се опита да потисне сълзите. Както често в такива случаи, мислите ѝ се насочиха към Рай и ѝ се прииска да поговори с него за Джош. Завитите парченца портокалова и лимонова кора и цялата уханныя купчинка ѝ припомниха, че всяка година по това време обикновено слизаше до бъчварската работилница, за да вземе торба ароматни кедрови стърготини за ароматизатора, но тази година щеше да мине без тях.

Джош бе клекнал отвън на слънце и апатично ровеше из черупките на пътеката. Искаше му се да се върне при майка си, защото смесването беше много забавно, доста по-забавно от беленето на корите, късането на розовите листа и другите трудни неща, които бе вършил през цялото лято. Погледна към залива и момчешките му устни се свиха. Там някъде долу беше Рай и ако не беше той, сега Джош щеше да е вътре и да върши едно от любимите си занимания заедно с майка си.

Рай учеше братовчед си, чирака, как да прави летви за ведро, когато една малка фигура се появи на вратата на работилницата. Джош! Рай обърна гръб на работата, защото предположи, че и Лора ще се появи след него. Но мина цяла минута без никой да последва момчето. То стоеше на вратата и разглеждаше вътрешността на работилницата, а най-вече самия Рай. Бъчварят чувстваше, че детските очи следят всяко негово движение. Видя, че устните на Джош се свиха и в сините му очи се появи враждебност.

— Здравей, Джош — поздрави го накрая Рай. Но отговор не последва и той попита: — Сам ли дойде дотук?

Джош нито отговори, нито помръдна, само стоеше, целият настръхнал. Рай тръгна към вратата и разсеяно вдигна две дъги, за да ги сравни. Когато се приближи до Джош, момчето враждебно отстъпи назад. Рай се огледа навън и в двете посоки, но Лора не се виждаше.

— Майка ти знае ли, че си тук сам?

— Не я интересува.

— А, грешиш, момче. По-добре се прибирай вкъщи. Тя ще се тревожи.

Джош издаде напред малката си брадичка още по-враждебно.

— Не ми казвай, какво да правя. Ти... ти не си ми баща. — Рай се вцепени, а Джош се хвърли към него и със сълзи на очи започна да го удря с малките си юмручета и да крещи: — Ти не си ми баща! Не си! Моят баща си е моят баща, не ти!

И преди Рай да се опомни от голямата изненада, се обърна и побягна по улицата.

— Джошуа! — извика след него Рай, но детето бе изчезнало. — По дяволите!

Рай се върна в работилницата и захвърли двете дъги с трясък на земята. Сърцето му силно биеше и дланите му се изпотиха. Той застана пред масичката с инструментите и се зачуди какво да прави. Джош беше толкова ядосан, толкова наранен. Сигурно бе разбрал, но ако го бе научил от Лора, тя непременно щеше да му обясни нещата така, че момчето да не изпадне в това състояние. Ами ако не се върне вкъщи? Точно сега беше разочарован и разстроен и Лора би трябвало да го знае. Но последното място, където Рай би могъл да отиде, беше горе в къщата. Той рязко се извърна.

— Чад, искам да ми направиш една услуга.

— Добре.

Рай се огледа наоколо за хартия и като не намери, сграбчи първото, което му попадна: голяма плоска кедрова дъсчица, останала от ведрото, което, работеше в момента. С парче въглен написа: „Джош знае“, и я подписа само „Р“.

— Знаеш ли къде живее Дан Морган, на Крукид Рекърд Лейн? — Чад кимна. — Искam да изтичаш и да предадеш това на госпожа Морган. На никой друг, разбра ли? — настоя мрачно.

— Да — схвана бързо Чад.

— Добре. А сега да те няма.

Рай погледа зад тичащото момче и още повече свъси вежди. Спомни си деня, в който срещна Лора и Джош на хълма. „Харесвам те“ — чу той пак детското гласче. Вгледа се в празното пространство и в ушите му пак зазвучаха тези думи, докато с една ръка потриваше корема си, където Джош го бе ударил, сякаш за да заличи истината. Главата на Рай клюмна и той въздъхна дълбоко. Щеше ли животът пак

да стане прост като някога? Искаше толкова малко. Жената, която обичаше, сина, който бе загубил, къщата на хълма. Искаше само това, което му принадлежеше.

Джоузия видя отчаянието на сина си, приближи се зад Рай и сложи окуражително ръка на рамото му.

— Момчето няма още пет години. Много е малък, за да разбере. Когато порасне, ще те прецени сам, а не с помощта на човека, който му отне бащата. За него е било шок. Дай му малко време.

Рай рядко товареше Джоузия с проблемите си, но сега се чувстваше много обезсърчен и потиснат. Все още с лице към вратата и с ръка на корема, той каза:

— Има дни, в които ми се иска никога да не ме бяха сваляли от „Масачузетс“.

Джоузия здраво го стисна за рамото.

— Не, синко, не говори така.

Той погледна назад към баща си и се отърси от униинето с едно свиване на раменете.

— Прав си. Съжалявам, старче. Забрави какво казах. — После се върна към работата си и се опита да изглежда весел, нищо, че не се чувстваше така.

Когато Джош се втурна в къщата, Лора не знаеше, че бе напускал двора. Тя се изправи изненадана, когато вратата се тресна и Джош нахлу в стаята, после се хвърли по корем на леглото си. Лора веднага стана и след нея се посипаха розови листенца, докато отиваше да седне при него. Тя го поглади по косата.

— Какво има, миличък?

Но той само притисна по-дълбоко глава във възглавницата и плачът му се усили. Когато тя се опита да го обърне, момчето се дръпна от ръцете ѝ.

— Джош, аз ли съм направила нещо? Кажи на мама какво става?

Рамената на Джош се тресяха болезнено и от възглавницата се чу приглушеният му отговор. Лора се наведе над него.

— Какво? Хайде, Джош, обърни се, миличък.

Той вдигна глава и изхълца.

— М... мразя Джими!

— Но той е най-добрият ти приятел.

— Нищо... мразя го. Той... каза разни неща, които... не са верни.

— Кажи ми какво...

Точно тогава почукването на Чад я прекъсна и Лора погледна кисело към вратата, погали сина си по рамото и отиде да отвори.

Чад веднага занарежда:

— Вашето момченце беше долу в работилницата, госпожо. Господин Далтън каза да ви предам.

Преди Лора да му благодари, Чад мушна в ръката ѝ кедровата дъсчица и изчезна. Тя бързо прочете бележката, притисна я до сърцето си и хвърли поглед към Джош, който все още плачеше на леглото. О, Джош, значи това те мъчело. Пак прочете бележката и очите ѝ се насълзиха, после притисна ароматния кедър към носа си и затърси най-подходящите думи. Затвори очи и се опита да се успокои. Парчето дърво миришеше като Рай, чист, дървесен аромат, който винаги се носеше около него. Сякаш долетя до Лора, за да ѝ вдъхне сили, когато сърцето ѝ тръпнеше от несигурност.

Нашият син, помисли си тя и преглътна заседналата на гърлото ѝ буца. Бавно отиде и седна до детето, чиито глухи ридания изпълваха нишата.

— Джошуа... — погали русите къдрици на тила му. Не знаеше какво се бе случило в работилницата, и повече от всякога ѝ се прииска Рай да беше тук сега. — Миличък, съжалявам. Моля те... — Тя насила го обърна за тесните раменца и въпреки че се съпротивяваше, когато го извъртя, Джош обвини ръце около нея и се притисна. Тя го прегърна силно и положи брадичка на главата му.

— Не плачи, Джош.

— Но... но Джими каза, че татко не е... истинският ми татко.

— Да поговорим, миличък. Това ли е причината да си толкова свит и разстроен напоследък?

В отговор Джош само продължи да хълца, защото вече не знаеше на кого да се сърди.

Лора прокара пръсти през ангелската му коса.

— Твоят татко... Дан те обича много. Знаеш го, нали?

— Но... но Джими каза, че Р... Рай е истинският ми татко, а не той! Не той! — Джош седна, и се опита да изглежда решителен, но брадичката му трепереше и сълзите му се лееха неспирно.

Лора се вгледа в мокрите му сини очи и се мъчеше да намери най-безболезнения начин, за да накара Джош да разбере и да повярва

на истината.

— Н... не.

— Тогава защо?

Главата на Джош клюмна и той потрепери.

Лора зарови в джоба на престилката си, където остави кедровата дъсчица, извади носна кърпа и избърса очите на сина си.

— Ще ти кажа защо Джими ти го е казал, но трябва да обещаеш, че няма да забравяш, че те обичам и че Дан също те обича. Обещаваши ли?

Той кимна с трепереща брадичка.

След това несигурно потвърждение се остави майка му да го прегърне и да продължи да му говори с успокоителен тон.

— Помниш ли, когато за първи път видя Рай? Когато се прибра за обяд и го завари да ме целува? Ами, това беше... дори не знам как да ти кажа колко важен беше за мен този миг. Виждаш ли, дълго време си бях мислила, че Рай е мъртъв, и защото той беше мой... приятел от дете, когато бях немного по-голяма от теб, аз бях толкова, толкова щастлива, че е жив. Вече знаеш, че тримата бяхме приятели, когато бяхме малки, татко ти, Рай и аз. Ходехме заедно на училище и бяхме три неразделни деца. Където и да отидеше някой от нас, другите го следваха. Както сте вие с Джими.

Лора се отдръпна и се усмихна на сина си, после пак го взе в обятията си.

— Бях на петнайсет години, когато разбрах, че харесвам Рай по различен начин от Дан. И докато стана на шестнайсет, открих, че обичам Рай и той чувства същото към мен. Веднага щом можахме, се оженихме и скоро след това Рай реши да замине с китоловен кораб. Бях много тъжна, когато замина, но той го направи, за да спечели пари за нас двамата, и бяхме решили, че като се върне, никога повече няма да отплава. Обаче корабът, на който беше Рай, потъна, вестта стигна до Нантъкет и ние всички мислехме, че той се е удавил с другите мъже.

Джош се отдръпна и вдигна разширените си, блестящи очи към майка си.

— Удавил се е? Искаш да кажеш... като дядо?

Лора кимна сериозно.

— Да, само че ние мислехме, че Рай е погребан в морето. Бяхме много тъжни. Дан и аз, защото и двамата... и на двамата Рай ни

липсваше много.

Джош много внимателно следеше всяка дума на майка си. Тя продължи тихо.

— След като реших, че Рай е мъртъв, разбрах, че ще имам бебе — това беше, разбира се, ти. — Лора стисна ръката на Джош и нежно я погали с пръсти. Гледаше го право в сините очи, които бяха точно като на Рай. — Да, миличък. Рай е истинският ти баща. Но той замина, без да знае, че си на път, защото тогава ти още беше в корема ми. Бях много тъжна, когато разбрах, че е мъртъв, защото никога нямаше да научи за теб, а и ти никога нямаше да научиш за него. — Джош се взираше в нея, без да помръдва. Тя притисна ръката му между двете си длани и продължи да я милва нежно. — Джими ти е казал истината. Рай е твоят истински баща, но и Дан също ти е баща, защото се грижеше за нас от деня, в който ти се роди. Той сам избра да ти бъде баща, Джош, и ти винаги трябва да помниш това. Той знаеше, че имаш нужда от баща, и... и Рай не беше тук, за да се грижи за нас, така че ние... ние иммахме голям късмет, че Дан е с нас, нали? — Лора отметна глава и докосна Джош по бузата, но той объркано сведе очи. — Нищо не може да промени обичта на Дан към теб, разбираш ли, миличък? Това е много важно. Той ти беше баща, докато Рай се върна и ние разбрахме, че не е мъртъв. Но знаехме, че ще те объркаме и нараним, ако ти кажем истината, и затова решихме да изчакаме известно време. Съжалявам, че го отложих толкова. Трябваше аз да ти кажа, не Джими. И, миличък, не трябва да обвиняваш Джими за нищо.

Джош погледна виновно нагоре.

— Аз... аз нарекох Джими лъжец и... и лайно.

Лора едва сдържа усмивката си.

— Трябва да си му бил много сърдит. Но непременно да му се извиниш. Не е хубаво да наричаш другите с лоши думи.

— Значи аз... аз имам двама бащи? — попита Джош, като се опитваше да разгадае думите ѝ.

— Може и така да се каже. И двамата те обичат.

Известно време Джош преценяваше тази новина и гледаше в коляното си. После вдигна очи.

— И теб ли те обичат двамата? — попита той.

— Да, Джош.

— Значи си омъжена и за двамата?

— Не, само за Дан.

От джоба на престилката ѝ се разнасяше аромат на кедър и Лора се опита да овладее емоциите, които нейният разказ бе надигнал в сърцето ѝ.

— О! — изглежда, Джош пак се обърка, но накрая попита: — Рай знае ли, че татко ни е помагал, докато го е нямало?

— Да, разбра го в деня, в който пристигна и ти го видя тук.

— Тогава не трябваше да удря татко — заяви детето решително.

Лора въздъхна, защото не знаеше как да подреди всички объркани мисли на Джош.

— И освен това, след като Рай се върна, татко спря да си идва вечер вкъщи. Бих... бих искал да си идва за вечеря както преди.

Неспособна да сдържи сълзите си, Лора прегърна силно Джош, за да не може той да види нещастieto ѝ.

— Знам. Аз също. Но трябва да сме търпеливи с него и... и изключително мили. Помниш ли какво каза Рай? Татко има нужда от развеселяване, защото преживява тежки дни, и ние... ние трябва да го разберем, това е.

Каква тежка задача за четиригодишното дете, помисли си Лора. Как очакваше от него да разбере неща, които тя понякога не можеше?

Но след като Джош научи истината за Рай, Лора се успокои. И по-късно, когато заедно внимателно премерваха и смесваха растенията в ароматизатора, Лора взе парчето кедър от джоба си и го нарязва на ситно, после с любов го прибави към сместа. То беше като послание на надеждата от Рай, което щеше да стои в шкафа през идващата зима.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Често казваха, че световната търговия би замряла без скромните дървени бурета. Един ден в края на септември на вратата на бъчварската работилница се появи дребен спретнат господин, който високо ценеше занаята и знаеше, че бъчварите са измежду най-ценените и търсени хора от търговците. Посетителят пристъпи през прага, извади носна кърпа от фин лен и си избърса носа, върху който бяха кацнали очила с телени рамки.

— Добър ден — избъбри Джоузия зад лулата си и хвърли едно око към непознатия.

— Добър ден — отговори носово той. — Търся бъчваря Рай Далтън.

— Синът ми е ей там. — Джоузия посочи към Рай с дръжката на лулата си.

— А, господин Далтън. Името ми е Дънли Трокмортън.

Той тръгна към дъното на работилницата, където Рай се обърна и пое добродушното му ръкостискане с яката си ръка.

— Добър ден, господине. Аз съм Рай Далтън, а това е баща ми Джоузия. С какво можем да ви помогнем?

— Не искам да ви прекъсвам работата. На света са нужни бурета и аз мразя да се чувствам виновен, че забавям производството им дори за миг. — Трокмортън пое въздух и кихна силно, след това се извини. — Страхувам се, че времето на морския бряг не ми понася — избърса си носа. — Моля ви, господин Далтън, моля ви, работете си.

Трокмортън наблюдаваше Рай, който се върна и се зае пак с полуготовото буре, вече стегнато с обръчи и с подравнени от теслата краища. Рай го доизглаждаше с рендето. Трокмортън бе приковал очи в мощните рамене, които се движеха в ритъма на рендосването. Мъжът имаше в ръцете си сила, достойна за завист, сила, от която Америка се нуждаеше сега, когато разширяваше границите си на Запад.

— Кажете ми, Далтън, чували ли сте някога за Мичиганската територия?

— Да, чувал съм.

— Прекрасно място е Мичиган, също като тук, със снежни зими и меки лета, само без океана, разбира се, но затова пък с огромното езеро Мичиган.

— Така ли? — избоботи Далтън безразлично, без да прекъсва рендосването.

Трокмортън се покашля.

— Да, прекрасно място и цялата му земя е свободна за заселване.

Гостът усети незаинтересоваността на Далтън и се зачуди как да убеди младия мъж да го последва към границата. Беше в разцвета на силите си на възраст, когато можеше да има деца, а това бе важно за бъдещето на новите градове. Добре владееше занаята си и можеше да го предаде и на други. Здрав, смел и сръчен млад мъж Рай Далтън бе точно човекът, който Трокмортън търсеше. Но конкуренцията за добрите бъчвари бе голяма.

— Как върви търговията, Далтън?

Рай се засмя:

— Задаваш такъв въпрос на бъчвар от град, който се прехранва с лов на китове? Ти в какво си мислиш, че тези заминаващи кораби държат водата, бирата, брашното и осоленото говеждо и херинга? И в какво си мислиш, че връщат китовата мас? Как вървяла търговията? — Той не се сдържа и пак се засмя, а и вече бе усетил защо Трокмортън душеше наоколо. — Светът ще спре да се върти, ако не прави бурета, Трокмортън. Търговията процъфтява, както можеш да предположиш.

Трокмортън знаеше, че е истина. Китовата мас имаше голям дял в стоките, превозвани в бурета към световните пазари. Но все пак попита:

— Мислил ли си някога да се махнеш оттук?

— Да напусна Нантъкет? — В отговор Рай само се изсмя и гостът пусна в действие най-убедителния си глас.

— А защо не? И в други части на страната има остра нужда от бурета.

Рай пак се изсмя:

— Някой ти е дал грешна информация, друже. Или пък не си чувал, че фабриките на янките доставят в другите краища на страната всичко необходимо — от пирони до барут? Да не говорим за спиртоварните в Бостън и Нюпорт — цялата им продукция се превозва

в бурета. Значи, освен че можем да спрем света да се върти, можем да го държим и трезвен и да накараме търговията съвсем да замре.

Това, което казваше Далтън, беше вярно. От Канарските острови и Мадейра се доставяха с кораби меласа и нерафинирана захар за спиртоварните в Нова Англия, които на свой ред закарваха уиски и ром в Африка, оттам вземаха роби за карибските плантации и така затваряха триъгълника. А той се крепеше на производството на бурета по северното крайбрежие, тъй като доставките на дървен материал от Европа бяха крайно намалели.

Трокмортън поклати глава в знак, че се предава.

— Не мога да отрека това, Далтън. Истината казваш. Нека да си сваля картите. Трябват бурета, за да се строят нови градове, и с мен са една група мъже и жени, уверени, че Мичиган е най-подходящото място за това. — Трокмортън млъкна, за да подсили думите си, после продължи. — Събираме група в Олбъни, която през пролетта ще тръгне за Мичиганската територия веднага щом голямото езеро се размрази, но имаме нужда от бъчвар.

Ръцете на Рай спряха да се движат и той погледна към госта изпод смръщените си вежди.

— Караш ме да дойда с теб в Мичиган и да основем град?

— Да. — Спретнатият мъж пламенно заръкомаха. — Няма да можем да оцелеем там без бурета за брашно, царевица, зърно, сироп от клен, сайдер, осолено месо и... и... — Трокмортън въздъхна тревожно. — Дори и домакините ще имат нужда от теб за корита, ведре, съдове за биене на масло... ще забогатееш за нула време, Далтън, и ще спечелиш голям авторитет същевременно.

Рай пак се приведе над работата си.

— Имам авторитет и тук, Трокмортън, и нямам враждебно настроени индианци, за които да мисля. Ако имах толкова голяма нужда да сменя обстановката, че да напусна Нантъкет, защо да ходя в забравена от бога земя? Бих могъл да отида на юг и да продавам бурета за пренасяне на ориз, индиго, катран, терпентин, смола — да не изброявам повече. Защо да идвам с теб, след като Югът вече е населен. Нито бих могъл да живея без удобства...

— Глупости! Югът! — Дребничкият мъж скръсти ръце зад гърба си и започна да се разхожда като ядосан учител. — Какво ще търсиш в това ужасно място? Никой, който е свикнал с... със здравословната

кратка северняшка зима, не може да се чувства добре в онзи горещ, противен климат! — Той театрално махна с ръка.

Рай се ухили, но веднага стана сериозен, щом Трокмортън го погледна.

— Не съм казал, че искам да живея там. Искях само да изтъкна факта, че бих могъл да си изкарвам прехраната навсякъде. Не съм бил седем години чирак, за да си сложа главата в торбата и да тръгна след някой непознат към пустошта. Освен това съм доволен от живота си тук.

— Да, но в този спокоен живот има много малко предизвикателства, момчето ми. Помисли какво е да участваш в изграждането на Америка, да разширяваш границите ѝ!

Човекът добре си върши работата, помисли Рай, на когото това убеждаване му въздействаше повече, отколкото показваше. Трокмортън имаше дар слово, добронамереност — беше доста приятен човек и разбуди у Рай страстта към спора. Бъчварят с радост се впусна в обсъждането на предимствата на границата пред цивилизацията.

Все още с ръце на гърба, Трокмортън се взираше в него изпод вежди.

— Казват, че си плавал, Далтън. Вярно ли е?

— Да, веднъж.

— Ето! Значи си от този тип хора, които търсят приключенията и знаят как да се справят с трудностите, ако се наложи.

— Пет години на кораба ми бяха достатъчни, за да си докарам трудности за цял живот, Трокмортън. Сбъркал си адреса.

Очилата на госта се обърнаха към внушителната гледка на бъчваря, надвесен над бурето и оформящ вътрешния дълбок жлеб, в който трябваше да прилегне капакът. По дяволите, човекът си разбираше от занаята прекалено добре, за да го остави да му се изплъзне!

— Как си с доставките на дървен материал, Далтън?

— Прекрасно знаеш, че правим размяна с хората от континента.

— Точно така! — Той вдигна за по-убедително показалец нагоре. — Представи си, ако обичаш, не този обветрен остров, където океанът не позволява на нито едно дърво да се пръкне по-високо от най-близкия му завет, а такава гъста и висока гора, че да можеш да правиш бурета до стотната си година и никога да не закъсаш за материал.

Рай не се сдържа и се ухили, когато човекът погледна нагоре и вдигна ръка към тавана, сякаш се намираше в зелена гора. Кимна и посочи към непреклонния мъж.

— Е, тук ме хвана натясно, Трокмортън. Това вече е друго нещо, съгласен съм.

Бъчварят продължи да оформя жлеба и другият се възползва от малката си преднина.

— Ковачът, който ще тръгне с нас, не е така благодетелствен откъм суровини, както би бил ти. Всеки грам желязо ще му се докарва с кораб от Изток. И все пак е готов да поеме риска.

Рай вдигна изненадано поглед.

— Намерил си ковач?

— Да, и то добър — на лицето му се появи сянка на самодоволство.

Рай промърмори на себе си:

— Ще имам нужда от ковач. — После си спомни, че Джоузия ги слуша, и хвърли изпълнен с вина поглед към стареца. Той не даваше да се разбере, че е чул последната забележка на Рай, но Рай знаеше, че попива всяка дума.

— Досега сме намерили всичко на всичко петдесет души и между тях — необходимите за оцеляването на града занаятчии, но без лекар и бъчвар. Не се съмнявам обаче, че ще намеря лекар тази зима в Бостън. Както казах, групата тръгва веднага щом пукне пролетта и реките във вътрешността на континента се размразят.

Само за момент мисълта да започне отначало в място като Мичиганската територия разпали приключенския дух на Рай. Той наистина бе ходил на лов за китове, а това бе едно от най-вълнуващите приключения на света. Но мисълта да напусне Нантъкет го изпълваше и с носталгия по дома. Той пак хвърли поглед към Джоузия, зает със събирането на една голяма бъчва. Той нагласяше временния стягащ обръч от кожа, все едно слагаше колан на човек. Над главата му се стелеше облак дим. Младият бъчвар се обърна и срещна блесналите очи зад кръглите стъкла на очилата.

— Не е за мен, Трокмортън, но ти благодаря за поканата. Имам... имам семейство, което не бих искал да изоставя.

— Вземи и баща си — каза сърдечно агентът. — Познанията му са ценни като твоите. Обзалагам се, че може да научи по-младите на

много неща, освен занаята. На Запад всички възрасти са необходими. От старите — опитът, от младите — децата. Кажи ми, Далтън — Трокмортън се огледа наоколо, — женен ли си? Имаш ли семейство?

Рай се изправи и инструментът увисна в ръката му. Агентът сведе очи да провери и видя златна венчална халка. Но Далтън отговори:

— Аз... не съм, господине, не.

— Е... жалко, жалко. — Но после се засмя лукаво и потупа копчетата на жилетката си, сякаш се канеше да си тръгне. — С нас ще пътуват и много млади жени.

— Да... — каза безизразно бъчварят.

Изведнъж Джоузия повдигна бъчвата на ръба, после я пусна с тропот на пода както винаги, без да бърза, присви очи и дръпна от лулата си:

— Млади човече, ако бях на вашата възраст, щяхте да ме убедите да тръгна с вас. Особено в ден като този, когато Малката сива дама ми върти ревматичните колена. — Той извади, лулата от устата си и замислено я поглади. — Но синът ми няма ревматизъм, който да го изпрати на такова голя-я-ямо приключение. — Той провлече предпоследната дума, както само кореняк от Нова Англия го можеше.

Рай рязко извърна глава. Май Джоузия го предизвикваше, без да поглежда сина си, той продължи с безпристрастна прозорливост:

— Ако дойдеш, когато костите му скърцат и ръцете му не държат, и вече не го бива за много работи, може и да го накараш да ти се върже на акъла.

Веднага след последната дума Трокмортън кихна и им напомни за влажния климат на Нантъкет. След като избърса носа си и сгъна носната си кърпа, той стисна ръка на двамата първо на Джоузия, после на Рай, чиято ръка задържа, и му отправи последна молба.

— Ще ви помоля да си помислите, Далтън. Ще имате цяла зима за това и ако решите да дойдете с нас, можете да ме намерите в хотел „Астор“ в Бостън. Групата тръгва от Олбъни на петнайсети април.

— По-добре потърсете друг, господине. Съжалявам. — С последно сърдечно ръкостискане Рай пусна ръката на госта и той веднага си тръгна.

Джоузия мушна ръце между колана на панталона и гърба на ризата си, залюля се на пети, а димът тихо изсвистя в лулата му. Той се

съсредоточи върху вратата, през която Трокмортън току-що бе изчезнал.

— Идеята не е лоша. Особено за човек, попаднал в такъв триъгълник, който го мъчи като кокоши трън в петата.

Рай смръщи вежди към баща си.

— Да не би да искаш да тръгна?

— Не казвам, че искам... не казвам, че искам. Само че на този остров стана прекалено тясно за теб и Дан Морган, след като възмъжахте.

Странното изказване на стареца заседна в мислите на Рай и остана там до края на септември. Джоузия беше стар. Рай не можеше да го остави. Но да не би старецът да искаше да дойде с него? Рай умуваше над разговора и реши пак да повдигне въпроса, защото това би внесло яснота, която той не бе готов да постигне сам. Трябваше да мисли за Лора и за Джош. Тогава пред него се откри главозамайващата възможност да вземе и тях.

Започнаха първите студове, а с тях и най-красивият сезон на острова. Полята заискриха в есенно многообразие от цветове. Около Майлстоун Роуд се зачервиха зреещите боровинки и постепенно цветът им се смекчи до ръждиво. Дивият бръшлян радваше окото с нови нюанси от червено и жълто. Ниските дъбове придобиха цвета на медни монети, а плодовете на лавровите дървета посивяха. Бяха готови за бране и ароматът им бе омайващ.

Черниците в дворовете също узряха, а хризантемите бяха по-красиви от всякога. Застудяванията зачервиха и страните на ябълките.

По целия остров се носеше сладко благоухание и сякаш самият океан бе пълен с ябълков сок, когато дървените ябълкови преси цъфнаха в дворовете и започна производството на сайдер. Прекрасният му мирис се усещаше навсякъде. В големи котли се варяха на желе и пюре белените ябълки. Резенчета бяха разпръснати да се сушат на слънце и покривите на къщите заплашваха едва ли не да се срутят от тежестта им.

В къщата на Крукид Рекърд Лейн бяха складирани кошници с плодове от лаврово дърво за студените дни на декември, когато Лора щеше да започне да прави свещи. От тавана висяха гирлянди от

ябълкови резенчета и тензухени торби със съхнещи билки — градински чай, мащерка, риган, мента — и изкълваха всекидневната с аромат.

Лора беше оставила приготвянето на ябълковото пюре за накрая. Беше ранен следобед, когато тя набиваше с чук дървената капачка на последния съд, но тя ненадейно се счупи и едно от парчетата падна в пюре.

Тя хвърли чука, измърмори някакво проклятие и бръкна в съда да извади парчето, после го облиза и го хвърли в огъня. Потърси нова капачка, но от тези, които имаше, нито една не пасваше на съда.

Погледна през прозореца към залива в далечината и една забранена мисъл мина през главата ѝ. Нямаше какво да я спре — Джош беше в Джейн за ежегодното правене на тиквени фенери. Лора яростно започна да опитва всяка капачка още веднъж, но никоя не пасваше без значение как ги въртеше, натискаше и обръщаше.

Изведнъж ръцете ѝ спряха. Тя пак погледна през прозореца. Сиви облаци, тъмни по края препускаха по небето като диви мустанги, а вятърът люлееше листата на черниците и ги блъскаше в прозореца. Лора стисна очи, наведе се напред и се подпря на бедрата си, както си седеше на земята пред огнището. Не трябва да се приближавам до него. Гърнето може да се покрие с чиния.

Но само след минута вече мереше диаметъра на съда с дантелената връзка, после престилката ѝ полетя и падна на стола, а тя забърза надолу по мидената пътека към бъчварската работилница.

Вратите ѝ бяха затворени. Тя се поколеба, преди да ги отвори, огледа улицата към кея, където голяма синя котва висеше пред кръчмата, в която Дан прекарваше повечето вечери. Потрепери, загърна се в наметката си и влезе в помещението, където се спотайваха сладки спомени. Беше мрачно, но и ароматно, миришеше на прясно отрязан кедър. Топлината на камината я по здрави за добре дошла.

Вътре завари Джоузия над магарето за рязане. Над посивелите му вежди се виеше тютюнев дим. Той вдигна глава, отпусна рендето и бавно се наведе да го подире до магарето. Доброжелателният му поглед не се отделяше от Лора, докато се изправяше пак и посягаше към лулата си.

— Здравей, дъще — каза познатият глас.

Винаги бе наричал снаха си така и обръщението заедно с протегнатите му ръце предизвика у Лора прилив на топли чувства.

Тя се притисна към фланелената му риза с мирис на дърво и затвори очи, когато брадичката му докосна слепоочието ѝ.

— Здравей, Джоузия.

Той се отдръпна назад и се усмихна мило.

— Бях почнал да си мисля, че тази стара работилница никога повече няма да види усмивката ти.

Тя се озърна наоколо.

— Да, доста време мина, Джоузия. Никак не се е променила и мирише приятно както винаги. — Очите ѝ се спряха на другото магаре за рязане, но то бе празно. Прониза я горчиво разочарование.

— Без съмнение търсиш сина ми.

Тя се обърна и започна малко прекалено весело да уверява Джоузия:

— Не... не... аз... дойдох само да поръчам капак за гърне.

Джоузия присви очи, ухапа лулата и продължи, сякаш не беше я чул.

— Излезе за малко, отиде до стария северен кей да види буретата, които се товарят на борда на Марта Хамънд.

Лора потърси прикритие зад магарето за рязане и се обърна с гръб, но скоро се отказа от преструвките и тихо попита:

— Как е той? — Зад нея се чу свистенето на лулата на Джоузия.

— Горещ-долу. По-добре от Дан, доколкото знам.

Лора се извърна, лицето ѝ бе побеляло и издължено.

— Май... май всички на острова са разбрали, че Дан пие откакто... откакто баща му умря.

— Да. — Джоузия взе бравда и опита острието ѝ с мазолестия си пръст. — Доста се приказва. — Остави инструмента и пак седна на магарето за рязане, обръщайки гръб на Лора и захващайки се пак за работа. — Говори се и за тази Дилейни Хъси, дето все си намира извинения и се влачи в работилницата почти всеки ден.

Лора впери поглед в мърдащите рамене на Джоузия.

— Дилейни Хъси?

— Да.

— И какво иска тя?

Джоузия тайно се усмихна на внезапната язвителност на Лора.

— Какво иска една жена, която си изсмуква извинения от пръстите, само и само да е по-близо до някой мъж? — Джоузия замълча, за да усили въздействието на думите си, и продължи да дърпа рендето към коленете си, отнемайки една след друга широки бели стърготини от дъгата. После провери вдлъбнатата повърхност, като прокара няколко пъти пръсти по нея, и освободи дъгата от дървените челюсти на менгемето. — Дойде да купи ведро за майка си, после донесе кошница сливи, после портокалови бисквити.

— Портокалови бисквити?

Джоузия пак се усмихна, но Лора не можеше да го види, защото той продължаваше да стои с гръб към нея.

— Да, много бяха вкусни.

— П... портокалови бисквити? Тя е донесла на Рай портокалови бисквити?

— Да.

— А той какво каза?

— Ами доколкото си спомням, каза, че са вкусни. Май страшно му харесаха. После като че ли бяха захаросаните ябълки, после — я да видим — о, разбира се. После дойде да го пита дали ще ходи на пикника на брега.

— Какъв пикник?

— Ежегодният пикник на Старбъкови. Последен за сезона. Целият остров ще е там. Дан не ти ли е казал?

— Трябва да е забравил.

— Доста забравя напоследък. Дори забравя да се прибере вечер вкъщи за вечеря, така говорят.

— Много ти мели устата, старче! — Чу се силен глас от вратата.

На входа стоеше Рай, висок и широкоплещест, с черни ботуши, прилепнал черен панталон и дебел пуловер с висока яка, която подчертаваше силните му рамене. Сърцето на Лора подскочи.

Рай хвърли мрачен и ядосан поглед на баща си, а Джоузия невъзмутимо и дружелюбно се съгласи.

— Така е.

— По-добре я заключи! — отвърна грубо синът му и Лора се зачуди откога ли слуша.

Невъзмутимият Джоузия само попита:

— Защо се забави? Клиентката чака.

Рай накрая погледна направо към Лора, но погледът му се плъзна от лицето към ръката ѝ и тя се усети, че стои до неговото магаре за рязане и пръстите ѝ галят дръжката на менгемето. Тя подскочи и отдръпна ръка, после отиде до Джоузия и извади дантелената връзка от джоба на наметката си.

— Казах ти, че не ми трябва Рай. И ти можеш да ми свършиш работа. Трябва ми само... капак за гърне. С такъв диаметър.

Джоузия примижа с едното си сиво-синьо око към връзката в ръката ѝ, издиха дима веднъж-дваж, после се обърна незаинтересовано.

— Не правя капаци. Той прави. — И кимна назад към Рай.

Тя безпомощно се вторачи във връзката и се сети за Дилейни Хъси и за пикника. Почувства се крайно засрамена, че изобщо е дошла в работилницата. Но точно тогава почувства, че Рай стои до лакътя ѝ.

— За кога ти трябва?

Гласът му бе съвсем безстрастен. Широка позната мазолеста ръка се появи в полезрението ѝ, протегната за връзката. Тя я подаде, като направи всичко възможно да не го докосне.

— Когато имаш време.

— За края на седмицата става ли?

— О... разбира се, но няма нужда да бързаш.

Той прекоси помещението и хвърли връзката на работната маса, после застана с гръб към работилницата и се подпря с широко разтворени ръце на плота.

— Ще дойдеш ли да я вземеш? — Гледаше през прозореца над масата.

— Аз... да, да, разбира се.

— Ще я направя.

Гърбът му беше като стена. Той нито се обърна, нито проговори пак и Лора почувства, че в очите ѝ се появяват сълзи. Усмихна се престорено и несигурно на Джоузия.

— Е, приятно ми бе да те видя пак, Джоузия. И тебе, Рай.

Широко разтворените ръце и упоритите плещи не се помръднаха. Сълзите ѝ всеки момент щяха да потекат, затова Лора се обърна и хукна към вратата.

— Лора!

След крясъка на Рай тя дори не забави стъпка. Бутна вратата и зад нея долетя приглушено проклетие, после пак:

— Лора, почакай!

Но тя изскочи на улицата и Рай я подгони с широки крачки. Той излетя през вратата и излезе на силния вятър.

— Трябва! — заповяда ѝ той и като я сграбчи за лакътя, я накара да спре.

Тя се извърна и издърпа ръката си.

— Не ми говори, все едно съм... нещастният ти китоловен кораб!

— Защо дойде тук? И без това ми е достатъчно тежко! — Очите му горяха срещу нейните.

— Трябваше ми капак за гърнето. Такива неща се вземат от бъчварската работилница!

— Можеше да си вземеш и от бакалницата.

— Следващия път ще направя така!

— Казах ти да не ми се мяркаш пред очите.

— Простете, господин Далтън, паметта нещо ми изневерява. Бъдете сигурен, че няма да се повтори, освен, разбира се, ако не е абсолютно неизбежно. И в такъв случай непременно щенося пълна кошница с портокалови бисквити, за да си платя за услугата.

Той сведе очи, отстъпи крачка назад и пхна палци в колана си.

— Старецът не знае кога да си затваря устата.

— Не съм съгласна. Намирам разговора ни за много... обогатяващ.

Рай посочи с пръст нагоре по улицата и гневно се намръщи.

— Значи ти може да живееш там горе на хълма с него, но когато стане въпрос за мен и Дилейни Хъси, нещата стоят другояче, така ли?

— Можеш да правиш каквото си искаш с госпожица Хъси! — процеди тя.

— Благодаря ви, госпожо, точно така!

Тя очакваше той да отрече, че се вижда с Дилейни. Но когато вместо това го потвърди, болката ѝ стана непоносима. Надменно погледна, после насочи към него студен взор и вдигна едната си вежда.

— Научи ли я вече как да ползва магарето за рязане? Сигурна съм, че ще ѝ хареса.

Рай сякаш щеше да я удари. Пръстите му се впиха в ръката ѝ, но после я пусна, обърна се и гневно закрачи към работилницата. Тръшна

вратата зад себе си.

Лора веднага се разкая и ѝ се прииска да изтича след него. Но не можеше да върне ядните си думи.

Те още звучаха в ушите ѝ вечерта, когато си легна и заплака. Защо казах такова нещо, о, защо? Той е прав — нямам никакво право да му се сърдя, че се вижда с Дилейни Хъси, след като аз живея с Дан.

Но съществуваше съвсем реална възможност Дилейни накрая да успее да очарова Рай и това изпълваше Лора с ужас. Рай беше самотен и нещастен и по-податлив от всякога към флиртовете на жените. Лора много ясно си спомняше вечерята у семейство Старбък и прелъстителните погледи на Дилейни, а също и онази история за жените масонки. Нямаше съмнение, че се бе устремила към Рай. Както беше изоставен, колко ли дълго можеше да устои на предлаганата топлина... и не само?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден лицето на Лора бе мрачно като небето над Нантъкет, когато тръгна към Джейн, за да прибере Джош. Широкото поле вече не бе като вълшебен пъстър килим. Сладката папрат, дивото грозде и боровинковите храсти бяха попарени от опустошителния студ, златните и ръждиви краски бяха изчезнали. Клоните на боровинковите храсти бяха като почернели ръце на скелет, протегнати зловещо към небето. Лозите, които някога падаха като зелена стена, сега покриваха оградите с оголени криви вейки. Измежду тях се чуваха пронизителни самотни крясъци на фазани, търсещи някое останало зърно. Коловозът от каруците се виеше пред Лора и изчезваше между хълмовете тъжно и самотно, в хармония с настроението на края на октомври. Небето беше оловносиво и схлупено, на места почти докосваше оголелите поля, сред които вятърът виеше и стенеше за отминалата есен. Скоро щяха да задухат силните северни ветрове и островът щеше да се подложи на буреносните океански вълни, преди да се скове в лед и мраз.

Сякаш целият свят бе потънал в мрачна тъга, която допълваше настроението на Лора. С натежало сърце тя трепереше във вълнената наметка. Прибра по-плътно качулката под брадичката си и забърза нататък.

Джейн хвърли един поглед на сестра си и каза:

— Най-добре да сложа чая. Мисля, че имаш нужда.

Половината от челядта на Джейн беше на училище и къщата беше почти спокойна. В огнището гореше огън. Джош изтича да прегърне майка си за поздрав, после Джейн предвидливо го отпрати заедно с братовчедите му в другата стая и им остави пълна купа с хрупкави парченца печена тиква. Двете сестри седнаха една срещу друга на масата с чашите силен ментов чай.

— Изглеждаш ужасно — започна откровено Джейн. — Очите ти са подути и лицето ти е подпухнало.

— Плаках снощи, затова.

— И заради кого от мъжете в живота ти?

— Заради този, когото се опитвам да отбягвам — Рай.

— А, Рай. Значи сигурно си чула за Дилейни Хъси.

Лора рязко вдигна глава.

— Ти... знаеш?

Джейн спокойно срещна погледа ѝ.

— Целият остров знае за безсрамното търчене на Дилейни Хъси след Рай. Не трябва да си толкова изненадана, че съм чула.

— Защо не си ми казала?

— Нямах възможност. Ти се криеш там долу, сигурно за да не налетиш на Рай.

Лора въздъхна.

— Права си. Крия се, защото много се боя да не го срещна някъде.

В стаята настъпи тишина, а Джейн се вглеждаше в очите на сестра си. Под тях имаше големи подпухнали лилави сенки.

— Толкова ли е силно чувството между вас двамата?

Истината бе изписана във всяка черта на умореното ѝ лице.

— Да, Джейн, толкова. Аз... ние... — Изведнъж сълзите ѝ потекоха. Тя покри лицето си с длани и подиря лакти на масата. — О, Джейн, срещнах се с Рай насаме, бях... бях с него пак и това ми отрови живота.

Джейн сложи утешително ръка на рамото на Лора и леко я погали с пръсти.

— Била си с него? Искаш да кажеш като мъж и жена в пълния смисъл на думата?

Това не беше съвсем въпрос.

Лора кимна съкрушено. Джейн търпеливо чакаше да премине пристъпът на плач. После сложи носна кърпичка в ръцете на Лора и докато Лора си издухваше носа, двете си размениха по една плаха усмивка.

— О, Джейн, сигурно ме мислиш за много порочна, като ме слушаш.

— Не, скъпа, не те мисля. Въобще. И преди ти казах, винаги съм знаела как стоят нещата между вас с Рай. Да не мислиш, че съм била сляпа през всичките тези години, през които си омъжена за Дан? Знаех, че нещо... нещо липсва между вас двамата. Само не знаех кога ще си признаеш. Явно трябваше Рай да се върне, за да се случи.

— Опитвах се да стоя далеч от Рай, повярвай ми, Джейн, наистина — тревожните очи на Лора молеха за разбиране. — Но един ден, когато отивах до мелницата да поръчам брашно, го срещнах на хълма. Джош беше с мен и... аз... ами той ме помоли да се срещнем и аз се съгласих. На следващия ден. Тогава доведох Джош тук и тогава... тогава умря Закари.

Скритият смисъл на думите ѝ порази Джейн.

— О, Лора, не — каза тя съчувствено.

Лора с мъка преглътна и кимна. Подкрепи се с глътка чай и стопли дланите си от чашата.

— Мислех, че може да си се сетила.

— Разбрах колко ви е тежко, но не предполагах, че се е случило точно този ден.

Лора се вгледа в чашата, припомняйки си.

— Това е знамение, не мислиш ли? Докато аз и Рай... мамехме Дан, той е бил в морето и е търсел баща си край плитчината.

— О, Лора, да не би да се обвиняваш за смъртта на Закари?

Лора обърна към сестра си пълни с болка очи.

— Нима не разбираш? Ние бяхме заедно и когато се върнахме в града, ни чакаше вестта, че Закари е изчезнал. След това с Рай се видяхме... долу на кея. Но и Дан беше там и... о, Джейн, никога няма да забравя как Дан погледна Рай, когато той се присъедини към спасителната група. Опитва се да... да се въздържи да отиде при него, но не може. Имаше нужда от утеха и пред очите на целия град двамата се хвърлиха в обятията си точно след като Рай... о, всичко е толкова объркано. — Лора пак скри лицето си в дланите. — Чувствам се толкова виновна!

— Мисля, че е нормално, но да се обвиняваш за смъртта на Закари, е глупаво. За това, че Зак се е удавил, имаш точно толкова вина, колкото и за това, че Рай не е! Може би наистина моментът не е бил най-подходящият, но нищо повече.

— Но ти не беше вечерта след погребението, когато Дан се напи.

— Не бях, но чух за това.

— О, Джейн, беше ужасно. Но беше прав за всичко, в което ме обвиняваше. Дан пие заради мен, обаче аз не мога да потуля чувствата си към Рай. Заклех се да стоя далеч от него шест месеца, поне по време на траура. Но Дан усеща как се чувствам. Винаги се връща късно през

нощта, залитайки, и е толкова пьян, че дори не можем да поговорим. А аз през цялото време се чудя как дори след шест месеца, ако се разveda с Дан и се върна при Рай, ще погледнем Дан в очите?

Джейн ненадейно скочи и отиде да донесе още горещ чай.

— Ти знаеш отговора, Лора. Винаги си го знаела. Островът е прекалено тесен за трима ви. Винаги е бил.

— П... прекалено тесен?

Джейн върна чайника на огнището и прониза сестра си с поглед, който я накара да приеме истината.

— Прекалено. Няма значение, за кой от двамата си омъжена. Тогава другият ще страда и ти ще трябва да утешаваш и двамата и отново, и отново да се ровиш в миналото. Някой ще трябва рано или късно да се махне.

— Но Нантъкет е нашият дом, и на тримата! — извика Лора.

Джейн енергично се върна на стола, но изведнъж стана неспокойна. Вдигна чашата си и впи очи в нея, сякаш искаше да си гледа.

— Тръгнал е слух, Лора.

— Слух? — Лора изглеждаше озадачена.

— Виждам, че не си чула.

— Какво да съм чула?

— На острова е дошъл един човек, казва се Трокмортън. Той е агент на поземлена компания, тя събира семейства, които да отидат през пролетта в Мичиганската територия.

— Мичиган? — Лора вдигна вежди.

— Мичиган. — Джейн отпи от чая си. — Да основат нов град. А както знаеш, нито един град не може да мине без... без бъчвар.

Лора се сети за какво става въпрос, и долната ѝ устна се отпусна.

— О, не — прошепна тя.

— Този човек, този господин Трокмортън, е ходил в работилницата няколко пъти.

Лора наивно погледна към вратата, сякаш очакваше зад нея да види бъчварската работилница.

— Рай? Рай смята да отиде на границата? — потърси очите на Джейн с надеждата, че там ще види отрицание.

— Не знам. Не съм чувала. Чух само, че господин Трокмортън е изпратен в Нова Англия да възбуди духовете и да търси способни

мъже, такива, които ще могат да осигурят оцеляване в пустошта. Казват, че ще получат колкото искат земя. Тя още е ничия. Всичко, което трябва да направят, е да живеят на нея, да я разчистят и да я обработват цяла година.

— Но Рай не е фермер.

— Разбира се, че не е. Съмнявам се, че ще се захване с ферма. Ако отиде, ще е заради нуждата от уменията му като бьчвар, които ще му донесат повече успех от фермерството.

— О, Джейн! — тихо простена Лора.

— Не съм казала, че Рай заминава. Казвам само каквото съм чула. Мислех, че знаеш.

Лора си спомни отблъскващата му враждебност предния ден, как ѝ бе обърнал гръб след думите, които импулсивно му каза. Нима смяташе да избяга от Нантъкет и този триъгълник на напрежение, като просто се захване за Дилейни Хъси и границата, приемайки тяхното двойно предизвикателство?

Мисълта не излизаше от ума на Лора до деня, в който отиде пак до бьчварската работилница, за да прибере капака, поръчан от нея. Имаше ясното намерение да застане очи в очи с Рай и да го попита за бъдещето. Но нямаше тази възможност, защото, когато пристигна, завари там само Джоузия. Обаче имаше силното усещане, че Рай я наблюдава и току-що е изтичал в стаята на горния етаж, защото, когато влезе, Джоузия бе застанал до вътрешната стълба и гледаше нагоре.

— Добро утро, Джоузия.

— Дъще — кимна той.

— Дойдох за капака.

— Да. Готов е.

Той го взе и ѝ го подаде, видя я как тя го пое почти галовно.

Лора го погледна открито.

— Аз... искам да говоря с Рай. Тук ли е?

Пронизващите му сиво-сини очи обходиха работилницата и той отговори явно уклончиво.

— Не го виждаш наоколо, нали?

— Не, Джоузия, не го виждам — натърти тя.

— Тогава ще ти е малко трудно да говориш с него, нали?

— Нарочно ли не иска да ме вижда? — попита тя.

Джоузия се обърна с гръб.

— Виж, на това не мога да ти отговоря. Попитай него, като го видиш.

— Джоузия, идвал ли е тук мъж на име Трокмортън, за да говори с Рай?

— Трокмортън... чакай да видим... — Той замислено се почеса по брадата. — Трокмортън... ммм...

— Джоузия! — търпението ѝ се изчерпваше.

— Да. Като си помисля, идва.

— Какво искаше?

Джоузия се престори, че е зает с почистването на масата с инструментите, и вдигна много шум, докато ги раз местваше.

— Не слушам бръщолевенията на всички, които се мъкнат тук да говорят със сина ми. Ако го правех, нямаше да мога да си върша работата.

— Откъде е Трокмортън?

— Откъде? Как откъде?

— От Мичиганската територия ли е?

Джоузия пак почеса побелялата си брада и накрая се обърна с лице към нея, но не изглеждаше много заинтересован.

— Е, май чух да споменава Мичиган, не че обърнах много внимание.

Сърцето на Лора се блъскаше в гърдите ѝ.

— Благодаря ти, Джоузия. Какво ти дължа за капака?

— Да ми дължиш? Не ставай смешна, момиче. Рай жив ще ме одере, ако само се опитам да ти взема пари.

Сърцето ѝ подскочи, тя не се въздържа и попита:

— Той ли го направи, или ти?

Старецът пак се извърна.

— Той.

В същия момент Лора чу една дъска отгоре да проскърцва и каза високо:

— Благодаря му от мое име, Джоузия, нали ще го направиш?

— Да, ще го направя. Бъди сигурна, че ще го направя.

След няколко минути Рай слезе долу и се спря на последното стъпало с ръка на парапета.

— Отиде си — рече Джоузия. — Няма нужда да се криеш повече. Не можахме да я заблудим. Тя знаеше, че си горе.

— Да, чух я да ми благодари.

— Докъде стигнахме, да караш стария човек да лъже жена ти — каза недоволно Джоузия, — а през това време да се криеш над главата ми като някакъв крадец.

— Ако наистина ми беше жена, и то само моя, нямаше да има нужда.

— Новините за Трокморгън и дейността му тук са я стреснали.

— Да, но не достатъчно, за да напусне Дан.

— Откъде знаеш, щом не й даваш възможност да си каже думата?

— Ако го беше решила, щеше да се качи по стълбите и нищо нямаше да може да я спре. Познавам Лора.

— Да, сигурно е така, но трябваше да видиш израза й, когато спомена Трокморгън. Кой мислиш, й е казал за него?

— Нямам представа, но той е говорил и с други, освен с мен. Много хора от острова знаят какво търси тук.

— А ти помисли ли за предложението му?

Рай смръщи вежди така, че те почти се събраха над носа му, но не отговори. Джоузия взе един инструмент, обърна му гръб и отиде до точилото, като опитваше с пръст тъпото острие. После попита разсеяно:

— А помисли ли тогава върху предложението на онази Хъси?

Рай се обърна и се вгледа в гърба на баща си. Джоузия произнесе името й доста двусмислено.

— Да, ще я придружа.

Джоузия надникна през рамо и видя самодоволната усмивка в ъгълчето на устата му.

— Тя прави дяволски хубави портокалови бисквити.

— Хм! — воят на стържещото в стоманата томило прекъсна по-нататъшния разговор.

Последният за сезона пикник на брега се организираше всяка година, когато всички запаси за зимата бяха прибрани и брегът още не бе замръзнал. Капитан Сайлърс беше неотменното допълнение към ямата с огъня и всяка година можеше да се види в деня преди тържеството да събира необходимите миди и водорасли по скалите.

Търпеливо пълнеше торбите от зебло с жълто-кафявите водорасли, съдържащи малки въздушни мехурчета, които, след като се спукваха, придаваха вкусен аромат на храната. Мъкнеше торба след торба, всяка по около петдесет килограма, към мястото на тържеството необезпокояван от ветровете, достигащи до четиридесет мили в час — нещо обичайно за това време на годината.

— Ще намерим завет — казваше той и винаги така ставаше.

Сърцатите жители на острова, без да се замислят много се справяха със задачата и награда им бяха сочните миди, които вадеха до пристанището Полпис и складирани в кошове заедно с картофите, тиквите и наденичките, които се изпичаха заедно с морската храна.

В деня на годишния морски пикник Рай и Дилейни Хъси пристигнаха на дюните в късния следобед. Тълпата вече се бе събрала и старият Сайлър ръководеше стъкването на огъня, следейки като някакъв деспот всяка стъпка от процедурата. В пясъка бе изкопана плитка дупка, в която имаше съчки и камъни.

— Това е тънката част — нареждаше Сайлър всяка година. — Трябва така да подредите купчината, че въздухът да преминава около всеки камък, иначе няма да се затоплят достатъчно!

Дилейни Хъси се притисна към Рай и прошепна иззад шепата си:

— Добре, че ни каза!

Рай беззвучно се засмя и свъси подигравателно вежди.

— Хубаво затопляне ще стане — прошепна в отговор.

Той не изгаряше от желание да прекара деня с Дилейни Хъси, но закачката ѝ го поотпусна. Тя не изглеждаше зле и той установи, че никога не бе оставал достатъчно време с нея, за да е наясно дали има чувство за хумор, или не. Изведнъж разбра, че знае прекалено малко за нея. И докато стоеше до ямата с огъня, под силния вятър, реши да се забавлява колкото можеше по-добре този ден. Благодареше се, че семейство Морган е още в траур и няма да присъства.

Сайлър запали огъня и се оказа, точно според думите му, че го бе стъкнал майсторски. Гостите веднага се приближиха, за да топят на него халбите с ябълков сайдер, и зачакаха командата на Сайлър. Когато камъните започнаха да пукат и да пръскат искри, той грижливо ги разпръсна и ги покри с водорасли. Отгоре сложи храната, после още един пласт водорасли. Рай помогна на мъжете, които хвърлиха брезент върху купчината, а това беше единственото, което Сайлър позволяваше

да свърши някой друг, освен него. Той се захвана да затиска брезента с пясък, за да не избяга топлината. Най-накрая от ямата се вдигна дим и тълпата се разпръсна да пуска хвърчила — традиционната игра за този ден.

Когато Дилейни и Рай се отдалечаваха от огъня, той я огледа с крайчеца на окото си. Тя носеше семпла шапка от подлепена синя коприна, която покриваше и ушите ѝ. Вълненото палто с пелерина бе закопчано високо до брадичката ѝ, а ръцете ѝ се топлеха в сиви ръкавици. Рай вдигна яката на дебелото си палто и още веднъж си повтори, че ще се забавлява този ден.

Стояха на една скала, вятърът духаше в гърбовете им и те пуснаха хвърчилото, което се зарея заедно с останалите над бушуващия океан. Високите вълни с грохот се разбиваха в брега и пръски от тях достигаха чак до опашките на хвърчилата, които се снишаваха и издигаха, сякаш за да дразнят вълните.

Рай от години не бе пускал хвърчило и на душата му стана леко, докато следеше как пъстрият триъгълник се бореше с вятъра и проскърцваше като корабно платно. Той погледна нагоре ѝ видя как хвърчилото се смалява. Изведнъж Дилейни се засмя до него. Той рязко се извърна и видя лицето ѝ, вдигнато към небето. Въжето на хвърчилото се дърпаше в сивите ѝ ръкавици.

— Знаеш ли, че като бяхме деца, мечтаех да пусна хвърчило с теб?

— Не — отговори той изненадан.

Тя го погледна.

— Да. Но нали знаеш какво казват хората — тя пак се извърна към хвърчилото, — по-добре късно, отколкото никога.

Рай не знаеше какво да отговори, само стоеше с ръце в джобовете и гледаше хвърчилото. Гласът на Дилейни беше плътен и дълбок.

— Най-много завиждах на Лора Трахърн.

Рай почувства, че се изчервява, но Дилейни се бе съсредоточила в хвърчилото.

— Тя можеше да те следва навсякъде, такава... такава свобода за едно момиче. Винаги съм ѝ завиждала за тази свобода. Ние, останалите, бяхме затворени във всекидневните и се учехме да плетем дантели и да бродираме, я тя търчеше боса по пясъка. — Дилейни се

обърна и погледна към масивната долна челюст на Рай, обградена от бакенбардите, които копнееше да докосне от първия миг, в който ги видя. — Карам ли те да се чувстваш неудобно, Рай? Не исках да кажа нищо. Нямам нищо против, че си влюбен в Лора.

Очите му се извърнаха към нея и срещнаха спокойния ѝ сигурен поглед.

— Всички на острова знаят какво чувствате двамата един към друг. Просто искам да знаеш, че и аз съм наясно, но това няма значение за мен. Смятам да се наслаждавам, щом сме заедно, защото е нещо, което искам от много, много време.

Рай пак не знаеше какво да каже, просто зяпна от изненада. Изведнъж Дилейни пак стана весела и закачлива.

— Кажи ми, Рай, бил ли си в Португалия?

— Да, разбира се.

Дилейни пое дълбоко въздух през разширените си ноздри и се загледа в далечния хоризонт.

— Винаги съм искала да видя Португалия. Тя е там, само си представи, сега гледам право към нея. Какво ли не бих дала, за да я видя или някое друго място, освен този задушаващ малък остров. До смърт съм отегчена от него и от миризмата на китова мас и катран.

— Не останах с такова впечатление онази вечер, когато говори за жените масонки. Звучеше, сякаш се гордееш с Нантъкет и неговите... китоловци.

— А, това ли? — Тя се усмихна самоиронично. — Казах го само за да ми обърнеш внимание, не разбра ли. Изобщо не ме интересува дали един мъж е убил кит, или не. — Вятърът подхвана кичур от косата ѝ и го духна през устните ѝ. Рай бързо извърна поглед. — Кажи ми, вярно ли е това, което разправят, че са ти предложили да отидеш в Мичиганската територия, където ще строят нов град?

Той ѝ хвърли кос поглед, но тя го наблюдаваше внимателно, затова бързо отклони очи към вълните под тях.

— Предложиха ми.

— О, как ти завиждам, че си мъж! Мъжете имат такава свобода на избор.

— Не съм избрал да напусна Нантъкет.

— Не, но можеш, ако поискаш. Така, както можеше да избираш да станеш моряк. Доста си мисля за това напоследък, как жените са

осъдени да чакат със скръстени ръце нещо да промени живота им, докато годините се изнизват. Мислех си колко е различна Лора, как отхвърля традицията и прави каквото ѝ харесва. И си казах, Дилейни Хъси, време е и ти да правиш каквото ти харесва! И ето ме сега, говоря ти неща, които една дама не бива да казва на мъж. Но вече не ме интересува — няма да стана по-млада, а все още съм сама, а... а не ми е приятно. — Дилейни сниши глас, сякаш не искаше друг да чуе желанието ѝ. — И бих дала всичко, за да получа възможност да започна нов живот на място като... като Мичиганската територия.

Рай се вгледа в профила ѝ, а тя не откъсваше очи от хвърчилото. Господи, тази жена му предлагаше женитба!

— Дилейни, аз...

— О, не бъди толкова стъписан, Рай, и не се чувствай задължен да казваш каквото и да било. Хайде просто да се забавляваме и да изядем цели купища миди! — Тя весело се усмихна, а той усети, че вероятно се чувства доста засрамена от това, което току-що бе признала. Досега никога не се бе замислял за съдбата на жена, която иска да се омъжи, но никой не ѝ предлага.

Ненадейно хвърчилото се изплъзна и се зарея далеч над Атлантика.

— Я виж! — Дилейни вдигна ръка към шапката си, която се обръщаше от силния вятър. Засмя се пак и смехът ѝ се понесе на изток към четири спускащи се чайки, после каза:

— Полетя към Португалия. — Предницата на палтото ѝ се развя и докосна крачола му.

Той се усмихна, хвана я под ръка и я обърна към огъня.

— В Португалия няма такива хубави неща, като нантъкетските миди. Хайде.

Върнаха се към ямата и отново се почувстваха безгрижни.

Капитан Сайлъс грижливо повтори по обратен ред действията си отпреди час. Махна брезента сред гъст облак дим и извади омекналите водорасли, чийто силен аромат се разнесе и в соления въздух.

Рай и Дилейни седнаха един до друг на общо одеяло и си взеха от сочните миди, крехките зеленчуци и наденичките с много подправки, които бяха най-вкусни задушени. Облизваха устни, смееха се, бършеха се с опакото на дланите си и се чувстваха все по-добре заедно.

Щом се наядоха, почти всички мъже запалиха лули или пури.

— Ти не пушиш — забеляза Дилейни.

— Нямам нужда, достатъчно е да дишам въздуха, който баща ми оставя след себе си.

Пак се засмяха и Рай обгърна с ръце свитите си колене, а Дилейни си мислеше колко години бе чакала тази вечер.

Когато жаравата изстина, вече се бе стъмнило и хората от острова тръгнаха по брега към домовете си. Въпреки че с настъпването на нощта вятърът бе замрял, пак беше студено заради влагата, която бе изпъзляла сега от океана и проникваше под jakите и фустите.

Рай и Дилейни вървяха мълчаливо към града. От време на време раменете им се докосваха. Тя беше стиснала jakата на палтото си и гледаше към тъмната си широка пола.

— Студено ли ти е? — попита той, като я видя да потреперва.

— Като на всички на острова по това време на годината.

— Да, а най-лошото тепърва предстои. — Досега никога не бе докосвал по-интимно Дилейни, но този път праметна ръка през раменете ѝ и потри ръкава ѝ. Бели облачета пара се издигаха от устите им сред нощния въздух.

Тръгнаха по градските улици, където някой забравен фенер хвърляше петна от светлина в тъмния здрач. Дилейни живееше в сребриста, облицована с дъски къща близо до площада и когато приближиха оградата, Рай свали ръка от раменете ѝ, отвори портата и я пусна да мине пред него. Тя забави крачка, когато приближиха до вратата, и се обърна с лице към него.

— Прекарах прекрасно през цялото време и съжалявам, ако...

— Не трябва да съжаляваш за нищо, Дилейни.

Той се вгледа във вдигнатото ѝ нагоре лице през тъмното. Беше по-дребна от Лора и ароматът ѝ беше друг, по-скоро пикантен, отколкото цветен. С лека изненада разбра, че тази вечер за първи път се сеца за Лора.

Дилейни го гледаше в очите; той стоеше толкова близо, че роклята ѝ допираше крачолите му.

— Рай, има нещо, което искам да направя още от вечерята у семейство Старбък. Ще имаш ли нещо против да... си задоволя каприза?

Не беше сигурен, че иска да целуне Дилейни Хъси, но нямаше начин да го избегне, без да я обиди.

— Съвсем не — каза той тихо.

Но вместо да се повдигне на пръсти, тя внимателно свали ръкавицата си, вдигна ръка и го поглади по бакенбардите.

— О, ама те са меки! — възкликна тя.

Той се засмя, когато тя го поглади с външната част на пръстите си от другата страна, после пак се върна на първата, като си играеше с върха на пръстите си с меките косми.

— Разбира се, че са меки. Ти какво очакваше?

— Ами... не знам. Те правят челюстта ти да изглежда твърда като стомана и аз очаквах, че ще са... остри.

Ръката ѝ не помръдваше, но тя не я отдръпваше. Бузата на Рай беше топла, а нощта — студена и влажна.

— Винаги ли си била толкова импулсивна, Дилейни Хъси?

— Не, не винаги. Бяха ме учили като всички добре възпитани госпожици никога да не показвам чувствата си. — Пръстите ѝ се преместиха върху вдлъбнатината на бузата му и гласът ѝ се сниши до шепот. Нощта плътно ги обгръщаше, а светлината от свещите в къщата очертаваше профилите им в размито оранжево.

— Дилейни, това, което каза днес... Нямах и представа, че...

— Шшт. — Тя сложи пръст върху устните му.

Той също беше топъл и галещ и в очите и докосването ѝ се четеше явна покана. Никога не бе имал желание да целуне друга жена, освен Лора. Нямаше намерение да води Дилейни Хъси в Мичиганската територия. Но тя беше жена, изпълнена с копнеж, пръстът ѝ нежно се плъзгаше по долната му устна и неочаквано кръвта бурно нахлу в слабините му.

Какво толкова, по дяволите, помисли си той. Опитай.

Нежно захапа върха на показалеца ѝ и посегна с две ръце към кръста ѝ. Когато се наведе да притисне устни в нейните, тя се повдигна и вплете пръстите на голата си ръка в гъстата коса на тила му.

Тя го беше обработвала целия ден и Рай Далтън го знаеше, но в този миг това нямаше значение. Беше самотен и податлив, а тя имаше вкус на масло и мирис на сандалово дърво. Устата ѝ така пламенно се разтвори, че го изненада, и той отвърна със същото. Тя издаде тих гърлен звук и се потисна плътно, предницата на палтото ѝ се залепи в

грубата вълна на неговата връхна дреха. Дилейни Хъси, помисли си той. Кой би могъл да предположи, че ще се случи това? Тя подканящо движеше устните, и главата си, мушна длан в топлата вътрешност под яката му. Естественото любопитство надви у Рай. Той прокара ръка по дебелото ѝ палто, на онова място, под което се издигаха гърдите ѝ, и тя още по-плътно се притисна към него. Отново чу гърлен страстен звук и ръката му се мушна между телата им, за да откопчае първо собственото му палто, после нейното; двете му ръце се плъзнаха вътре по топлия ѝ гръб.

Притиснаха се плътно един до друг и Дилейни Хъси почувства твърдата мъжественост на този, за когото бе копняла години. Ръката на Рай се плъзна към гърдите ѝ и по тялото ѝ премина тръпка.

Той я усети и почувства леко доволство, като си спомни признанието ѝ от този следобед колко дълго бе таила чувствата си към него. Гърдите ѝ бяха по-налетели, отколкото на Лора, и вкусът на устата ѝ беше различен. Но когато бедрата ѝ се извиха, той осъзна какво прави. Сравняваше.

Прекъсна целувката и вдигна глава. Стисна кръста ѝ под палтото и леко я отблъсна.

— Дилейни... аз... слушай, съжалявам, не трябваше да го правя.

— Рай, нали ти казах. Няма значение, че Лора е на първо място в сърцето ти...

— Е, е — каза той тихо, пусна я и отстъпи крачка назад. — Хайде да спрем дотук за тази вечер, може ли? Точно сега животът ми е пълен бъркотия и нямам право да ти натрапвам усложнения.

— Да ми натрапваш? Ти не разбираш...

— Разбирам, но не съм свободен да... — Той въздъхна, прокара ръка през косата си и отстъпи още по-далече.

Изведнъж тя сведе поглед и пак сложи ръкавицата си.

— Съжалявам, че прибързах. — Дилейни вдигна уmolителен поглед: — Ще ми простиш ли?

Той се смекчи и сложи длани на раменете ѝ.

— Няма какво да ти прощавам, Дилейни. И на мен денят ми хареса. — Той я целуна бързо за довиждане, стисна раменете ѝ и каза: — Лека нощ, Дилейни.

— Лека нощ, Рай.

Той се обърна и тръгна по пътеката, а тя чу как желязната порта изскърца и стъпките му отекнаха в тъмнината.

Проклетата да си, Лора Морган! — помисли си тя. Един мъж не ти ли е достатъчен?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ноември се изнизваше и обвиваше Нантъкет с мъгла, която изглеждаше вечна. Вдигаше се само за кратко, после от югоизток задухваше силен вятър и тя пак се появяваше, като сива ивица на хоризонта, втурваше се през водата и развяла мантия, обгръщаше острова, след което не можеше да се види нищо на разстояние от двайсет ярда. Влажният остър въздух проникваше до костите и караше рибарите да се навличат като арктически китоловци. Но подобно на риболова мъглата бе неотменима част от живота на Нантъкет и тези, които събираха плодовете на Атлантика, само се обличаха по-топло и тихо подсвиркваха през зъби, докато си вършеха работата, примирени с капризите на времето.

Костурите и леферите се събираха около Рип Пойнт, където прибойт бушуваше над плитчините, прииждаше и се дръпваше обратно навътре, буен и пенест. Джон Дърнинг, Том Морган и други като тях излизаха срещу стихиите ежедневно и дърпаха мрежите, докато премръзналите им ръце ставаха по-сини от рибите, които ловяха.

Техните лодки, издърпвани на брега в края на деня, често се появяваха като многоцветни видения, плъзгащи се през мъглата призрачни съдове. Чуваха се поздравя, гласове им отговаряха, но по местата, от които идваха, не се виждаше човек, защото мъглата изкривяваше звуците и ги караше да отекват през мрачната белота като несвързан разговор на духове.

Рай споделяше тези сиви дни с Джоузия и си мислеше за настъпването на пролетта и за възможностите, които му предлагаше Мичиганската територия. Все по-често си представяше как ще започне там нов живот с Лора и Джош. Но наистина ли тя щеше да изостави Дан, както бе обещала? И ако това станеше, възможно ли бе разводът да приключи дотогава? Може би тя нямаше да иска да напусне острова, на който е родена. Рай не се съмняваше, че Дилейни Хъси би го последвала там като негова съпруга. Но искаше ли я той? Имаше цялата зима пред себе си, за да си отговори на този въпрос, но ако

ухажваше Дилейни и се оженеха, изникваше проблемът с баща му, който открито показваше неприязънта си спрямо нея. Щеше ли да успее да убеди стареца да тръгне с него към Мичиган, ако Дилейни дойдеше като негова съпруга вместо Лора?

Рай и Шип се разходиха един ден до къщата на Крукид Рекърд Лейн, но докато стоеше на мидената пътека и гледаше нагоре, Рай знаеше, че ще е неразумно да почука на вратата. Той се взираше в нея с ръце пъхнати дълбоко в джобовете и плетена вълнена шапка на главата. Знаеше, че Лора е там, защото прозорците светеха в мрачния ден. Несъмнено и Джош беше там и докато гледаше къщата, която някога бе негов дом, Рай отново почувства болката от деня, в който момчето се бе втурнало към него и като го удряше и плачеше, крещеше: „Ти не си моят баща!“. Много пъти след това Рай се бе чудил дали Джош вече е приел истината. Безброй пъти проклинаше нрава си, който не може да овладее, когато Лора дойде да поръча капака и когато бе толкова ядосан, че не може да попита как е момчето.

Вятърът виеше сред голите клони на ябълковите дървета и люлееше високите туй към пристройката, карайки я злоещо да проскърцва. Рай потрепери.

Изведнъж забеляза, че основите на сградата не са уплътнени за зимата. Значи пиенето на Дан бе започнало да се отразява и върху отговорностите му. Всяка къща на острова се укрепяваше срещу теченията, които се промъкваха през всяка пукнатина през студените месеци, и той беше сигурен, че Дан се е грижел за това всяка зима по време на отсъствието му. Каква ирония на съдбата, че сега Рай трябваше да се погрижи, докато Дан „отсъстваше“.

Хвърли още един поглед към прозореца, завъртя се на пети и тръгна надолу да потърси капитан Сайлъс, за да го попита дали не знае някой, който би могъл да свърши тази работа.

Паднаха първите снегове; шейните замениха каруците. Езерата замръзнаха по хълмистите поля и малките деца се пързаляха по тях с дървени дъсчици, прикрепени към обувките. Понякога вечер край ледените езера се виждаха огньовете от забавите с кьнки на младежите. Куките за плетене не спираха из всекидневните и плетяха топли вълнени чорапи.

Един ден теглена от кон шейна достави за облекчение на Лора водорасли, защото, въпреки че бе натрупала пухени завивки по леглата, до сутринта теченията вледеняваха водата в каната, а и носовете им не бяха в по-добро състояние.

В началото на декември настъпи ден, в който мъглата се вдигна през Атлантика и скъпернически остави след себе си небе, затрупано със сиви облаци, които превръщаха деня в здрач. Ветровете от северозапад се усилиха и удариха като плесница острова.

Лора бе оставила за такъв ден приготвянето на свещи от плодовете на лаврово дърво. Когато стана сутринта и видя надвисналите облаци и бруления вятър, тя зарадва Джош със съобщението, че точно днес ще се заемат с тази задача. След като Джош се сдобри с Джими, той омекна и към Лора и сега се въртеше около нея и ѝ „помагаше“ в приготвянето на свещи. Седеше на масата с майка си и сортираше първата партида плодове, отделяйки клонките.

Когато натрупаха достатъчно, той се примоли:

— Може ли да ги сложа в гърнето, мамо?

Но тогава плодовете се разсипаха по пода и се затъркаляха на всички страни, последвани от Джош, който пълзеше да ги търси.

Процесът беше бавен и отнемаше много време, та докато разбъркваше гърнето на огъня, Лора се радваше на приказките на Джош.

— Татко ще си бъде ли довечера вкъщи? — попита той от масивния стол до огнището.

— Разбира се, че ще си бъде вкъщи. Той си идва всяка вечер.

— Да, но искам да кажа за вечеря.

— Не знам, Джош.

— Той ми обеща кънки тази година и каза, че ще ме научи да карам.

— Така ли? Кога?

Джош сви рамене и погледна към лъскавите въглища и гърнето.

— Отдавна.

Лора го погледна. Горкият малък Джош, помисли си тя. Дан не иска да те разочарова, нито пък аз, но вече не мога да му измислям извинения.

— Може би трябва да поискаш кънките за Коледа.

Джош изглеждаше отчаян.

— До Коледа трябва да чакам толкова много! Джими вече се е пързалиял два пъти с кънки.

Лора не знаеше какво да му отговори.

— Ела. Искаш ли да разбъркваш малко — предложи тя весело.

— Може ли! — Очите му, сини езерца, бяха пълни с въодушевление.

— Дай си стола тук.

Той се изправи на стола и Лора го прегърна с една ръка през кръста. Момчето започна неумело да бърка сиво-зелените късчета, които вече бяха почнали да се размекват и отделяха тежък растителен аромат. Когато мерната размекната маса се покажеше на повърхността, образуваше се восък. После сместа трябваше да се охлади, да се обере восъкът, да се прецеди и да се стопи втори път, след което се получаваше почти прозрачен восък, готов за изливане в калъпите. Но дълго преди края на процеса Джош вече се беше уморил и бе полегнал по корем върху една от дървените пейки.

По обед заваля пороен дъжд и когато първата капка удари по стъклото на прозореца, Лора вдигна глава от работата си — премерваше и режеше фитилите.

— Северозападният вятър — отбеляза тя лениво и се зарадва, че е вътре в топлата къща.

След като фитилите бяха нарязани и калъпите бяха напълнени за първи път, Лора си направи чаша горещ чай и седна да си почине, преди да се захване със следващата партида. Джош стоеше прав на стола и надничаше през прозореца; тя прекоси стаята и застана зад него. Дъждът бе преминал в суграшица, която покриваше снега и вледеняваше клоните на ябълките, та накрая те утроиха размера си и заприличаха на лъскави ледени пръсти.

— Искам да се пързалия с кънки — проплака Джош и притисна носа си в прозореца.

Тя разроши косата му и загледа как вятърът люлееше ледените клони.

— Днес никой няма да се пързалия.

Джош изглеждаше отчаян и самотен и тогава на Лора ѝ се прииска да има още едно дете, което да му прави компания. Ако през всичките тези години беше омъжена за Рай, колко ли деца щеше да има?

— Ела, Джош, можеш да ми помогнеш да отделим клонките от другата партида.

— Не ми харесва да отделям клонки — реши той. — Искam да се пързаям.

— Джошуа! Да не би да ближеш прозореца?

Той погледна виновно през рамо и въпреки че не отговори, на стъклото имаше две петна разтопен скреж. Лора не можа да се сдържи и се усмихна.

— Слез оттам. Хайде да направим още свещи.

С напредването на деня времето се влоши. Суграшицата покри всичко с опасен слой лед, преди да отстъпи място на твърдия сух сняг, който се изви в снежна буря над хлъзгавите калдъръмени улици.

Долу в пристанището лодките не помръдваха. От платната косо се спускаха ледени висулки, замразени от вятъра под странен ъгъл, като че ли земното притегляне бе изменило посоката си. Чайките се бяха сгушили под кейовете и перата им настръхваха, когато силният вятър атакуваше гърбовете им. Търговците се привеждаха ниско и стискаха яките си, когато в края на деня се прибираха вкъщи.

Дан Морган излезе от кантората, вдигна високо яка и затисна с ръка цилиндъра си, защото вятърът заплашваше да го отнесе в Испания. Приведе се ниско и тръгна към „Синята котва“, вече предвкушайки затоплящото действие на ромовия пунш в този дяволски ден. Долу мачтите на платноходите лудо се люлееха от бурните кипящи вълни. Дан се подхлъзна веднъж, но успя да се задържи и тръгна по-внимателно по пътя.

В „Синята котва“ огънят прашеше и миризма на врящи стриди и раци изпълваше въздуха. Но Дан презрително отклони порцията задушени миди с лук и си поръча веднага пунш, после се приведе над чашата и отпи първата дългоочаквана глътка.

Изпразни чашата и си поръча нова, а обичайната тълпа от пиячи се струпa около огъня и нямаше никакво желание да се помръдне от удобното място, за да се изправи срещу снежната виелица навън.

Влезе Ефраим Бидъл, поръча си питие и отиде при Дан.

— Закарах водораслите у вас, както си наредил.

Дан за първи път се сети, че бе пропуснал да се погрижи за водораслите.

— Така ли.

— Не ги ли видя?

— О, да, разбира се.

Ефраим вдигна питието, глътна юнашки и избърса устата си с опакото на дланта.

— Е, би трябвало. Капитан Сайлъс дойде долу при бараките и каза, че дава два долара на този, който уплътни с водорасли основите ти, та аз взех двата долара и свърших работата.

— Рай — избъбри Дан на чашата си, после добави под нос: — Рай Далтън... проклет да е. — Отпи голяма глътка пунш, тресна го на масата и поръча: — Още един!

Свечери се и лактите в „Синята котва“ се подпряха по-тежко по дървените маси. Синята котва отвън над вратата проскърцваше под напора на вятъра. Вихрушката навяваше преспи край оградите. Снегът полепваше по ъглите на къщите, катереше се нагоре сантиметър по сантиметър и образуваше красиви бели стълбове. Малко странно беше, че такъв лют вятър можеше да извая такава красота. По улицата пред кръчмата се стелеше неспирно сняг и покриваше с бялата си пелена опасния лед по калдъръма. В камбанарията на енорийската църква вятърът удряше камбаната, зловещият тътен се носеше над разлюлените лодки в пристанището и се сливаше със свиренето на стихията в платната им.

Беше десет и половина, когато най-накрая Дан Морган стана, олюлявайки се, от пейката в „Синята котва“ и тръгна на зигзаг към вратата. Бяха останали само съдържателят Хектор Горъм и Ефраим Бидъл, като му пожелаха лека нощ. С гръб към двамата Дан вдигна ръка да отвърне на пожеланието им и престъпи през вратата в нощната виелица. Не бе направил и крачка по улицата, когато цилиндърът му излетя от главата и се понесе към пристанището Нантъкет — първо във въздуха, а после падна и се затъркаля по земята.

— По дяволите — изгъгна Дан и се обърна да го последва, опитвайки се да фокусира черния предмет, който бързо изчезваше от очите му. Примири се със загубата и се насочи към къщи, като се бореше с вятъра, който сграбчваше пешовете на палтото му и ги разтваряше, колкото и да се опитваше той да ги придържа с голата си

ръка. — Трябваше да си взема ръкавиците, промърмори пак той под носа си и се заклати по улицата.

Виелицата бе успяла да загаси всички улични лампи и пътят беше съвсем тъмен, просветваше само белотата на снега, завихрящ се из краката на Дан.

Някъде из дълбините на размътения му мозък изплува мисълта, че не си е закопчал палтото, и той се помъчи да го направи, когато нова снежна стена се блъсна в него като разярен бик. Краката му се подхлъзнаха, той се опита да запази равновесие, но стихията го поде нагоре и го пусна на калдъръма с безгрижието на дете, което разглежда играчка и после я захвърля настрани без интерес. Главата му глухо се удари в каменната настилка и, с изключение на бурята, това бе единственият звук в безлюдната нощ. Когато падна, палтото, което се опитваше да закопчае, се разтвори и заплющя край краката му, изпружени на ледената улица. Голите му ръце бяха обърнати с дланите нагоре, сняг се събираше в косата му и покриваше топлото кърваво петно, което бързо замръзваше в червени ледени кристалчета. Безгрижен към деянието си, северозападният вятър изливаше лудостта си върху падналия мъж, който добре познаваше от дългите години живот на родния остров суровостта на безмилостната зима. Сега лежеше беззащитен по гръб и дъхът му замираще, а снегът се трупаеше в краката му като по оградите, събираше се край него и попарваше тялото му.

Повече от час по-късно Ефраим Бидъл пое последната си глътка, издаде дълбок гърлен звук на задоволство и се повдигна от уютното си местенце, посягайки към копчетата на палтото си.

— Няма начин, трябва да се преборя с дългия път до вкъщи — провлече той. — Лека нощ, Хектор — кимна към съдържателя.

— Лека нощ, Еф. — Хектор изпрати последния посетител до вратата и пусна резето след него.

Ефраим се заклатушка по улицата с ругатни на уста, ниско приведен, да се задържи на крака, нещо доста съмнително при нетрезвото му състояние. Снегът и вятърът се хапеха бясно, той придърпа яката си и се наведе още по-ниско, за да предпази лицето си от гнева им. Когато се спъна в безжизненото тяло на Дан Морган,

отстъпи назад, огледа неподвижната купчина в краката си и промърмори:

— Ка... какво е това?

Пред погледа му се откри човешко тяло и Ефраим се подпря на едно коляно, като се опитваше да фокусира раздвоения си поглед.

— Морган? Възможно ли е? — той разтърси отпуснатата му ръка. — Ей, Морган, ставай! — изведнъж Ефраим изтрезня. — Морган? — каза той с нотка на безпокойство. — Морган! — разтърси още по-силно Дан, но без никакъв резултат. Той лежеше, без да помръдва, без да продума, а снегът вече трупаше преспи около него. — О, Господи, не... — Ефраим стана и се втурна обратно към „Синята котва“, като някак си успяваше да се задържи на крака по заледения калдъръм, почти изтрезнявайки от ужас.

Хектор вече бе свалил тирантите от раменете си, когато на вратата долу се чу думкане.

— По дяволите — изруга той, вдигна тирантите, взе едно свещта и заслиза по стълбите.

— Идвам! Идвам!

— Хектор! Хектор! — чу през вратата, а думкането ставаше все по-силно. — Хектор, отвори!

Той отвори и видя обзетия от паника Ефраим Бидъл.

— Хектор, трябва да дойдеш с мен! Намерих Дан Морган паднал мъртъв на улицата!

— О, Господи, не! Ще си взема палтото!

Бидъл зачака разтреперан на вратата, страхувайки се да направи и една крачка сам. Когато Хектор се върна, те се приведоха заедно в бурята и тръгнаха по вече почти заличените следи на Бидъл към неподвижното тяло в снега. Без ни най-малко да се колебае, Хектор се наведе и мушна силните си ръце под раменете и коленете на Дан Морган, занесе го обратно в „Синята котва“ и го положи върху дървената маса пред огнището, в което въглищата вече бяха угасени за през нощта.

— Мъртъв ли е? — Очите на Бидъл бяха като на недовършена мраморна скулптура, широко отворени и хлътнали, а на лицето му бе изписан потискащ страх.

Хектор притисна пръст под челюстта на Дан.

— Още се усеща пулс.

— К... какво ще правим?

— Не знам. Не искам да умира тук и да създава лоша репутация на заведението. — Съдържателят се замисли: Бащата на Морган е мъртъв, какво биха могли да направят майка му и жена му? — Аз ще донеса юрган и ще стъкна огъня, а ти иди до бърварската работилница и доведи Рай Далтън. Кажи му какво се е случило. Той ще знае какво да направи.

Бидъл кимна и тръгна обезумял към вратата. Никога през живота си не се бе изплашвал така. Вечер след вечер пиеше с Морган и сега бе отрезвен в много отношения, след като видя докъде може да доведе алкохолът. Господи, можеше съвсем спокойно аз да съм на негово място, помисли си Бидъл.

Рай и Джоузия спяха, когато изведнъж ги събуди блъскане по вратата.

— Какво, по дяволите... — промърмори Рай, подпря се на лакът и прекара в тъмното ръка през косата си.

Гласът на Джоузия долетя от другия край на стаята.

— Май някой има спешна работа.

— Аз ще отида — каза Рай, претърколи се в леглото и затърси огниво. Когато фитилът се запали, той бързо се мушна в панталона си и тръгна по грубите стълби към тъмната дупка, където беше работилницата.

— Далтън, събуди се!

— Идвам! Идвам! — Вратата се отвори и Рай безцеремонно дръпна Ефраим Бидъл вътре. — Бидъл, какво, по дяволите, искаш по това време на нощта?

Очите на Бидъл изглеждаха така, сякаш е отровен от пиене.

— Заради твой приятел Дан Морган. Напи се и падна на улицата. Ние го намерихме да лежи там проснат и почти премръзнал до смърт.

— О, Господи, не!

— Хектор каза, че още има пулс, но...

— Къде е? — извика Рай през рамо, докато взимаше две по две стълбите нагоре.

— Хектор го е сложил на една маса в „Синята котва“, но не знае какво да го прави. Каза ми да дойда да те извикам, защото ти си знаел

какво да правим.

— Какво има? — попита Джоузия от леглото.

Рай се втурна през стаята, навлече пуловера и посегна към палтото, ръкавиците и шапката.

— Намерили са Дан замръзнал в бурята.

Джоузия също посегна към дрехите си.

— Искаш ли да дойда с теб?

Шип заскимтя и не изпускаше нито едно движение на Рай, който набързо нахлузи ботушите си и тръгна пак по стълбите надолу.

— Не, стой тук, по-далеч от бурята. Ще ми трябва силен огън, когато се върна. — Шип следваше стопанина си по петите. — Стига, Бидъл — нареди Рей и бързо излезе, затваряйки вратата, преди кучето да може да го последва.

Рай Далтън бе заобиколил с кораб нос Хорн. Познаваше опасностите, криещи се в заледената палуба, която се мята, клати се и заплашва да изхвърли мъжете в бушуващото море. Бягането по заледения калдъръм бе детска игра за него. Той блъсна вратата на „Синята котва“ преди Ефраим Бидъл да успее да намери следите му. Закрачи през сумрачната стая към неподвижното тяло на дървената маса.

— Махни го от огнището! — изрева Далтън. — Да не си откачил? — Без да спира, натисна с цялата си тежест ръба на масата и я плъзна далеч от огъня, после посегна и издърпа юргана, с който Хектор с най-добри намерения бе покрил Дан. — Донеси свещ!

Хектор се спусна да изпълни рязката заповед, а Рай потърси ръката на Дан. Под мъждукащата светлина веднага забеляза, че пръстите на Дан са замръзнали. С бързо движение разпери юргана на пода, вдигна Дан и го положи на него, после даде нови нареждания.

— Колко време мислиш, че е бил там?

— Може би цял час, откакто си тръгна.

— Не трябва да покриваш толкова скоро замръзнал човек, иначе вече няма да е човек, Хектор!

— Аз не зна...

— Иди при доктор Фулгър и му кажи да дойде у нас — искам да кажа, в къщата на Дан — незабавно. Той ще има нужда от грижи,

които само жена му може да положи, след като докторът види ръцете му. — Рай сложи собствените си ръкавици на ръцете на Дан, шапката си на главата му, загърна го в юргана като дете, вдигна го от пода и тръгна към вратата. — И изпрати по доктора една пинта от най-силното бренди, което имаш. Размърдай се, Хектор! — Далтън ритна вратата след себе си и се понесе напред в снежната нощ.

Лора се събуди от ритане по вратата. Помисли, че е Дан, спусна боси крака на ледения под и забърза към всекидневната, където мощното тропане продължаваше да отеква, сякаш Дан се опитваше да изкърти вратата.

— Лора, отвори!

Тя позна гласа на Рай. Вятърът отскубна вратата от ръката ѝ и я тресна в стената.

— Рай? Какво се е случило?

Той се втурна вътре, понесъл нещо на ръце.

— Затвори вратата и запали свещта, Лора.

Преди да може да се помръдне да изпълни нарежданията му, той вече крачеше към вратата на спалнята. Сянката на Шип се шмугна след него, после вратата се затвори с трясък от вятъра и Лора заопипва за огнивото. Тя ритна кофа с плодове от лаврово дърво в тъмното и ги чу да се търкалят по пода, но не им обърна внимание и пак извика:

— Какво се е случило, Рай?

— Донеси тук свещта. Имам нужда от помощта ти.

— Това Дан ли е? — потрепери гласът на Лора.

— Да.

Накрая свещта бе запалена и тя с нарастващ ужас се приближи до вратата. Рай вече бе сложил Дан на леглото в спалнята и наведен над него, притискаше пръсти към врата му. Стомахът на Лора се сви от тревога, после изведнъж натежа като олово. От страх дланите ѝ се изпотиха, тя бързо отиде от другата страна на леглото и се приведе над безчувственото тяло.

Джош се събуди от суетнята, изхлузи се от леглото, последва майка си към вратата на пристройката и ги загледа, без те да забележат присъствието му.

— О, мили Боже, какво му се е случило?

— Напил се в „Синята котва“ и паднал по пътя за вкъщи. Сигурно е лежал там около час, преди Ефраим Бидъл да се спъне в него.

— Жив ли е?

— Да, но пръстите му са измръзнали. Може да има и други премръзвания.

Джош прочете страха по лицето на майка си и безпокойството по лицето на Рай докато двамата стояха приведени над Дан от двете страни на леглото. Те почти не се поглеждаха, само докосваха Дан, сякаш искаха да го събудят. Рай бързо започна да събува обувките му.

Лора притисна длани към челото и слепоочията на Дан, опитвайки се да овладее страха, който караше ръцете ѝ да треперят и стягаше гърдите ѝ. Тя прехапа устни и почувства, че сълзите ѝ напират, и страхът и безпомощността започнаха да я надвиват. Лора Морган, не се отпускаяй точно сега! Избърса безполезните сълзи с опакото на ръката си, обърна се към Рай и овладя емоциите си.

— Какво трябва да направя? — попита тя стегнато.

— Свали му чорапите. Трябва да видим дали и пръстите на краката му не са замръзнали.

Тя изхлузи единия чорап и видя, че пръстите на краката му са зачервени, но се огъваха.

— Слава богу, не са — въздъхна Рай, огледа безстрастно стаята, а мозъкът му трескаво работеше. — Доктор Фулгър ще дойде. Трябват ни чук и шило, а ти започни постепенно да разпалваш огъня — изхлузи палтото си на пода и пак се взря в Дан. — Донеси някоя чиста кърпа и малък съд с вода. — Чак тогава Рай забеляза детето по пижама да стои в рамката на вратата с разширени от страх и неразбиране очи. Когато Лора тръгна към всекидневната, Рай даде още една команда, но с по-мек глас.

— И дръж момчето настрана.

— Ела, Джош. Чу какво каза Рай.

— Татко умрял ли е?

— Не, но е много зле. Връщай се на топло в леглото и аз ще...

— Искам да видя татко. Той като дядо ли ще умре?

— Рай се грижи за баща ти. Хайде, Джош, моля те, не ми пречи.

Лора нямаше време да се занимава с Джош, докато търсеше нещата, които Рай поиска. Нито пък имаше време да се замисли защо

ги иска.

От вратата на спалнята долетя твърдият му глас.

— Лора, имаш ли малка дъска за хляб?

— Да.

— Донеси я!

Докато я търсеше, Шип изляз веднъж и Лора я видя да лежи на постелката си до вратата. Едва успя да се обърне, когато нетърпеливо се почука и вратата се отвори, но влезе не доктор Фулгър, а Натан Маккол, който носеше чанта от алигаторска кожа.

Без да спира нито за миг, Маккол нахлу вътре.

— Къде е?

— Там. — Лора кимна към пристройката и последва през вратата обвитите в мерен шал рамене на Маккол. Ръцете ѝ бяха заети с нещата, които Рай бе поискал.

При влизането на другия мъж Рай се изправи и сви вежди.

— Къде е докторът?

— Задържа се на другия край на острова. Когато Бидъл не го намери, стигнал му умът да дойде при мен.

Въпреки че лекарите и аптекарите бяха упълномощени да вършат почти едни и същи дейности, Рай никога не бе харесвал Маккол и не му се доверяваше. Но сега нямаше голям избор и човекът пристъпи самоуверено напред.

Маккол провери пулса и прегледа едната ръка на Дан.

— Премръзване.

— Да, нямаме и минута за губене, преди да се е затоплило — заяви нетърпеливо Рай и посегна към нещата, които Лора бе донесла.

— Не може да се спасят. По-добре да се опитаме да предотвратим пневмонията.

Рай изглежда ядно Маккол.

— Не може да се спасят! Ти си полудял! Може и ще се спасят, ако започнем да действаме, преди да са се затоплили.

Маккол погледна дъската за хляб, чука и шилото и по лицето му се изписа самодоволство.

— Да разбирам ли, че с медицината си на „ти“ повече от мен?

— Разбирай го, както искаш, Маккол. Никога не си пътувал с кораб и не си виждал ръцете на моряк, който цяла нощ е дърпал платната в ледена буря. Какво мислиш, че прави капитанът с

премръзналите пръсти? Отрязва ги? — Лицето на Рай беше буреносно. — Няма да оставя ръцете му да се размразят, без да направя каквото мога. Ако не успея да ги спася, болката ще е еднакво силна. Но ми трябва помощ. — Тръгна към леглото, за да остави пособията си, но Маккол пристъпи напред и му прегради пътя.

— Ако смяташ да правиш това, което предполагам, аз не искам да имам нищо общо. Няма да поема отговорност за счупени кости и възпаления, които...

— Махни се, Маккол! Губиш ми времето! — Изразът му бе решителен и гневен, докато се изплъзваха безценните секунди.

— Далтън, предупреждавам те...

— По дяволите, Маккол, този човек ми е приятел и си изкарва прехраната като счетоводител — с писане! Как ще го прави без пръсти? Сега или ми помогни, или се махни от пътя ми! — Рай почти изрева последното нареждане, бутна с рамо аптекаря и се наведе над леглото.

— Лора?

— Да? — Тя колебливо пристъпи напред.

Рай сложи дъската за хляб на гърдите на Дан, постави едната му ръка отгоре и срещна очите ѝ.

— След като Маккол реши, че няма да ми помогне, трябва да помоля теб.

Тя кимна мълчаливо, но изведнъж я обзе ужас от това, което трябваше да се направи, защото, каквото и да бе намислил Рай, изглеждаше повече от страшно.

— Само ми кажи какво трябва да правя, Рай.

Той я погледна окуражително и каза рязко на Маккол:

— Донесе ли брeндитo?

Аптекарят му подаде бутилката и сведе празен поглед надолу.

— Предполагам, че е необходимо, за да се подкрепите с госпожа Морган.

Рай не му обърна внимание.

— Вземи, Лора, махни тапата и налей малко в съда. После седни на леглото и здраво дръж ръката на Дан. — Той покри дъската с кърпата и нагласи пръстите му, докато легнаха плътно върху плоскостта.

— Ще загазиш, ако му счупиш костите, Далтън, предупреждавам те.

Рай си помисли, че ако времето не бе така ценно, щеше да отдели няколко секунди, за да фрасне един на Маккол!

— По-добре счупена кост, отколкото отрязан пръст. Костите ще зараснат.

Лора приготви съда, но лицето ѝ бе пребледняло и очите ѝ се бяха разширили от страх.

Рай се спря и я погледна право в тях.

— Трябва да държиш здраво пръстите му, докато аз ги продупча, а после, като ти кажа, ще сипеш бренди в дупките. Можеш ли да го направиш, скъпа?

Тя за момент отклони поглед и сякаш ѝ прилоша. Преглътна, силата на Рай я окрили и накрая кимна.

— Добре, седни тук. И без това загубихме много време.

Тя отиде от другата страна на леглото, седна и внимателно загледа как Рай нагласява пръстите на Дан върху плоскостта, после погледна към нея.

— Дръж точно така.

Тя натисна пръста към плата и усети колко е студен и вдървен. Доповръща ѝ се, когато вида Рай да вдига чука и шилото с дървена дръжка и острие като алпинистки никел. Той положи инструмента върху пръста на Дан и удари два пъти с чука. Когато острието потъна в премръзналата плът, Лора усети, че храната се надига към гърлото ѝ.

— Лора, любов моя, не припадай точно сега.

При тези полунежни, полугруби думи очите ѝ рязко се вдигнаха нагоре и срещнаха погледа на Рай, който пак я окуражи.

— Няма. Само побързай.

Шилото прониза първия пръст на три места, по една дупка на всяка възглавничка, и тогава Рай и нареди:

— Сипвай.

Брендито потъна в дупките и после изцапа със светлокафяви петна плата.

Маккол отказа да помага, но стоеше отстрани и наблюдаваше, стъписан от лечението и от ласкавите имена, с които Рай Далтън наричаше Лора Морган. Зад него на вратата стоеше детето и също гледаше. До него беше кучето. Двамата бяха толкова тихи, че никой не

ги забелязваше, докато ударите върху шилото отекваха в тихата стая, последвани от невисоките, но решителни заповеди: „Сипвай!“. За щастие мъжът на леглото продължаваше да е в безсъзнание, за първи път в живота му алкохолът в неговото кръвообращение бе полезен за нещо. Не само го бе упоил, но и даде възможност на Рай да направи по-малко дупки, отколкото при други обстоятелства.

На Лора ѝ бе много трудно да помага. От време на време преглъщаше надигащия се към гърлото ѝ стомашен сок. Ръцете на Рай и Дан заплуваха пред насълзените ѝ очи. Тя ги изтриваше в рамото си, овладяваше емоциите си и се насилваше да хване следващия пръст.

Рай не се поколеба нито веднъж. Движенията му бяха сигурни и ефикасни, удряше внимателно с чука и отмерваше дълбочината на всяка дупка най-грижливо. Лора пак погледна към него чак когато и последната дупка бе полята с бренди. Порази я бледостта на обърнатото към Дан лице. Рай отвори уста и пое дълбоко въздух, за да си върне равновесието, после хвърли чука и шилото и изскочи от спалнята. След миг външната врата се тресна.

Лора погледна Маккол в очите и изведнъж си спомни, че Рай я бе нарекъл „любов моя“. После видя Джош, чиято брадичка трепереше и чието лице бе мокро от сълзи. Вдигна го и го прегърна силно, целуна косата му и започна да го утешава.

— Шшт, Джош. Татко ще се оправи. Ще видиш. Няма защо да плачеш. Ние ще се грижим добре за татко и той ще те научи да се пързалиш с кънки веднага щом пак се почувства добре. — Сложи го в леглото, зави го и прошепна: — Опитай се да поспиш, миличък. Аз... аз трябва да се върна при Рай.

Тя се обърна да вземе един вълнен шал и излезе в бурната нощ. Рай седеше на дървеното стъпало, приведен напред и подпрял глава на скръстените си ръце. Шип беше пред него и тихо скимтеше, като се опитваше да навре нос в лицето на стопанина си.

— Рай, не трябва да излизаш. Дори не си си облякъл палтото.

— Само минута.

Вятърът развяваше ресните на шала пред лицето на Лора, а снегът щипеше непокритата ѝ кожа. Тя клекна до него и сложи ръка на плещите му. Той неудържимо трепереше, и то не само от студ.

— Шшт — успокои го тя, сякаш и той беше дете. — Всичко свърши, а ти беше великолепен.

— Великолепен! — отвърна той рязко. — Треса се като някакво проклето бебе.

— Имаш право. Това, което направи, едва ли може да се нарече лесно. Дори на Маккол не му стигна смелост. Ами аз — ако ти не беше толкова уверен, щях да се разпадна на парчета.

Той вдигна глава и изтри страните си с изтощени ръце.

— Никога през живота си не съм вършил подобно нещо.

Раменете му продължиха да се тресат под прегръдката ѝ и тя нежно го целуна по главата, вкусвайки ледения сняг по косата му.

— Хайде, да не искаш и ти да хванеш пневмония.

Той се изправи с пресекваща въздишка, тя продължи да стои до него.

— Дай ми само минута, Лора. Ей сега ще се оправя. Ти влизай вътре.

Тя тръгна към вратата, но гласът му я спря.

— Благодаря ти за помощта. Нямаше да се справя без теб.

Вятърът стенеше под черния купол на нощното небе. И двамата бяха поразени от важността на извършеното. Нямаше задни мисли. Те бяха реагирали инстинктивно, когато разбраха, че Дан има нужда от тях. Беше като в деня на смъртта на Зак. Тримата пак бяха едно цяло и не можеха да променят нишките на съдбата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Рай Далтън се върна в къщата, Маккол не се виждаше никакъв. Лора беше напалила огън и топлеше вода за чай. Той се спря в сянката до вратата и при звука от влизането му тя вдигна поглед с чайник в ръка. Докато бе зает с Дан, Рай не бе забелязал облеклото на Лора. Той се спря и разгледа мекия фланелен халат, скромно закопчан от горе до долу, превързан с колан през кръста и скриващ формите ѝ. На краката си беше обула дебели плетени чорапи. Огънят танцуваше и искреше, като очертаваше косата ѝ, небрежно прибрана в плитка, а няколко къдрици се разпиляваха около лицето ѝ, краищата им искряха заедно с огъня. Тя гледаше към застаналия в сянката Рай.

Той потрепери и мушна студените си пръсти под колана на панталона, за да ги стопли до корема си, но в момента, в който Лора се спря и очите им се срещнаха, от спомените ток прониза тялото му. За първи път я виждаше такава — Лора, която помнеше движеща се насам-натам из къщи и заета с познати неща, облечена съвсем домашно. Тя като ли прочете мислите му, остави чайника на масата и се обърна с лице към огнището, а плитката шавна по гърба ѝ, когато се наведе напред.

С дълбока въздишка Рай върна блуждаещите си мисли към настоящия проблем; сега не беше най-подходящият момент за спомени и желания.

Прекуси всекидневната, но когато мина покрай леглото в нишата, забеляза, че Джош лежеше в здрача с широко отворени очи и го гледаше. Рай спря, все още с ръце на корема си, и развълнуваният му поглед срещна сините очи на детето. Над леглото проникваше достатъчно светлина, за да може да различи уплашения въпросителен детски поглед. Той се наведе настрани и леко прекара върха на пръста си по ръба на юргана, покриващ момчето.

— Татко ти... — Но момчето вече знаеше истината, нямаше нужда тя да се прикрива. Гласът на Рай беше много тих, но необичайно

твърд, когато пак заговори. — Дан ще се оправи, обещавам ти, синко. Аз и майка ти ще се погрижим.

Джош се опита да не заплаче, но малката му брадичка затрепери и по светлите му мигли заблестяха сълзи. Гласчето му беше нестабилно.

— Трябва... да се оправи, защото... ми обеща да ме научи... да се пързаям с кънки.

За първи път Рай почувства, че му се плаче. Гърдите му се стегнаха, а сърцето му натежа. Той се отпусна на коляно, придърпа юргана към брадичката на момчето и задържа за момент ръка на гърдите му. Под завивката усещаше тежкото му дишане. Заля го обич и той се наведе да направи това, за което толкова пъти бе мечтал — целуна нежно сина си по челото.

— Обещавам ти, Джошуа — каза до топлата му кожа, която миришеше по-различно от кожата на другите хора, приближавали се до него — детска миризма, млечна и нежна, с лека отсянка от плодове на лаврово дърво.

— А през това време не се срамувай да си поплачеш — прошепна Рай. — Ще ти олекне и ще ти помогне да заспиш. — Още преди да бяха изречени последните думи, сълзите на Джош потекоха и той захълца. Като разбра, че го е срам от сълзите, Рай тайнствено му каза. — И аз съм плакал често.

— Та... така... ли?

— Да. Плаках, когато чух, че майка ми е починала, докато аз съм бил в морето. Плаках също, когато... е, много пъти съм плакал. За малко да заплача и сега, но реших, че ако го направя, сълзите ми ще замръзнат и няма да мога да се помръдна.

По време на разговора им плачът на Джош беше стихнал. Рай докосна русата коса на челото на сина си.

— Лека нощ, синко.

— Лека нощ.

Когато се изправи и се обърна, разбра, че Лора ги бе наблюдавала през цялото време. Бе стиснала здраво ръце и бе прехапала долната устна. Тя също се разкъсваше от емоции, защото лицето ѝ изразяваше едновременно нежност и болка. Рай премести поглед от нея към вратата на пристройката, откъдето ги гледаше Маккол. След него и Лора отмести поглед.

Смутена, че Маккол става свидетел на нещо, което не му влизаше в работата, Лора веднага се опита да му отклони вниманието. Тя откачи три чаши от стената и ги сложи на масата. В този момент иззад Рай долетя гласът на Джош.

— Къде е Шип?

Рай се обърна.

— Тя е тук, на постелката до вратата.

— Може ли да дойде при мен?

Без да се колебае, Рай и нареди:

— Тук, момичето ми. — Ноктите на кучето зачаткаха по дървения под. — Долу — заповяда Рай и лабрадорът легна послушно по корем.

Джош се надвеси над ръба на леглото си и погали Шип по главата, после вдигна умотителен поглед към майка си:

— Може ли да се качи при мен, мамо? Моля те!

Рай видя, че идеята не допадна особено на Лора, и бързо се намеси:

— Тя е научена, че мястото ѝ е до леглото, не върху него, Джош. Ще остане при теб и ще ти прави компания.

— Нали ще е тук, когато се събудя?

Рай обърна очи към Лора през осветената от огъня стая. После пак се извърна към сина си.

— Да, тук ще бъде.

И двамата се почувстваха неудобно под погледа на аптекаря.

Маккол се покашля и каза:

— Трябва ми топла вода.

Лора напълни чайничето със запарката и му подаде горещия чайник.

— Ако искате още, ще го напълня пак.

Аптекарят само изрѣмжа в отговор и изчезна в спалнята. Лора и Рай седнаха на масата и тя наля чай в двете чаши. Огънят прасеще, а вятърът виеше зад прозорците. От спалнята се чу шуртене на вода.

Рай вдигаше чашата за втори път към устата си, когато някакво шесто чувство се обади. Скочи и изрита пейката далеч назад. Отиде решително до вратата на спалнята и се спря там със стиснати юмруци.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Маккол!

Гневът му съперничеше по сила на бурята отвън. След секунда Лора застана до Рай. Тя с ужас гледаше към нагрятата на пара чаша, която Маккол бе поставил върху голите гърди на Дан.

— Трябва да възстановим кръвообращението му... — Маккол вдигаше с пинсети втора тумбеста чаша от врялата вода, когато и двете бяха избити от ръцете му и полетяха из стаята.

— Изчезвай оттук — изрева Далтън — заедно с проклетите си чаши!

Рай веднага се хвърли към леглото и потърси нещо да подпъхне под облия ръб на вендузата, за да спре всмукването. Пред очите му попадна шилото и той бързо го пъхна под тумбестото стъкло с големина на половин орех и без дръжка. Сграбчи изцапаната с бренди кърпа и махна чашката от кожата на Дан, а от мястото се вдигна малко облаче пара. Като видя изгореното, Рай изруга:

— Проклет глупак!

— Глупак! — възмутеният аптекар изгледа злобно Далтън. — Ти ме наричаш глупак? — Вендузите бяха толкова разпространено средство, колкото и компресите, защото се смяташе, че вакуумът под нагретите на пара чашки изсмуква болната кръв и лекува болестите на дихателната система, като раздвижва кръвта под кожата, затова в гласа на Маккол имаше превъзходство и презрение. — Хора като теб си мислят, че знаят повече от един обучен медик. Виж какво, Далтън...

— Обучен медик! Ти го изгори, човече! Изгори го без нужда! — Лицето на Рай бе изкривено от гняв и силният му глас тресеше къщата.

— Не съм измислил аз това лечение, Далтън, само го прилагам.

— И сигурно много се забавляваш! — Гневът на Рай пак се надигна, защото знаеше, че ако не се бе появил навреме, Маккол несъмнено щеше да покрие целите гърди на Дан с болезнените „вълшебни“ средства. Ако аптекарят бе показал поне малко съчувствие към страданията на пациента си, Рай щеше да се смили.

Но Маккол само отиде да прибере чашките от пода с носната си кърпа и тръгна към Далтън, за да си вземе чантата.

— Изгарянията са неприятен страничен ефект, но в края на краищата са за доброто на пациента — заяви самоуверено аптекарят.

Рай не можеше да понася чистата глупост и жестокост на такива възгледи. Той рязко се извърна, за да направи път на Маккол, и

ненадейно притисна горещата чашка в бузата му. Очите му проблеснаха от омраза.

— Ти си луд, Далтън — изръмжа Маккол. — Първо ме викаш за помощ, после използваш собствените си странни методи и отказваш да ми позволиш да приложа общоприетото лечение, но ще се погрижа да си платиш за тази обида!

— Още колко начина беше измислил да го мъчиш? Не само аз съм луд, Маккол, ти също! Ти и всички като теб, които вършите жестокости в името на медицината! И не повиках теб. Пратих за доктор Фулгър, макар да не съм много сигурен, че неговите методи са по-малко ужасни от твоите! Как се чувстваш, а? Харесва ли ти да те изгорят. Да не мислиш, че на Дан му харесва повече? — След всяко обвинение Рай се приближаваше застрашително с крачка напред и накрая изтика аптекаря почти до вратата на спалнята. Там се спря и изръмжа: — Сега си вземи скапаната чанта, измитай се оттук и да не си припарил повече до вратата на къщата ми!

— Н... но вендузите ми! — Разширените очи на Маккол се обърнаха към горещия чайник на нощното шкафче.

— Ще останат, където са! Вън! — И с разтреперан показалец му посочи пътя.

Маккол си взе наметката, подви опашка и побягна.

С разширени очи и посивяло лице Лора се наведе над Дан и й призля от ненужната рана, причинена на човек, който бе прекалено зле, за да може да се противопостави на лечението.

Когато се обърна към нея, Рай забеляза, че кръглото изгаряне бе червено и лъскаво и бе започнало да образува мехур.

— О, Господи, погледни какво е направил проклетият глупак. — Излезе от стаята и след момент се върна с шепа сняг, която сложи върху изгореното.

Той веднага взе да се топи, Лора взе кърпата с петната от бренди и започна да попива стичащите се капки.

— О, Рай, как можа Маккол да направи такова нещо? — Очите й се насълзиха.

— Той е говедо! Той и всички като него. Това, от което преживяват, е престъпление — кръвопускане, вендузи, дренажи.

Трябва върху всички да приложат собствените им „лекове“, за да престанат да мъчат другите с тях.

— Ще приготвя мехлем. Как са пръстите му?

Въпросът ѝ отклони вниманието на Рай и нервите му се поуспокоиха. Той погледна пръстите на Дан, които вече бяха започнали да се затоплят и да кървят. Вдигна очи към Лора и в синия му поглед имаше болка.

— Няма да те лъжа, любов моя. Доста ще страда, преди да се оправи.

И двамата погледнаха мъжа на леглото, после очите им се срещнаха.

— Знам. Но ние ще бъдем тук, за да му помагаме. И двамата.

Под мъждукащата светлина уморените бръчки около устата на Рай изглеждаха още по-дълбоки. От мястото си Лора можеше да различи всяка кръгла сянка от белезите на шарката по лицето му.

— Да, и двамата — потвърди той.

Трепетната тишина, настъпила след тези думи, направи клетвата им още по-тържествена. Лора се обърна и излезе от стаята.

Увиха ръцете на Дан в ленени бинтове и отгоре сложиха чифт ръкавици с по един пръст, после намазаха с мехлем изгореното място, покриха го с меко памучно парче, завиха го с пухен юрган и се върнаха във всекидневната.

Лора отиде до огнището, за да притопли чая, но погледна през рамо, когато чу Рай да казва тихо:

— Погледни.

Бе застанал до леглото на Джош и се взираше в сенките в нишата. Лора надникна иззад широките му рамене и видя, че Шип бе дълбоко заспала в долната част на леглото, свита до краката на Джош, а детето също спеше спокойно.

Рай премести поглед върху нея и тя вдигна спокойно лице. Очите ѝ с цвят на кафе се рееха по него, спряха се върху косата, очите, устните, бакенбардите и накрая се приютиха пак в очите му. Навън вятърът блъскаше в капациите на прозорците, а в огнището един пън изпука и се разпадна с мек звук. Безкрайно му се искаше да я обвие с ръце, да допре бузата си до косата ѝ, да затвори за миг очи и да почувства главата ѝ, опряна на гърдите му. Но не го направи. Палците

му останаха пъхнати в колана и той се опита да измисли нещо незначително, за да преодолее внезапния си порив.

— Съжалявам, Лора, знам, че не обичаш кучета да се катерят по леглата. Да я накарам ли да слезе?

— Джош има такава голяма нужда от нея, както... — Тя се овладя точно преди да каже „както аз от теб“. Но погледът на Рай ѝ подсказа, че думите ѝ са разбрани ясно. Не знаеше какво да каже. — Благодаря ти, че дойде.

— Няма нужда да ми благодариш, много добре го знаеш. Нищо не би ме спряло, ако ти или Дан имате нужда от мен. — Той спря и за момент се замисли, после се усмихна печално. — Странно, не мислиш ли? Всички на острова знаят истината. Но когато намериха Дан, се сетиха първо за мен точно както са отишли първо при него, когато са научили, че съм се удавил.

Те стояха и мълчаха, премисляха пак размяната на ролите на двамата мъже в живота на Лора.

Накрая тя призна:

— Не знам какво щях да правя, ако не беше ти. Никога нямаше да мога да се противопоставя на Маккол като теб, нито щях да знам кое е най-доброто за Дан.

Рай въздъхна и погледна към вратата на пристройката.

— Да се надяваме, че наистина сме направили най-доброто за него. — После погледна надолу към косата на Лора и попита: — Готов ли е чайт?

Тя тръгна напред към огнището, а Рай отиде до пейката при дървената маса. Лора сложи горещите чаени чаши и седна отсреща.

Съвсем естествено бе, че мислите им се върнаха пет години назад, когато за последен път бяха споделяли тази маса. Тя вдигна поглед и видя, че Рай я гледа, докато поднася чашата към устните си. Отпи и бръчката между веждите му стана по-дълбока. Той сведе очи към чашата си.

— Медът, спомняш ли си? — Сините му очи отново се устремиха към нея.

— Разбира се, че си спомням. Трябва да съм ти правила чай с мед и индийско орехче стотици пъти.

Дъхавата ароматна течност извикваше много спомени, но те знаеха колко е опасно да ги съживяват.

— Когато бях на кораба и се развихряха ледени бури, съвсем като тази отвън, се сещах как седяхме с теб така пред огнището, и бях готов да дам целия си дял за една чаша от твой чай.

— И аз бих дала същото, за да можех да ти го приготвя — каза тя просто.

За първи път той изразяваше съжаление за избора си. Лора се мъчеше да гледа накъдето и да е, но не към него, обаче очите отказваха да ѝ се подчиняват и от време на време срещаше погледа му. Вдигнаха чаши, отпиха по една голяма глътка, Рай извъртя дългите си крака под масата и коляното му се удари в нейното. Тя се дръпна на безопасно разстояние, а той седна по-изправен.

За първи път Рай усети острия аромат на лаврово дърво, който изпълваше стаята. Погледна към огнището, покрай камъните от едната му страна, забеляза калъпите за свещи, кофата с плодовете, една от които бе разсипана, гърнето и черпака с дълга дръжка за изливане на стопения восък. Той бавно обърна очи към нея.

— Правиш свещи от плодовете на лаврово дърво.

Тя кимна, клепачите и потрепнаха нагоре, после пак бързо надолу.

Той затвори очи, пое дълбоко с пълни гърди уханието на вечнозеленото растение и леко отмести назад глава.

— Ааах... — издаде дълъг гърлен стон, пълен с удоволствие, и пак погледна Лора. — Какви спомени ми навява този мирис.

Ароматът на лавровото дърво замайваше главата му като тамян и връщаше спомена за него и Лора — млади, търсеци усамотение в гъстата лаврова горичка. После, след като се ожениха, тя започна да прави свещи от плодовете и след това през нощта разточително запалваха по шест от ароматните светлилки, слагаха ги около леглото и се любеха в златния мъждукащ кръг, а есенцията пропиваше в кожата им.

Докато седяха сега сред същия аромат около тях, двамата се усещаха така пълноценно като мъж и жена, както през целия онзи предишен живот. Сенките от игривия огън танцуваха по лицата им и обагряха ръкава на халата ѝ в по-наситено розово. Чашата ѝ беше празна и тя за сетен път потърси спасение в нея, като се насили да вземе чайника и да развали магията на момента. Но преди да успее да го направи, Рай протегна ръката си с дланта нагоре на масата между

тях. Погледът ѝ се плъзна по дългите му пръсти към морскосините очи, които не се отделяха от нея. Сърцето ѝ подскочи и заби силно, тя стисна дръжката на чашата си и пак погледна надолу към мазолестата ръка, която я чакаше.

— Не се тревожи — каза той ниско и дрезгаво. — Не бих постъпил така с Дан, докато лежи в безсъзнание... Просто имам нужда да те докосна.

Тя бавно помръдна ръка и я сложи върху неговата, пръстите му нежно обвиха нейните: искаше да каже нещо подходящо, но в главата ѝ се въртяха само нежности.

— Рай, получих бележката ти за Джош. Искях да ти благодаря, че я изпрати, когато бях в работилницата да поръчам капака, но си изпуснах нервите и...

— Съжалявам за думите си онзи ден и че не слязох, когато дойде да си вземеш капака. Знаех, че си долу, и чух как каза на стареца, че искаш да говориш с мен.

— О, не, аз трябва да се извиня заради думите си за Дилейни Хъси. По-късно осъзнах колко нечестно е от моя страна да ти налагам ограничения, когато аз... ами... — Тя остави мисълта си недовършена и вместо това попита: — Как разбра, че Джош знае, че ти си му баща?

— Дойде в работилницата и го отрече, после ме удари в корема и избяга.

Лора несъзнателно покри дланта на Рай с другата си ръка.

— О, Рай, не! — Очите ѝ бяха тъжни, а устните — изкривени от съчувствие.

— Явно беше, че е много разстроен, и след това се тревожех за него денонощно. Чудех се какво ли става в главицата на хлапето, а също и в твоята. После, когато дойде в работилницата, дори не се сетих да попитам как е разбрал и как го е приел.

— Разбрал е от Джими... — Лора му разказа случките от онзи ден и когато свърши, Рай се бе загледал в хванатите им ръце и галеше с палец китката ѝ.

— Каза ли му за нас? За началото?

— Да. Опитах се така да му обясня, че да разбере всичко за детството ни и защо ти замина, как се чувствах, когато те мислех за мъртъв, та чак до времето, когато се върна.

— А той как реагира?

— Искаше да знае дали съм омъжена и за двама ви и дали и двамата... — Но реши, че е по-добре да млъкне.

Рай я стрелна рязко с поглед и тя усети, че е разбрал и без думи. Интуитивно осъзна: Рай искаше някакво потвърждение, че Джош е склонен да приеме неговото бащинство. По челото на Лора се появиха загрижени бръчки.

— О, Рай, сигурността му е така разколебана. Вече забелязвам промени в него и вярвам, че започва да свиква с истината, но всъщност не мога да кажа какво изпитва. Мисля, че още е много объркан.

Рай въздъхна, после разсеяно погледна към чашата и я завъртя в кръг по масата.

Лора освободи ръката си и отиде да донесе чайника. Когато пак седна срещу Рай, тя нарочно хвана чашата с две ръце, загледа се в извиващата се от нея пара и каза тихо:

— Значи се виждаш с Дилейни Хъси.

Тя вдигна очи. Рай я гледаше сериозно, като че ли обмисляше как да ѝ отговори. Накрая се изпъна на мястото си.

— Да... няколко пъти.

Лора сведе очи към масата, където лежеше ръката му. Съсредоточи се в мястото, където две изпъкнали вени се сливаха под твърдата кафеникава кожа.

— Заболя ме, когато разбрах — призна си тя с дрезгав глас.

— Не го направих, за да те накарам да побързаш, а защото бях самотен.

— Знам.

— Тя постоянно идваше в работилницата...

— Не си длъжен да ми обясняваш. Свободен си да...

— Не се чувствам свободен. Никога няма да се почувствам свободен от теб.

Съживените чувства накараха сърцето ѝ да забие по-бързо и въпреки думите, че не е длъжен да ѝ обяснява, не можа да се въздържи и попита.

— Хареса ли ти с нея?

— Отначало не, но тя... о, какво, по дяволите... забрави, Лора.
— Рай погледна встрани. — Тя не означава нищо за мен, съвсем нищо. Когато я целунах...

— Ти си я целунал! — Лора се взря в него поразена и сърцето ѝ се сви.

— Не ме остави да довърша. Когато я целунах, усетих, че я сравнявам с теб, и щом осъзнах какво правя, изведнъж се почувствах... не знам точно как... предател, глупак, нещо такова.

— Пак ли се видя с нея след това?

— О, Лора, защо ми задаваш тези въпроси?

— Защото Дилейни Хъси ти е хвърлила око от години.

— Казах ти, нямам никакви намерения спрямо нея, нищо, че тя почти ми предложи... — рязко спря и отпи голяма глътка чай.

— Какво ти предложи?

— Няма значение.

— Какво ти предложи, Рай? — настоя Лора.

Той сви устни и се намръщи. Прокле се, че не си бе държал езика зад зъбите. Лора пое дъх, все едно чаят ѝ бе прекалено горещ, но когато той пак я погледна изпод смръщените си вежди, видя, че лицето ѝ е болезнено изкривено.

— Какво толкова ти предложи?

— Добре де! Да се ожения за нея! — призна ядосано.

В този миг Лора разбра каква горчивина е трябвало да потиска Рай всеки път, когато я е виждал с Дан или си е мислел за тях двамата. Моментално я обзе ревност, усилена от гнева, че друга жена би могла да посегне към мъжа, който бе смятала единствено за свой почти през целия си живот. Стомахът ѝ се сви и лицето ѝ пламна.

— Казах ти, че тя не означава нищо за мен — настоя Рай.

— Значи затова смяташ да напуснеш Нантъкет и да отидеш на границата, за да започнеш нов живот с нея — защото не означава нищо за теб? — Лора само опипваше почвата и внимателно чакаше реакцията на Рай. Призля ѝ, когато Рай не отрече.

Вместо това той си допи чашата, избърса устни с опакото на дланта си и пъргаво се изправи.

— Уморена си, Лора. Защо не се опиташ да поспиш, докато аз постоя при Дан. Ако нещо се случи, ще те събудя.

Кръвта на Лора се смрази, когато Рай заобиколи масата, хвана я за лакътя и я вдигна. Кажи ми, че греша. О, Рай, нима наистина ще заминете?

Но знаеше, че е така, и нямаше нужда да го пита защо. Джейн го бе казала съвсем вярно: островът е тесен и за тримата. Затова Рай накрая бе взел мерки да осигури повече свободно пространство.

Лора вдигна очи към него. Стояха сред уханието на лаврово дърво, до игривите и лениви оранжеви пръсти на огъня. Вятър и сняг се блъскаха в стените на къщата.

Тя още се надяваше, че Рай ще отрече, но той само й предложи:

— Защо не се сгушиш за малко при Джош? Мисля, че там има място и за теб.

Нямаше къде другаде да легне в къщата. Не й се спеше, но също така не искаше и да мисли. Още по-малко искаше да погледне истината в сините очи на Рай. Той я обърна към нишата и я побутна натам. Тя се съпротиви, но само привидно, като прошепна:

— Ти също си уморен.

— Ще те събудя да го наглеждаш, ако почна да задрямвам — обеща й той и пак я побутна.

Тя покорно отиде до леглото, вдигна завивките, мушна се вътре и се сви до малкото топло телце на Джош. Кучето тежеше на юргана зад стъпалата й, но тя вдигна колене и се обърна към стената. Изобщо не забеляза тясното пространство. Прегърна плътно Джош и чу отзад как Рай взема стол и отива към пристройката. Последва глухо тропване на пода и продължителна дълбока въздишка.

Опита се да не мисли за брачното предложение на Дилейни Хъси и за разговора на Рай с непознатия Трокмортън. Но тези образи се промъкнаха зад стиснатите й клепачи и се смесиха с образа на Рай, седнал на стола до леглото на Дан, чийто живот сега беше в ръцете му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощните ветрове изливаха гнева на разбунения Атлантически океан върху старите къщи на Нантъкет. В пристроената стая на Крукид Рекърд Лейн Рай Далтън седеше в дървеното кресло, подпрял крака на леглото, и ту задрямваше, ту се сепваше. Дан продължаваше да спи и само от време на време спазми разтърсваха пръстите му в ръкавиците. Рай се наведе и докосна челото му с длан — бе станало по-топло. Лявата ръка на Дан се помръдна и Рай си помисли: кога ли ще се събуди. Тогава болката му щеше да е ужасна. Дали щеше да вика? Щеше ли Джош да го чуе? И Лора ли трябваше да стане свидетел на мъките му? Рай искаше да може да им го спести.

Подиря лакти на коленете си и се приведе напред, сложи брадичка върху студените си китки и се загледа в Дан. Той дишаше с голямо усилие и Рай наблюдаваше повдигането и спадането на гърдите му под завивките, а собствените му несвързани мисли все повече се объркваха в главата му... приятелю, помня как делеше с мен леглото си, когато бяхме деца... защо не можеш да контролираш пиенето си... обичам жена ти... знаеш, че бяхме заедно, когато Закари умря, нали?... Господи, човече, виж се на какво си заприличал... всъщност хич не ми се иска да седя тук, но сърцето ме задължава... ще напусна този остров напролет... няма друг начин... спокойно, приятел, не си мърдай така ръцете... няма ли да съмва вече... трябва да отида при Хилда и да ѝ кажа какво се е случило... Лора прочете истината на лицето ми... част от мен ще умре, ако я напусна, но... Джош мирише прекрасно... дишането ти се влошава... ами ако умреш, Дан...

Черната мисъл го стресна и той ужасен подскочи в стопа. Погледна часа — пет сутринта. Беше задрямал, значи не носеше пълна отговорност за мъглявите си мисли. Стана и тихо отиде във всекидневната, за да сложи още един пън в огнището. Когато дървото хвана и се разгоря, той клекна пред него с лакти на коленете, загледа се и се замисли пак за онова ужасно нещо. Ами ако Дан умре...

След няколко дълги минути се изправи, въздъхна, прокара ръка през косата си и отиде до леглото в нишата, като разтриваше тила си.

И тримата сияха дълбоко, но той докосна само Шип, която усети присъствието на стопанина си и вдигна сънено глава, после се протегна, потрепери и пак потъна и сън. Рай погали с поглед извивката на гърба на Лора, въпреки че бе завита с юргана до носа. Разрошената ѝ плитка лежеше на възглавницата и стигаше чак до завивките — когато нежно плъзна ръка по главата на кучето, Рай едва се сдържа да не я докосне. После се върна към бдението в пристроената стая.

Отново сви едрото си тяло в твърдото кресло с извита облегалка, но след като огънят почти беше угаснал, в стаята бе станало по-студено. Обгърна с ръце гърдния си кош и кръстоса крака върху ръба на леглото. Гледаше как се повдигат и спускат гърдите на Дан, и му се струваше, че сега диша по-учестено, но клепачите му скоро натежаха. Дънерът в огнището излъчи малко топлинка, която се промъкна през вратата, ала той вече спеше дълбоко.

Лора се събуди и погледна през рамо. Огънят още гореше, а бурята продължаваше. Хвърли поглед към прозорците, но те бяха тъмни. Отметна завивките и изпълзя от леглото. Странен звук пригласяше на шума от снежната виелица. Джош дори не се помръдна, когато тя стъпи безшумно на пода и отиде до вратата на спалнята.

Дан все така лежеше по гръб, добре завит, а ръцете му бяха на гърдите над пухения юрган. Рай дремеше до леглото с отпусната глава, леко подпрял лакти на облегалките на креслото. Изведнъж разбра, че особеният звук идваше от затрудненото дишане на Дан. Приблужи се малко до леглото, вгледа се в лицето му, което просветваше и потъмняваше под неравномерните проблясъци на пращания остатък от свещта върху нощната масичка.

Почти минута остана неподвижна, като гледаше как юрганът се вдига и спуска, слушаше тихото свистене и се опитваше да си спомни дали дишането му звучеше така и преди. Сравни ритъма на Рай и Дан и откри, че дишането на Рай е по-бавно, без този плашещ шум.

— Рай? — Тя го докосна по рамото. — Събуди се, Рай.

— Какво? — Той отвори очи объркан и вдигна глава.

— Лора? — Все още размътена от съня, главата му се разклати, после той рязко се изправи на стола и разтърка лице. — Какво има, Лора?

— Чуй дишането на Дан. Не ти ли звучи странно?

Рай веднага се наклони напред и стана, приведе се над Дан, сложи длан на горещото му чело.

— Има треска.

— Треска — повтори тя безжизнено и загледа ръката на Рай, която провери кожата на шията и после се плъзна по гърдите на Дан.

— Целият гори. Направи му компреси с оцет за челото.

Лора незабавно излезе от стаята да изпълни нареждането му. Когато се върна и сложи кърпата на главата на Дан, състоянието му не се бе влошило видимо. Свещта догаряше и тя взе от новите, запали една и я постави в свещника. Стаята грейна отново.

— Ще остана малко с него. Защо не отидеш да поспиш?

Но Рай вече се беше разбудил напълно.

— Май съм поспал. А и няма място, където да легна, така че и аз ще остана.

Отиде до всекидневната и взе още един стол, които сложи от другата страна на леглото. Седнаха един срещу друг и се загледаха в мъжа между тях. С напредването на времето дишането му ставаше все по-затруднено. Дан напрягаше гърди за всяка глътка въздух и скоро дишането му се превърна в мъчително хриптене.

Лора вдигна разтревожени очи към Рай. Той се приведе и притисна със свити палци устните си, като втренчено се взираше в гръдния кош на Дан. Като че ли усети погледа ѝ и вдигна очи, но нейните се отместиха, нямаше сили да го погледне.

Прозорците леко изсивяха, дишането на мъжа в леглото се затрудняваше все повече и в него се появи отчетлив хрип.

Този път Рай пръв вдигна поглед. Лора също насочи нагоре очи, привлечени от неговите. Взираше се, без да мига.

— Мисля, че има пневмония. — Рай произнесе думите с дрезгав, стържещ шепот, който едва стигна до отсрещната страна на леглото.

— И аз така мисля — беше разтрепераният ѝ отговор.

Седяха, без да мърдат, впили поглед един в друг.

Между тях гърдите на мъжа се повдигаха болезнено и новият свистящ звук ставаше по-пронизителен с всяко вдишване на сухите

устни. Отвън един клон се удряше в стряхата, в другата стая синът им се въртеше и говореше нещо насън. Лавровата свещ хвърляше сенки по стените на пристройката и разнасяше горчиво-сладък я носталгичен аромат над леглото, което някога бяха споделяли. За миг се върнаха във времето, когато нищо не стоеше между тях. А някъде, в една местност, наречена Мичиган, ново начало очакваше Лора и Рай Далтън. Място с високи зелени дървета, където един бъчвар можеше сто години да произвежда бурета и никога да не закъса за дървен материал; място, където едно момче можеше да възмъжее, без да му се припомня миналото; място, където никой не знаеше имената и историите им; място, където можеха да си построят дървена къща и да спят в едно легло, да си даряват взаимно любовта, която копнееха да споделят.

И в кратък миг на откровение, в който мислите на Лора и Рай се сляха, те бяха поразени от внезапно прозрение, а сърцата им силно забиха. Страх разшири зениците им, когато осъзнаха с болезнена яснота, че всичко това — всичко това! — може да бъде тяхно.

Трябваше... просто да не правят нищо.

Разрешението на проблема. Премахването на пречката. Съдбата отново щеше да им върне онова, от което ги бе лишила.

Просветлението ги вцепени. Всеки виждаше в очите на другия разбиране, готовност за безмилостния обрат.

Нищо. Трябваше да не правят нищо и кой щеше да ги обвини? Ефраим Бидъл би се заклел, че се е спянал в полумъртвия пиян човек, а дори никой да не приемеше думите на пияница като Еф, Хектор Горъм би потвърдил, че Дан е бил донесен безчувствен като пън в „Синята котва“. Дори конфликтът между Рай и Натан Маккол бе доказателство, че Рай е бил истински загрижен за оздравяването на приятеля си. А целият остров знаеше, че доктор Фулгър е бил задържан от бурята някъде на другия край на острова.

Рай и Лора се гледаха като восъчни кукли над борецото се за живот тяло на Дан и през мислите им минаваха стотици оправдания. И двамата разбираха, че моментът е съдбоносен и може да промени целия им по-нататъшен живот.

Обичам те, Лора, говореха напрегнатите сини очи.

Обичам те, Рай, отвръщаха разтревожените кафяви очи.

Всичко това продължи не повече от няколко секунди — прозрението ги бе разтърсило и обезпокоило и те отчаяно се устремиха

един към друг.

После изведнъж, сякаш магията на зъл вълшебник бе развалена, едновременно скочиха и се засуетиха.

— Трябва да го приближим до огъня.

— Ще ти помогна.

— Не, вземи Джош и го донеси тук. Ще си сменят леглата. Имаш още чаршафи, нали?

— Да.

— И още много плодове от лаврово дърво, които не си сварила за свещи?

— Повече от достатъчно.

— Както и кромид лук за лапа?

— Да, но ако това не свърши работа, имам евкалиптово масло и синап, и... и...

Внезапно спряха и очите им се срещнаха, озарени от новия пламък на себераздаване.

— За бога, той ще оживее — закле се Рай. — Ще оживее!

— Трябва!

Размениха местата на двамата спящи без премеждия. Леглото на Джош бе идеално за парна баня заради вратата на нишата. Настаниха Дан там. Лора намаза гърдите му с евкалиптово масло, Рай подсили огъня и като безпощадно хвърли пълна кошница с плодове от лаврово дърво в желязното гърне, го окачи на куката. Лора приготви гъста лапа от пържен лук и покри с нея гърдите на Дан, а Рай направи импровизирана фуния от ленени чаршафи, през която насочиха парата от врящите лаврови плодове към леглото в нишата. Затоплиха тухли и ги пъхнаха под завивките, за да греят тялото на Дан.

Болката в ръцете започна да изплува в размътеното му съзнание, след като парата над него се сгъсти. Той започна да стене и да се мята, а Лора мъчително сви вежди.

— Как ще издържи на болката?

Без да вдига поглед, Рай бързо отвърна:

— Ще го държим пиян. Поне веднъж това ще бъде по-скоро полезно, отколкото вредно.

Така и направиха.

И вчерашното проклятие се превърна в днешна благословия. Обезболяващото действие на алкохола направи Дан безчувствен.

Лавровите плодове за свещи осигуриха гъст облак ароматен дим, който разсейваше натрупванията в дробовите му. Даваха му бренди на всеки час, като отваряха само за малко една от вратите, за да запазят парата вътре. Топлата пара и алкохолът действаха като наркотик. Дан остана вцепенен и с упоено съзнание през часовете на най-тежката агония. Иначе за него щеше да бъде истинско мъчение — пръстите му горяха и пулсираха, а дишането му се задавяше от болезнената кашлица, която го разтърсваше, докато средството за отхрачване си вършеше работата. Рай и Лора чакаха първия ужасен знак за умъртвяване на кожата: отделянето на тънки слоеве, но нищо подобно не последва. Пръстите му бяха подути и червени, в тях очевидно течеше здрава кръв. Когато най-силните им страхове се уталожиха, Рай й каза:

— Трябва да отида да кажа на Хилда. И на Джоузия. Той ще се тревожи.

Лора го погледна за миг. Беше брадясал през нощта, косата му бе разрошена, очите — зачервени.

— Първо ще хапнеш. Изглеждаш съсипан.

— Ще взема нещо от работилницата.

— Не ставай глупав, Рай. Огънят е напален, ще ти приготвя риба.

Изпържи му костур, овалян в брашно, както най-много го обичаше, и той седна за пръв път да яде на собствената си маса, но не както си го бе представял. Джош седеше срещу него и преценяваше всички събития, като странеше от Рай. Лора наглеждаше тъмната ароматна смес, която къкреше на куката над огнището и трябваше да се бърка. От леглото в нишата непрестанно долиташе кашлицата на Дан, пресечена от време на време от някой слаб стон и съвсем несвързани думи.

В късната сутрин, когато Рай се готвеше да тръгне, бурята още не бе стихнала. Лора го наблюдаваше, докато стоеше до вратата и си закопчаваше палтото, нахлупваше шапката ниско над ушите и си слагаше ръкавиците. Шип стоеше до крака му, гледаше нагоре и махаше с опашка.

Рай се обърна към Лора.

— Скоро ще се върнем. Имаш ли нужда от нещо?

За миг черпакът спря да бърка лавровите плодове и очите им се срещнаха.

Имам ли нужда от нещо?

Очите ѝ потънаха в неговите, но знаеше, че Джош ги наблюдава, затова само се усмихна и поклати глава, после продължи да бърка.

Рай внезапно бе озарен от спомен, който го пренесе в началото на пролетта, когато влезе тук и я намери в позата, в която бе сега, с лъжицата в ръка. За да напусне Нантъкет завинаги му трябваше воля, която не бе сигурен, че притежава.

Обърна се и дръпна вратата. През входа във всекидневната се срути преспа сняг. Къщата бе затрупана до нивото на кръста му. Джош зарадван се спусна да си вземе една шепа, а Рай отстъпи и погледна пода.

— Снегът направи поразия...

Лора вече прекосяваше стаята с метлата в ръка. Когато стигна до Рай, погледна го в очите и промълви:

— Пази се да не изстинеш.

— Да.

После Шип се гмурна в белотата и Рай я последва, след като силно придърпа вратата след себе си.

Прозорците бяха замъглени от парата, която се събираше в ъглите и образуваше триъгълници скреж. Лора почисти малко петно на стъклото и се загледа подир Рай и Шип, които прекосяваха преспите. Рай напредваше с гигантски крачки, а Шип приличаше на делфин, който изскача и пак се гмурка в океана. Тя произнесе наум благодарствена молитва, че Рай беше до нея, когато най-много имаше нужда, после се обърна да помете снега.

Джош застана на пост до прозореца, нетърпелив да зърне отново Шип. След час каза:

— Мамо, приближават се двама души!

— Двама?

— Мисля, че е баба!

Лора застана зад стола на Джош и последна навън. Беше Хилда Морган, която се бореше със стихията заедно с Рай и кучето. Лора отвори вратата и посрещна обърканата жена с леко докосване на бузите. Снегът и вятърът се втурнаха вътре и огънят затанцува, а от течението пепелта се вдигна в огнището.

— Как е той? — попитаха Рай и Хилда веднага щом вратата се затвори.

— Няма голяма промяна.

Изтупаха снега от обувките си и Хилда разгледа импровизираната палатка около Дан.

— Добре сте се потрудили двамата — отбеляза, подаде палтото си на Лора и се приближи до леглото в нишата.

Хилда остана до здрач и много помогна на Лора — отменяше я с лавровите плодове, слагаше фитили в калъпите и помагаше при наливането. Тя бе проникателна жена, която бързо схвана ситуацията и я прецени правилно. Въпреки че Лора и Рай искаха да ѝ спестят истината как Дан бе изпаднал в тази беда, Хилда беше пълна противоположност на Далия Трахърн и посрещаше живота с вдигнато чело, вместо да се самозаблуждава. Тя бе стигнала до извода, че пиенето на Дан е причина за състоянието му, още преди Джош да ѝ разкаже какво се бе случило предната вечер. Забеляза също и старанието, с което Рай и Лора отбягваха да се поглеждат или да се пресрещат, докато се суяха из къщата.

Но когато тримата седнаха в късния следобед на чаша горещ ябълков сайдер, Хилда постави въпроса и изненада Рай и Лора, като направо призна:

— Синът ми е глупак. Никой не го знае по-добре от мен. В деня, в който ти се върна, Рай, му казах, че ако задържи Лора при себе си, това ще е против волята ѝ. Предупредих го: „Дан, трябва да приемеш нещата такива, каквито са. Момчето е негово, жената е негова и колкото по-бързо свикнеш с това, толкова по-леко ще ги бъде“.

Тя огледа изненаданите им лица и продължи:

— Не съм толкова сляпа, че да не виждам какво става. И не съм толкова глупава да не разбирам, че можехте да го оставите да си загуби пръстите и да се задуши до смърт. Само се надявам и се моля, когато се събуди, да разбере колко обич е била необходима — и от двама ви — за да направите всичко това за него. — Тя се пресегна през масата и покри ръцете им със своите, стисна ги силно и добави: — Благодаря и на двама ви от все сърце.

Като се престори, че не забелязва смущението им, отпи последната глътка от чашата си и стана.

— Сега най-добре да си отнеса старите кокали вкъщи, преди да се е стъмнило. — Тонът ѝ стана шеговито суров: — Е, Рай Далтън, цял ден ли ще седиш тук, или ще ме изпратиш до къщи?

Хилда каза по въпроса само още едно нещо, и то съвсем изуми Рай. Вървяха тежко през снега, привели ниско глави пред бурния вятър, и когато стигнаха до къщата на Хилда, той сви рамене и я изчака да влезе вътре, за да си тръгне към къщи.

Хилда се извърна към него. Вятърът развяваше шала ѝ, носът ѝ се беше зачервил. Тя извика през бурята:

— Онази Хъси не е за теб, Рай — в случай че мислиш обратното — отвори вратата и изчезна зад нея. Той се загледа вцепенен в дъските. Имаше ли на острова поне един човек, който да смята, че Лора принадлежи на Дан.

Ненадейно Рай реши пак да се отбие в работилницата и да разкаже всичко на Джоузия. Така и така беше там, използва възможността да се измие, да се избърсне, да се преоблече и да се срещне. Чак тогава осъзна, че вярното му куче бе останало при неговия син.

Когато отвори вратата на къщата на хълма, веднага забеляза, че Лора също бе отделила няколко минути на външния си вид. Кестенявата ѝ коса спретнато бе свита на тила, тя бе облякла чиста семпла рокля от сукно, върху която бе вързала дълга до пода бяла престилка. Рай закачи палтото си и изтупа снега от крачолите си. Когато мина покрай масата, забеляза, че е сложена за трима. Джош и Шип бяха погълнати да дърпат едно килимче, а Лора вадеше препечени с масло кифлички от чугунената тава. Рай за миг блажено потъна в представата, че всичко е така, както изглежда — мъжът се връща в собствения си дом при сина си, кучето и жена си, която шета в кухнята и сервира вечерята. Ама че абсурд, помисли. Всичко е точно така и все пак не съвсем.

Неспокойно раздвижване от леглото в нишата напомни за присъствието на Дан.

— Как е той?

— Кашля повече, но по-леко.

— Добре... добре. — Рай пристъпи към огъня, протегна длани и ги потри една в друга. Лора се въртеше наоколо и се занимаваше с

домакинската си работа. Думите на Хилда още звучаха в ушите им и те не смееха да се погледнат.

— Вятърът май малко поутихна — започна Рай.

— О, добра новина! — Тя вдигна весело поглед, но веднага пак го извърна, щом срещна очите му.

Рай се вгледа в огъня. Лора бе спряла да вари лавровите плодове, за да направи място за вечерята. Той погледна назад през рамо към трите прибора на масата и започна да брои месеците, годините, през които бе чакал тази вечер.

— Джош, вечерята е готова. Идвай на масата — повика го тя.

Рай се извърна от огнището и застана неуверено, като гледаше как Лора слага последните блюда на масата и настанява Джош на мястото му.

Тя погледна нагоре и срещна погледа му. В слабата светлина на свещта и тлеещия огън бледосините му ириси приличаха на лъскави сапфири.

— Сядай, Рай — покани го тихо.

Сърцето му подскочи и изведнъж се почувства плах като момче, както първия път след сватбата им, когато тя му приготви яденето и го повика на масата.

Когато всички се настаниха, тя подаде на Рай познатия супник, който беше принадлежал на баба му. Той вдигна капака и видя едно от любимите си ястия: едри късове еленско месо, полети обилно с гъст кафяв сос.

Джош забеляза, че майка му и Рай се гледат по-различно от майка му и баща му. Въпреки че разбираше, че Рай е истинският му татко, той все още удостояваше с тази титла само Дан. Но като гледаше размяната на погледи между двамата на масата, бе озадачен от порозовелите бузи на майка си и удоволствието на бъчваря от всяка хапка.

Бяха напрегнати, докато се хранеха. Откъслечният разговор съвсем замря и накрая бе изоставен напълно. Когато свършиха с вечерята, Рай отиде при Дан, смени превръзката на изгореното място и забеляза, че той бе почнал да отхрачва зелен секрет — добър знак. Опъна едно памучно парче на възглавницата, обърна Дан на хълбок, и подпря гърба му с няколко възглавници.

— Защо го правиш? — попита Джош.

— За да не се задави — отговори Рай и Джош за пореден път се удиви колко много знае този мъж. Това добави още един щрих към новите му наблюдения за големите грижи, които той и майка му полагаха за баща му. Много неща около едрия бъчвар озадачаваха Джош. Понякога му струваше голямо усилие да не го заговори, защото все още чувстваше, че ако го направи, това ще означава да подели верността си, а в детските му представи подобно нещо изглеждаше нередно.

Така че разговорът по време на вечерята секна от нежеланието на Джош да се включи, когато Рай го заговаряше. Освен това момчето чувстваше вина за онова, което бе казало и направило, когато влетя в работилницата.

В сумрачната всекидневна Шип бе приключила с яденето и Джош не можеше да я накара да си поиграят още, затова гледаше как Рай отива до закачалката, за да вземе парче дърво и нож от джоба на палтото си. Без да проговори, Рай сложи стол до огъня, седна, протегна крака и опря пети на огнището. Заподсвирква тихо между зъби, а късият нож се впиваше в дървото и отделяше спираловидни стърготини, които падаха в скута му. Интересът на Джош се усили, но той продължи да бъде предпазлив.

На куката бе закачен друг съд с лаврови плодове и Лора и Рай се редуваха да ги наглеждат. В почивките Рай седеше и дялкаше.

Сложиха Джош да си легне в леглото в пристройката и когато целуна майка си, той я попита:

— Рай ще остане ли тук през нощта?

— Да. Трябва да се редуваме да наглеждаме татко.

— О! — Джош се замисли за миг, после попита: — Той какво прави?

Лора отметна копринените кичури от челото му и се усмихна:

— Не знам. Защо не го попиташ?

Джош размисли малко и изведнъж ѝ зададе изненадващ въпрос:

— Защо през цялото време го гледаш така особено?

Лора бе поразена и каза първото, което ѝ дойде на ум:

— Не съм забелязала!

Когато се върна във всекидневната, Рай бе оставил дялкането и се бе привел над Дан, за да го види отново. Изправи се, без да

забележи зад себе си Лора, която наблюдаваше как подпира с една ръка гърба си, а с другата — врата, и се обтяга назад с дълбока въздишка.

— Рай, не си мигнал от четирийсет и осем часа.

Той рязко се обърна.

— Добре съм. Поспах малко предната нощ.

— В стола до леглото?

— Има още плодове за варене и е най-добре да го държим на пара поне до сутринта.

— Имаш нужда от почивка.

— После... след малко.

Дан се изкашля. Рай се обърна да избърше устните му, после затвори вратата, за да не излиза парата.

Лора отиде до огнището и пак заразбърква плодовете. Усети, че Рай тихо се приближава зад нея.

— Знаеш ли... — Тя уморено се засмя. — Обичах да правя свещи от лаврово дърво, но мисля, че през целия си живот няма да направя нито една повече, веднъж само всичко да свърши.

Почувства ръцете на Рай върху напрегнатите жили, спускащи се от врата към раменете ѝ, и притвори очи, а лъжицата замря в ръката ѝ. Въздъхна уморено и наклони глава назад, докато се опря на гърдите му.

— Лора — промълви той и нежно я обърна.

— О, Рай...

Очите им за миг се срещнаха, после тя замижа и се отпусна върху силното му тяло, а бузата му се притисна към косата ѝ и те се прегърнаха отпаднали. Прегръдката бе предизвикана по-скоро от изтощение, отколкото от желание, за вдъхване на сили, усещане за опора и може би утеха.

Дълго и двамата не проговориха. Лора сложи длани на гърба на пуловера му и почувства с бузата си грубата плетена материя. Усети миризмата на кедр, пропита във вълната, а през нея и топлината на тялото му.

Рай вдъхна аромата на лаврово дърво и положи леко устни върху копринените ѝ къдрици, а ръката му леко стисна ръката ѝ, после я потърка в знак на подкрепа.

— Ще оживее — промърмори в косата ѝ.

— Слава богу — каза тя и въздъхна облекчено.

Изведнъж коленете на Рай, сякаш се подкосиха от пълното изтощение. Тя го почувства, отстъпи назад и се вгледа в зачервените му очи.

— Все още имам сили за няколко часа. Моля те, Рай, почини си. Ще те събудя в полунощ, обещавам. Иди се изпъни при Джош.

Рай едва може да разбере какво му говори, и се чувства безсилен да устои на изкушението да затвори очи за малко и да потъне в забрава. Заспа в собственото си легло за първи път от пет години, макар и не по начина, за който бе мечтал, не с Лора до него. Вместо това спеше с нежния дъх на сина си, падащ спокойно върху китката му, която лежеше на възглавницата между тях.

Събуди се посред нощ и се заслуша в звуците на стихващата буря, в равното дишане на Джош и в упоритата кашлица на Дан. Седна и се заслуша, погледна Джош и се измъкна по чорапи през вратата на спалнята. Отдавна минаваше три сутринта. Въглицата тлееха, нова партида свещи висеше за фитилите на колело, подпряно на два стола. Една свещ гореше на масата до Лора, която се бе захлупила отгоре и дълбоко спеше.

Кашлицата на Дан спря и той избърбори нещо несвързано, после се укроти. Рай отиде до леглото, пипна челото му и откри, че се е поохладило. После се обърна към Лора, мушна ръце под колената и гърба ѝ и я вдигна от масата.

Клепачите ѝ се размърдаха, после паднаха натежали.

— Рай... — опря чело в извивката на врата му и ръката ѝ легна на гърдите му, докато той я отнасяше в спалнята. Без да осъзнава напълно какво казва, по-скоро още спяща, отколкото будна, тя проговори дрезгаво и глухо: — Рай, обичам те.

— Знам. — Той нежно я сложи при Джош и внимателно я зави.

Преди отново да заспи дълбоко, Лора почувства топлите му устни върху челото си и се сгуши в леглото, което още пазеше топлината на тялото му.

На другия ден продължиха с нови сили бдението си. Един от тях винаги беше при Дан. Когато Рай поемаше реда си, често вдигаше крака на масата, започваше тихо да си свирука и се правеше, че не забелязва растящия интерес на Джош към работата му.

Но когато тайнственият предмет започна да прилича на дървена кънка, Джош нямаше повече сили да се прави на безразличен. Той се

приближаваше все повече до стола на Рай и накрая, когато любопитството му надделя, попита:

— Какво правиш?

— Кое... това ли? — Рай размаха във въздуха полуготовата кънка.

Когато очите му се спряха на двойните плъзгачи, Джош кимна енергично.

— Ами това е кънка.

— За теб? — Вторачените очи на Джош се уголемиха още повече.

— Не, аз си имам вече.

— Така ли? — Джош едва откъсна очи и ги вдигна към лицето на Рай.

— Просто си убивам времето, както го правех на кораба с резбата върху кост. — Рай дялна с острието, огледа критично резултата и изведнъж каза престорено изненадан: — Тази кънка изглежда точно като за теб, момче!

Едва се сдържа да не се разсмее, а Джош погледна към малкото си краче, после пак нагоре към кънката.

— Я дай да видим. — Рай се наведе да сравни кънката с обувката на Джош и когато двете идеално съвпаднаха, започна да размишлява на глас: — Ммм... чух, че миналата седмица си имал рожден ден. — Без да поглежда, Рай усети усмивката на Лора.

След това Джош постоянно се въртеше около, стола на Рай и му задаваше въпроси, интересуваеше се от всичко, което Рай му говореше за годините си в морето. Бъчварят му разказа за униинето и как заради него много моряци започвали да запълват времето си с резба върху кост. Описа му надбягванията с шейни в Нантъкет, главоломния устрем на лодката, след като китът е пронизан с харпуна и тегли моряците през кипналите води в смъртоносна схватка, понякога продължаваща с дни. Постепенно Рай мина към истории от репертоара на дружеството на китоловците лъжци от Нова Англия. Джош слушаше прехласнат и облещен легендите за приказния моряк на далечни плавания Стария Шормалонг, който бил осем метра от палубата до дългия си нос, ядял супа от кит, обичал сурово месо от акула с кожата и бъркани щраусови яйца заедно с черупките, а след закуска лягал по гръб и си чистел зъбите с гребло от бял дъб.

— Шест метра дълго, за по-добра опора! — завърши Рай и скри усмивката си, като видя недоверието на Джош.

— Да, да, само си измисляш! — Но се хилеше и бе нетърпелив за още такива измишльотини.

През тези часове на взаимност Рай забавляваше сина си с моряшки истории и нарочно забавяше дялкането, за да има повече време да опознае Джош.

Към края на третия ден свалиха фунията от чаршафи и спряха дажбата от уиски. Бурята стихна и остави след себе си две педи снежна покривка, през която мина шейната на доктор Фулгър, за да го докара от другата страна на острова. Той прегледа Дан и съобщи, че не може да направи нищо повече от това, което вече е направено, и Дан определено е вън от опасност.

Рай и Лора не бяха водили никакви лични разговори от първата нощ. Сега, на четвъртия ден от бдението им, седяха на два стола срещу огнището. Джош си бе легнал в пристройката, а Дан изглеждаше по-спокоен през отворената врата на нишата.

Лора плетеше вълнени чорапи за Джош. Рай ръчкаше огъня, праметнал единия си глезен върху коляното на другия крак.

Куките непрестанно потракваха в тишината. Рай се наведе и подпря лакът на крака си.

— За Мичиганската територия...

Куките спряха да тракат. Лора затаи дъх. Обърна се към Рай — гъстите му бакенбарди бяха позлатени от огъня, в който той се взираше. Бавно се извърна и погледна над рамото си.

— Няма да ходя там с Дилейни Хъси — каза той с дълбок и тих глас.

— Няма?... — Сърцето на Лора така се блъскаше в ребрата ѝ, че за малко да ги счупи.

— Ще отидем с теб.

Кръвта нахлу към лицето ѝ. Несъзнателно погледна към отворените врати на нишата с леглото, а сърцето ѝ продължи да бие силно, задвижвано сякаш от някаква свръхчовешка сила. Устните ѝ се разтвориха и тя с усилие си пое дъх, после трескаво подхвана плетката.

— Значи си мислиш, че можеш! — Той продължи да я наблюдава през рамо. Тя премяташе куките с бясна скорост. — Ще спреш ли с това проклето плетене — заповяда ѝ той тихо, но нетърпеливо. Ръцете ѝ се отпуснаха в скута и погледът ѝ ги последва. Рай се облегна пак назад, но без да я докосва.

— Платихме дълга си към Дан, Лора. Той ще живее. А ние?

Тя вдигна очи. Рай упорито я гледаше.

— Бях до теб три дни и три нощи и разбрах какви глупаци сме били да се оставим да ни ръководят дългът и вината. Ние си принадлежим. И пет пари не давам дали ще живеем в тази къща в Нантъкет, или по някакви други места, които изобщо не сме виждали. Само знам, че ти означаваш дом. За мен домът е там, където си ти. Обичам те и ми омръзна да се извинявам за това. Не искам повече недоразумения между мен и Дан. Когато се събуди, държа да му кажа истината, за да планираме всичко, както трябва. Вече писах на Трокмортън и се съгласих да се присъединя към неговата група. Тръгват от Олбъни на петнайсети април, което означава, че трябва да заминем оттук с багажа към края на март. Остават само три месеца, а има много приготовления. Питам те за първи и последен път, Лора. Ще дойдеш ли с мен в Мичиган през пролетта заедно с Джош?

Беше съвсем сериозен. Очите му нито за миг не се отклониха. Гласът му беше тих, но твърд и решителен. Лора вярваше на това, което каза... и което не каза: през пролетта той щеше да тръгне със или без нея. Дълбоко в сърцето си знаеше, че е прав. Бяха постъпили достойно. Бяха спасили живота на Дан. Но имаха ли друг избор? И двамата обичаха Дан, винаги щяха да го обичат. Но през последните три дни Лора бе разбрала, че обичта понякога се проявява по ужасни и зловещи начини.

Пред очите ѝ изникна шилото, забито в плътта на Дан, водено от нетрепналата ръка на Рай, и разтрепераните му рамене, когато след това осъзна какво е направил. Чу пак гневния му глас, когато изби вендузата от ръката на Маккол, почувства състраданието за ненужното изгаряне на Дан. Спомни си ужаса на мига, в който срещна очите на Рай над хриптящия и страдащ Дан. В този натежал от емоции момент, когато се чудеха дали да оставят Дан да умре, и двамата бяха развали истината: трябваше да го спасят, за да спасят и себе си.

Рай още чакаше отговора ѝ. Взираше се в лицето ѝ, на което бе изписана умората от дългата им борба за живота на Дан. Да, той щеше да оживее, както и те имаха право на живот. Лора можеше да отговори само по един начин.

— Ще дойда с теб, Рай. И двамата ще дойдем с теб. Но дотогава няма да накърняваме честта на Дан по никакъв начин.

— Разбира се, че не.

Странно или не, те приеха това условие с най-делови тон. Сега, когато Дан още лежеше болен, не бе време за сърдечни излияния. Щеше да има достатъчно време по-късно, когато дойде пролетта, сезонът на прераждането.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дан Морган се събуди на четвъртата сутрин след падането. Отвори очи и откри, че лежи на възможно най-необичайното място — във вграденото легло на Джош. Ръцете го боляха, все едно всеки пръст бе затиснат на вратата. Чувстваше се така, сякаш се опитва да диша на сто метра дълбочина и водата болезнено притиска дробовете му. Езикът му бе залепнал за небцето като от ужасен махмурлук, а в главата му биеха хиляди камбани.

Той извърна глава. До леглото му седеше Рай.

— Е... здравей — поздрави го Рай. Изглеждаше съвсем спокоен, подпрял лакти на облегалките на дървеното кресло и качил глезена си върху коляното.

— Рай? — Думата прозвуча като грачене. Дан се опита да се изправи на лакът, но не успя.

— По-спокойно, приятелю. Преминахме страхотно изпитание.

Ярката дневна светлина заслепи очите на Дан, и без това размътената му глава го заболя още повече.

— Какво правиш тук?

— Чакам да се събудиш.

Дан вдигна ръка, чувстваше я като гъбясало дърво. Сложи я на челото си, но от движението пръстите му започнаха отново да пулсират.

— Има ли вода?

Рай веднага се наведе, мушна ръка под главата на Дан и приятно студената напитка се разля по пресъхналото му гърло. Дан се задъха и почувства нови болки след това усилие.

— Какво се е случило? — успя да каже, когато слабостта му попремина.

— Напи се като труп и падна по време на най-страшната буря в Нантъкет от десет години насам. Удари си тиквата в калдъръма и остана там, докато ти премръзнаха пръстите, и пипна пневмония.

Дан отвори очи и погледна към Рай, който пак се облегна назад и скръсти пръсти на стомаха си. В резкия му укорителен тон се прокрадваше нотка от старата топлина между двамата. И Дан усети, че враждебността се е стопила.

— Добре съм се подредил, а?

— Да.

— Кога е станало?

— Преди четири дена.

— Четири!... — Дан прекалено рязко извърна глава върху възглавницата и болката разкриви лицето му.

— На твоє място не бих правил такива резки движения. Държахме те пиян до козирката през цялото време и сега трябва да имаш такъв махмурлук, какъвто не си и сънувал.

— Къде е Лора?

— Пазарува. Скоро ще се върне.

Дан вдигна лявата си ръка и разгледа пръстите си.

— Какво си им направил? Адски ме болят.

Рай се засмя.

— Бъди щастлив, че още ги имаш. Ще заздравеят.

— Доколкото разбирам, не ти пука много за мен, а, Далтън?

Рай леко повдигна ъгълчето на устата си.

— След това премеждие трябваше да загубиш или пръстите на ръцете, или пръстите на краката си. Трябваше и да си два метра под земята, което за малко да стане, само дето пръстта е замръзнала и нямаше да знаем къде да те копаем.

Въпреки адските болки Дан не можа да сдържи усмивката си. Внимателно се вгледа в Рай.

— През цялото време ли беше тук?

— Заедно с Лора.

Внезапно спазми от кашлица разтърсиха Дан. Рай сложи кърпа в ръката му, седна пак назад и зачака да мине пристъпът. След това предложи на Дан да пийне пак, този път горещ чай от джинджифил с оцет и мед. Остави го малко да си почине и направо започна да му говори.

— Слушай, Дан, имам да ти казвам някои неща, преди Лора да се върне, и разбирам, че моментът не е кой знае колко подходящ, но може да нямаме друга възможност да останем насаме. — Приведе се напред,

като разсеяно потриваше ръце, и се взря свъсен в червените одове на юргана. После открито погледна Дан в очите. — През последните няколко дни за малко не умря, и то изцяло по твоя си вина. Можех да го предвидя, като те гледах как се наливаш като магаре, и никой на острова не би се учудил, ако бе премръзнал от студ там, където бе паднал. — Подпря се на коленете си и пак свъси вежди. — Кога ще се осъзнаеш, човече? — попита сърдито. — Ще си разбиеш живота, както се валяш в самосъжаление и пилееш най-ценния дар, здравето си! Не казвам, че си нямал причини, но знаеш ли какво причинява на Лора твоето пиене? Тя се разкъсва от вина всеки път, когато те види да се клатушкаш през вратата, а грешката не е изцяло нейна. Сега съм откровен с теб и вярвам, че ще ме разбереш. Правя го не заради съперничеството ни за Лора, а защото искам да се стегнеш и да си оправиш живота.

Рай продължи да говори, като гледаше ръцете си, хванати между широко разтворените му колене.

— Щом дойде пролетта, ще замина за Мичиганската територия и Лора се съгласи да дойде с мен... заедно с Джош. Можеш да постъпиш като мъж и да го приемеш или пък да се върнеш в „Синята котва“ и да се напиеш като пор, та да те държи до пролетта. Пет пари не давам. Лично мен не ме засяга. Но мисля за Лора, защото, ако тя напусне острова с мисълта, че ти е съсипала живота, винаги ще носи в себе си вина. Моля те да я освободиш от това бреме. А единственият начин е да спреш да пиеш и... и...

Изведнъж въздъхна дълбоко и закри лицето си с ръце.

— По дяволите, изглеждаше толкова лесно... — скочи на крака, пхна ръце в колана на гърба си и се извърна към дървената маса.

Сведе глава, а Дан го гледаше, изпълнен с топлота и тъга. Същото бе изпитал, когато изпращаше „Масачузетс“ с Рай на борда.

Високият рус мъж се обърна пак към леглото в нишата.

— По дяволите, Дан, не искам да те насилвам, но обичам тази жена. Направихме всичко възможно да се преборим с нашето чувство, обаче някои неща не могат да се променят. Кълна се във всички светии, че с пръст не съм я докоснал, докато бяхме в тази къща, и няма да го направя до пролетта. А след това, омъжена или не, я вземам със себе си. Но искам да тръгнем... ако не с твоята благословия, то поне без твоето проклятие.

Някаква промяна, която не можеше да се определи с думи, бе настъпила между двамата мъже. Докато Рай стоеше до леглото на Дан, и двамата чувстваха, че ги свързва топлина и доживотно приятелство, по-силно от съперничеството им за една жена. Винаги щяха да я обичат, но пред тях изплува и друга истина — двамата също винаги щяха да се обичат. Да останат заедно на острова, означаваше да се осъдят на постоянно страдание. Бе настанало времето на окончателните раздели. Болката в гърдите на Дан не беше само физическа, а смекченият поглед на Рай не можеше съвсем да прикрие гневното пламъче.

В този миг вратата се отвори и след нахлулия студ влязоха Лора и Джош. Нещо в позата на Рай им подсказа, че Дан се е събудил. Джош се спусна към леглото, хвърли се отгоре по корем и щастлив извика:

— Татко! Татко! Ти се събуди!

Лора спря зад него и се наведе да докосне челото на Дан.

Слава богу, че си добре, Дан. Толкова се тревожихме. — Тя се усмихна нежно, а тежката загриженост на лицето ѝ започна да се топи, когато видя, че цветът му е започнал да се възвръща. — Ела, Джош. Не трябва да внасяме студа с палтата си при татко. Първо се стопли до огъня и тогава можеш да поговориш с него, но само малко. Той се нуждае от почивка.

— Но, мамо, трябва да му разкажа за моите кънки и как Рай го донесе тук, а господин Маккол се опита да...

— По-късно, Джош.

Дан забеляза рязкото прекъсване на Лора и как тя старателно избягваше да приписва на себе си или на Рай заслугата за спасяването на живота му. Но през следващите дни той щеше да научи от Джош подробностите. Детето живо обрисова всички случаи, които му помогнаха да си представи какво бяха направили Рай и Лора, докато е бил в безсъзнание.

Дан се възстановяваше бавно и болезнено. Остана на легло две седмици, измъчван от кашлица, която на моменти заплашваше да го задави. Но с всеки изминат ден укрепваше все повече и имаше достатъчно време да размишлява над странния факт, че когато бе изпаднал в страшна беда, хората от острова бяха решили, че Рай е

единственият, който може да му помогне; над факта, че когато местният аптекар е обявил пръстите му за изгубени, Рай е отказал да го приеме; над факта, че когато Маккол се е готвел да покрие гърдите му с ненужни изгаряния, Рай е изпаднал в бяс; над факта, че три дни и четири нощи Рай и Лора така са се борили да му спасят живота.

Дан имаше не един удобен случай да ги наблюдава заедно, защото Рай идваше всеки ден да пренася вода и дърва вместо Лора, да носи прясно мляко от града и поздрави от познатите, обезболяващ балсам за пръстите на Дан и силни лекарства за кашлицата. Вече не му даваха алкохол дори и за лечебни цели.

Майката на Дан също идваше всеки ден и от нея той научи няколкото подробности, които не знаеше от разказа на Джош.

Дан не можеше да не забележи новото отношение на Джош към Рай. Момчето бе приело напълно ежедневното му присъствие в къщата и въпреки че все още се обръщаше към Дан с „татко“, между него и Рай се бе зародило приятелство, което не идваше само от кръвната връзка.

Един ден в средата на декември Джош седеше по турски в краката на Дан, а Лора се бе настанила на един стол до леглото и подгъваше чаршафи.

— Татко, кога ще ме научиш да се пързаям с кънки? — попита Джош.

Лора вдигна поглед и нежно го сгълча:

— Джош, знаеш, че татко още не е достатъчно добре, за да излиза на студа.

Дан не бе разпитвал Лора за твърдението на Рай, че ще заминава с него за Мичиганската територия през пролетта, но според приблизителните му пресмятания това бе поне седмият чаршаф, който я виждаше да подгъва. Наблюдаваше как проблясва иглата, когато вдига ръка и опъва конеца. После се извърна към Джош.

— Защо не помолиш Рай да те научи да се пързаяш? Той е много добър кънкьор.

Лора вдигна изненадано очи.

— Така ли? — Гласът на Джош изтъняваше до фалцет винаги когато се споменеше за пързаяне с кънки.

— О, да, добър е точно колкото мен. Двамата много се пързяхме заедно, когато бяхме деца.

— И мама също?

Дан премести поглед върху Лора.

— Да, и мама също. Тя навсякъде ходеше с нас, с мен и Рай.

В думите му нямаше злъч. Продължи с мек тон и разказа как веднъж тримата стъкнали огън на замръзналото езеро, как той разтопил леда и едва не се издавили.

Докато Дан говореше, Лора почувства, че дъхът ѝ спира и сърцето ѝ се изпълва с безкрайна благодарност. О, Дан, оценявам твоето благородство и знам какво ти коства то.

Въпреки че отбягваше погледа ѝ, Дан усещаше, че тя го гледа и попива всяка негова дума. Още разказваше, когато Рай дойде и веднага бе нападат от Джош — той го прегърна през краката, вдигна очи и се примоли:

— Ще ме заведеш ли на пързалката, Рай? Моля те!

Рай погледна към Лора, после към Дан и сведе очи към момчето с неукротимия петльов кичур в косата, който разсеяно приглади с ръка.

— И чия е идеята?

— На татко. Каза, че двамата все сте се пързали, когато сте били малки.

— На татко ти, а? — Очите му се стрелнаха към вграденото легло, където лежеше Дан. — Сигурен ли си? — Без да отделя поглед от Дан, Рай започна да си съблича палтото.

— Разбира се, че съм сигурен. Попитай го!

Точно тогава Дан се покашля.

— Аз... а-а... обещах да го науча, но още известно време няма да мога да ставам, затова си помислих, че може би ти... — И махна с ръка.

Рай се приближи до леглото. Пръстите му бяха мушнати в колана на панталона и той едва се въздържа да не протегне ръка и да стисне рамото на Дан.

— Няма нужда от повече думи. Ще го науча да се пързали преди края на седмицата.

Погледите им се срещнаха и останаха така известно време, после и двамата извърнаха очи под напора на силните чувства, които ненадейно ги овладяха.

След по-малко от час Лора остана сама с Дан, защото Джош беше толкова настоятелен, че Рай накрая се съгласи да минат през

работилницата, за да си вземе и той кърките, а после да отидат до едно от многото езера на острова и да използват последните няколко часа дневна светлина.

Къщата утихна, когато двамата излязоха, и Лора почувства очите на Дан, които следяха всяко нейно неспокойно движение из всекидневната. Тя сгъна чаршафите, прибра иглата и концата, хвърли дърва в огъня. За първи път от седмици бяха сами в къщата. Дан се разтърси от кашлица и Лора както винаги му предложи чай. Той седна на леглото, облегнат на възглавниците зад гърба си, взе чашата и хвана Лора за ръката, преди тя да успее да се отдръпне.

— Седни.

Тя седна на ръба на леглото в нишата и за момент Дан задържа дланта ѝ, като я галеше разсеяно, но накрая я пусна и хвана чашата с две ръце.

— Рай ми каза, че заминава за Мичиганската територия веднага щом се стопи снегът и че ти също тръгваш с него.

Странно, но Лора се чувстваше съвсем спокойна, въпреки че седмици наред бе очаквала в този момент да изпитва безкрайна вина.

— Да, и аз тръгвам. Бих искала... бих искала да имам друг отговор, който не би ти причинил болка, но мисля, че настъпи времето за откровеност между нас. Може би трябваше да ти кажа още преди две седмици, когато взехме решението с Рай, но чаках да позакрепнеш.

— Не съм спял, Лора. Нали видях, че поръбваш чаршафите, които ще вземеш.

Тя сведе очи към скута си и не знаеше какво да каже.

— Говори се, че по това време на годината в Мичиганската територия е много студено и че другите селища са далече.

— И аз така знам. — Гласът му бе станал по-дълбок и по-дрезгав от кашлицата. Но сега думите му бяха много тихи.

Тя вдигна поглед и срещна открито неговия.

— Ще вземем Джош с нас.

— Да, знам.

В стаята стана тихо. Навън заваля тих сняг, но вътре огънят проблясваше в златно и розово. Лицето на Дан беше бледо, очите му не се отделяха от Лора.

— Знам всичко, което сте направили двамата — каза той. — Знам как Рай ме е вдигнал и ме е донесъл тук, как ми е спасил пръстите и как се е ядосал на Маккол, как двамата денонощно сте поддържали огъня, за да не ме оставите да умра от пневмония. — Гласът му се сниши до шепот. — Защо го направихте?

Очите ѝ, отразяващи светлината на огъня, срещнаха погледа на Дан открито и доброжелателно и в тях грееше отговорът, който бе по-красноречив от всякакви думи.

— Нима не знаеш? — промълви задъхано. Но да му каже, че го обича, че и двамата го обичат, значеше да причини на Дан ненужно страдание. Затова само погледът ѝ излъчваше чувството, което смекчи очите на Дан и в тях проблесна разбиране.

— Да... сигурно знам.

И двамата изведнъж се смутиха, защото нямаше нужда да изричат думите, за да стане ясно съдържанието им. Той взе ръката ѝ, стисна я здраво с изненадваща за болен човек сила.

— Благодаря ви — каза дрезгаво.

За момент и двамата се загледаха в съединените си ръце.

— Не ми благодари, Дан, само... само моля те, не излагай повече живота си на опасност. — Погледът ѝ беше умоляващ. — Моля те, не пий повече.

— Вече обещах на Рай, че няма.

Тя въздъхна и раменете ѝ се отпуснаха с облекчение, после внимателно изтегли ръката си.

— Дан, има и други неща, за които трябва да поговорим и които са много трудни за казване.

— Мисля, че знам, Лора. Не съм глупак. Няма нужда повече да спя в това легло. Знам истинската причина, заради която вие с Джош спите отатък. — Той кимна към пристройката.

Лора почувства, че кръвта ѝ се надига и оцветява издайнически бузите ѝ в червено. Тя нервно запремята престилката над коленете си и ѝ бе невъзможно да погледне Дан в очите, когато той продължи:

— Лора, намерих банелата преди доста време.

— Така ли? — Тя рязко вдигна очи и лицето ѝ почервения още повече.

— Да.

— О, Дан, толкова съжаля...

Той вдигна длан и я прекъсна.

— Достатъчно се съжалявахме, не мислиш ли? Ти съжаляваше мен, Рай съжаляваше теб, аз съжалявах себе си и Господ ми е свидетел, че на мен ми беше най-тежко. Когато за първи път Рай дойде в къщата, просто не можех и не исках да приема истината. После намерих банелата и разбрах, че е неизбежно.

— Кое?

— Че той ще те отнеме от мен.

Като го чу да произнася тези думи, Лора почувства, че сърцето ѝ се къса. Той изглеждаше уморен и победен и в нея отново се пробуди инстинктът да го закриля.

Дан забеляза, че Лора е не по-малко изтощена от него.

— За теб беше тежко да бъдеш по средата. През повечето време го забравях и мислех само за себе си.

— Дан, искам да знаеш, че аз... аз се опитах с всички сили да отбягвам Рай. Ти беше толкова добър с мен и заслужаваше...

Той пак я прекъсна с движение на ръката.

— Знам. Рай ми каза. Той ми откри всичко в деня, в който се събудих. Оттогава много мислих и разбрах, че не можеш да потиснеш чувствата си, така както и аз не мога да потисна своите. С това се борих най-дълго. Но когато видях банелата и имах доказателство за чувствата и на двама ви, отидох да се срещна с Езра Мерил и подадох молба за развод.

Лора прехапа долната си устна и впери в Дан невярващи очи.

— Вече си се срещал с Езра?

Дан кимна.

— През септември. Бях разгневен на... теб и Рай. По дяволите, това беше единственият начин да принудя сам себе си за този разговор с Езра — да се разгневя достатъчно. Но след като говорих с него, после нямах сили да довърша развода. И тогава... започнах да ходя в „Синята котва“. После плъзнаха слуховете за Рай и Дилейни Хъси и аз се обнадежих. Отидох при Езра и му казах да спре делото.

Сърцето на Лора биеше лудо. Тя си спомни как Дан се бе отнесъл грубо с нея, давайки отдушник на гнева си. Да, трябва наистина да е бил вбесен, щом е пристъпил към действия.

Езра, разбира се, знае всичко за нас тримата и предполагам, че е бил достатъчно прозорлив, за да разбере колко особено е положението.

Каза, че вече е завел документите и е представил случая на съдията Банкър, и въпреки че аз исках да оттегля молбата, той ме посъветва да изчакам, докато... просто да изчакам и да видя какво ще стане. Каза, че нищо не може да стане и без подписите и на двамата и без да се явим пред съдията, така че...

Нов пристъп на кашлица го преви на две. Когато накрая се облегна пак на възглавниците, бе останал без дъх. По време на паузата в ума на Лора нахлуха безброй въпроси, но Дан продължи:

— Документите са още там, заведени в градската картотека.

Очите им се срещнаха и тя несъзнателно започна да брои месеците до пролетта.

Когато продължи, гласът му бе станал още по-дрезгав.

— Дори и собствената ми майка разбира, че съм те задържал против волята ти, откакто Рай се е върнал.

Лора не можеше да му каже нищо утешително. Тя ясно си спомняше думите на Хилда Морган.

— И знаеш ли какво още ми каза?

Лора само се взираше в него, без да помръдва.

— Каза ми, че вие с Рай сте ми върнали живота и че е време и аз да ви върна вашия.

Настъпи тягостна тишина. Болката им пречеше да продължат. Свечеряваше се и отдалече се разнесе биенето на камбана, а в осветената от свещта стая всичко бе тихо.

— Коледа е време за подаръци и си мисля, че е подходящ момент... да ти дам това, което знам, че най-много искаш, Лора — свободата.

В гърлото ѝ заседна буца. Тя преглътна, но чувствата продължиха да я терзаят. Въпреки че отчаяно се стремеше именно към свобода, никога не бе очаквала да я обземе такова усещане за празнота, когато я получи.

Дан разумно продължи нататък.

— Както казах, документите са още там и при тези обстоятелства съдията Банкър няма да откаже да разтрогне брака. Той ни познава, откакто сме се родили — прочисти гърлото си и продължи привидно спокойно:

— Както и да е, майка ми каза, че ще се радва в къщата ѝ пак да има мъж, за когото да готви и да се грижи, така че веднага щом съм в

състояние, ще се изнеса оттук... докато всичко се уреди по законния ред.

Лора бе загубила дар слово. Какво можеше да му отговори? Благодаря? Благородният, жест бе достатъчно болезнен за Дан, за да го обижда допълнително с благодарността си. Внезапно се почувства толкова ограбена, колкото знаеше, че би трябвало да се чувства и Дан. Сълзите, които се бе мъчила да съдържа досега, се изляха като потоп. Тя сякаш ненадейно се сломи и скрили в ръцете си, а стоновете разтърсваха раменете ѝ. Въпреки че нито предвиждаше, нито предчувстваше такава реакция, не би могло да има по-подходящ отговор за думите на Дан. Краят на петте брачни години, които в по-голямата си част бяха хармонични и изпълнени с обич, заслужаваше този момент на страдание.

Седеше на ръба на леглото и тихо плачеше, а когато сълзите ѝ секнаха, Дан пак бе хванал ръката ѝ. Нежно я придърпа в обятията си и тя прислони глава под брадичката му. Не си казаха повече нищо. Но докато лежаха в тишината, неизречените им мисли се сляха в реквием за всичко, което бяха споделили не само през последните пет години, но и близо две десетилетия преди това.

Когато другите се върнаха, Рай веднага забеляза напрегнатата атмосфера. От пръв поглед разбра, че Лора е плакала, и за миг стомахът му се сви от ужас. Джош се втурна през стаята право към Дан, обезумял от възторг след първия урок по кьнки. Рай се опита да срещне погледа на Лора, но тя упорито го отбягваше. Той се намръщи тревожно и се приготви да тръгва. Но думите на Дан го спряха на вратата.

— Рай, искам да те помоля за една услуга.

Високият мъж се извърна.

— Разбира се, каквото пожелаеш.

— Трудно ми е след всичко, което вече си направил, но всяка година Лора отива у Джейн няколко дни преди Коледа, за да ѝ занесе свещи от лаврово дърво и други такива неща и за да се видят преди празниците. И тъй като аз... — Дан безпомощно разпери ръце. — Аз, разбира се, няма да мога да ги заведа тази година, дали ще имаш нещо против ти да ги закараш с Джош тези дни?

Рай обърна поглед към Лора, но тя се взираше в Дан с израз, който подсказваше, че ѝ е трудно да не избухне в сълзи.

— Разбира се — отговори Рай. — Ще наема шейна и ще отидем, когато кажеш, Лора.

При тези думи тя повече не можеше да отбягва погледа на Рай. Помисли си, че ако този ден скоро не свърши, сърцето ѝ ще се пръсне. Той бе преизпълнен с емоции и това бе последният удар, който заплашваше да я довърши. Искаше ѝ се да извика: „Дан, не бъди така дяволски благороден!“. Но вместо това само страдаше от обхваналото я чувство, че съдбата е несправедлива към него. Накрая отговори:

— Когато... намериш време.

— Тогава утре, в ранния следобед.

— Ще се приготвим.

В уреченото време на следващия ден Рай дойде да вземе Лора и Джош с лъскава черна шейна, теглена от сива петниста кобила. След като сложиха горещи тухли в краката си и се покриха с тюленовата кожа, тримата потеглиха през заснежените полета. Дъхът на коня се виеше на кълба и се сливаше с цвета на земята и небето. Звънчетата на впряга изпълваха с музика студения въздух. Плъзгачите се врязваха в сухия сняг с приятен звук и оставяха две успоредни следи с конски стъпки.

На кожената седалка имаше място само за двама и Джош седеше в скута на майка си. Двете му колена се опираха в лявото бедро на Рай. Джош говореше повече от майка си и баща си и когато попита дали може да подържи поводите, Рай със смях се съгласи, премести момчето между краката си и сложи юздите в малките му ръце. Конят усети разликата и се обърна, после пак тръгна напред и ходът му не трепна, докато Рай наблюдаваше внимателно.

С Джош между разтворените си колене Рай плътно притисна топлото си бедро към Лора. Докосването беше вълнуващо, но никой от двамата не се обърна да погледне другия.

Когато стигнаха до къщата на Джейн, Джош незабавно се измъкна от завивката. Щом Рай се размърда, Лора сложи ръка върху рамото му.

— Джош, тичай вътре и кажи на леля Джейн, че сме пристигнали. Рай и аз трябва малко да си поговорим.

Рай пусна Джош през преградата от своята страна, докато краката му докоснаха земята.

Когато останаха сами, Рай и Лора за първи път се погледнаха открито в очите.

— Здравей — промълви той.

— Здравей. — Дали някога ще ми омръзне да се вглеждам в тези светлосини очи, помисли тя. Никога... никога.

— Вчера беше много тъжна.

— Да, бях.

— Ще ми кажеш ли защо?

Тя чувстваше до бедрото си сигурната му топлина.

— Казах на Дан, че заминавам с теб през пролетта, и той ми отговори, че ще ми направи коледен подарък. — Спря, защото разбра, че той бе познал какъв. — Каза, че ми връща свободата, моята и на Джош.

От ноздрите на Рай спряха да излизат облачета бяла пара. След един дълъг, дълъг миг той въздъхна дълбоко.

— Кога?

— Ще отиде да живее при майка си, когато се оправи достатъчно, за да може да се премести. А относно закона, говорил е с Езра Мерил през септември и е започнал бракоразводно дело. Веднага след като е намерил банелата.

Рай бавно се извърна и я погледна. В сериозния му израз нямаше нищо от триумфа на победителя. Лора сложи облечената си в ръкавица длан на рамото му. Юздите още висяха от пръстите на кожените му ръкавици, но той не ги забелязваше.

— Изпрати ни днес, за да имаме възможност да кажем на Джош — двамата заедно.

Рай мълчеше. Гледаше в някаква точка над главата на коня. Въздъхна пак и сведе глава. Дълго седя, потънал в мисли. Конят разклати глава, звънчетата на впряга прозвънваха и извадиха Рай от забравата му.

— Защо не ми се ще да празнувам? — попита тихо той.

Тя само стисна рамото му. И двамата знаеха отговора.

Посещението у Джейн мина като през мъгла, защото мислите на Лора се стремяха все към къщи. Когато тримата отново се настаняха в шейната, я изпълни тревога. Реакцията на Джош бе от жизненоважно значение. Тя гледаше главата му с дебелия плетена шапка, шала, чиито ресни потрепваха в ритъма на конските копита. Затвори очи и потърси в себе си надеждата.

— Джошуа, Рай и аз трябва да ти кажем нещо.

Румените като ябълки бузи на Джош и червеният му от вятъра нос се обърнаха към нея. Рай притисна бедро в нейното под покривалото в знак на подкрепа.

— Рай и аз... ние... ние се обичаме много, скъпи, и не искаме никога да... да...

Когато тя заекна, Рай продължи:

— Искам да се ожения за майка ти през пролетта и тримата да заминем за Мичиганската територия заедно. Ще вземем и баща ми.

За миг лицето на Джош отрази пълно неразбиране. Но когато осъзна за какво става въпрос, не се усмихна.

— Татко ще дойде ли?

— Не, Дан остава тук.

— Тогава и аз няма да дойда! — заяви инатливо Джош.

Погледът на Лора се плъзна към Рай, после обратно към сина й.

— Знам, че ти е трудно да го приемеш, Джош, но Рай е истинският ти баща и когато аз се омъжа за него, ти ще си наш син. Ще трябва да живееш заедно с нас.

— Не, не го искам за баща! — Джош издаде враждебно напред долната си устна и затрепери. — Искам си моя баща и да живеем пак в същата къща!

Обзе я отчаяние.

— А не искаш ли да търсиш нови приключения в Мичиганската територия, където никога досега не си бил?

— Това далече ли е?

Лора се страхуваше да му каже истината, но знаеше, че лъжата впоследствие щеше само да усложни нещата.

— Да, далече е.

— Трябва ли да се качваме на ферибота, за да стигнем дотам?

Не само на ферибота, Джош, помисли си тя, но каза:

— Да.

— А тогава как ще се виждам с Джими?

— Ами... няма да се виждаш с него, но ще си намериш нови приятели там, където ще живеем.

— Не искам нови приятели. Искам да остана тук при Джими, при татко и при теб. — Враждебността бе изчезнала от лицето на Джош и сълзите, които той геройски се опитваше да възпре, вече трептяха на златистите му ресници и се търкаляха по зачервените му бузи.

Лора го притегли към себе си и притисна главата му под брадичката си. Прегръщаше го и се чудеше как да го накара да разбере, но изведнъж се сети за нещо, което бе казал Рай. Тя се обърна и го погледна.

— Джоузия със сигурност ли ще дойде?

— Да. Казва, че костите му са поели колкото са могли от влагата и мъглата. Но според мен просто не иска да пропусне приключението.

Идеята Джоузия да бъде близо край тях беше добра, но все пак не можеше да разсее облака, предизвикан от нежеланието на Джош.

В опит да спечели благоразположението на сина си Рай попита:

— Искаш ли пак да подържиш юздите, Джош?

Но момчето само поклати глава и се зарови още повече в майка си. Цялото внимателно градено доверие между баща и син като че ли се бе срутило. Господи, мислеше си Лора, няма ли някога да ни стане по-лесно? Винаги ли пред нея и Рай щяха да се изправят препятствия?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Един следобед в края на януари, мек, но облачен, покрита каруца, теглена от застаряваща дореста кобила, спря на Крукид Рекърд Лейн и натовари дрехите и принадлежностите на Дан Морган. За Лора щеше да е по-лесно, ако предвидливо бе уредила да отсъства от къщата, когато Дан си тръгваше, но това значеше да се измъкне като страхливка. И тя стоя до каруцата, докато и последната вещ не бе натоварена. Дан дойде при нея и придърпа ръкавиците си. Хвърли последен поглед към къщата, после се обърна към замръзналия залив и още веднъж без нужда дръпна ръкавиците си.

— Ами... — Гласът му звънна в студения въздух като камбана.

— Да... — Тя нервно изпъна пръсти, после ги стисна.

— Не знам какво се казва в такъв момент.

— Аз също — призна си Лора.

— Дали да ти благодаря пак, че ми спаси живота? — В гласа му нямаше ирония, само примирение.

— О, Дан... — Изведнъж осъзна, че стоят като статуи, и протегна ръка да го докосне. — Няма нужда от благодарности, много добре знаеш.

Той се загледа в рамото ѝ, а тя в очите му. Мъжът хвърли поглед към къщата и заговори с престорено оживление:

— Поправих разхлабената чанта на задната врата и сложих клин под крака на мивката, така че вече няма да се клати.

— Да, благодаря ти.

— Кажи на Джош, че съжалявам, задето не се сбогувах с него, но като се върне от Джейн, ще се отбия да го видя.

— Ще му кажа.

— Добре... — Не каза нищо няколко много дълги мига. После едва чуто произнесе същата дума. — Добре. — Сви рамене, но бе застигнат от пристъп на кашлица, последен отглас на отминаващата болест.

— Не е хубаво за теб да стоиш на студа повече, отколкото е необходимо, Дан. По-добре тръгвай.

— Права си. — Очите му накрая се срещнаха с нейните и тя за момент си помисли, че иска да я целуне. Но той само кимна делово, качи се на каруцата и просто каза:

— Сбогом, Лора.

— Пази се, Дан.

Каруцата потегли и тя гледа след гърба на Дан, докато силното потреперване не ѝ напомни, че е без ръкавици и шапка. Сгуши се в наметката си, загледа се в покритите с лед мидени черупки и тръгна към къщата. Влезе вътре, облегна се на вратата със затворени очи и въздъхна. Нещо неназовимо я караше да се чувства тъжна и виновна. Тишината в къщата бе натрапчива и Лора отвори очи, огледа всекидневната, забеляза отсъствието на кутията за пури на Дан от масата, на палтото от закачалката до вратата, на бръснарските му принадлежности от мястото им.

Но веднага след вината я обзе огромно облекчение. Сама. Откога не бе оставала сама? Беше оздравително и обновяващо да имаш малко време за себе си. Да не трябва да отговаряш за никой. Никой, който да се нуждае от компрес на гърдите или завързване на обувките, никой, който да иска да му целунеш раните. Няма очи, които да срещаш или да отбягваш.

Лора беше благодарна, че Джош го нямаше — че всички бяха далеч! Безброй пъти се бе чудила как ли щеше да се чувства в такъв момент. Но никога не бе си представяла това леко усещане за освобождение. Когато беше момиче, имаше неограничена свобода и ѝ се бе наслаждавала пълноценно, затова сега разбра колко се бе променил животът ѝ, след като се омъжи за Рай, роди Джош, а после се омъжи за Дан. Винаги имаше някой с нея — някой, който разчиташе на нея, или някой, на когото тя разчиташе. Сега, за кратко, нямаше никой.

Почувства се преродена.

Хвърли щедро три пъна наведнъж в огнището, наля си голяма чаша ябълков сайдер, сложи я до огъня да се стопли, затвори вратата на пристройката, което придаде повече уют на голямата стая, довлече тапицираното кресло от другия край на всекидневната до огнището, смени обикновената свещ със свещ от лаврово дърво, взе пухена възглавница, метна я на креслото, махна престилката и си потърси

нещо за четене. Откри един брой отпреди три месеца на „Занимание пред камината“, който не бе имала време да отвори.

Два часа по-късно, когато се почука на вратата, Лора дремеше в уютното си местенце. Тя се протегна, стегна се, с неохота стана от креслото и прекоси стаята по чорапи.

Рай стоеше на прага както винаги с дебелия си двуредно палто и плетената шапка.

— Здравей, дойдох да ти помогна в домакинството.

— О! — Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Ще ме пуснеш ли, или не? Навън е студено.

— О, да, разбира се! — Тя отстъпи и затвори вратата, след като той влезе и незабавно се отправи към ведрото за вода в другия край на стаята. На половината път забеляза креслото, възглавницата, книгата, захвърлените ѝ обувки, преместената от обичайното място дървена маса с лавровата свещ и халбата с ябълков сайдер отгоре ѝ.

Без да каже нищо, взе ведрото и тръгна обратно. Когато се върна, вдигна напълненото ведро на мивката, погледна към леглото в нишата, после към затворената врата на пристройката.

— Къде е Дан?

— Тръгна.

— Тръгна? — Рай рязко извърна поглед към Лора. Изглеждаше смутена. Стоеше в другия край на дървената маса, която сякаш нарочно се изпречваше помежду им.

— У майка си.

— На гости?

— Не, завинаги.

Преценяващият поглед на Рай се премести към мястото, където стоеше обикновено кутията за пури, после той дръзко отиде до вратата на пристройката и я отвори. Тя наблюдаваше как очите му обхождат вътрешността на стаята, после се извърнаха към нея.

— Изнесъл се е?

Лора кимна мълчаливо.

— А къде е Джош?

— У Джейн.

Без да говори повече, Рай затвори вратата на спалнята, излезе пак и след малко се върна с цял наръч дърва, които сложи в сандъка до огнището; после излезе за още. След третото ходене сандъкът се

напълни и той изтупа остатъците от кора по ръкава си, после се обърна и всеки мускул на тялото му излъчваше нетърпение.

— Трябва да разчистя задната пътека. Но няма да ми отнеме много време.

Докато го нямаше, Лора сложи още сайдер да се топли, добави дърва в огъня и сложи в гърнето на огнището подлутена наденица.

Когато задната врата се отвори отново, Рай се спря и попита:

— Има ли още нещо за вършене?

— Не, това е всичко.

Той се поколеба, докато я гледаше как вдига ръка към перваза на огнището, все още с гръб към него.

— Сложих малко наденица, ако искаш да останеш.

— Това покана ли е?

— Да. — Тя се обърна към него. — За вечеря.

Смисълът беше ясен. Известно време никои от двамата не помръдна. После Рай разсеяно тръгна към огнището, разкопчавайки палтото си с една ръка. Изхлузи го и го запокити на масата. Хвърли едно око на креслото, докато заобикаляше покрай него.

— Изглежда, някой тук е прекарал мързелив следобед. — Той спря до облегалката на креслото, надвеси се настрани и вдигна списанието от възглавницата.

— Признавам си. Но се чувствах чудесно.

Със списанието в ръка той обходи свещта, чашата ѝ, престилката, захвърлена на масата до палтото му.

— Да, забелязвам. — Ъгълчетата на устата му трепнаха нагоре. — Имаш ли нещо против и аз да опитам?

— Ни най-малко. Само не се отпуская много.

Той махна възглавницата, зае мястото ѝ и я тупна в скута си. Загледа се в Лора, която наливаше топъл сайдер.

— Ето още нещо, което ще ти дойде добре. — Подаде му халбата, той посегна с две ръце, с едната взе питието, а с другата хвана китката ѝ.

Извърна се и остави халбата на масата, после придърпа Лора към скута си.

— Сега ще ти покажа кое ще ми дойде добре. — Тя меко се отпусна върху възглавницата. — И то определено не е чашата сайдер. — Той още носеше синята моряшка плетена шапка. Тя бе положена

върху високата облегалка на креслото, лактите лениво почиваха на ръчните облегалки, а дланите му шареха по кръста ѝ.

— Тогава какво? — попита тя с глас, не по-силен от съскането на огъня.

Устните му се разтвориха и той сведе поглед към нея. Твърдите му ръце се отделиха от кръста ѝ и се плъзнаха по ръкавите ѝ към плешките ѝ, после я придърпаха към гърдите му. Тя се сви в уютното гнездо, образувано от обятията му, дланта ѝ бе точно върху сърцето на Рай. Погледна го в очите, докато той се навеждаше надолу. Още преди устните му да докоснат нейните, тя почувства лудите удари под дебелия му вълнен пуловер. В началото не бе съвсем целувка, по-скоро повторна среща след дългата раздяла, поздрав. Устните му едва докоснаха нейните. Върхът на все още студения му нос се плъзна по бузата ѝ. Устните му също бяха студени и допирът им бе копринено мек, а топлият му дъх бързо се превръщаше в росни капчици по кожата ѝ. Главата ѝ бавно започна да отговаря на неговите движения и устните им се докосваха, опознаваха се отново. Върховете на езиците им за кратко се срещнаха и се разделиха, овлажнявайки устните. Целувката стана по-широка, по-дълбока и с едно непринудено движение на тялото си Лора потърси изпъкналите жили на врата му, като мушна длан във високата яка на пуловера, а Рай прокара ръка под краката ѝ и я преметна през ръчната облегалка на креслото.

Бавно, минута след минута, целувката ставаше все по-разпалена, езикът му галеше вътрешността на бузите ѝ, нейният също. Сгушена в обятията му, тя почувства, че ръката под коленете ѝ се разтваря, после се плъзга по вътрешността на бедрото и нагоре и сигурно и решително следва очертанията му, докато влажната му, страстна целувка объркваше сетивата ѝ. Лора премести ръка от врата на Рай към косата му и в унес свали плетената шапка, за да прокара пръсти през гъстите кичури на тила.

След доста време, когато първите целувки и докосвания бяха запалили чувствен огън в тях, Рай вдигна глава, погледна в блестящите кафяви очи на Лора и прошепна дрезгаво:

— Не мога да повярвам, че най-накрая сме сами.

Тя помилва главата му, разроши косата му и вдъхна аромата на кедър.

— Пет месеца, две седмици и три дни.

— Толкова много?

— Но, Рай, преди да дойдеш, аз...

— После. Ще говорим после. — Устата му отново се спусна върху нейната и той премести тежестта ѝ в ръцете си, като я завъртя така, че едната ѝ гърда се притисна в него. Дъхът ѝ секна, когато ръката му се отдръпна изпод коленете ѝ, бавно се плъзна нагоре по бедрото ѝ, по ребрата ѝ и накрая податливата плът бе захлупена под топлата му длан. Крайниците ѝ трепнаха от наслада, когато я погали по гърдата, стисна я, после я отпусна няколко пъти, а езикът му се спусна навътре в устата и, докато нейният танцуваше кръгообразно около неговия. През памучната тъкан на роклята пръстите му опипваха издаденото зърно, докато то съвсем набъбна от желание.

Той промълви в отворената и уста:

— Хайде да си легнем, скъпа.

Тя бавно поклати глава и устата му я последва.

— Не, опитвах се да ти кажа... — Но устните му плътно се притиснаха в нейните и прекъснаха думите, а влажният му мек език се плъзна наоколо.

Той пак вдигна глава и пошепна:

— Ако не кажеш „да“, да знаеш, че ще го направя на стола. — Последваха кратки целувки по носа ѝ.

— Ммм... това звучи чудесно — одобри тя дрезгаво и почувства, че той се усмихва до шията ѝ. — Но няма да го правим никъде, докато не стана твоя съпруга.

— Ти си моя съпруга — продължи невъзмутимо той и се извъртя, за да покрие с устата си другата ѝ гърда.

— Не, не съм.

— Ммм... миришеш вкусно. През целия си живот миришеш на лаврово дърво. Знаеш ли? — промълви той, като не обръщаше внимание на протеста ѝ.

Беше праметната през облегалките на креслото, главата ѝ бе отпусна назад, а устата му се разхождаше по върховете на гърдите ѝ и нарочно мокреше плата на роклята и долната риза, после хапеше зърната ѝ, докато тя почувства нетърпима болка. Той местеше глава от едната на другата, закачлив и настървен, дърпаше скритата плът, докато от Лора се изтръгна гърлен звук и тя потърси с ръка косата му, за да го накара да продължи. Но след миг отново настоя:

— Рай, няма да се любя с теб. — Главата ѝ бе отметната назад и затова думите прозвучаха рязко и не на място. Тя намери някакъв скрит източник на съпротивителни сили, повдигна се и седна отново в скута му.

— Кого се опитваш да заблудиш? — попита той, като все още дразнеше втвърденото зърно с пръсти. Врърхчето издуваше отвърте мокрото петно на роклята — беше глупаво да отрича, че се изкушава.

— И аз съм човек като теб. Можех да се въздържа да те целуна толкова, колкото и когато бяхме на шестнайсет. Но съм откровена с теб, Рай.

Той все още не ѝ вярваше и се усмихна пленително.

— Добре, докато си още откровена, кажи ми необходимо ли е тази проклета възглавница да стои между нас? — Той повдигна Лора, сякаш бе не по-тежка от парцалена кукла, издърпа възглавницата и я захвърли на пода. После, без да се церемони, сграбчи единия ѝ глезен, праметна го през корема си, така че тя го яхна, а най-интимната ѝ част задължаващо се притискаше във възбудената му плът.

— Добре, докде бяхме стигнали? — попита той хладно. — А, да, ти беше откровена и ми казваше, че нямаш намерение да се любиш с мен, докато не се разведеш официално с Дан, така ли? — Но докато говореше, Рай издърпваше богатите поли на роклята и фустите ѝ, затиснати под нея, теглейки ги с две ръце, докато тя почувства, че дебелите им ръбове се плъзнаха изпод нея и се отпуснаха освободени.

— Да, така — потвърди тя недвусмислено. Но сега между тях бяха само неговите панталони и нейното бельо. Невъзмутимо той намести бедра, докато неговата твърдост не пасна в нейната мекота като две части от мозайка.

— Ммм... — Ръцете му се плъзнаха през талазите памучен плат, намериха глезените ѝ, придърпаха ги към бедрата му и после продължиха да я галят през бодливите вълнени чорапи. — И ти възнамеряваш да ме държиш на сухо до март?

— Точно така — отговори тя с най-спокойния глас, на който бе способна, докато палавите му очи блестяха отчасти от насмешка, отчасти от желание.

— Имаш ли нещо против още малко да ти изпитам волята, госпожо... въ, Морган, така ли беше?

— Ни най-малко — отговори тя самоуверено и твърдо. — Изпитвай я колкото си искаш. Както вече казах, нищо повече, докато не се оженим. — Безгрижно преметна китки около врата му и преплете пръсти. В тази неприлична поза го размекваше така, както никоя друга жена не можеше.

— Знаеш, че никога не съм те карал да вършиш нещо против волята ти. — Топлите му длани се плъзнаха по прасците ѝ към вдлъбнатините под колената, после обратно надолу и смъкнаха вълнените чорапи на глезените. Той пхна под тях пръсти и погали хлътнатините над петите ѝ.

— Знам. — По краката ѝ плъзнаха тръпки. Той винаги се бе проявявал като върховен любовник, изобретателен, неустоим. Винаги успяваше да замъгли сетивата ѝ по нов начин, както го правеше сега. О, Рай, бих искала да стигна докрай с теб... но не мога и няма да го направя, докато той окончателно не изчезне от живота ни.

Рай килна глава на една страна, облегна се назад на стола с крива усмивка и попита с дрезгав глас:

— Я ми кажи тогава защо ме покани да остана. — Ръцете му се плъзнаха по бедрата под фустата ѝ и я придърпаха напред, докато топлата му подутина не се притисна плътно в пулсиращата ѝ женственост, която го обгърна.

Клепачите ѝ бавно се спуснаха. Дишането ѝ стана тежко.

— За наденицата — промълви тя и започна да следва движенията му, както знаеше, че той очаква.

— Тогава може би трябва да я изядем. Мисля, че вече е готова.

Очите ѝ се отвориха и устата ѝ се изкриви.

— Отвратителен си, Рай Далтън.

— Да, но на теб ти харесва. Ела тук — напълно пренебрегвайки състоянието на дрехите ѝ, той здраво я обви с ръце заедно с полата и я притегни напред, докато езиците им се срещнаха, както и телата, неговото повдигащо се настоятелно, нейното — притискащо се в отговор. Дясната му ръка се зарея надолу по гръбнака ѝ и я погали през твърдия памучен плат на бельото, после се плъзна по-надолу, по извивката на ханша, а тя се наведе напред и го целуна с такава страст, че пулсът и на двамата се ускори. Когато изкушението стана мъчително те се разделиха и казаха едновременно:

— Лора, хайде да си легнем...

— Рай, трябва да спрем...

Ръцете му стиснаха бедрата ѝ, но нейните бяха опрени на гърдите му. Очите им бяха толкова близо, че ресниците им почти се докосваха.

— Наистина го мислиш, така ли? — попита той. — Мислиш да ме държиш на сухо, докато името ти пак не стане официално Далтън?

Тя се отдръпна още повече.

— Казах ти го още като започнахме.

— Защо?

— Отчасти заради това, което се случи, когато се любихме последния път, отчасти...

— Имаш предвид смъртта на Зак?

Тя кимна и сдържаният му гняв избухна. Раздразнение изкриви чертите на лицето му.

— Това е глупаво, Лора!

— За теб — може, но...

— Но ти издребняваш! — прекъсна я той. — Има ли разлика между това, което правим, и това, което ни се иска да направим? Ти просто си търсиш оправдание, това е!

Той казваше истината и Лора скочи като попарена от скута му, оправи си полата и обърна към него почервенялото си от неудобство лице.

— Рай Далтън, не ме обвинявай, когато се опитвам да се държа почтено!

— Почтено! Ха! — Вече ядосан, той се наведе напред в стола.

— Да, почтено! Обещахме си да не накърняваме честта на Дан!

— Докато беше в тази къща!

— Не, докато все още официално е мой съпруг. Но сега ти е по-удобно да го забравиш.

— Защото ти ме докара до състояние на... на експлозия! Боли ме, по дяволите!

През последните девет месеца напрежението се бе тупало в Лора и сега ненадейно избиваше. Тя стоеше пред стола на Рай, без да разбира, не е естествено и двамата да търсят отдушник за своята напрегнатост — и емоционална, и сексуална. Гневът ѝ припламна и се отприщи в бурен порой от викове.

— Ах, ти... разгонен... — търсеше най-обидната дума — ... пръч! — посочи с треперещ пръст към прага. — Дан го няма от половин ден и ти вече си на вратата, за да заемеш мястото му. Добре де, никога ли не ти е идвало наум, че може би имам нужда от малко време, без един да ме насилва да оставам, а друг да тръгвам! Повръща ми се и от двамата, усукват ми се, все едно съм някаква безмозъчна кукла. И кой те е канил, Рай Далтън? Аз си седях, доволна като младенец, а ти нахълта и... и... ох! — Стана ѝ така хубаво, като покрещя, че дори го дръпна за пуловера. — Ставай ми от стола! Чувствах се прекрасно тук, докато бях сама, така че ставай!

Рай скочи. Застанаха лице в лице, почти си допираха носовете.

— Разгонен пръч?

— Да... разгонен пръч!

— И това ми го казваш ти. Не ми се стори да се съпротивляваш особено! И не дойдох тук, за да те грабвам като някаква кукла! Дойдох да ти помогна, неблагодарна твар!

— Твар?... Твар! Не смей да ме наричаш така, Рай Далтън, не и след като се мъкнеш с онази долна твар, когато аз не ти бях подръка. — Въпреки че не го осъзнаваше с ръце на кръста, с измачканите си дрехи и кресливия глас Лора доста приличаше точно на такава долна твар.

— Никога не съм се мъкнал с Дилейни Хъси — каза иронично той.

— И очакваш да ти повярвам — мъж с такъв нагон? — Тя вдигна възглавницата от пода и започна нервно да я потупва.

— А може би трябваше! Жената бе доста напориста!

Лора зяпна. Устата ѝ се отвори от изненада.

— Значи наистина си се мъкнал с нея! Проклет да си, Рай Далтън! — Тя хвърли възглавницата към главата му, а той приклепна много късно. Но когато се изправи, държеше възглавницата в юмрука си и замахна към нея. Възглавницата я перна по главата и я накара да отстъпи крачка назад.

— Почти не съм я докосвал, защото съм глупак. Вместо това ти останах верен и какво получавам за награда — само острите ти думи. — Все още стискаше възглавницата в огромния си юмрук. Хвърли я към гърдите ѝ и се обърна да вземе шапката си от пода.

Тя за малко не падна, но запази равновесие и навреме посегна към палтото му. Вместо да му го подаде, го метна с всичка сила по него.

— Може би с тези остри думи няма да съм много желана в Мичиган.

Той се вцепени и остана неподвижен като статуя.

— Това означава ли, че не искаш да дойдеш?

— Ще ти направя услуга, ако не дойда.

Рай си нахлузи палтото.

— Както желаш. Съобщи ми решението си. — Той тръгна към вратата. — А междувременно си намери някой друг да ти върши черната работа. Имам си достатъчно грижи в работилницата и по стягането на багажа, за да си губя времето тук, където не съм желан.

Вратата се затръшна след него. Лора цяла минута се взира в нея, без да помръдне, потресена от случилото си. После най-детински се изплези. Но след момент падна на колене, зарови глава във възглавницата на креслото и започна да го ругае и да го обвинява. Не можеш да разбереш какво преживях, Рай Далтън! Изобщо нямаш представа, от какво имам нужда в момента!

Тя зави с пълен глас и заудря възглавницата с жар, която я накара да се почувства прекрасно! Пречистена!

Но нито за миг Лора не се усъмни, че ще напусне този остров с Рай само след някакви си девет седмици.

Рай Далтън вървеше буреносно към дома си, ругаеше по целия път, наричаше я с думи, в които не влагаше истинския им смисъл, сумтеше обиди по адрес на жените изобщо и по неин адрес в частност и накрая се почувства мъжествен, оправдан и съвсем разтоварен. Риташе преспите сняг по пътеката, кълнеше се във Всевишния, че Лора Далтън никога повече няма да се докопа до твърдия му член — ако ще и цял живот да му се моли — като знаеше още преди да стигне до работилницата, че не си вярва на нито дума и че тя също с готовност ще се втурне да навакса пропуснатото време, когато отново стане госпожа Рай Далтън!

Само след ден и двамата разбраха каква бе истинската причина за неразумния им гняв. Сексуалното напрежение и въздържание се бе

трупало у тях с месеци и се бе проявявало в безброй други човешки емоции: желание, вина, любов, взаимни обвинения, надежда, страх, нетърпение. И тъй като имаше още поне два месеца, докато проблемът набери разрешението си, оставаше им да търсят отдушник в гнева.

Тя се измъчва цяла седмица.
Той се измъчва цяла седмица.
Той се почувства възроден.
Тя се почувства ободрена.
По дяволите, обичам я тази жена, агонизираше Рай Далтън.
Всемогъщи Боже, обичам го този разгонен пръч, ядосваше се Лора.

Ще ѝ дам две седмици, за да разбере какво е загубила.
Ще му дам две седмици, за да разбере какво е загубил.
Нека сама си носи дърва и вода!
Нека да си яде манджите на Джоузия!
Три седмици до март.
Три седмици до март.
Какво ли прави тя.
Какво ли прави той.
Наденица... (той се усмихна) ... ама че жена.
Дали усеща миризмата ѝ... (тя се усмихна) ... или само миризмата на собственото си тяло.

Две седмици до март.
Една седмица до март.
По дяволите, тя ми липсва.
Почакай, докато се оженим, Рай Далтън. Ще те накарам да платиш за това мъчение!

Двамата чакаха съдът да я обяви за свободна, а междувременно Джош оставаше враждебен и често се цупеше на Лора, кисел, че Дан не е в къщата. Тя се умори да гледа как момчето издава долна устна напред, все едно ѝ бе закачена тежест. Често ѝ се искаше да каже няколко думи в своя защита, докато той я наблюдаваше как събира багажа за Мичиган. Сякаш му причиняваше голяма болка всеки път, когато правеше бод с иглата или подреждаше запасите.

Пригответи много дрехи, защото, когато бъдат далече от фабриките на Нова Англия, снабдяването ще стане трудно. Купи доста прежда за чорапи и ръкавици и дебел плат за по-дълъг панталон за Джош за догодина. Семената бяха грижливо увити в памучни торбички и сложени между пластовете дрехи, за да не замръзнат. Направи списък на домакинските принадлежности и премисли кои от тях да вземе и кои да остави — всеки дървен предмет автоматично отпаднаше от сметките, защото Рай щеше да направи нов, когато стигнеха в Мичиган. Стъклото и металите бяха ценни на границата. Списъкът с необходимите вещи непрекъснато растеше: игли, хартия, мастило, учебници, мрежи против комари, сапун за през целия път, ланолин, подправки, билки, лекарства, фитили за свещи, завивки, памук за превръзки, тел — дребните домашни поправки се правеха най-често с тел.

Междувременно Рай също се стягаше за път. Двамата с Джоузия направиха толкова бурета, колкото бе възможно, защото след отпътуването им островът щеше да остане без бъчвар, докато не намерят нов от континента. За собствена употреба изработиха специални непромокаеми бурета за много необходимия барут. Направиха и по-големи за дрехите, а за инструментите — средни по размер. Рай си купи нова пушка Джон Х. Хол и се снабди с калъпи за куршуми. Той също направи списък, но неговият имаше за цел оцеляването и прехраната, а не уюта: ножове, лопати, метални части за хамути, подкови (конете щяха да са необходими в Мичиган), мехлеми, мас и олио.

Рай се тревожеше, че съдебното дело ще се проточи и ще ги затрудни, когато наближи време да тръгват. Но тогава пристигна съобщение, че делото ще се гледа в срок от шест месеца, след като Дан Морган бе подал молбата.

Съдът в Нантъкет, щат Масачузетс, съществуваше от 1689 година. През цялата си история бе разтрогвал много бракове, като обявяваше за мъртви безследно изчезнали моряци. Но доколкото съдията Джеймс Банкър знаеше, досега нямаше случай да се разтрогне брак, защото безследно изчезнал моряк е обявен за жив.

В кабинета си на втория етаж в общината на Юниън Стрийт Негово превъзходителство съдията Банкър разглеждаше делото пред себе си в един ветровит ден в средата на март 1838 година, като се опитваше да не смесва личните си впечатления от Рай Далтън, Дан Морган и Лора Далтън Морган с юридическите аспекти на случая. Пуританските уклони на Банкър го правеха противник на развода. Нов случая, като вземаше предвид историята на тримата и отчиташе нещастното стечение на обстоятелствата, наложено от съдбата, съдията Банкър реши, че е невъзможно да направи нещо друго, освен да обяви брака за разтрогнат.

Чукчето падна и ехото отекна във високата стая. Езра Мерил събра сравнително малкото на брой документи в кожена папка и посегна за палтото си. Дан и Езра си стиснаха ръка и размениха тихо няколко думи, които Лора не може да чуе. После адвокатът се обърна към нея, пожела й всичко най-добро и си тръгна.

В последвалата тишина тя срещна погледа на Дан и се усмихна.

— Свърши се — каза той с примирение.

— Да, аз...

— Не ми благодари, Лора. За бога, не ми благодари.

— Нямах и намерение, Дан. Искях да кажа, че се съмнявам съдията Банкър да е имал подобен случай преди.

Отново настъпи тишина.

Дан посегна към палтото си, закопча го бавно и се загледа във върховете на обувките си. Попита:

— Кога ще тръгвате?

— В края на месеца.

Той вдигна очи.

— Толкова скоро?

— Да. — Тя вече не чувстваше предишната вина, но побърза да добави: — Може би ще искаш да прекараш известно време с Джош, преди да тръгнем. Ще ти съобщя точно кога ще стане.

— Да. Благодаря.

Напрегнатата тишина отново се настани между тях.

— Ами тогава не ни остава нищо друго, освен да тръгнем по собствените си пътища. Нали? — Той се извърна, хвана я учтиво за лакътя, но я пусна доста преди да стигнат до улицата.

Сбогуваха се и Лора си тръгна към къщи. Отдолу се чу пронизителното изсвирване на парахода „Телеграф“. Оглушителният звук отново се разнесе из въздуха и заедно с него се зарея и сърцето на Лора.

Свободна! Свободна! Свободна!

Тя спря наред улицата, обърна се да види „Телеграф“, но въпреки че не можа да го съзре, знаеше, че прибира пътниците от параходния кей както всеки понеделник, сряда и събота. Скоро щеше да отнесе и тях с Рай. Изведнъж осъзна, че най-сетне е абсолютно свободна да тръгне с него. Усмихна се при спомена за скарването им. Господи, Лора, каква си глупачка! Дори не си го попитала кога точно заминавате!

Тя се обърна и полетя нагоре по улицата към дома. Острият мартенски вятър обръщаше периферията на шапката ѝ и хиляди неканени въпроси минаваха през главата ѝ. Никога не бе намирала подходящ момент да ги зададе на Рай, когато беше още Лора Морган. Но сега можеше да го допита каквото си иска. Докато бързаше по мидената пътека към къщата, един и само един въпрос от най-голяма важност изпълваше сърцето ѝ.

Бележката пристигна в работилницата в късния следобед. Рай хвърли една монета на Джими Райърсън и разпозна почерка на Лора. С голямо нетърпение изкачи стълбите към жилищните помещения, седна на ръба на леглото си и разкъса печата.

„Скъпи Рай,
Съжалявам. Ще се ожениш ли за мен?

С обич, Лора“

Лицето му се разтегна от огромна усмивка. Тя е свободна! Той нададе радостен вик и веднага изпрати Чад с отговор.

„Скъпа Лора,
Аз също съжалявам. Приемам предложението ти.
Може ли да дойда да ти нося вода?

С обич, Рай.“

„Скъпи Рай,
Стой надалеч от мен, разгонен пръч такъв.
Не водата ми те интересува.

С цялата си любов, Лора.“

„Скъпа Лора,
Може ли тогава да ти нося дърва? Или какво ще
кажеш да си направим наденица?

С цялата си любов, Разгоненият пръч.“

„Скъпи Рай,
Не преди да се оженим. Кога тръгваме?
Багажът е готов за път.

С обич, Неблагодарната преструвана.

P.S. Имам нужда от три големи бурета или може би
четири. Но не ги носи, прати ги!“

„Скъпа Лора,
Изпращам Чад с първото от четирите бурета. Ако
имаш нужда от повече от четири, осведоми ме. Тръгваме за
Олбъни в четвъртък, 30 март. Какво ще кажеш да ни ожени
капитанът?

Обичам те. Рай.“

„Скъпи Рай,
Да, да, да! Всичко е приготвено. В едно от буретата
остана място за някои твои дрехи. Кога ще те видя?

И аз те обичам. Лора.“

Последната бележка бе предадена на Лора два дни преди деня на заминаването. Но този път от самия Рай.

Тя отвори вратата и го видя да стои не на дървените стълби, а на няколко метра по-нататък, на мидената пътека.

— Рай?

При тази гледка сърцето ѝ се качи в гърлото. Бе облечен в груб бежов пуловер и прилепнали моряшки панталони с капак на корема и разкроени крачоли. Върху рошавата му коса имаше черна вълнена шапка с козирка, закачливо килната над мургавото чело и подчертаваща мъжествената му красота. Когато очите ѝ срещнаха неговия морскосин поглед, лицето на Лора се озари от широка усмивка, която веднага се отрази и на неговото лице.

— Здравей, любов моя.

Той преглътна и не каза нищо повече, само закачи палците си на капака на панталона и я загледа с жадни очи. Усмивката му се смекчи до едно по-красноречиво изражение на мъжествените му черти.

— Ужасно ми липсваше — призна чистосърдечно тя.

— И ти на мен.

— Съжалявам за това, което ти наговорих.

— Да, аз също.

— Нали сме големи глупаци?

— Не, просто сме влюбени, не мислиш ли?

— Да, мисля, че е така. — Тя тъжно се усмихна. Той все още не помръдваше и тя го покани. — Не искаш ли да влезеш?

— Най-много от всичко на света. — Но черните му ботуши сякаш бяха залепнали за белите мидени черупки.

— Ами тогава...

— Но няма да вляза.

— Н... няма?

Той бавно поклати глава. Единият край на изваяната му уста се повдигна нагоре.

— Още два дни... ще почакам.

Тя въздъхна дълбоко и се загледа към пристанището, после пак се обърна към него.

— Още два дни — тогава си призна: — Малко ме е страх, Рай.

— Мен също. Но съм и развълнуван.

Тя не откъсваше очи от него.

— Да, развълнувани сме — съгласи се тя, като започна нарочно да подражава на говора му.

Той се покашля и пристъпи от крак на крак.

— Джоузия е напълно готов за тръгване. Как е Джош?

— Джош се държи с мен, сякаш съм му сторила някакво зло. Не знам какво ще направи, когато дойде време за сбогуване.

Те се замислиха за Джими Райърсън, Джейн, Хилда... Дан. За миг по лицата им премина сянка.

— Да, сбогуването ще бъде тежко.

Тя кимна, после се опита да се усмихне заради него.

— Ами тогава... — Той отстъпи две крачки.

Колкото повече приближаваше заминаването, толкова повече окончателността на решението им ги плашеше. Толкова неизвестности лежаха пред тях — хиляди мили за прекосяване, а вероятно и опасности. Как ли щеше да го понесе Джош? Но когато очите им се срещнаха, Лора и Рай събраха увереност един от друг, че заедно ще могат да се справят с всякакви несгоди в бъдеще.

— Ще дойда да ви взема към девет в четвъртък.

— Ще те чакаме.

Той поостана още малко на пътеката, като се вглеждаше в дълбоките ѝ кафяви очи. Не му се тръгваше. Накрая издаде тих гърлен звук, премина разстоянието между тях и вдигна дясната ѝ длан към топлите си устни.

— Джош ще свикне — увери я той. После се извърна и се затича надолу по хълма.

В този момент Джош беше в двора в началото на улицата и бе коленичил пред една дупка в пясъка, около която бе очертан кръг. Целеше се с едно топче към нея, но изведнъж се изправи и погледна към Джими, който стоеше от другата страна на кръга.

— Хей, Джими?

Джими Райърсън си броеше топчетата и при неговите думи спря.

— Заради теб обърках броенето. Какво има? — попита той.

Джош се почеса по главата и изцапа русата си коса. Накрая зададе въпроса, който го измъчваше от седмици.

— Какво е приключение?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Малката Сива Морска Дама съвсем отговаряше на името си в четвъртък сутринта. Брегът бе покрит с рядка мъгла и небето над острова беше оловносиво. Градът се събуди от обичайните звуци — утринното биене на камбаната от енорийската църква, тракането на ковашкия чук, скърцането на издутите от вятъра платна, пляска на вълните под кея и тропота на дървени колела по калдъръма.

Две товарни каруци спряха пред широко отворените врати на работилницата, в която бяха останали само огнището и масичката за инструменти. Двама хамали скочиха и влязоха вътре, за да започнат да товарят тежките бурета. Съсухреният стар бъчвар с къдрава посивяла коса бе застанал до високия строен млад мъж, чиято руса грива се спускаше отстрани на лицето му като снопчета изсъхнали кафеникави водорасли. Около главите им лениво се носеше облак син дим. Помладият мъж прегърна по-стария и го стисна силно за рамото.

— Е, старче...

Настъпи напрегната тишина.

— Да, синко. Милата ми стара къщичка.

Те вдигнаха поглед към рафтовете, малкия прозорец над масата за инструменти, износените стълби към стаите на втория етаж. От спомените им долетя гласът на жената, скъпа и за двамата, която ги викаше за закуска, за вечеря, да си лягат. Стояха заедно сред стените на помещението, което миришеше на кедър и дим и винаги щеше да мирише така.

Джоузия извади ароматната лула от устата си и каза тихо:

— Искам да остана няколко минути насаме с майка ти. Върви да вземеш жена си.

Рай въздъхна дълбоко и трепетно, очите му за последен път обходиха стените на работилницата, после прозвуча гърленият му отговор:

— Добре, ще се срещнем после на кея. — Той стисна още веднъж мускулистите плещи на баща си и тръгна по улицата.

Подскочи енергично и се качи на покритата каруца, изсвири веднъж, надникна през рамо и видя зад себе си големия жълт лабрадор да се качва със скок на колата. Кучето дойде нетърпеливо до предния край на каруцата, положи муцуна на седалката на водача, махна няколко пъти с опашка и потеглиха.

В началото на Крукид Рекърд Лейн колата спря, мъжът примижа срещу малката, овехтяла от климата сребриста къщичка. На вратата ѝ се появи жена. Беше сложила сива вълнена наметка за пътуването, семпла рокля от жълт памучен плат на карета и подходяща шапка с атлазена панделка, завързана под брадичката.

Тя вдигна ръка в ръкавица и помахаша за поздрав. Покрай полата ѝ се промъкна момчето, видя едрият бъчвар и го загледа намръщено. Но като видя детето, кучето скочи и побягна напред. Киселият израз се смени с изненада. Животното отвори широко очи и уста от радост и Джош не може да издържи. Посрещна кучето, коленичи посред пътеката и стисна сините си очи, докато лабрадорът го даряваше с влажния си поздрав по лицето.

— Шип! Шип! — Той инстинктивно се обърна с въпрос към мъжа. — Шип... — После си спомни и се завъртя да попита майка си: — Шип ще дойде ли с нас?

— Защо не попиташ Рай?

Той вдигна очи към високия бъчвар, когото някога харесваше толкова много.

— Шип ще дойде ли с нас? — попита накрая Джош.

Рай се приближи, смъкна се на едно коляно и с любов погали кучето.

— Разбира се, че ще дойде с нас. Никой не трябва да тръгва без куче-пазач там, където вълци и мечки нападат домовете.

— В... вълци и м... мечки? — очите на Джош се разшириха. — Наистина ли?

— Да, но няма от какво да се боим, щом Шип е с нас.

— Наистина ли ще бъде приключение?

— Да, синко. А ти реши ли вече дали ще ми говориш по време на това приключение, или ще си държиш устата все заключена? — Рай сниши глас и добави: — Това ни наранява много с майка ти, да знаеш. Особено майка ти. Тя иска да си пак щастлив, но иска и тя да бъде

щастлива. — Той млъкна, после тихо продължи: — И двамата те обичаме, Джош.

Джош сведе очи към кучето и каза едва чуто:

— Джими каза... каза, че твоят баща... щом и той ще идва с нас, ще ми бъде дядо.

Лицето на Рай се разтопи и гласът му стана още потих.

— Да, синко.

— А ти... ти ще ми бъдеш баща?

Лора гледаше с разтуптяно сърце как мъжът с тъмния панталон, светлия пуловер и шапката с козирка се бе навел до сина си с подпряна на коляното ръка.

— Да, синко. Аз съм твоят баща, както вече знаеш от известно време.

Джош вдигна неуверено очи, същите като тези, които го гледаха отгоре.

— Трябва ли да ти викам татко?

Рай преглътна и се вгледа в обърканото лице на сина си. Разбра колко е трудно за детето да приеме внезапните промени, връхлетели живота му. Отговори с мил, любвеобилен тон:

— Не, Джошуа. Мисля, че има само един мъж, който винаги ще си остане за теб татко. Нищо не бива да промени това. Можеш да продължиш да обичаш Дан, както винаги е било.

— Но няма да го виждам повече, нали?

— Мичиган е доста далеч от Нантъкет, Джош. Боя се, че не. Но може би като пораснеш, Нантъкет няма да ти изглежда толкова далеч. Тогава ще можеш да дойдеш на гости.

Лора чакаше, без да помръдва, и се молеше детето да постигне разбирателство с баща си, за да може в живота им да настъпи хармония.

Джош дълго мълча, клекнал малко унило пред Рай. Кучето го близна по брадичката, но той не го забеляза. Накрая вдигна поглед към сините очи и мургавото лице над него. Прекалено делово за петте си години заяви:

— Реших да ти викам татко.

Очите им изпитателно се срещнаха и Рай Се изпълни с обич към момчето. Изведнъж се раздвижиха едновременно — Джош скочи прав. Рай разпери широко ръце и в продължение на три силни удара на

сърцата те се притиснаха един до друг, а любовта им намери верния си израз.

Очите на Лора се замъглиха, когато видя най-накрая баща и син да се спогаждат, както трябва. Сърцето ѝ се изпълни с радост и тя реши, че сега е най-подходящият момент да се намеси.

— Цял ден ли смятате да стоите там, или ще дойдете да ми помогнете да пренеса багажа в каруцата?

Джош се отдръпна. Рай погледна нагоре към края на пътеката и бавно се изправи в цял ръст. Лениво тръгна с дългите си крака към нея и промърмори под нос:

— Майка ти е много издокарана днес.

Детето вдигна поглед.

— Какво е издокарана?

Но му отговори само силният смях на Рай. Изкачиха се заедно по пътеката, горе Рай сложи крак върху стъпалото, облегна длани на коляното си и зарея поглед в дългата до пода наметка и откриващия се под нея триъгълник от жълто каре.

— Какво ти е толкова смешно, Рай Далтън?

— Така ли се посреща женихът в деня на сватбата?

Долната ѝ устна увисна.

— Днес!

— Да, днес. Дори ако трябва, ще предизвикам бунт на кораба, за да накарам капитана да извърши церемонията. Освен ако не изпуснем кораба за Олбъни, докато се мотаем тук.

Тя се усмихна весело и влезе вътре, последвана от Рай, Джош и Шип.

В къщата липсваше предишният уют и сега тя изглеждаше мрачна. Покъщнината бе грижливо опакована, а Езра Мерил щеше да продаде това, което бе оставено. Малките стаи бяха опразнени от всички лични предмети и изглеждаха тъжни и изоставени. Рай се въздържаха да анализира обстановката, вместо това бързо повдигаше буретата и ги изнасяше на рамо през вратата. Денят беше такъв, че ги караше да се люшкат между радостния оптимизъм и носталгичната тъга. Най-доброто, което можеха да направят за измъчващите ги спомени, бе да ги оставят назад колкото е възможно по-бързо и да отправят поглед напред.

Но когато и последното буре бе натоварено и Рай се върна в къщата за последните две черни чанти, намери Лора с гръб към вратата да докосва с тъга перваза на огнището. До нея зееха отворени вратите към вграденото легло, където ги нямаше дебелите завивки и сега бе останала само празната дървена рамка. Рай проследи блуждаещия поглед на Лора. Тя отиде до вратата на пристройката и той тихо застана зад рамото ѝ. Жената погледна назад към него, без да се усмихва, и после заедно се възряха в дървената спалня.

— Ще направя нова — тихо ѝ обеща той, макар да разбираше, че тя и не помисля да вземат старата, само искаше да ѝ отдаде последна почит. Върху нея бяха споделяли брака си, от нея той отплава в морето, на нея се бе родил Джошуа Далтън. И в нея бе дошъл Дан.

За първи път този ден Рай я докосна почти както би докоснал баща си.

— Хайде — подкани я той тихо. — Време е да тръгваме.

Те се извърнаха от вратата, прекосиха всекидневната с бавни стъпки, които отекнаха в празното пространство, където някога бе ехтял смехът им. Сега не се чуваше смях. Излязоха от къщата, затвориха за последен път вратата и тя сякаш скри в себе си цял период от живота им, и сладък, и горчив. Ярките бели мидени черупки проскърцаха по познатия начин, който дълго време бе означавал завръщане у дома. По средата на пътеката се извърнаха за последен път, за да запечатат в спомените си образа на малката къща.

Тежко беше да се сбогуват с домовете си по сцената на кея бе още по-непоносима. Всички се бяха събрали: Джейн и Джон Дърнинг и всичките им шест издънки, Джими Райърсън и родителите му, Далия Трахърн, както и Хилда Морган, Том и Дороти, Чад Далтън и родителите му заедно с цяла тълпа роднини на семейство Далтън — дори братовчедът Чарлс с жена си и трите им деца. Бяха дошли и Джоузеф Старбък, и Езра Мерил, и Аса Понд.

Зад изпращачите, едва сдържаша сълзите си, стоеше и Дилейни Хъси.

И, разбира се, Дан.

Той бе един от последните, които пристигнаха; отначало се прокрадна безшумно зад Дилейни и Рай и Лора не го забелязаха. Лора бе в прегръдките на Далия, която пъхаше пачка с рецепти в ръката на дъщеря си.

— Това са любимите ти ястия от дете.

Сълзите потекоха и се усилиха, когато Джейн дойде да се сбогува — двете се прегърнаха силно и по-голямата сестра издаде гърлен стон точно до ухото на Лора. Рай преминаваше през ръцете на лели и чичовци, а Джош и Джими Райърсън бяха клекнали един до друг край Шип, заобиколени от братовчедите на Джош, които в момента му завиждаха за предстоящото приключение, кучето и възможната среща с мечки и вълци.

Капитан Сайлъс разбута тълпата, за да направи място на хамалите, които докараха каруците до мостчето и започнаха да ги разтоварват. Когато тълпата се раздели, Рай и Лора погледнаха в празното пространство и забелязаха Дан. Палците му бяха в джобовете на жилетката, на главата си носеше цилиндър, а лицето му изразяваше пълен контрол над силните емоции.

Двамата заминаващи рязко извърнаха поглед един към друг, после обратно към Дан. Всички млъкнаха, но след малко забъбриха смутено.

И последното буре бе натоварено на „Клинтън“ и всички примижаха, когато оглушителната свирка се разнесе над параходния кей.

Внезапният пронизителен звук накара сърцето на Лора да затупти — или пък това бе реакцията от присъствието на Дан, който още се колебаеше на десетина метра от кея и се възпираше също като нея?

Но Джош го забеляза, скочи и побягна по кея. Хвърли се в прегръдките на мъжа, който коленичи, после повдигна детето и го притисна за последен път, а над кея се разнесе сърцераздирателен плач:

— Татко... татко...

— Всички на борда! — изкомандва капитан Сайлъс.

Пронизителното изсвирване се чу отново, а над рамото на Джош Дан Морган премигаше и мъжки се бореше със сълзите си.

Лора вдигна умоляващ поглед към Рай и когато тръгна, почувства, че ръката му я сграбчи за лакътя и я обърна към Дан. Дан пусна Джош на земята и се запъти към Лора. Ръцете ѝ го обгърнаха и шапката му падна върху сребристите дъски на кея, но май никой не

забеляза. Рай впери очи в Дилейни Хъси и безмълвно ѝ кимна за сбогом, а тя притисна с треперещи пръсти устните си.

Лора чувстваше силно биещото сърце на Дан до гърдите си. Отдръпна се и го погледна. Устните му бяха здраво стиснати, но ноздрите му трептяха и той премигваше непрестанно. Тя положи ръка на бузата му и успя да каже с разтреперан глас:

— Сбогом, Дан.

Той не можеше да събере сили да проговори. После за ужас на Лора внезапно я придърпа пак към себе си и я целуна по устата. Когато я пусна, по лицето му течаха сълзи. Тя се сети, че Джош е наблизо и гледа към тримата.

Рай и Дан си стиснаха здраво ръцете и очите им си казаха сбогом за последен път.

— Грижи се за тях, приятелю.

— Можеш да бъдеш сигурен.

Гласовете им преливаха от чувства и те стискаха ръце, докато кокалчетата им побеляха.

— Трябва да се спазва разписанието. Всички на борда! — извика от мостика капитан Сайлъс.

Рай взе Джош на ръце и той загледа през якото рамо на баща си към своя татко. По луничавите му бузи се стичаха сълзи и щръкналият гребен на върха на русата му главица се поклащаше при всяка крачка на дългокракия мъж, който го отнасяше. Лора също почувства властното докосване на Рай и тръгна през морето от лица към парахода, заслепена от сълзи.

Стояха на мостика на кораба — Рай с Джош на ръце, Лора до него и Джоузия от другата ѝ страна. Шип се въртеше около тях, подскочи и опря предни лапи в перилата. Чу се тракане и свистене и огромният параход с леко потреперване се раздвижи, потракването стана ритмично и като биене на човешко сърце поддържаше скоростта на плавателния съд.

И тримата на мостика си бяха избрали по едно лице, от което още не отделяха очи. За Джош това беше лицето на Джими Райърсън, който с едната си луничава ръка махаше, а с другата бършеше сълзите си. За Лора — лицето на Джейн, която държеше най-малкото си дете и притискаше буза в косата му. За Рай — Дан, който си беше вдигнал шапката, но май бе забравил да си я сложи на главата. А Джоузия

извърна поглед от лицата на кея и го зарея над бараката за стръв и свещарницата, към покрива на малка дървена сграда, едва видима в далечината. Той сложи ръка на главата на Шип и разсеяно я погали. Кучето изскимтя, вдигна предани очи към Джоузия и се загледа в изчезващия бряг сред мъглата на Нантъкетското пристанище.

Те дълго стояха на мостика, впили очи в малкия къс земя, който обичаха. Когато преминаха плитчините, протегнатите ръце на Брант Пойнт и Коутю сякаш искаха да ги сграбчат и да ги върнат обратно. Но „Клинтън“ се движеше уверено към издължения нос Код, потраквайки непрестанно, докато Нантъкет заприлича на малко камъче, плуващо по водата, после проблесна за миг и съвсем се изгуби в далечната мъглива пелена.

Лора потрепери, вдигна очи и срещна погледа на Рай.

— Искаш ли да видиш стаите ни?

Нашите стаи. Ако нещо можеше да откъсне болезнените мисли на Лора от мястото, което току-що напуснаха, това бяха тези две думи.

— Най-добре да ги видя, след като ще трябва да прекараме следващите две седмици в тях.

Петимата пътници се спуснаха под палубата. „Клинтън“ не беше луксозен като „Телеграф“, защото, въпреки че имаше място за трийсет пътници, основната му задача бе превозването на товари, така че помещенията му едва ли можеше да се нарекат каюти. Рай ги поведе към двете стаи, които предлагаха само частично усамотение зад тънки стени и нищо повече.

Той отвори вратите и застана на тясната стълба към палубата. Лора надникна и с ужас видя две самостоятелни койки една над друга, малка пейка, закрепена за стената, миниатюрна полица над нея и висящ от тавана фенер с китово масло. Но погледът ѝ се спря върху нейния куфар, сложен до морския сандък на Рай.

Преди да реагира, Джош я задържа отзад.

— Дай да видя!

Той се шмугна покрай нея и се втурна към стаичката, но една строга ръка се протегна, хвана го за главата и го задържа.

— Не бързай толкова, младежо! Следващата стая е твоята!

Сърцето на Лора трепна дали Джош няма да протестира, че го отделят от нея сред това странно обкръжение и след всички тези необикновени събития. Но нямаше много време за чудене. Беше леко

объркана, когато се мушна през отворената врата и направи път на другите трима заедно с Шип да минат нататък.

— Вие с Джош ще сте в тази каюта — чу тя и надникна в същата стаичка, като първата.

— Аз и Джоузия? — Джош погледна озадачено към Рай.

— Да, ти и Джоузия.

— А мама къде ще бъде?

— Зад съседната врата — кимна Рай към първата кабина.

Джош сърдито изсумтя и Джоузия каза с провлачен говор:

— Имам да ти показвам нещо, Джошуа.

Джош скептично премести поглед от Рай към Лора. Това бе един от най-обърканите моменти в живота на Лора — да чака одобрението на сина си да спи с баща му! Но точно тогава Джоузия извади малка дървена кутия с дупчици по страничните стени. Той седна на долната койка и се съсредоточи напълно в кутията, като внимателно сложи ръце на капака ѝ, сякаш беше вълшебна. Веднага успя да привлече вниманието на Джош.

— Какво е това? — Момчето се приближи към коляното на дядо си.

— Не е кой знае какво. Само две малки другарчета за дългия път.

Дървеният капак се повдигна в ръцете на Джоузия и отвътре се чу писукане.

— Пилета! — Джош вече нетърпеливо се протягаше и се усмихваше. — Можем ли да ги държим на кораба?

— И най-добре. Доколкото чух, в Мичиган няма много пилета. Помислих си, че е хубаво да си завъдим, за да има майка ти яйца за готвене.

Шип протегна нос и подуши пухкавата топчица в ръцете на Джош, който вече бе забравил Рай и Лора. Джоузия бръкна във вътрешния си джоб и извади студената лула, ухапа я и се загледа в момчето, пилето и кучето. Вдигна многозначително очи към Лора и продължи да говори провлачено:

— Знаеш ли, Джошуа, трябва ми помощник да се грижи за пилетата и се надявам, че майка ти няма да има нищо против, ако спиш тук при тях.

Джош се извърна и направо се покатери по полата на Лора.

— Може ли? Моля те! Аз и... аз и дядо трябва да се грижим за билетата, да ги топлим и да ги храним, и да държим Шип настрана, за да не ги изяде!

Рай и Лора се засмяха. Тя погледна към Джоузия и видя пламъчето в очите му. Надяваше се той да е разбрал мълчаливата ѝ благодарност.

— Разбира се, че може, Джош.

Той веднага се върна при кутията върху колената на Джоузия.

— Трябва да им измислим имена, нали, дядо?

— Имена на билетата? Никога не бях чувал някое пиле да си има име!

— Както виждам, вие двамата нямате нужда от нас. Отиваме да се настаним в съседната стая. — Рай хвана лакътя на Лора и през ръката ѝ премина искра. Джош и Джоузия дори не ги погледнаха, когато излизаха.

В тяхната стая се чуваше бумтенето на корабния двигател, проникващо през пода. Нямаше илюминатор, само фенерът се клатеше на куката си и Лора с точност си представяше как ще изглежда сред танцуващите сенки лицето на Рай, ако се обърне и го погледне. Но тя стоеше с лице към койките и усещаше как той се приближава зад гърба ѝ.

— Не е много луксозно — извини се Рай, а в гласа му прозвуча едва сдържано чувство.

— Кога съм искала нещо луксозно? — усети двете му ръце да се плъзгат нагоре по гърба ѝ и да обгръщат шията ѝ.

— Никога — каза той дрезгаво. После, сякаш си нямаше доверие, свали ръце от нея.

— Билетата твоя идея ли бяха? — попита тя.

— Не, заслугата е на баща ми.

— Много е хитър.

— Да.

Искаше ѝ се да се обърне, но се срамуваше като малко момиче. Сърцето ѝ се състезаваше с парния двигател — биеше така силно, сякаш собственият ѝ пулс тресеше дъските под краката ѝ.

Рай се покашля.

— Ами... трябва да говоря с капитана, така че ти защо не...

— Джоузия ненапразно измъкна тези пилета, Рай — прекъснато тя и най-накрая се обърна към него. — Да не си посмял да се върнеш от капитана без...

Неговите устни прекъснаха думите ѝ и тя се озова в прегръдките му! Целувката беше чувствена и подканяща, ръцете му се мушнаха под наметката и я притиснаха плътно до гърдите му, а нейните обвиха врата му и стъпалата ѝ се отделиха от пода. Топлият влажен език на Рай покри и обходи отвсякъде нейния. Лора свали шапката от главата му и като я държеше в едната си ръка, с другата разроши твърдата му коса.

Той се обърна, подпря гърба ѝ на вратата и се притисна към нея, целувката им се превърна в бясно търсене на облекчение. Тя прокара език по гладката повърхност на зъбите му, после се спусна във влажната дълбочина на устата му, без да пропуска нито едно от любимите си места.

Той я остави да се плъзне надолу, докато бедрата им плътно се притиснаха, и така силно я приклеци между себе си и вратата, че ѝ изкара въздуха от дробовете. Беше съвсем готов и веднага ѝ даде да разбере. Бедрата му кръгообразно се движеха срещу нейните и втвърдената му мъжественост се триеше в издигнатия ѝ ханш.

Желанието се разля като течен огън по вените ѝ към мястото, което Рай притискаше най-силно. Тя го усещаше, радваше му се, разтваряше се за него! Беше преbledняла и задъхана и нямаше как да изрази собствената си възбуда.

— Рай, пусни ме долу — успя само да каже.

— Ако го направя и си освободя ръцете, повече няма да можеш да ги спреш.

— Не ме интересува.

— Напротив, интересува те. Искаш първо да се омъжиш, така че ще те оставя, но после веднага отивам при капитана да уредим това, съгласна ли си?

— Върви по дяволите. Рай Далтън — избъбри тя до устните му и предизвикателно пъкна език между тях. — Ама че време си избрал да вършиш тази работа.

— Съгласна ли си? — повтори той и отдръпна главата ѝ, за да избегне палавия ѝ език.

— Добре, съгласна съм.

Тя почувства, че краката ѝ отново докосват земята и ръцете му за момент я поддържаха, а полата ѝ още се притискаше в панталоните му. Той отстъпи една крачка и полата ѝ падна надолу.

Очите му, изпълнени със страст, се впиха в нея, а гласът му беше дрезгав като шума на мотора.

— Но те предупреждавам, довечера няма да те оставя на мира.

Тя се повдигна на пръсти и сложи шапката на главата му, килна закачливо козирката и огледа творението си.

— Дай боже да е така — отговори тихо.

Целунаха се още веднъж, ръцете на Рай собственически обходиха тялото ѝ, а тя го докосна по брадичката. После той я пусна и отстъпи назад.

— Ще гледам да се върна веднага. Междувременно ти се пригответи за сватбата ни... отново. Само че този път, когато каже „докато смъртта ви раздели“, можеш да му вярваш.

Обърна се и излезе.

Тя се усмихна към вратата и се завъртя. Тялото ѝ бе като под напрежение. Въздържанието ѝ бе изиграло лоша шега. Тя пое четири пъти дълбоко въздух, но това не ѝ помогна особено и тогава плъзна ръка надолу по предницата на роклята, сграбчи се отпред в опит да потисне пулсациите, предизвикани от ласките му.

Кое време е? Едва пладне. Колко часа трябваше още да чака? Поне до осем часа, когато щеше да бъде прилично да се приберат в каютата си. Господи, как ще изтрая дотогава?

Тя свали шапката и наметката и се заразхожда из тясната стаичка. Опита дюшеците, избута куфара и моряшкия сандък до стената. Не можеше да разопакова, защото не бе предвидено място за подреждане на дрехите. Времето пълзеше.

Когато Рай се върна, Лора седеше на ръба на долната койка. Тя скочи, щом той влезе. Рай затвори вратата и се облегна на нея.

— В четири — съобщи той без предисловия.

— В четири — откликна тя.

— Да. В каютата на капитана. — Очите му се плъзнаха по жълтата ѝ рокля с едва сдържано желание.

— Е — каза тя задъхана и разпери ръце, сякаш очакваше нещо да изскочи от стената и да промени хода на събитията.

Той пое дълбоко въздух, бавно го изпусна, килна назад шапката си с палец. После се отдръпна от вратата, отвори я и пристъпи навън.

— Да отидем да видим какво правят пилетата.

Колената на Лора се подгънаха от облекчение.

Четиримата прекараха следващия половин час в приятни занимания с пилетата и Шип, която вече не бе толкова настояща и получи разрешение да си поиграе с пилетата, дори да ги сложат на главата ѝ.

Малко след пладне камбаната извести времето за обяд, който бе сервиран в дълъг салон без излишен лукс, както и всичко останало на кораба. Просто подредени дървени маси и пейки с тесни проходи помежду им за помощниците, които раздаваха горещата яхния от морски животни и черния корав хляб.

Лора седеше до Рай и всяко докосване на бедрото му я изгаряше. На масата се бе завързал оживен разговор. Пътниците обсъждаха разликите между пристанищата, от които идваха и към които отиваха. Лора и Рай нямаше нужда да разкриват, че днес ще се оженят, защото всички ги вземаха за семейство заради присъствието на Джош и Джоузия.

След обяда Рай остави Лора в каютата да си почине, ако иска, а той се извини и си занесе куфара оттатък. Тя беше толкова напрегната, че ѝ бе невъзможно да се отпусне. Постоянно поглеждаше малкия златен часовник, окачен на гърдите ѝ, и когато той показа три, отиде в съседната стая да вземе Джош, като за най-голямо негово учудване му нареди да си смени дрехите и да се приготви.

Бе решила да носи същата жълта рокля. Косата ѝ вече бе вчесана в плосък кок на върха на главата. От нерви още не можеше да реши дали да си сложи шапката, или не.

— Ти как мислиш, Джош?

Но Джош не ѝ помогна много. Той просто сви рамене и се зачуди защо майка му се мята като риба на сухо.

В четири без десет на вратата се почука и дъхът ѝ спря.

— Отвори, Джош — прошепна.

Зад отворената врата стоеше току-що сресан и гладко избръснат Рай Далтън, пременен в същия прекрасен костюм, който бе носил на вечерята у Джоузеф Старбък. Зеленият панталон отлично прилепваше по бедрата му. Сакото подчертаваше широките му плещи и му

придаваше внушителност. Мургавата кожа съблазнително се подчертаваше от снежнобелите ръкави, които стигаха до кокалчетата над пръстите му, и от бялата широка яка, която почти докосваше бакенбардите.

— Готови ли сте?

Готова съм още откакто навърших петнайсет години.

Лора подреди обърканите си мисли и произнесе с пресипнал глас:

— Да, и двамата.

Той кимна и отстъпи от вратата, към която Джош веднага задърпа майка си, но силната ръка на баща му го спря, преди да излезе.

— Първо дамите, младежо.

В коридора към тях се присъедини Джоузия и четиримата тръгнаха нагоре към предната палуба и капитанската каюта.

Капитан Бенджамин Суейн беше едър мъж с бакенбарди, червени бузи и суров, стържещ глас. Той отстъпи и ги пусна вътре, като дрезгаво ги подкани:

— Влезте! Влезте! — но се изненада от най-малкия член на групата, който следваше майка си по петите. — Я да видим кой е дошъл?

Момчето вдигна поглед.

— Джошуа Морган, господине.

— Джошуа Морган, така ли?

Джош кимна и не даде повече обяснения на капитана.

Червендалестият капитан затвори вратата и прочисти гърлото си с гръмотевично изкашляне.

— Това е моят първи помощник-капитан Дарданел Макалистър — съобщи капитан Суейн. — Помислих си, че ще имате нужда от свидетел.

Рай и първият помощник-капитан си стиснаха ръцете.

— Господин Макалистър, благодаря ви, но няма да има нужда. Баща ми ще ни бъде свидетел.

— Чудесно, господине, тогава ще се заема с другите си задължения.

Последваха и други представяния, ръката на Лора бе почти смазана от ръкостискането на капитана.

Каютата му бе най-люксовото място в целия кораб. Стените бяха облицовани с тиково дърво и мебелировката беше изящна, не като в другите каюти. В единия ъгъл имаше резбовано дървено легло, в другия — писалище и шкаф, приличащ на гардероб. Средата на стаята бе заета от маса, по която бяха разпилени карти, счетоводни книги, метален триъгълник и компас. Имаше повече място, отколкото в техните каюти, но за петима беше безспорно тясно.

Капитан Суейн им посочи да застанат пред писалището, а той посегна да вземе Библията от долното чекмедже.

Лора стоеше между Рай и Джоузия, а Джош застана пред тях и Рай сложи ръце на раменете на момчето. Капитанът започна да разлиства книгата, но преди да намери каквото търсеше, Джоузия се наведе и му прошепна нещо на ухото. Рай и Лора си размениха учудени погледи, но никой не им обясни нищо, накрая капитанът също кимна, намери мястото, вдигна поглед, покашля се още веднъж.

— Готови ли сте?

Щръкналата коса на Джош трепна от енергичното му кимане. Капитанът изпъчи гърди и зачете най-обикновена молитва. Лакътят на Рай затрепери и докосна Лора. Тя бе вперила поглед в лъскавите копчета на издутия корем на капитана. Молитвата свърши, едрият мъж остави книгата и започна:

— Вие дойдохте при мен на тринадесетия ден от месец март хиляда осемстотин тридесет и осма година, за да се съедините като съпруг и съпруга. Така ли е, господин Далтън?

— Така е.

— Така ли е, госпожице Морган?

— Така е... госпожа Морган.

Капитанът повдигна вежди.

— Да, госпожо Морган — поправи се той. — Знаете ли някаква причина, поради която щат Масачузетс да не може да скрепи с печата си вашето желание? — Той погледна първо към Рай, после към Лора.

И двамата отговориха с „не“.

— Бракът е институция, в която трябва да се встъпва с намерение да продължи цял живот. Вашите намерения такива ли са? Господин Далтън?

— Да — отговори Рай.

— Да — отговори Лора.

— Това е също институция, в която трябва да се встъпва с любов. Заклевате ли се да се обичате до края на живота си?

— Заклевам се... — Рай обърна изпълнени с любов очи към Лора — ...до края на живота си.

— Заклевам се — повтори тя след него, когато срещна сините му очи, — до края на живота си.

— Кой е свидетелят на този брак?

— Аз — заяви Джоузия. — Джоузия Далтън.

Капитанът кимна.

— Кой дава тази жена?

— Аз — пропя Джош.

Капитанът вдигна вежда — очевидно що се отнася до тази част от церемонията, той бе предупреден.

— А ти си?

— Аз съм Джош. — Той погледна нагоре през лявото си рамо. — Тя ми е майка — после погледна през дясното, — а той ми е баща.

Тук вече капитанът забрави за протокола.

— Какво!

Лора прехапа устни, за да не се засмее. До нея Рай се изчерви и запристъпя на едно място.

— Тя ми е майка, а той ми е баща и аз им давам разрешение да се оженят.

Капитанът събра самообладание и продължи.

— Прекрасно. Имате ли халки?

Настъпи внезапно оживление, когато Лора издърпа шнура на малка торбичка, а младоженецът за най-голямо учудване на капитана свали халката от пръста си и я подаде на булката.

После се обърнаха пак към него, сякаш нищо необичайно не се беше случило.

Капитанът зяпна, когато разбра, че младоженецът ще надене пак същата брачна халка.

— Ще ги ожениш ли, или не? — попита Джош, който бе започнал да става неспокоен.

— О... о, да, докъде бях стигнал?

— Дали имат халки — припомни Джош на капитана, който изсумтя в опит да прикрие объркването си.

— О, да, повтаряйте след мен, докато слагате халката на пръста й: „С този пръстен вземам теб, Лора Морган, за съпруга, забравям всички други и ще обичам само теб до края на дните си на тази земя“.

Лора погледна мазолестите пръсти на Рай, които държаха златната халка. Те трепереха, както и гласът му, докато повтаряше думите на капитана. После той надяна пръстена на ръката на Лора за втори път през живота си.

Тя взе лявата ръка на Рай и вдигна пръстена, който току-що бе свалил. Полираната повърхност още пазеше топлината му. Ръката й трепереше, капитан Суейн диктуваше думите отново, а тя ги повтаряше едва чуто:

— С този пръстен вземам теб, Рай Далтън, за съпруг, забравям всички други и ще те обичам до края на дните си на тази земя.

Надяна му пръстена и вдигна поглед към светлосините очи, които се взираха в нея, докато капитанът подпечатваше брака.

— По силата на пълномощията, дадени ми от... — за момент погледна през прозореца на каютата, за да си припомни местонахождението им — от щат Масачузетс, ви обявявам за съпруг и съпруга.

— Амин — промърмори Джоузия и доволно се усмихна към стройния си син, приведен над жената, която вдигна към него устни за целувка. Видя как двойката се раздели, после и двамата се усмихнаха щастливо, както Джоузия рядко бе виждал хора да се усмихват, и поривисто се прегърнаха още веднъж.

— Само за себе си ли ще я пазиш, или ще позволиш и на стария човек една целувка?

Докато Джоузия прегръщаше Лора, Рай и капитан Суейн си стиснаха ръцете, но Рай се сети внезапно, че ниският ръст на Джош го оставя настрана от събитието, затова се наведе и го вдигна на ръце.

— Мисля, че булката заслужава целувка и от сина си.

В силните ръце на Рай детето се наведе да целуне майка си. Радостта на лицето й накара и него да се усмихне. Смахът й се понесе през каютата, тя погледна Джош в очите и тихо каза:

— Мисля, че и младоженецът заслужава целувка от сина си.

Джош се поколеба за миг. Едната му ръка лежеше на яката на Рай, а другата — на шията на Лора, и тримата бяха свързани в едно. Когато се наведе да положи розовите си устни за първи път върху

устните на Рай, сърцето на мъжа се изпълни с безмерна радост. Джош вдигна глава и двамата видяха много близо така приличащите си сини очи. Мигът продължи цяла вечност. После изведнъж Джош пусна Лора и обгърна с две ръце Рай, като зарови лице в мускулестия му врат с мирис на кедър. Рай притвори очи и се опита да овладее пороя от чувства, отприщен от тази прегръдка.

Капитанът се покашля.

— Мисля, че един малък тост ще е съвсем на място, след което ще ми окажете чест, ако се присъедините към моята маса на вечеря. Помолих готвача да измисли нещо специално за случая вместо яхния.

Ако зависеше от Лора и Рай, те биха яли и трици. Разговорът бе весел и салонът се оживи, когато капитан Суейн оповести на другите пътници, че бе имал честта да извърши бракосъчетание. Но въпреки бърбенето около тях Рай и Лора забелязваха само две неща — своята половинка и времето. То се влачеше като костенурка. С усилие откъсваха поглед един от друг, когато съвсем непознати хора се приближаваха и ги поздравяваха. За Лора беше невъзможно да погледне часовника си, без да я видят, но забеляза, че с напредването на вечерта Рай все по-често вади часовника си под покривката. Всеки път, след като вдигнеше покривката и я пуснеше върху жилетката си, той я поглеждаше и бузите ѝ пламваха. Докато слушаше една пътничка да ѝ разказва анекдот за някакъв шапкарски магазин в Олбъни, Лора усети погледа на Рай върху лявата си ръка, която несъзнателно опипваше часовника на гърдите ѝ. Тя веднага си свали ръката и отдели повече внимание на жената. Но не чу нито дума от разказа на непознатата, защото под масата Рай размърда крака си и дългото му твърдо бедро плътно се притисна в нейното, а той се обърна на другата страна, за да говори с някакъв човек на отсрещния край на масата.

След няколко минути кракът му пак се размърда и петата му започна нервно да се повдига и да се спуска. Движението пропълзя през крака на Лора и увеличи надигащата се в нея възбуда.

И когато чувстваше, че търпението ѝ се изчерпва, Джош — слава богу! — се обърна към Джоузия и го хвана за ръката.

— Дядо, по-добре да отидем да нагледаме нашите пилета.

— Да, прав си, момчето ми. Достатъчно се мотахме тук.

Петата на Рай спря да нервничи под масата. Той се изправи с престолено безразличие, което накара Лора да се усмихне вътрешно,

после я хвана за лакътя и я вдигна. Като че ли имам нужда от подканяне, помисли тя.

Ръкостисканията и пожеланията за лека нощ сякаш отнеха години, но накрая групата се раздели и семейство Далтън се спусна надолу по стълбата към стаите си.

Пред вратата на Рай и Лора Джоузия се спря и обърна към тях дръжката на лулата си.

— Утре си поспете до късно. Не се тревожете за Джош и мен...
— Ръката му потърси рамото на Джош и го стисна. — Ще сме заети с храненето на животинките.

Джош хвана голямата загрубяла длан и поведе дядо си към другата стая.

— Хайде, дядо! Шип скимти!

— Идвам, идвам. — Джоузия се остави момчето да го тегли и изпита блаженство, каквото не познаваше, откак синът му бе отплавал с „Масачузетс“.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Резето щракна зад тях. Лора спря наред стаята, а Рай — до вратата. През стената долетя приглушеният поздрав на Джош към Шип, последван от две развълнувани излайвания на кучето. После настъпи тишина. Чувахе се само ритмичното тропане на парната машина на кораба. Бяха оставили фенера запален. Той се поклащаше над главата на Лора и хвърляше сенки по краката на Рай, но стените и пак по краката му.

Лора се вгледа в тясната койка и сравни дължината ѝ с ръста на Рай, който беше по-дълъг с двайсетина сантиметра. Свали чантата си от китката и дочу ниския глас на Рай:

— Госпожо Далтън.

Тя бавно се извърна към него. Той стоеше с широко разтворени крака. Едната му ръка бе отпусната до тялото, а другата развързваше вратовръзката от врата му.

— Да, господин Далтън? — Тя хвърли чантичката към пейката, без да поглежда къде се приземява. Сърцето ѝ танцуваше любовен танц в гърдите. Не ѝ бе останал дъх.

— Мога ли вече да се любя с вас? — Той разви спокойно вратовръзката си и я остави да виси около врата му. Отметна предниците на самото си, задържа го назад и положи широките си длани отстрани на стройните си бедра. Позата му обясняваше защо бе нервничил под масата, тъй като сега стоеше открито, без да прикрива нищо. Зелените му панталони бяха издути и той видя очите ѝ да се плъзват натам, после обратно към устните му.

— Мислех, че никога няма да поискаш — отговори дрезгаво тя.

Те се спряха на прага на вечността, удължавайки този последен възпламеняващ момент, за да се насладят на очакването на прегръдката преди самата нея.

— Тогава ела тук и да започваме.

Едновременно тръгнаха един към друг и се срещнаха на средата на пътя, сърце до сърце, устни до устни, мъж до жена си, в съюз,

предопределен от годините, през които дори неблагоприятната съдба не бе успяла да ги раздели. Нетърпеливите им езици се сляха, копrienено гладки връзки между съпрузи, предвещаващи това, което щеше да последва. Той се приведе по-ниско и целувката му притисна главата ѝ към твърдата му ръка. Наслаждаваше се на вкуса ѝ, на мекотата ѝ и на носещия се от дрехите ѝ дъх на лаврово дърво.

Той миришеше на чисти дрехи, но дъхът на дърво бе дълбоко просмукан в кожата му от дългите години, през които бе обработвал кедър и дъб.

Тялото му беше топло, плътта — податлива под дрехите. Тя провря ръка между отвореното сако и плътно прилепналата жилетка, очертаваща широкия му гръден кош и разтвори дланта си върху копrienената материя над плешките му. Той изцяло потъна в прегръдката ѝ.

Дългите месеци бяха поставили на изпитание тяхната устойчивост. Но въздържанието вече не бе необходимо и ръцете им не се бавеха. Неговите длани покриха жадната ѝ гръд, а нейните галеха топлия стълб от плът под корема на Рай.

От гърлото му се изтръгна дрезгав страстен стон, а нейните ответни звуци бяха заглушени от целувка. Езикът му обхождаше копrienената вътрешност на устата ѝ. Ръцете им се движеха и удоволствието нарастваше.

Когато накрая отметна глава. Рай постави длан върху ръката на Лора и увеличи натиска, следвайки движенията ѝ.

— О, любов моя, бях започнал да мисля, че никога повече няма да ме докоснеш. — Дланта му се вдигна от нейната, плъзна се надолу по жълтата рокля и обхвана женствения ѝ хълм, скрит под пластовете памучен плат.

— Или аз теб.

Докосването му възпламени кръвта ѝ и превърна дишането в жива мъка.

— Мислех, че вечерята няма никога да свърши — промълви той до шията ѝ.

— Постоянно ми се искаше да те попитам колко е часът.

Устните на Рай се плъзнаха по устните на Лора и с едно сръчно движение на ръката той я изправи. Очите му, сини като дълбоките води на Атлантика, се усмигнаха към нейните, тъмни като глина.

— Време е да се освободите от тази рокля, госпожо Далтън.

— А вие — от този костюм, господин Далтън.

На бузата му се появи трапчинката и той се почеса по бакенбарда.

— Да, като си помисля, станал ми е малко неудобен.

— Тогава позволете ми — каза тя мило и праметна реверите през раменете му.

Той покорно се обърна с гръб и се измъкна от сакото. Тя го хвърли към пейката, а той се обърна към нея, откачи часовника от жилетката си, когато нейните нетърпеливи пръсти се плъзнаха по гърдите му. Ръката му се протегна надалеч да остави часовника на по-сигурно място, тя разкопча жилетката и я изхлузи от раменете му, без да се интересува къде пада.

Посегна към копчето на яката, но тогава ръцете ѝ бяха хванати и задържани.

— Закъде си се разбързала, скъпа? Ти ме изпреварваш.

Твърдите пръсти погалиха вътрешната страна на голите ѝ ръце там, където бледите вени пулсираха под докосването му. От очите му изскочиха сини искри на нетърпение, което опроверга думите му, и той насила се възпря да не прибърза. Още държеше китките ѝ. Целуна първо едната длан, после другата и прекара език по чувствителната кожа от вътрешната страна на ръката чак до ръба на дългия до лакътя ръкав. Пусна ръцете ѝ и вдигна пръсти към реда копчета, започващ от врата ѝ и стигащ до ханша. Когато роклята се разтвори, той я смъкна от раменете ѝ. Тя падна върху фустата на кръста и остана там забравена, а Рай нежно прокара върховете на средните си пръсти зад ушите ѝ, после мъчително бавно ги плъзна надолу по шията, раменете, закачи презрамките на долната ѝ риза и ги смъкна по съблазнителните ѝ рамене.

Докато пръстите му пътуваха по тялото ѝ, тя сведе клепачи. Дъхът ѝ спря, когато лекото като перо докосване на Рай изпрати горещи стрели от желание надолу към корема ѝ. Те сякаш пронизаха някакъв съд с течност дълбоко в тялото ѝ и освободиха топлия, чувствен поток от желание и готовност.

Тя потръпна и отвори очи. Неговите бяха дълбоки и внимателни, следящи как реагира тя на нежното галене на костта под брадичката, после надолу по меката топла кожа към дантелената украса на бельото.

Ръцете ѝ се пъгнаха под неговите, с едно дрънване развързаха панделката между гърдите и ризата се свлече до кръста ѝ. Тя сграбчи дланите му, сложи в тях гърдите си и се притисна с див устрем към тях, който обаче не можеше да укроти почти болезненото желание на плътта ѝ.

Тя пак сведе клепачи и топлите му устни се разтвориха над полукълбото с цвят на слонова кост, което той повдигаше и мачкаше, докато розовият му връх намери жадната му уста. Той започна да го смуче, мокри, да претъркаля зърното между зъбите си. Тя простена и го сграбчи за раменете, отметна се назад, а зъбите му задържаха възбудената пъпка и я разтегнаха. И когато удоволствието достигна границата на болката, тя пак се наклони напред, изви се и накара устата му да търси и да следва зърното ѝ.

Изведнъж и той простена, сграбчи я за бедрата и зарови лице в ароматната ѝ плът, захапа пак гърдата ѝ и я задържа, докато разкопчаваше копчето на кръста ѝ, после свали бельото и роклята, които образуваха лимоненожълт талаз около нейните глезени.

— Седни, ще ти сваля обувките.

Тя меко тупна върху пухкавата купчина дрехи. Приличаше на тичинка в средата на жълто-бял нарцис. Той коленичи пред нея и бързо разхлаби връзките на обувката ѝ, изхлузи я през петата и смъкна чорапа. После вдигна поглед.

— Другия — нареди нетърпеливо.

Другият крак се бе закачил във фустата, но той то измъкна и без нито едно излишно движение започна да го оголва.

Докато сръчно дърпаше връзките, тя галеше с голия си крак твърдото му бедро и гледаше косата на приведената му глава.

— Имаш ли представа как отчаяно исках да се любя с теб в деня, когато ме сложи в скута си?

Той погледна изненадано нагоре.

— Когато ме изхвърли — спомни си той.

— Да, когато те изхвърлих — каза тя и продължи съблазнително.

— Легнах си и през нощта се задоволих сама.

Челюстта му увисна. Лицето му си вцепени от недоверие. Обувката тупна на пода.

— След пет години още си пълна с изненади.

Тя завъртя коленете си на една страна, легна на бедро и подпря ръка на пода.

— Не ми казвай, че не си го правил много пъти през всички тези години на кораба. — Докато говореше, ръката ѝ се протегна към копчетата на панталона му.

В това време той разкопчаваше ризата си и се усмихваше към нея.

— Не отричам. Но винаги когато го правех, мислех за теб. — Сграбчи предниците на ризата си и нетърпеливо я избута през раменете. Усмивката му стана дръзка.

— Не мисля, че ще имаме нужда от самозадоволяване в бъдеще, а, госпожо Далтън?

— О, надявам се, че не.

Панталоните му бяха разкопчани и той седна и задърпа голямата черна обувка, докато очите ѝ галеха лицето му. Но обувката се запъна. Той промърмори една ругатня и се напъна пак, а тя се изправи на колене, хвана краищата на вратовръзката с две ръце и го придърпа поблизо, после прокара върха на езика си по лявата му вежда.

— Тази проклетата обувка... — Но точно тогава тя се измъкна. Той веднага вдигна другия си крак, а тя се захвана с другата му вежда и почти го бутна назад, докато милваше клепачите му с влажния си език, който се премести отстрани на носа му. Накрая го ухапа за горната устна.

— Имаш ли нужда от помощ за обувката? — промълви и зъбите ѝ ухапаха един непокорен кичур от бакенбардите, нежно го дръпнаха, преди носът ѝ да се плъзне към ухото му. Езикът ѝ се пъхна вътре, а Рай рязко се дръпна и отпрати втората обувка в полет през стаята.

Обърна се настрани и я залепи на пода, а гърдите ѝ се смачкаха под къдравия му гръден кош. Той сграбчи главата ѝ и опустоши устата ѝ със своята. Плъзна нетърпеливия си език по зъбите ѝ, под нейния език, върху него и после ритмично започна да го натиска навътре.

Разкопчаните му панталони още бяха на бедрата му, а нейният гол гръб бе притиснат върху голите дъски на пода на каютата, който потреперваше от пулсирането на двигателя. Тя чувстваше как този ритъм разтърсва мускулите ѝ, докато Рай я покриваше с цялата си дължина. Някъде дълбоко във вътрешността на кораба клапите на

парната машина се удряха в буталата и създаваха нестихваща пулсация, която отекуваше неспирно в дървения плавателен съд.

Ръцете на Лора обвиха Рай и върховете на пръстите ѝ замилваха всяка костичка по гръбнака му, докъдето можеха да стигнат, а поклащанията на Рай се синхронизираха с мощната машина, която не само се чуваше, но се и усещаше.

Движенията им се сляха и тя се присъедини към ритмичния танц на тялото му нагоре и надолу, после вдигна единия си крак, праметна го през кръста му и започна да свлича панталоните. Той протегна назад ръка да ѝ помогне и когато панталоните се изхлузиха, стъпалата ѝ с копринено докосване го погалиха по голите бедра и се заровиха зад коленете му.

Той се подпря на лакти на пода и обгърна главата ѝ с длани, после обсипа лицето ѝ с целувки.

— Обичам те... Лора, Лора... през всичките тези години... обичам те... — Бедрата му се извиха и намериха естественото си допълнение в нейните. Тялото ѝ се повдигна подканящо и върховете на пръстите ѝ се плъзнаха по главата му и я притеглиха към нейната.

— Рай... винаги си бил единственият... обичам те... Рай...

Влажните ѝ устни се притиснаха в клепачите му с обожание се спряха на бузите и намериха накрая любимата уста, познатата ѝ форма, топлина, нейната сладост.

Той се надигна.

Тя посегна.

Той се приготви.

Тя го насочи.

Той натисна.

Тя се разтвори.

Той потъна.

Тя го обгърна.

Към безбройните и непрестанни ритми на вселената те прибавиха още един.

Тялото ѝ се разтвори като мида и неговите копринени удари търсеха и събираха перлите вътре, скъпоценните камъни на нейната чувственост, която като някаква магическа сила възпламеняваше крайниците ѝ. Тя посрещаше всеки удар с равен по сила и двамата се

стремяха към наградата, за която бяха мечтали през дългата самотна зима.

Любовта ги възпламеняваше, но черпеха сили от онази богата и жадна страст, която младите им тела напълно заслужаваха. Устните на Лора се разтвориха, когато Рай се залюля над нея с мощ, която скоро предизвика първите тръпки дълбоко в нея.

Тя в забрава вдигна ръце над главата си и ги притисна плътно към пода на каютата, когато спазмите обхванаха цялото ѝ тяло. Усещането отприщи хиляди тръпки, които побиха по кожата като хиляди малки вълнички, както бризът накъдря повърхността на езеро.

От гърлото на Рай се изтръгна хриптене и той я повдигна, ръцете му завъртяха бедрата ѝ, а тя притисна с длани лактите над главата си. По силните му ръце изпъкнаха жили, стегнати като въжета на платна. Когато се устреми за последен път към нея, от устата му се изтръгнаха нечленоразделни звуци на облекчение, косата на челото му трепна, а пръстите му оставиха по бедрата ѝ десет безкръвни белега на притежание.

После ръцете му се отпуснаха, очите му се затвориха и главата му падна напред, а отворените му устни докоснаха рамото ѝ.

Под тях машината продължи да пулсира. Над тях още се клатеше фенерът. Двете койки до тях стояха недокоснати. Тя потри влажното му рамо, за да го извади от летаргията, в която бе потънал.

— Рай.

— Ммм? — Той приятно тежеше върху нея.

— Просто Рай, това е... Винаги ми се иска да го кажа... след това.

Устните на рамото ѝ се разделиха, притиснаха се силно и върхът на езика му намокри кожата ѝ.

— Лора Адел Далтън — каза той.

Тя се усмихна. Той рядко произнасяше второто ѝ име, защото тя не го харесваше. Но когато сега го чу от устата на мъжа си редом с Далтън, то придоби ново звучене.

Да. Лора Адел Далтън завинаги.

Те си почиваха лениво и си припомняха пак всичко, докато дъските под Лора си казаха думата.

— Рай.

Той отвори очи и вдигна глава.

— Ммм?

— Този под е по-твърд от онзи в плевника на стария Хардести.

Той се усмихна и я повдигна да седне над него, без да се разделят телата им.

— Ммм, но върши добра работа, нали?

Тя преметна ръце през врата му и се обви около него.

— Прекрасна.

— Ти си прекрасна. Ти си повече от прекрасна. Ти си... умопомрачаваща.

Тя тихо се засмя до гърдите му.

— Или умопомрачаваща, или умопомрачена. Мисля, че кожата ми е протрита.

Той се засмя и погали засегнатото място, после я предупреди:

— Най-добре свиквай с това, жено.

Тя се отдръпна и го погледна дяволито.

— О, взела съм достатъчно мехлем.

Зъбите на Рай блеснаха от широката усмивка и той одобрително се засмя.

— Нищо, почакай и ще се преместим в по-удобно жилище.

Сложи длани под таза ѝ, а тя скръсти глезени зад бедрата му. Той се надигна заедно с нея и отиде до койките.

— Дръпни надолу одеялото — прошепна и я целуна по брадичката. Тя се наведе странично и се помъчи да изпълни нареждането му, но изведнъж очите ѝ се разшириха и тя се притисна към него.

— Рай! Измъкваш се!

— Ами, няма как!

— Рай!

Но тя се притисна пак и те успяха да останат слети. Той се обърна с гръб към долната койка, падна назад и я повлече със себе си. Но когато се изпъна, краката му останаха отвън. Той обърна и двамата настрани и се настани колкото можа по-удобно.

— Когато стигнем Мичиган, ще направя за нас най-голямото легло, което си виждала.

Тя се сгуши в него и зарови нос в златистите косми на гърдите му.

— Това ми е достатъчно.

— А, не, ще имаме нужда от огромно легло за мързеливите сутрини, когато всички малки ще се скупчват върху нас.

Тя се отдръпна и го погледна втренчено.

— Какви малки?

— Ами тези, които ще си родим. — Той погали нежната кожа на бедрото ѝ. — Тъй като възнамерявам да правя това с теб често, предполагам, че скоро ще имаме доста.

— А мен пита ли ме някой какво мисля, Рай Далтън?

Той целуна нежно носа ѝ, после мястото между него и горната ѝ устна, после самата устна.

— Ако не искаш, чувствай се в правото си да го кажеш, любов моя. Но като съдя по това, което показва преди малко на пода, мисля, че е по-добре да свикваш да плетеш терлици.

— Показала съм! — Тя го оципа по рамото. — Нищо не съм показвала...

Той я прекъсна, като прекара носа си над брадичката ѝ и стопли с дъха си пространството около устатата ѝ.

— Ммм... мятеше се като необяздена кобила, признай си, по едно време си мислех да ти запуша устата, за да не чуят баща ми и Джош.

— Така ли... ами ти?

— И аз май се чувствах като жребец.

Той я прегърна силно, тя го стисна с краката си през кръста и те се засмяха. После пак се умълчаха, лежаха слети и се вслушваха в ритъма на двигателя, дишането си и някое случайно проскърцване. Светлината от фенера падна върху рамото на Лора, позлати суровото лице на Рай, прилепналата към челото му коса, извитите бакенбарди на бузите му, ухото, устните. Тя го разглеждаше и сърцето ѝ отново се изпълваше с любов. Прокара пръст по горната му устна и мекият ѝ поглед изразяваше цялата дълбочина на чувството ѝ.

— Наистина ли искаш много деца?

Той не отговори веднага, а потърси миналото в кафявите ѝ очи, после каза тихо:

— Не бих имал нищо против. Никога не съм те виждал да носиш мое дете. — Прокара твърдата си длан през корема ѝ. — Толкова пъти съм си представял колко трябва да си красива тогава.

— О, Рай — каза тя почти свенливо. — Жените не са красиви, когато са бременни.

— Ти ще бъдеш, сигурен съм.

Очите ѝ ненадейно се насълзиха.

— Толкова те обичам и искам да имам много деца от теб.

Той видя сълзата, докосна я с пръст, после пое с устни солта ѝ. Въздъхна дълбоко и трепетно, прокара ръка по бузата ѝ, палецът му галеше брадичката ѝ.

— Ло... — Но гласът му се разтрепери и не можа да изрече името ѝ. Силните му ръце още веднъж я притеглиха към гърдите му и тя прилепи ухо до силно биещото му сърце. — Обичам те, Лора Далтън, но понякога тези думи не казват всичко. Не могат... а искам... — Но силният напор на чувствата го прекъсна. Той затвори очи и с ръце около рамената ѝ я залюля, без да казва нищо.

Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Разбираше какво изпитва той, радваше се, че чувството бе така прекрасно за него, както и за нея.

— Знам, знам — промълви тя. — Още не мога да повярвам съвсем, че си тук, че си мой и че няма никога вече да се разделяме. Искам да бързам, да наваксам пропуснатото време, да изпълня всяка минута с любов... и... и... — Но и тя не можа да изрази докрай чувствата си.

Твърдата му ръка я помилва по главата.

— Понякога не знам какво да правя с всичко това. Като че ли... като че ли съм чаша силно вино, която е напълнена точно до ръба и още една капка... и ще се разлея.

Думите изведнъж станаха бледи и излишни, не бяха достатъчно красноречиви, за да опишат блаженството, което двамата споделяха в момента.

Но Рай и Лора Далтън бяха човешки същества и телата им знаеха най-точното проявление на чувството, чието описание им се изплъзваше. То нямаше нужда от думи. Не изискваше уверения. То просто се случваше с цялото си великолепие и величие.

Плътта му се втвърди, все още в нея. Нейната се разля около него. Очите им, тези прозорци на душата, се срещнаха и останаха слети, когато тя се повдигна да го посрещне. Беше гъвкава и страстна, разтеглива и дълбока. Двамата се движеха хармонично в онова

проявление на любовта, което превъзхожда всички други. Актът — този чудесен природен дар — казваше всичко, което сърцата им чувстваха.

Докато се повдигаше и спускаше като двигателя, който ги отнасяше през Атлантическия океан към новия им дом, Лора разбра какво бе искал да ѝ каже Рай в деня, когато ѝ предложи да тръгне с него за Мичиган. Техният дом не беше Нантъкет, нито Мичиган. Техният дом бе самата същност на любовта им, сливането на сърцата им.

Тя почувства, че дълбоко в тялото ѝ се заражда нова вълна от спазми, неговото тяло се притисна по-силно и за последен път в нейното, а кожата под дланите ѝ се овлажни.

Те се разтърсиха.

Те се разтвориха един в друг.

Те си бяха у дома.

Издание:

Лавърл Спенсър. Два пъти обичана

ИК „Бард“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: София Бранц

Коректор: Юлия Шопова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.